

சுழ் வெளியீடு-ருக

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

அ க த் தி ய மு னி வ ர்

திரட்டியருளிய

தேவாரப்பதிகங்கள்

கயப்பாக்கம்

சதாசிவ செட்டியாரவர்கள் பி. ஏ.,

எ மு தி ய

பதவுரை, விளக்கவுரையுடன்

Acc.No. 1752

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி

&

சென்னை

சுக்கிலவ்ரு ஆனிமீன்

1929

[2-nd Edition]

Published by
The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society, Tinnevely, Limited,
Tinnevely & Madras
June 1929

[*Copy-right*]

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	...	சு
திரட்டின் வரலாறு	...	கந.
ஆசிரியர் வரலாறு	...	கரு
திருப்பதிகக் கருத்துரை	...	ந.

திருநானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் பதிகங்கள்

திருப்பிரமபுரம்	அ	திருவெழுகூற்றிருக்கை	கநக
திருநீற்றுப்பதிகம்	சரு	திருக்கடவூர்மயானம்	கருரு
பஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகம்	ருசு	திருவாழ்க்கொளிபுத்தூர்	ககக
நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்	சுஅ	திருப்பூந்தராய்	உநக
ருக்ஷத்திரக்கோவை	கக	கோளறுதிருப்பதிகம்	உசக

திருநாவுக்கரசுநாயனார் பதிகங்கள்

திருவதிகைவீரட்டானம்	உந	திருப்பூவணம்	கஎரு
நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்	எஅ	திருவதிகைவீரட்டானம்	உாசு
திருக்ஷத்திரக்கோவை	ககந	ஸ்ரீகைலாயம்	உசஉ
கோயிற்றிருவிருத்தம்	கசரு	திருவாரூர்த்திருவிருத்தம்	உஉஎ

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பதிகங்கள்

திருவெண்ணையல்லூர்	நஎ	திருப்புன்கூர்	உகஅ
திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி	அஅ	திருக்கழுக்குன்றம்	உருச
ஊர்த்தொகை	கஉஅ	திருத்தொண்டத்தொகை	உஅந
திருக்கடவூர்மயானம்	கஅஅ		
பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி			... உகஎ

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

மு ன் னு ஐ ர

சமயாதீதப் பழமை வாய்ந்த சைவசமயச் சார்பினையடைந்த எல்லவர்க்கும் கீழவனாக எண்ண ஒருவனுண்டெனின், அவன் யானே. அன்றியும் 'கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேன்,' 'செம்மை நலமறியாத சிதடன்,' 'நுண்மாண் நுழைபுல மில்லான்' என்பனவாதியாக பெரியார் பணித்த யாவும் எனக்கே உரியன. இனையனாதலின் யான் யாதொரு செயலினையும் செய்தற்கு அறிவாற்றல்கள் சிறிதும் அமையாதவன் என்று சொல்ல வேண்டிய தின்றே! இஃதிவ்வாறாகப் பசுக்கரணம் நீங்கிப் பதிகரணம் பெற்ற உண்மை நாயன்மார்களுது திருவாக்குக்களை உரைத்தற்கு முன்னுற்ற காரண நிகழ்ச்சிகள் யாவெனின் அவை பின்வருவனவாம்.

எளியேனது வாணன் முறையில் என்னால் அறிந்து விரும்பாமலே என் கைப்பட்ட முதற்புத்தகம் அகந்தியர் தேவாரத்திட்டே. அவ்வாறு பெற்ற பருவமும் செவ்வனே உணர்ச்சி கூடாதசிறு பருவமென்பதும் சொல்லத்தக்கதேயாம். சொல்லும் பொருளுமறியாத அவ்வடிநாட் டொட்டே அது நாடோறும் ஒதப்பெற்றது. ஒத ஒத உள்ளுற ஓர் ஆர்வம் பெருகிற்று. என்றும் இதனை விடற்க வென ஒரு உறுதியும் காழ்த்தது. திருவருளும் இதற்குத் துணை செய்வதாயிற்று.

பிறகு காலப்போக்கில் பல சமயங்களில் பல உண்மைகள் தோன்றி நிலவுவனவாயின. அவையிற்றை யெல்லாம் அவ்வப் போது எனது நல்லாழ் காரணமாக நானுற்ற பல நல்லன்பரிடம்

அ

முன்னுரை

உரைத்தாங்கு உரைத்தாங்கு அவர் அவைகளையும் அவைபற்றி என்னையும் பாராட்டி ஊக்குவாராயினார். அதுவே காலவளவில் அடியேனை அடங்கி முறையினையும் அஃது ஏனைய திருமுறைகளையும் அடைவித்தது. பன்னிரு திருமுறையினைக் கிடைத்தவாறு இதுவே. 'திருமுறை பன்னிரண்டு; காலவளவி னமைந்த மாதம் பன்னிரண்டு' என்னும் சிற்றறிவு இடைப்பட்டு, 'இத் திருமுறை பன்னிரண்டினையும் பன்னிரண்டு மாதங்களின் முறையாக மாதத்திற்கு ஒருமுறையாக ஒதி ஆண்டளவில் முடித்தல் வேண்டும், என்னும் அவாவினை விளைத்தது, அவ்வாவும் என்னவிட்டகலாது நின்று நிலவுவதாய்த் திருமுறையினை முப்பத்தோராம் முறையாக இப்போது ஒதச்செய்கிறது. இச் செயல் என்று முளதாக இறைவன் இன்னருள் புரிக. பெரியோர் ஆசி கூறுக. பத்தர் பல்லாண்டிசைக்க. நிற்க, இந்நியமம் ஒன்றே என்னை இப்போதவனாகச் செய்தது என்பேன். அதற்கு யானியற்றும் கைம் மாறு யாதென அறியேன். அறியினும் ஆற்றுகு செயலிலாதவனென வறிகின்றேன். இனி இந்நிலையில் யான் இடரினும் தளரினும் எனது உறுநோய் தொடரினும், உண்ணினும் பசிப்பினும் உறங்கினும் அதனைத் தெய்வமென யாண்டும் எப்போதும் சும் பிட்டு வழிபடுவ தொன்றே செய்தத்தக்கதாம். இதனான் எளியேனுக்கு அத் திருமுறைகளி னமைந்த சிறிய பற்று இனைத்தென யாரும் அறிதல் சாலும். இனி நிகழ்ச்சி கூறுவேன்.

திருமுறைகளிலேயும் அவைகளை யுடையாராகிய உண்மை நாயன்மாரிடத்திலேயும் உற்ற பற்றொன்றே, அவைகளையும் அவரையும் உலகினுக் குணர்த்துமாறு உலகையாளுடைய உமையம்மையாருக்கு ஒப்புயர்வில்லா பொரு தனிமுதல்வன் கூறிப் பொலியும் சிவாகசிய மகேதிகாசத்தை வெளியிடத் தூண்டிற்று. அதனைச் செய்து முடிக்கும் அறிவாற்றல் ஒரு சிறிது மில்லாதவனென என்னைக் கண்டு வைத்தும் மேற்கொண்டு தொடங்கச் செய்ததும் அவ் ஆசை மிகுதியே. ஆயினும் 'முயற்சி திருவினை யாக்கும்' என்னும் உண்மை விளங்கவோ! என்னோ! அது பல தலங்களை

யடைவித்தது ; பல நன்னீராடச் செய்தது ; பல மூர்த்தங்களைத் தரிசிப்பித்தது, பல பெரியோரைச் சந்திப்பித்தது ; பல மடங்களிற் புகுவித்தது ; பல சபைகளிற் செலுத்தியது. நலம்தொன்றடைதற்கு உறும் இடையூறு பல வுளவா மன்றே ! பல இன்னல்கள் இடையுற்றன. உறுதியென உலகினர் பற்றும் உறுதொழிலையும் ஒழித்தேன். நாட்டவரும் வீட்டவரும் ஆர்த்தனர். நவை நெறி விலக்கித் திருநெறி காட்டும் திருமுறை, அவற்றை நானுமாரின் றிப் பூணுமாறு செய்தது. யாதாயினும் எண்டோண் முக்கண் எம்மானது இச்சை நிகழ்வதாக.

இஃதிவ்வாறாக, ஏழையேன் சென்ற சென்ற சபைகளினும், தலங்களினும் திருமுறைகளைப்பற்றி உரை நிகழ்த்தும்போதெல்லாம் சந்தித்த அப்பெரியார் பலரும் புழுத்த நாயினுங் கடையறையன்னையும் பொருளென வெண்ணி 'திருமுறைச் சார்பாக ஏதாயினும் ஒன்று செய்யுங்கள்' என்று வற்புறுத்துவா ராயினர். அவர் என்பாற் கொண்ட நல்லெண்ணம் என்னை ஒருவாறு ஊக்கியாளாக்குவதாக அமைந்தனான்று தீருநெல்வேலித் தேவ்விநீர்தீய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் முதலாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவிற்குத் தலைவனாகச் சென்றேன். சென்று சந்தித்த செந்நெறிச் செல்வர் பலர் ஆண்டும் அஃதே கூறி வேண்டினர். இவ்வளவு நிகழ்ந்தும் அரை மனமுடையவனாகவே இருந்தேன். இருந்தவனைத் தட்டி யெழுப்பி இச் சிறு முயற்சியினைச் செய்யுமாறு தொழிற் படுத்தி விட்டவை திருமுறையினும் அதனையுடையார் மாட்டும் ஒரு சிறிதும் பயிலாதவர்களும், பயிலும் நல்லாழ் வாய்க்கப் பெருதவர்களுமாய் சிலர், பொருளல்லாத பொருட் பேரென்றையே பெரிதாகக் கருதி, திருமுறைகளிற் சில பகுதி கட்கும் அகத்தியத் தேவாரத் திரட்டிற்கும் தமது உணர்ச்சித் தடுமாற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு கண்டு வெளியிட்டு வெளியாய் வெளியீடுகளே யாம்.

இஞ்ஞன்றே எனது ஆப்த நண்பரும் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழக அமைச்சருமான சைவத்திருவாளர் வ. தீருவாங்கம்

பிள்ளை யவர்கள் எளியேனே, அகத்தியர்தேவாரத் திரட்டினைக் கையிற் கொடுத்து இதற்கு ஒருரை காணவேண்டுமென ஏவுவா ராயினர். இவ் ஏவுகையே கடைசியாக எளியேனே, இதனைச் செய்தற்கு எவ்வாற்றானும் யான் போதிய னல்லனென என்னை யானே கண்டு வைத்தும், துணிந்து இறங்கி யிதனைச் செய் வித்தது.

செய்யுங் காலமெல்லாம் 'நான் இது செய்வேன்' என்னும் தற்போதம் என்னிடத்து எப்போதும் நீகழாமையை யானறி வேன் ; என்னெஞ் சறியும் ; என்னுள்ளங் கவர்கள்வனு மறிவான். இதனால் யான் அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை, அஞ்ச வருவது மில்லை. ஏழையேன் செய்த இவ்வேலையில் கொள்ளத் தக்க யுள வெனின் அவை இறைவன் திருவுளச் செயலாம், தள்ளத்தக்கவை யுளவெனின் அவை அறிவினைத் தகையும் மறைப்புச் செயலெனத் தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார் எம்மையுடைய எமை யிகழார் இகழ்வாரெனின், அவை புறமாதலிற் கேளா மென்ப.

இதனை யுரைக்குங்கால் பல சொற்களும் பல தொடர்களும் பல பாட்டுக்களும் பொருள் காண முடியா திருந்தபோ தெல்லாம் எளியேன் என் புன்மதி கொண்டு நிச்சயம் பண்ணி விடுவது மிகப் பெருங்குற்ற மென்று உட்கொண்டு அவைகள் திருமுறைகளின் வேறிடங்களில் வருவன கொண்டு ஒப்புநோக்கி நிச்சயித்தலைச்செய் லாக் கொண்டு நின்றேன், மறைக்கு மேற்கோள் மறையே யன்றி வேறொன் றின்றாகலான் தீருமுறை வாக்கியங்களே எடுத்துக் காட்டப்பட்டன வன்றி வேறுரைகள் கொள்ளப் படவில்லை. சிறு பான்மையாகக் கொண்டவைகள் அம் மறைகளைப் பின்பற்றும் செயல்பற்றியே யாகும்.

மீண்டும் யான் வேண்டுவ தொன்றுண்டெனின் அது சைவ வுலகத்தையும் தமிழுலகத்தையும் இச் சிறு வேலையைக் கண்ணைட் டஞ் செய்து பாராட்டிக் கொள்ளுமாறு வேண்டுவதே யாம். இது யிறிதொரு முறை யான் செய்யுமாறு இறைவ னுணையால் என்

கைச்சாருமேல் மேல்திருவருள் துணைசெய்வது கொண்டும்,
எனது ஆப்த நண்பராகிய சைவத் திருவாளர் துணை செய்வது
கொண்டும் இதனைத் திருத்திச் சிறக்க அமைக்க எண்ணியுள்ளேன்.
இதுவே எனது எளிய விண்ணப்பம்.

சபாக்கிருகம்
சைவ சமய பக்தஜன
சபை,சேவீனை.
குரோதனவாண்டு
மேடமதி.

சிவ சிவனடியா ரடியார்களின்
சரண கமலங்களிற்
றெண்டு பூண்டொழுக விரும்பும்
க. சதாசிவன்.

அகத்தியர்தேவாரத் திரட்டின்

வ ர ல ா று

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் சைவ சமய குரவர்பூவரும் இயற்கைத் தூய சுடருருவாகிய சிவபரம்பொருளே முழுமுதற் கடவுளென்று உயிர்கள் அறிந்து வழிபட்டு உய்யுமாறு அருளிச் செய்த தமிழ் மறைகளாய் தேவாரம் ஓரிலக்கத் தீராயிரத் திருப் பதிகங்களை உடையன. அவைகளுள் எழுதூற்றுத் தொண்ணூற் றேழு பதிகங்கள் ஒழித்து ஒழிந்தன இறைவன் திருவுளப்பாங்கின் படி இறந்து போயின. எஞ்சி நின்ற இவற்றைத் திருவாரூரிலே அரசாண்ட அபயகுலசேகர சோழ மன்னன் வேண்டுகோளின்படி திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பின்னாயாரது அருள் பெற்ற நம்பி யாண்டார் நம்பிகள் தில்லையிலே பொற்சபையின் மருங்கிலே திருவறையிலே கண்டெடுத்து எழு திருமுறைகளாக வகுத்து உல கிற் குதவி யருளினார். இவ்வேழு திருமுறைகளே அடங்கல்முறை என்று சொல்லப்பெறும்.

கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிலே சிறந்து விளங்கிய சிவாலய முனிவரென்பார் இவ் வடங்கன்முறையினது பெருமையையும், இதனை முறையோடு நாடோறும் ஒதுபவர் வீடு பேறடைவர் என்பதையும் அறிந்து நாடோறும் அவ்வாறு ஒத விழைந்தனர். ஆயினும், அது முற்றுப் பெறாமையினாலே அவர் தில்லையை யடைந்து பொற்சபையிலே ஐந்தொழில் இன்பக்கூத் தியற்றும் சிவபெருமானை வணங்கித் தமது கருத்து முற்றுப் பெறுமாறு பன்னெடுங் காலம் தவஞ்செய்தார். அதுகாலே 'சிவாலய முனி வனே! நீ பொதிய மலையிலே உறையும் அகத்திய முனிவனே யடை

கசு அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டின் வரலாறு

யின் உனது கருத்து முற்றுப்பெறும்' என்று ஓர் வான்மொழி எழுந்தது. அதனைக் கேட்ட அவர் கூத்தப்பிரானை வணங்கி விடைபெற்றுப் பொதியிலை யடைந்து மூவாண்டு அருந் தவஞ் செய்தார். அகத்தியமுனிவர் அதற்கிரங்கி வெளிப்பட்டு அடங்கன்முறை முழுவதையும் அவருக்கு எடுத்தியம்பிப் பொருள் அருளிச் செய்து அதனின்றும் இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களைத் திரட்டி "இவைகளை முறையே ஒதின் அடங்கன்முறை முழுவதையும் ஒதியதன் பயன் கிடைக்கு"மென்று கூறிக் கொடுத்து மறைந்தருளினார். சிவாலயமுனிவர் அவ்வாறே அவ் இருபத்தைந்து பதிகங்களையும் நாடோறும் நெடுங்காலம் ஒதிக்கொண்டிருந்து வீடுபேற்றை யடைந்தனர்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

சோழவள நாட்டிலே கீகாழியிலே வைதிக மறையவர் குலத் திற் கௌணிபர் கோத்திரத்தையுடைய சிவபாதவிருதயர் தவத்திற் றேன்றிய ஆளுடைய பிள்ளையார் என்பவர் தமது தந்தை திருக் குளத்திற்குப் போகிறபோது உடன்போய் அவர் நீரில் மூழ்கிய போது பிதாவைக் காணாமல் குளக்கரையினின்று அழுகையில் பரம சிவம் உமாதேவியாரோடு தோன்ற உமையாள் தந்த பொற்கிண் ணத் திருமுலைப்பாலையுண்டு திருஞான சம்பந்தர் எனத் திருநாமம் பெற்றனர். இவர் தோணியப்பரைத் “தோடுடைய செவியன்” என்னுந் தேவாரத்தார் றுதித்துத் தந்தையார் தோளிற் சுமந்து செல்ல, திருக்கோலக்காவிற்குச் சென்று கைகொட்டித் தேவார மோதப் பெருமான் பொற்றாள் மருளப் பெற்றனர். திருவாத் துறையில் முத்துச்சிவிகை பெற்றனர். திருப்பாச்சிலாச்சிராமத் தில் கொல்லிமழவன் மகளுக்கிருந்த முயலகனோயை நிவர்த்தித்து, திருப்பட்டிச்சுரத்தில் முத்துப் பந்தரைப் பெற்று, தந்தையார்செய் யும் யாகத்துக்கு உதவியாகும்படி ஆவடுதுறையில் உலவாக்கிழி பெற்றுத் தந்து அவரைச் சோழிக்கு அனுப்பினர். பின்னர் ஆலய வழிபாட்டுக்காகத் திருமருகலையடைய அங்கு அரவின் விடத்தா விறந்த செட்டிப் பிள்ளையை உயிர்ப்பித்துத் திருவீழிமிழலையில் படிக்காசு பெற்று மகேசுவர பூசையை நடத்தினர். பின்பு சின் னாளில் திருநாவுக்கரசு நாயனாருடன் சென்று வேதாரணியத்தில் அவராற்றிறப்பித்த கற்கபாடத்தைத் தேவாரமோதி யடைத்தனர். மதுரையில் பாண்டிமா தேவியார் குலச்சிறை நாயனார் விருப்பத்

ககா திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் வரலாறு

தின்படி எழுந்தருளி அங்கு சமணரின் தூர்ப்போதனையால் அம் மதம்புக்க அரசனுக்கு அடியவர் அபசாரங் காரணமாக வந்த சுர நோயைப் போக்கி நீராலும் நெருப்பாலும் சமணர்களை வென்று சைவப் பயிரைத் தழைப்பித்துத் திருக்கொள்ளம்பூதூரில் ஓடத் தைத் தேவாரமோதிக் கடப்பித்தனர். பின்னர் தம்மை எதிர்த்த புத்தன்றலையில் இடியை வீழ்த்தித்திருவோத்தூரில் ஆண்பனைகளைப் பெண்பனைகளாகப் பாடித் திருமயிலையில் அங்கத்தை அணங்காக் கித் திருமணநல்லூரில் விவாக முடித்துச் சிவசோதியில் அம்மணத் திற்கு வந்திருந்த அடியவர் பலரையும் கலப்பித்துத் தாமுங் கலந்து உலகத்தை வாழ்வித்தனர். இவர் சைவ சமய குரவர்களில் ஒருவர்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருவாமூரிலே வேளாளமரபில் புகழ்நூருக்குத் திலகவதியாரும், மருணீக்கியாரும் பிறந்தார்கள். மருணீக்கியார் சமணர் போதனையாற் சைவசமயத்தைத் துறந்து சமணராய்த் தருமசேனரென்று பேர்பெற்றிருக்கையில், தமக்கை திலகவதியார் திருவதிகையில் சிவாலயத்தொண்டு செய்துகொண்டு தம்பியரான மருணீக்கியாரின் விதியைக் குறித்துச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுவர். இவர் விண்ணப்பத்திற்கு இரங்கிய சிவபெருமான் அவருக்குச் சூலநோயை ஏவ அது திடீரென உண்டாயிற்று. அதனைப் பொறுத அவர் திலகவதியாருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் விபூதி தரித்துப் பஞ்சாக்கரத்தை யுபதேசித்துத் திருவதிகையில் சிவசந்நிதானத்திற் கொண்டுபோய் விட, அவர் பரமசிவத்தைத் தியானித்துச் 'கூற்றாயினவாறு விலக்கலர்' என்னுந் தேவாரமோதி சூலநோய் நீங்கப்பெற்றனர். அருமைத் திருப்பாசுரங்களைப் பாடப்பெறும் திருவாக்குடைமையின் இவருக்குத் திருநாவுக்கரசுரெனத் திருநாம முண்டாயிற்று. இவர் சமணசமயத்திலிருந்து சைவராயினமையின் இவரிடம் விரோதித்த சமணர்கள் தமதரையனுக்குணர்த்த, அவன் தனது மந்திரியை விட்டு நாயனாரை அழைப்பித்து, வருத்தவேண்டுமெனத் துணிந்து, அழைப்பிக்கவும் அரசனை மதியாது வெறுத்ததேயன்றிப் பின்னும் சிவ கட்டளையால் ஆவன ஆகுகவென்று துணிந்து சென்று அச் சமணரால் நீற்றறையில் வைத்தபோதும் விடமுண்பித்தபோதும் யானைக் காலில் இடறவிட்டபோதும் கற்றாணிற் பிணித்துக் கடலி லிட்டபோதும் சிவநாம சிந்தனையால் ஊறுநீங்கி, உலக மேத்த நின்றனர். பின்னர் சிவபெருமானால் திருத்தாங்கானை மாடத்தில் இடபக் குறியும் சூலக்குறியும் பெற்றும், திருநல்லூரில் திருவடி தீக்கை பெற்றும், அப்பூதி நாயனாரின் மகவுயிரை அரவு விடத்தி னின்றும் மீட்டித்தும், திருவீழிமிழலையில் பொற்காசு பெற்று

௧௮ திருநாவுக்கரசுநாயனார் வரலாறு

அடியவர்கட்கு அமுதளித்தும், திருமறைக் காட்டில் கற்கதவைத் திறப்பித்தும், திருவையாற்றில் கைலாச தரிசனங் கண்டும்; பன்னான் பரமசிவத்தின் அருட்பெருக்கை உலகறிவித்து ஆங்காங்குத் தேவாரமோதித் திருப்புகலூரில் உழவாரத் தொண்டு செய்யாநிற்கையில் தம்மை மாயப் பெருங்கடலில் வீழ்த்திவந்த வானவர் மங்கையரை மதியாதும் அவர் மயலில் புகாதும் உழவாரத் தொண்டு செய்யும்போது சோதனையாக எதிர் தோன்றிய பொன்னையும் மணியையும், பருக்கைக் கற்களைப்போல் பொருட்படுத்தாது அப்புற மெறிந்தும் 'எண்ணுகேனென் சொல்லி எண்ணுகேனோ' என்னுந் தேவாரமோதி சிவபெருமான் திருவடி நீழலைப் பெற்றனர். இவர் சைவசமய குரவர்களுள் ஒருவரானவர்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஸ்ரீ-கயிலாயத்தில் பரமசிவத்துக்குப் பூமாலை தொடுத்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்து கொண்டிருந்த ஆலால சுந்தரார் ஒருநாள் புட்பமெடுக்க நந்தனவனத்திற் போனபோது, அவ்விடத்திற் புட்பங் கொய்து கொண்டிருந்த அநிந்திதை கமலினி யென்னும் உமையமமைத் தோழிகளிடத்தில் மனஞ் சென்றதையும் அம்மாதர்களுந் இவரிடத்தில் உள்ளங் கொண்டதையும் சிவபெருமானறிந்து ஆலால சுந்தராரையும் அம்மாதர்களையும் பூமியில் பிறக்கும்படிக் கட்டளையிட்டனர். அக்காரணத்தினால் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருவாரூரிலே வாழ்கின்ற சடையாரென்னும் ஆதிசைவப் பிராமணருக்குத் திருமைந்தராய் இசைஞானியார் திருவயிற்றினிடமாகத் திருவவதாரஞ் செய்து நம்பியாநார் என்னுந் திருநாமம் பெற்று வளர்ந்து வருகையில், அந்நாட்டரசராகிய நரசிங்க முனையனார் சடையனார் சம்மதத்தின்மேல் தமக்குப் புத்திரராகப் பெற்றுக் கொண்டு தமது குலத்துக்குரிய வில்வித்தை முதலாகியதும், பிராமண குலத்திற்குரிய வேதாகம சாத்திரங்களையுங் கற்பித்துச் சடங்கவிசிவாசாரியார் குமாரத்தியை மணம்பேசி நம்பியாரூருக்கு விவாகச் சடங்கு நடத்தும்போது, சிவபிரான் ஓர் கிழப் பிராமணவடிவங் கொண்டு வந்து தமக்கு 'நீ அடிமை' என்று வழக்கிட்டு அழைத்துக் கொண்டு அருட்டுறையென்னும் ஆலயத்துட் சென்று மறைந்து விடைமேலிவர்த்து 'நீ முன்னமே நமக்குத் தொண்டன்; ஆகையால் இப்போது உன்னைத் தடுத்தாட்கொண்டோம். இன்று' முதல் நீ நம்மைப் பித்தன் என்று அடியெடுத்தும் பாடக்கடவை, என்று அருளிச் செய்ய; அவர் அவ்வாறே பாடுவாராயினார். பின்னும் இவ்வாறே தலமெங்கும் பாடக் கடவையென்று கட்டளையிட, அதைக் கேட்டுச் சுந்தரரும் தலங்கடோறுஞ் சென்று திருப்பதிகங்கள் பாடி ஆநந்தக் கூத்தாடித் திருவாரூரிலிருக்க, முன்னமே பார்வதியாரின் தோழிகளிருவரில் சுவாமியின் கட்டளைப்படி கமலினி யென்பவன் உருத்திரகணிகை மாதிரினிடத்தில் உற்பத்தியாகி

பரவையார் என்னுந் திருநாமம் பெற்று வளர்ந்தனர். சுந்தரமூர்த்திகள் அப் பெண்ணைப் பரமசிவத்தின் திருவருளால் விவாகஞ் செய்து கொண்டு பல தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிச் சுவாமியைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது நாயிறு என்னும் ஊரிலே நாயிறுகிழார் என்பவருக்கு அனந்தினை புத்திரியாராகப் பிறந்து சங்கிலியார் என்னுந் திருநாமம் பூண்டு மிகுந்த சிவபக்தியுடன் திருவொற்றியூரை யடைந்து திருத்தொண்டு செய்து கொண்டிருக்கும் அப்பெண்ணைக் கண்டு, விருப்பங் கொண்டு, (அதைச் சிவபெருமான் மூலமாயறிந்த சங்கிலியார்தம்மைவிட்டுப் பிரியாதபடி உறுதிமொழியை விரும்ப, அங்ஙனமே மகிழ்மரத்தடியில் சுவாமி முன்னிலையில் உறுதி செய்து கொடுத்து விவாகஞ் செய்து கொண்டு சில நாளிருந்து) திருவாரூருக்குப் போகப் புறப்பட்டுத் திருவொற்றியூர் எல்லையைக் கடந்தவுடனே தமது இரண்டு தேத்திரங்களும் பார்வை நீங்க, மனவருத்தத்தோடு திருவெண்பாக்க மடைந்து பதிகமோதி ஊன்றுகோற்பெற்றுக் காஞ்சியை யடைந்து பதிகமோதி ஒருகண் பெற்றுத் திருவாரூருக்குச் சென்று மற்றொரு கண்ணும் பெற்றுச் சிவபெருமானைத் தூதுவிடுத்துப் பரவையாரூடே நீக்கி, அவ்விடத்திற் சில நாளிருந்து மலைநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். அங்கு அவிநாசி வழியில் முதலையுண்ட பிள்ளையை மீட்டுக் கொடுத்துச் சேரமான் பெருமானையனார் எதிர்கொண்டுபசரிக்க இருவருந் திருவஞ்சைக்களத்திலிருக்கையில் பரமசிவத்தின் உத்திரவிற்படி தேவர்கள் வெள்ளையானையை யனுப்ப சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வெள்ளையானையின் மீதும், சேரமான் பெருமானையனார் குதிரையின் மீதுமாக எழுந்தருளித் திருக்கயிலாயத்திற்குச் சென்று இருவருஞ் சுவாமியின் திருவருள் பெற்று ஆனந்தமடைந்திருந்தார்கள். பார்வதி தேவியாருத்தரவிற்படி பரவையாரும் சங்கிலியாரும் கைலையை யடைந்து முன்போல உமையம்மைக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

அகத்தியமகாமுனிவர்

திரட்டியருளிய

தேவாரத்திரட்டு

மூலமும் உரையும்

தேவாரநுதலியபொருள்

நேரிசைவெண்பா

குருவுருவும் வெண்ணீ றெழுத்தஞ்சங் கோயி
லரனுருவு மென்றலைமே லாக்குந்—திருவடியுஞ்
சிட்டான வர்ச்சனையுந் தொண்டுஞ் சிவாலயர்க்கென்
றிட்டா ரகத்தியன ரெட்டு.

(பதவுரை.) குருஉருவும்—முழுமுதற் பரம்பொருளாகிய இறை
வன் ஞானசாரியத் திருமேனி தாங்கிவந்து பக்குவான்மாக்கட்குச்
செய்யும் அருட்டிறமும், வெண்ணீறும்—திருவெண்ணீறும், எழுத்து
அஞ்சம்—திருவைந்தெழுத்தும், கோயிலும்—திருக்கோயிலும், அர
னுருவும்— ஸ்ரீசிவபெருமானது திருவுருவும், என் தலைமேல் ஆக்கும்
திருவடியும்—புல்லிய எனது தலைமேலணியாகச் சூட்டுகின்ற திருப்

பாதமும், சிட்டான அர்ச்சனையும்-மேன்மைதங்கிய சிவார்ச்சனையும், தொண்டும்-அடிமைத்திறமும், எட்டும்-என்னும் இவ் வெட்டினையும் தெளியவுணர்த்தும் திருப்பதிகங்களை, அகத்தியனார்-அகத்தியமகாமுனிவர், சிவாலயர்க்கு என்று-தம்மை வழிபட்டிரந்த சிவாலய முனிவர்பொருட்டு, இட்டார்-தொகுத்துக் கொடுத்தருளினார் என்றவாறு.

உம்மைகள் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது.

குருவுரு - அநாதியே நிர்மலமாய்த் தன்னைக் கூடினவர்களாலும் கூடாதவர்களாலும் அறிதற்கரிய பரிபூரணமான சொரூப சிவம், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் முத்திற ஆன்மாக்களையும் முறையே தன்மை முன்னிலை பட்டர்க்கை என்னும் மூவகையாலும் அனுக்கிரகித்து மும்மலங்களையும் வீட்டி அருளமுதம் புசிப்பித்துத் திருவடியில் வேறற நிற்பிக்கச்செய்துவரு முறையில், சகலருக்குப் பட்டர்க்கையில் தோன்றி யருள்புரியும் குருவடிவம்.

வெண்ணீறு-அவ்விறைவன் நிருவருளாகிய பராசத்தியின் சொரூபம்.

எழுத்தஞ்சு-இறைவனது நாமமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமந்திரம்.

கோயில்-பசுகரணங்களா லறியாவண்ணம் எங்கும் நிறைந்த இறைவன் ஆன்மாக்களின் பொருட்டுத் தயிரின்கண் நெய்போலச் சகளீகரித்துச் சிறப்பு விளக்கத்தோடு எருந்தருளியிருக்கும் தெய்வத்தானங்கள்.

அரணுவம்-சிவனது சகளத்திருமேனி.

ஆட்கொள்ளும் ஆன்மாக்கள் முடிக்கணியாகச் சூட்டுகின்ற நியமம்பற்றி என் தலைமேலாக்குந் திருவடி எனப்பட்டது. இஃது 'உருவென்றுணரப்படாத அடி' எனப்படும் திருவருளைக் குறிக்கு மாகலின் ' என்றலைமேலாக்குந் திருவடி ' என்றது தோன்றாது துணையாயிருந்து ஆன்மாக்களின் மாசு துடைத்துத் தன்னை அவை கட்டுத் தந்து அந்தமில் பேரின்பத்திருத்தும் இறைவனது அருட்டிறத்தை உன்னுறைப் பொருளாய்க் கொண்டுளது.

சிட்டம்-மேன்மை; கடைகுறைந்து நின்றது.

திருப்பதிகக் கருத்துரை

ந்

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தி முத்தியடைய விரும்பும் ஆன்மாக்
களுக்கு இன்றியமையாச் சாதனங்கள் இவையேயாதலின், இவ்
வெட்டும் ஆசிரியர் அகத்தியனாரால் சிவாலயமுனிவர்க்குத் தொகுத்
துத் தந்தருளப்பட்டன.

திருப்பதிகக் கருத்துரை

நிலைமண்டலவாசிரியப்பா

தோடு கூற்றுப் பித்தா மூன்றும்
பீடுடைத் தேசிகன் பேரரு ளாகு
நீற்றுப் பதிக நிகழ்த்துங் காலை
மாற்றுப் பரையின் வரலா ருகுந்
துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மற்று
மஞ்செழுத் துண்மை யருளிய தாகு
மாருந் தில்லை காட்டேர் மூன்றுஞ்
சீரார் கோயிற் றிறமைய தாகு
மோருரு வரிய பாளை வடிவே
மருவா ரென்ற வண்டமி ழைந்துந்
திருவார் மேனிச் செய்திய தாகும்
பொடியுடை யரவணை யந்த னுள
னடியிணை தந்த வருளே யாகும்
பந்து வேற்று கொன்றிவை மூன்று
நந்தலி லருச்சணை நாட்டிய தாகும்
வேய்குலந் தில்லை யெனுமிவை மூன்று
நாயனு மடிமையு நாட்டிய தாகு
மிப்பரி சகத்திய முனிவ னிருநிலத்
தொப்பருமூவ ரோதுதே வார
முழுதையுஞ் சிவாலய முனிக்கறி வித்துப்
பழுதிலா வவையுட் பரிந்தெடுத்த திருபத்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தைந்துயர் பதிகமு மறிவுறத் திரட்டி
 யெண்ணரு மடங்க லியாவையு முணரும்
 புண்ணிய மிவையொடு பொருந்து மென்றவன்
 றனக்கருள் செய்தனன் றகவுற வதனாற்
 றீதிலா வகத்தியத் திரட்டினை யுலகி
 லோதின ரடங்கலு மோதின ராவரே.

(ப-ரை.) தோடு கூற்று பித்தா மூன்றும்-‘தோடு’ ‘கூற்று’
 ‘பித்தா’ என்னும் மொழிகளுள் ஒரோவொன்றை முறையே
 முதலாகவுடைய மூன்று திருப்பதிகங்களும், பீடு உடை தேசிகன்
 பேர் அருள் ஆகும்-ஒப்புயர்வற்ற பெருமையையுடைய ஞான
 தேசிகனது பெரிய திருவருட்டிறத்தை விளக்கும் தன்மையவாகும்;
 நீற்றுப்பதிகம்- ‘மந்திரம்’ என்னும் முதன்மொழியை உடைய
 திருவெண்ணீற்றுத் திருப்பதிகம் ஒன்றும், நிகழ்த்துங்காலை-எடுத்துக்
 கூறுமிடத்து, மாற்றுப்பரையின் வரலாறு ஆகும்-பிறவிக்
 கேதுவாகிய மலத்தை நீக்குதற்குரிய பராசத்தியின் சொரூபக்
 கிரமத்தை விளக்கும் தன்மையதாகும்; துஞ்சல் சாதல் சொற்றுனை
 மற்றும்-‘துஞ்சல்’ ‘சாதல்’ ‘சொற்றுனை’ ‘மற்று’ என்பவற்றை
 முறையே முதலாக உடைய நான்கு திருப்பதிகங்களும், அஞ்சு
 எழுத்து உண்மை அருளியது ஆகும்-திருவைந்தெழுத்தின் உண்
 மையினை அருளிச்செய்தனவாகும்; ஆரூர் தில்லை காட்டேர் மூன்றும்-
 ‘ஆரூர்’ ‘தில்லை’ ‘காட்டேர்’ என்பவற்றை முறையே முதலாக
 உடைய மூன்று திருப்பதிகங்களும், சீர் ஆர் கோயில் திறமையது
 ஆகும்-சிறப்பினையுடைய திருக்கோயிற் நிறத்தினை விளக்குவன
 வாகும்; ஒருருவரிய பாளை வடிவே மருவார் என்ற வண்தமிழ்
 ஐந்தும் - ‘ஒருரு’ ‘வரிய’ ‘பாளை’ ‘வடிவேறு’ மருவார்’ என்று
 சொல்லப்பட்டவைகளை முறையே முதலாக உடைய வளப்பம்
 பொருந்திய தமிழ்ப்பதிகங்கள் ஐந்தும், திரு ஆர் மேனி செய்தியது
 ஆகும்-கண்டோரைத் தன்வயமாக்கும் சிவபெருமானது திரு உரு
 வத்தைச் சொல்லும் தன்மையவாகும்; பொடியுடை அரவனை
 அந்தணைன்-‘பொடியுடை’ ‘அரவனை’ ‘அந்தணைன்’ என்
 னும் தொடர்களை முறையே முதலாக உடைய திருப்பதிகங்கள்

திருப்பதிகக் கருத்துரை

௫

மூன்றும், அடியினை தந்த அருளே ஆகும்-சிவபெருமானது திருவடிகளிரண்டும் செய்யும் அருட்டிறத்தை விளக்குவனவாகும் ; பந்து வேற்று கொன்று இவை மூன்றும்-‘ பந்து ’ ‘ வேற்று ’ ‘ கொன்று ’ என்னும் இவற்றை முறையே முதலாக உடைய இம் மூன்று திருப்பதிகங்களும், நந்தல் இல் அருச்சுனை நாட்டியது ஆகும்-கெடுதலில்லாத சிவார்ச்சனத்தின் திறத்தை நிலை பெறுத்திய தன்மையவாகும்;- வேய் குலம் தில்லை எனும் இவை மூன்றும் ‘வேய்’ ‘குலம்’ ‘ தில்லை ’ என்னும் மொழிகளை முறையே உடைய இம்மூன்று திருப்பதிகங்களும், நாயனும் அடிமையும் நாட்டியது ஆகும்-ஆண்டான் அடிமைத்திறத்தை நிலைநாட்டிய தன்மையவாகும் ; இ பரிசு-மேலே சொல்லப்பட்ட இந்த முறையில், அகத்தியமுனிவன்-அகத்திய மகாமுனிவர், இருநிலத்து-இப்பெரிய நிலவுலகத்தில், ஒப்பு அருமூவர்-தம்மைத் தாமே நிகர்க்கும் சைவசமயகுரவர் மூவர்முதலிகள், ஒத்தேவாரம் முழுதையும்-திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முழுவதையும், சிவாலயமுனிக்கு-சிவாலய முனிவருக்கு, அறிவித்து-அறியுமாறு கூறி, பழுது இலாஅவையுள்-மக்குணவயப்பட்டு முறை மறந்து உரைக்குநர் பாக்களிற் காணப்படும் குற்றம்சிறிதும் தம்பாலில்லாத அத்திருப்பதிகங்களுள், உயர் இருபத்தைந்து பதிகமும்-இருபத்தைந்து மேலான இத்திருப்பதிகங்களையும், பரிந்து எடுத்து-விரும்பி எடுத்து, அறிவுறத்திராட்டி-ஒதுவோர்க்கு உண்மை ஞானம் பொருந்தும்படி திராட்டியருளி, என்ன அரும்-அளவிறந்த, அடங்கல் யாவையும்-அடங்கன்முறைத் திருப்பதிகங்கள் எல்லாவற்றையும், உணரும் புண்ணியம்-ஒதியுணரும் புண்ணியம், இவைகொடு பொருந்தும் என்று-இவ்விருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களையும் ஒதியுணர்தலால் வந்து கூடுமென்று, அவன் தனக்கு-அச்சிவாலயமுனிவருக்கு, அருள் செய்தனன்-அருளிச் செய்தார் ; அதனால்-அக்காரணம் பற்றி, தீது இலா அகத்தியத் திராட்டினை-குற்றமற்ற ‘அகத்தியத்திராட்டு’ என்னும் இத்திருமுறையை (இத்திராட்டினை), உலகில்-புண்ணிய பூயியாகிய இவ்வுலகத்தில், தகவுற-ஒதும் கிரமம் பொருந்தும்படி, ஒதினர்-ஒதுகின்றவர்கள், அடங்கலும் ஒதினர் ஆவர்-அடங்கன்முறைத் திருப்பதிகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒதினவராவார்கள் என்றவாறு.

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பீடுடைத் தேசிகன்-அநாதியாகக் கிடந்து வருத்துகிற மலமறுத்தாளும் பெருமையுடைய மெய்ஞ்ஞானசாரியன். பராராசத்தி, பரா ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் ஐவகைச் சத்திகளுள்ளும் முதற்சத்தியான மூலசத்தி; திருநீறு பராசத்தி சம்பந்தமுடைய தென்பது “பராவணமாவது நீறு” என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கானே பெறப்படுகின்றது. ‘மாற்றுப்பரை’ என்னும் பெயர், முன்னர்த் திரோதான சத்தியாய் நின்ற வதுவே பின்னர் அதுக்கிரக சத்தியாய் மாறு முண்மையைக் குறிக்கும் என்ப. அஞ்செழுத்து- ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம்.

‘அடியிணை’ ஊன்றிய பாதமும் தூக்கிய பாதமும்; இவை முறையே மறக் கருணையையும் அறக் கருணையையும் குறிக்கும். அருச்சினை-சிவபூசை.

நந்தலில் அருச்சினை யாவது இறப்பில் தவமாகிய சிவார்ச்சினை. முழுமுதற் கடவுளே யல்லது பிறரைக் குறித்துச் செய்யும் அருச்சினையானது மாறுந்தன்மைத்தாய பதமுத்தியை யல்லது அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடாகிய பாமுத்தியைத் தாவல்ல தன்றாகலின் அது நந்தும் அருச்சினையாம். நாயன் - நாயகன். மூவர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தாமூர்த்திநாயனார் என்னும் தேவாரம் அருளிய சைவ சமய குரவர் மூவர். தொகைக் குறிப்பு.

மூ வ ர் ஓ து தே வ ர ம்

ஆதியில் பாடப்பட்டன.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்	௧௪,000	பதிகங்கள்
திருநாவுக்கரசுநாயனார்	௪௬,000	”
சுந்தாமூர்த்திநாயனார்	௩௭,000	”

ஆக ௧0௭,000 திருப்பதிகங்கள்

இப்போது உள்ளன.

இவைகள் மூவர் முதலிகளால் ஸ்ரீ சிதம்பரத்தில் திருவறையிலே சேமிக்கப்பட்டிருந்து ஸ்ரீ நடேசப்பிரான் திருவருளால்

திருப்பதிகக் கருத்துரை

எ

செல்லு மூடிச் சிதைந்தனவாக, அவற்றுள் எஞ்சி நின்றவையே திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவருள் துணைகொண்டு நம்பியாண்டார்நம்பிகள் அபயதலசேகர சோழராஜாவின் முன்னிலையில் திரட்டியருளிய ஏழு திருமுறைகளாக விளங்கும் எகள திருப்பதிகங்கள் அடங்கிய அடங்கன் முறையாம்: இதன் விவரணம் வருமாறு:—

நாயனார்	தலப்பதிகத் தொகை	பொதுப்பதிகத் தொகை	இரண்டின் ரெகை
திருஞானசம்பந்தர்	௩௭௭	௭	௩௮௪
திருநாவுக்கரசர்	௨௭௫	௩௭	௩௧௨
சுந்தரமூர்த்திகள்	௧௭	௪	௧௦௧
	ஆக ௭௪௯	௪௮	௭௯௭

அடங்கல்-அடங்கன் முறை. தகவுற-தகவு, சைவசீலம் வாய்ந்து தீகைப் பெற்றுப் பண்முறையில் ஒதும் நியமம். அகத்தியத்திரட்டு-அகத்தியத்தேவாரத்திரட்டு - நூற்பெயர். இப்பாயிரத்தில் அகத்தியத்திரட்டெனவே யாப்பும், நூற்பெயரும், செய்தோனும், சிவாலயமுனிக்கு எனவே கேட்போரும், வழியும், 'எண்ணருமடங்கலியாவையு முணரும் புண்ணியமிவைகொடு பொருத்தும்' எனவே பயனும், 'இப்பரிசு' எனவே நுதலிய பொருளும், 'தோடு கூற்றுப் பித்தா.....நாயனுமடிமையும் நாட்டியதாகும்' எனவே நுதலிய பொருளின் வகையும் கூறியவாறு காண்க, தமிழ் வழங்கு நிலமே இந்தூல் வழங்கு நிலமென எல்லையும் குறிப்பிற்கொள்க. மேற்போந்த வெண்பாவும் அகவலும் பிற்காலத்து அபியுக்தர் திருவாக்குக்களாகக் காண்கின்றன.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனார்

திருப்பிரமபுரம்

பண்-நட்டபாடை

குருவருள்

திருச்சிற்றம்பலம்

தோடுடையசெவியன் விடையேறியோர் தாவெண்மதிசூழிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்
எடுடையமலரான்முனைநாட்பணிந் தேத்தவருள்செய்த
பீடுடையபிரமபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ரை.) தோடு உடைய - தோட்டினையணிந்த, செவியன்-
திருச்செவியை உடையவனாய், விடையேறி - இடபவாகனத்தை
யூர்ந்து, ஓர் தாவெண் மதிசூழி-ஒப்பற்ற தாய்மையுடைய வெள்ளிய
சந்திரனைச் சிரத்திற்கூடி, சுடலை காடு உடைய - சுடுகாட்டிலுள்ள,
பொடி பூசி - விழுதியை யணிந்து, என் உள்ளம் கவர்கள்வன்-என்
னைத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்டவன், ஏடு உடைய - இதழ்களை
உடைய, மலரான்-மலர்களால், முனைநாள்-முற்காலத்து, பணிந்து
ஏத்த-அருச்சித்து வழிபட்டதனால், அருள்செய்த-இன்று என்னை
யாட்கொண்டு ஆளுடைய பிள்ளையெனவும், திருமுலைப்பால்
ஊட்டுவித்துத் திருவருள் ஞானத்தைப் பாலித்து ஞானசம்பந்த
னெனவும் அநுக்கிரகஞ் செய்தருளிய, பீடுடைய - பெருமையை

திருப்பிரமபுரம்

கூ

யுடைய, பிரமபுரம் - பிரமதேவர் வழிபட்டேத்திய இச் சீகாழியில், மேவிய-எழுந்தருளியிருக்கும், பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இதோ என்கண்முன் கொன்றும் இவ்விறைவனே.

இத்திருப்பதிகம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், தம் பொருட்டுச் சீகாழிப் பிரமதீர்த்தக்கரையில் தோணியப்பர் உமாதேவியாரோடு எழுந்தருளிச் சிவஞானங் குழைத்த திருமுலைப்பாலை ஊட்டுவிக்க உண்டகாலத்துத் தமது பிதாவாகிய சிவபாதவிருதயர் குளத்தினின்றும் தமது நியமமுடித்து எழுந்தபோது இதனைக் கண்டு 'எச்சில் மயங்க இப்பாலை ஊட்டியவர் யாவர்' எனக் கேட்க, தமது சிறுவரலை எடுத்துச் சுட்டி ஆகாயத்திலே இடபாருடராய் உமாசகாயராய் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானைக் காட்டி ஒதியருளியதாம்.

தோடு-பெண்கள் அணியும் காதணி. சிவபெருமானைத் துதிக்கின்ற இப்பதிகத்தில் நாயனார் தமக்குப் பாலித்த திருவருளை வியந்து பாராட்டி உமாதேவியாரது திருவாபரணமாகிய தோட்டினைக் கூறியருளினார், உமையொருபாகன் இறைவனாதலின். அம்பிகை பாகத்துத் தோடும் இறைவர்பாகத்துக் குழையும் அணிந்த கோலமே, "தோடுடையான் ஒருகாதிற் றாய குழைதாழ்" "தோடு பெய்தொரு காதினிற் குழைதாங்க" "தோலும் துகிலும் குழையும் சுருடோடும்" எனத் திருவருட்பாக்களில் யாண்டும் வருமாறு காண்க. தம்மைக் கேட்டபிதாவுக்குப் பிரமபுர மேவிய இறைவனைத் திருவடையாளங்களுடன் விளக்கிக் காட்டியதும், உலகத்தோர் செம்மை (மோட்சம்) பெற எடுத்தருளப்பட்டதும், பிள்ளையார், தமக்குக் கிடைத்த பேருபகாரத்தைப் பாராட்டித் துதித்ததுமாகிய இப்பதிகத்தின் ஞாடக்கத்தில், அத்துதியை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு "தோடுடைய செவிய" னெனத் திருச்செவியைச் சிறப்பித் தருளினாரென்க. அன்றியும் இது, முன்னொருகாலத்து அசுவதரன், கம்பளன் என்னும் இரண்டு கந்தருவர்கள் சிவபெருமானைப் பாடிக் காதிற் குழையுருவமாக இருக்கப் பெற்றுக்கொண்டார்களாகலின், பண்ணிசையோடு தாம் பாடும் திருப்பதிகத்தையும் ஏற்றருள்வர் என்னும் குறிப்புத் தோன்றுமாறு நின்றனும் காண்க.

விடை: தருமவிடை; ஓர் தாவெண்மதி - இறைவன் அணிகிற சந்திரன் அப்பிராகிருத சந்திரனாதலின் ஒப்பற்ற தன்மையும் தாய்மையும் களங்கமின்மையும் கூறப்பட்டன. சுடலைக்காடு-சர்வ ஸம்ஹாரமயானம். இது நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீதகலை என்னும் பஞ்சமஹாகலைகளிலு மடங்கிய (சுத்தமாயாபுவனாதம்) சர்வபுவனங்களையும் சம்ஹரிக்கும் மஹாப்பிரளயகாலத்து உண்டாவது. பொடி-பிரமவிட்டுணு வாதிய பெருந்தேவர்கள் யாரும் வீந்த சுடலை விபூதி.

விபூதி: “வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவர் கூர்ந்த தலைமாலே கொண்டவரார்” என்னும் நெய்நீகவுலாப் பிரமாணத்தை ஓர்க. ‘உள்ளம்’ என்பதற்குச் சீவபோதம் என்றே பொருளுரைத்தலும் கூடும். “பதிபான ஞானமுனிவன்” என்று பிள்ளையாரே தம்மைப்பற்றிப் பிறிதோரிடத்திற் கூறியுள்ளதும் இக்கருத்தை வற்புறுத்தும். ஏழுடையான் பொழில்.....” என வருந் தீநுக்கோவையார்ச் செய்யுளில் “என்னை முன்னாளுடையான்” என வருவதும், உரையாசிரியர் “எனக்கு ஆட்படுந் தன்மை யுண்டாவதற்கு முன்னே என்னை யான்வதொரு புதிதாகிய முறைமையை யுடையான்” என்று விளக்கி யிருப்பதும் கருதிக்கொள்க. இறைவன், “தாவியவனுடனிருந்தும் காணாத தற்பரனாய்” எவ்வகையோரானும் தற்போதங்கொண்டு காணாதபடி ஆன்மாவில் ஒளித்திருந்தருளும் அங்கணனாதலின் - “உள்ளங்கவர்கள்வன்” என்றார். உள்ளம் - ஆன்மா. ஆன்மங்களில் இறைவன் எஞ்ஞான்றும் பிரிவற நின்றுள்ளானாயினும், அவைகட்கு அவ் இருப்பை உணர்த்தி வெளிப்படல் அவைகட்குப் பக்குவம் வந்தபோதேயாகலின், “உள்ளங் கவர்” செய்தி சுத்த நிலை யெய்திய பின்னரே உணரத்தக்கதொன்றென்பது பெறப்படும். ‘எடுடைய மலரான்’ பிரமதேவ னென்று கூறுவாரு முளர். பிரமாபுரமென்றலானே அது கிடைத்தலின் மிகை யென்க. இந்நாயனாரே முற்காலத்துப் பூசித்த காரணம்பற்றி இஞ்ஞான்று அருள்செய்யப்பெற்றமையே ஈண்டு கருதப்பெற்றதை, “பால

திருப்பிரமபுரம்

கக

னைய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே ” எனவும்,
 “ என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்து,
 முன்னை புரி நல்வினைப் பயனிடை ” எனவும் இவரே வேறிடங்
 களிற் கூறுமாற்றாற் காண்க. ஏத்த - எச்சம் காரணப்பொருட்டு.
 பீடு - பெருமை. பிரளயகாலத்தும் அழியப்பெறாது மிதந்த
 பெருமை. பிரமபுரம் - சீகாழி.

தமிழ் வேதம் அருளிச்செய்வான் றொடங்கிய நாயனார் வேத
 மூலமாகிய பிரணவம் உரைத்தே வேதம் உரைத்தல் சம்பிரதாய
 மாதலின், ‘தோடு’ என்னும் முதன்மொழியில் ஓகாரம் புணர்த்தி
 யுரைத்தார். அப் பிரணவநாதமும் சடாகாசமாகிய பூதாகாசத்தி
 னன்றிச் சிதாகாசமாகிய தகராகாசத்திற்கேன்றும் சுத்தநாதமாத
 லின், தகரம் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டதென்க. அன்றியும் இந்நாயனா
 ரது முதற்றிருமுறையின் முதற்பதிகத்தின் முதலடியின் முதன்
 மொழியின் முதலெழுத்தாய இவ்வோகாரம் பன்னிரண்டாம் திரு
 முறையான திருத்தொண்டர் புராணத்தின் ஈற்றுச் சருக்கத்தின்
 ஈற்றுச்செய்யுளின் ஈற்றடியின் ஈற்றுச்சொல்லின் ஈற்றெழுத்
 தாகிய மகாரத்தோடு புணர்ந்து “ ஓம் ” என முடித்து தமிழ்
 வேதமாகிய திருமுறைகள் யாவும் பிரணவ பீஜத்தில் தோன்றி
 யடங்கிநிற்கும் தன்மையை விளக்குவதுங் காண்க.

இன்னும் இத்திருப்பாட்டில், இறைவன் ஆன்மாக்கட்குச்
 செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களில் சிருட்டி, ஊழிக்காலத்து இறை
 வனை யடைந்து பிறப்பிறப்பில்லாத நித்தியத்தன்மையை வேண்டிய
 அறக்கடவுளை வெள்விடையாகப் படைத்து ஊர்தியாகக் கொண்
 டருளினை என்னும் வரலாற்றாலும்; தீதீ, தக்கனால் அடைந்த
 தனது பெருஞ்சாபம் எவ்வெத்தேவர்களாலும் நீக்கப்பெறாத சந்
 திரன் இறைவனைச் சரண்புக, அவ்விறைவன் அதை நீக்கி அச்சந்
 திரனைத் தனது திருமுடியில் தரித்துக் காத்தருளினன் என்னும்
 வரலாற்றாலும்; சங்காரம், சர்வசங்காரஞ் செய்யும் கடவுள் தானா
 கும் வரலாற்றாலும்; திரோதானம், இறைவன் எல்லா உயிர்களிடத்
 தும் நீக்கமற நிறைந்திருந்தும் அதனை அவைகள் அறியாத
 வாறு வினைப்போகப் புசிப்பின் பொருட்டு அவற்றிற்கு ஒளித்து

நிற்கும் வரலாற்றானும் ; அநுக்கிரகம், தம்மை வழிபடும் எல்லோர்க்கும் அருளும் வரலாற்றானும் அறியப்படும் என்பார் “விடையேறி” “தூவெண் மதிசூடி”, “காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி” “உள்ளங் கவர்கள்வன்”, “முனைநாட் பணிந்தேத்த அருள் செய்த” என்னும் குறிப்புக்களைப் பிள்ளையார் முறையே அருளியுள்ள பெற்றி பாராட்டத்தக்க தென்ப.

(க)

முற்றலாமையிள நாகமோடேன முளைக்கொம்பவைபூண்டு வற்றலோடுகல னுப்பலிதேர்ந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன் கற்றல்கேட்டலுடை யார்பெரியார்கழல் கையாற்றொழுதேத்தப் பெற்றமூர்ந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ஊ.) முற்றல் ஆமை-முதிர்ந்த ஆமை ஒடு, இளநாகம் ஒடு-இளம்பாம்பு எனும் இவைகளோடு, ஏனம் முளை கொம்பு-பன்றியின் முளைபோன்ற கொம்பு, அவை பூண்டு-ஆகிய அவைகளை அணிகலனாகத் தரித்து, வற்றல் ஒடு-தசைகழிந்த பிரமனது தலை ஒட்டினை, கலனா-பலிப்பாத்திரமாக, பலிதேர்த்து-(தேவர்களது குருதியும் அகந்தையும்) பிச்சையாகக்கொண்டு, எனது உள்ளம் கவர் கள்வன்-என்னைத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்டவன், கற்றல் கேட்டல் உடையார்-வீட்டுநெறிக்கு ஏதுவாகிய உண்மை நூல்களைக் கற்றலும் கேட்டலுமுடையவர்களாகிய, பெரியார்-பெரியார்கள், கழல்-பற்றும் பற்றாகிய இறைவன் திருவடிகளை, கையால்-தமது கைகளால், தொழுது ஏத்த-வணங்கித் துதிக்க, பெற்றம்-இடபத்தை, ஊர்ந்த-வாகனமாகக் கொண்டருளிய, பிரமாபுரம் மேவிய, பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனே என்றவாறு.

முற்றல் ஆமை, இளநாகம்-பலகோடி கற்பங்களைத் தமது ஆயுளாகப்பெற்ற விட்டுணு மூர்த்தியின் கூர்மாவதாரத்தில் வந்த ஒடும், சில சதூர்யுகங்களைத் தமது ஆயுளாகக்கொண்ட அகந்தனாகிய நாகங்களும் ஆதலால் முதுமையும் இளமையும் ஏற்படுமாறு காண்க. ஏன முளைக்கொம்பு-விட்டுணு மூர்த்தி வராகவதாரத்திற்கொண்ட வகரத்தம். இவற்றின் வரலாறுகளை “ஆமைவடிவந்தனிலும் ஆகிவராகந்தனிலும், மாமுதுகோட்டைக் கவர்ந்தவரார்”

திருப்பிரமபுரம்

கந்

என்பதனானிக. ஆகவென்றது ஈறு குறைந்து நின்றது. பலி தேர்ந்தது, தாருகாவனத்திற் பலிதேர்ந்ததும் ஆம். கற்றல் கேட்ட லுடையார் - கற்றல் கேட்டல் இல்லாதவராகிய மற்றவர் மாட்டு இறைவன் விளக்கமுறுதலில்லாமையால் அவை உடையார் தொழு தேத்த எனக் கூறப்பட்டது. இதனைக் “கல்லார் நெஞ்சின் நில லான் ஈசன்” “கற்றவர் வணங்கும் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமாகடலை, மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை” என வரும் தேவாரத்தானும் திருவிசைப்பாவானும் ஒர்த்து கொள்க. கற்ற லுங் கேட்டலும் கூறவே உபலக்ஷணத்தால் சிந்தித்தல் தெளிதல் ரிட்டையும் கொள்ள இடனுண்டு. ஊரும் பேரும் குறியுங் குண முஞ் செயலும் ஒன்றுமில்லாத இறைவன் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டுத் தனது கருணையே திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந் தருள்வனாதலின், “கற்றல்.....பெரியார்.....ஏத்த.....ஊர்ந்த பெம்மான்” ஆயினென்க.

(உ)

நீர்பரந்தரிமிர் புன்சடைமேலோர் நிலாவெண்மதிசூடி
ஏர்பரந்தவின வெள்வளைசோரவென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்
ஊர்பரந்தவுல கின்முதலாகிய வோருரிதுவென்னப்
பேர்பரந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ரை.) நீர்பரந்த-கங்கை நீர் பரந்த, ரிமிர்-நீண்ட, புன் சடைமேல்-புல்லிய சடையின்மேல், ஓர் நிலாவெண்மதி-ஒப்பற்ற சந்திரிகையையுடைய வெள்ளிய சந்திரனை, சூடி-திருமுடியில் தரித்து, ஏர் பரந்த-அழகுமிக்க, இனம்-கூட்டமாகிய, வெள்வளை சோர-வெள்ளிய வளையல் கழன்று விழுமாறு, என் உள்ளம் கவர் கள்வன்-என்னைத் தன்வய மாக்கிக்கொண்டவன், ஊர்பரந்த-ஊர் கள் நிறைந்து பரவிய, உலகின்-இவ்வுலகினிடத்து, முதல் ஆகிய- முதன்மைபெற்ற, ஓர் ஊர் இது என்ன-ஒப்பற்ற ஊர் இது என்று எடுத்துக்கூற, பேர்பரந்த-புகழ்மிக்க, பிரமாபுரம் மேவிய, பெம் மான் இவன் - பெருமானாகிய இவனே என்றவாறு.

நீர்-கங்காநதி. ஆகுபெயர். இறைவனை நாயகனாக்கித் துறைப் பொருளில் வைத்துக்கூறியதனால் வளைசோர்தல் கூறப்பட்டது.

பிரமாபுரமாகிய சீகாழிபடைப்புக்காலத் தொடக்கத்திற்குன்றிப் பிரளயவெள்ளத்தினும் அழிவுறாது தோணியாய் முதற்மேவராற் சுமக்கப்பட்டு நிலை பெற்ற தன்மையதாதலின் தோணிபுரமென்னும் பெயர்த்தாய் “ ஊர்பார்த உலகின்.....பேர்பார்த பிரமாபுர ” மாயிற்றென்க. இதனைப் “ பார்கொண்டு மூடிக் கடல் கொண்ட ஞான்று நின்பாதமெல்லாம் நாலெஞ்சு புள்ளின மேந்தின வென்பர் ” என்னுந் திருவிருத்தத்தால் அறிக. (௩)

விண்மகிழ்ந்தமதி லெய்ததுமன்றி விளங்குதலையோட்டில் உண்மகிழ்ந்துபலி தேரியவந்தென துள்ளங்நவர்கள்வன் மண்மகிழ்ந்தவர வம்மலர்க்கொன்றை மலிந்தவரைமார்பிற் பெண்மகிழ்ந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப - ரா.) விண்மகிழ்ந்த-ஆகாயத்தில் திரிதந்து மகிழ்ந்த, மதில்-மூம்மதில்களையும், எய்ததும் அன்றி-எய்தழித்ததேயன்றி, விளங்கு-பிரகாசிக்கின்ற, தலைஓட்டில்-பிரமனதுவெண்டலையோட்டின்கண், உண்மகிழ்ந்து-மண்மகிழ்ந்து, பலிதேரிய வந்து-பலி ஏற்குமாறு எழுந்தருளி, எனது உள்ளம் கவர்கள்வன்-என்னைத் தன் வயமாக்கிக் கொண்டவன், மண்மகிழ்ந்த-பூவுலகத்தை விரும்பிய, அரவம்-சர்ப்பாபரணமும், மலர் கொன்றை-கொன்றை மலர் மாலையும், மலிந்த-நிறைந்த, வரைமார்பில்-மலைபோலுந் திருமார்பின்கண், பெண்மகிழ்ந்த-உமாதேவியாரை வைத்து மகிழ்ந்த, பிரமாபுரமேவிய-, பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனை என்றவாறு.

விண்மகிழ்ந்த என்பதில் மகிழ்தல் சஞ்சரித்தல் என்னும் பொருள்பட நின்றது. மதில் - ஆகுபெயர். திரிபுரம் - பொன் வெள்ளி இரும்பாலாகிய முப்புரங்கள். தாருகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுன்மாலி என்னும் மூன்றாக்கர்களால் ஆளப்பெற்றன. புரங்களை இறைவன் தனது புன்னகையினால் எரித்ததெனினும் எய்த என்றது கொண்ட கோலம்பற்றி உபசரித்துக் கூறிய கிரமமென்க. மண்மகிழ்ந்த பெம்மான் எனவும், பெண்மகிழ்ந்த பெம்மான் எனவுங் கூட்டுக. கொன்றை - திருவடையாளமலை, மார்பிற்

பெண்மகிழ்தல்-உமா தேவியாரை யோர் பக்கத்திற் றரித்தல். தேரிய - தேரும்பொருட்டு: செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம்.

(ச)

ஒருமைபெண்மையுடையன்சடையன்விடை யூரும்மிகவென்ன அருமையாகவுரை செய்யவமர்ந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன் கருமைபெற்றகடல் கொள்ளமிதந்ததோர் காலம்மிதுவென்னப் பெருமைபெற்றபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ரை.) ஒருமை-ஓர் (வா) பாகத்தில், பெண்மையுடையன் - பெண்டன்மையை (உமாதேவியை)க் கொண்டவன், சடையன் - சடைக்கற்றையை உடையவன், விடை ஊரும் இவன் - எருதேறி அருளுகின்றவன், என்ன-என்று, அருமையாக அரிய பெருமை களைப் பாராட்டி, உரைசெய்ய - துதிக்குமாறு, அமர்ந்து - விரும்பி, எனது உள்ளம் கவர்கள்வன்-என்னைத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்ட வன், கருமைபெற்ற - கருநிறம்பொருந்திய, கடல் கொள்ள - கடல் கவரும்படி எழ, இது-இப்பதி, ஓர்காலம்-(அவ்) ஓர்யுகத்தில், மிதந்தது என்ன-தோணியாகி மிதந்த தன்மைய தென்னப் புராணங் கள் புகழும்படி, பெருமைபெற்ற - மகிமை வாய்ந்த, பிரமாபுர மேவிய-, பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனே என்றவாறு.

ஒருமை - ஒன்றென என்னும் பொருள்மேன் நின்றது. ஒருமை பெண்மையுடையன் எனவே ஒருமை ஆண்மையுடையன் என்பது போதருமாறு காண்க. ஒருமைசடையன் எனவும் கூட்டி, ஒருமை குழலன் எனவும் வருவித்துப் பொருளுரைத்தலும் சாலும். இத்தகைய இறம்பூதுடைய திருவுருவனாய் இப்பெற்றியெனனத் தேர்த்துரைத்தல் கூடாமையின் உரைத்தல் அருமையாயிற் றென்க. இறைவன் அன்பாது இதயத்தை விரும்பி விரைந்து சேறலின், அமர்ந்து கவர்கள்வனாயினான். கடல்கொள்ள மிதந்தது முன்னர் உரைக்கப்பட்டது. காலம்--யுகம் என்னும் பொருட்டு. பன்னிருகத்துப் பன்னிருபெயர் பெற்று மகிமை வாய்ந்த விஷயம் பதினொர்திருமுறையுள் திருவெண்காட்டடிக ளது திருக்கழமல மும்மணிக்கோவையிற் பாராட்டியுரைக்கப் பட்டது.

(ரு)

கூர்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மறைகலந்தவொலி பாடலோடாடல ராகிமமுவேந்தி
இறைகலந்தயின் வெள்வளைசோரவென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்
கறைகலந்தகடி யார்பொழிநீயர் சோலைக்கதிர்சிந்தப்
பிறைகலந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ஊ) மறைஒலி கலந்த - வேதத்தின் சுரங்களோடு
கூடிய, பாடலோடு-சாமகானத்தோடு, ஆடலர்ஆகி-திருநடனத்தை
யுடையவர் ஆகி, மழு ஏந்தி-மழுவீணைத் தரித்து, இறைகலந்த-
கையினிடத்துப் பொருந்திய, இனவெள்வளை-கூட்டமாகிய வெள்
ளிய வளையல்கள், சோர-சோர்ந்து விழுமாறு, என் உள்ளம் கவர்
கள்வன்-என்னைத் தன் வயப்படுத்திக்கொண்டவன், கறைகலந்த-
இருள்செறிந்த, கடி-ஆர்-மணம்பொருந்திய, பொழில்-திருநந்தன
வனங்களிடத்தும், நீடு உயர் சோலை-நீண்டு உயர்ந்த சோலை
ளிடத்தும், கதிர் சிந்த-தனது கிரணங்கள் சிந்தும்படி, பிறை
கலந்த-சந்திரன் பொருந்தித் தவழ்கின்ற, பிரமாபுரமேவிய - பெம்
மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனே என்றவாறு.

மறைஒலி - வேதசுரம்; உதாத்தம் அனுதாத்தம் முதலியன
இறைவன் சாமகானத்தில் விருப்பமுடையன என்பதைச்சாமகானப்
பிரியன்என்னும் நாமமுடையதொலாலறிக. பாடலோடாடலுடைய
தொலை “ பாரிடம் பாணிசெய்ய பறைகட்செறு பல்கணப்பேய்,
சீரோடும் பாடலாட விலயஞ் சிதையாத கொள்கைத், தாரிடும்
போர்விடையன்” என்னும் இவரது திருவாக்கு வலியுறுத்துமாறு
காண்க. மழு-பரசு; ஓர்வகைப் படை; ‘பரசு ஹஸ்தன்’ என்
பதும் இறைவன் நாமம். இறை-கையிறை. தங்கல் எனப் பொருள்
கொண்டு கையினிற் செறிந்து தங்கிய கூட்டமாகிய வளைகள் ஒவ்
வொன்றாகச் சோர்ந்து கழன்றன எனலும் பொருந்தும் ; “ செறி
வளைகள் ஒவ்வொன்றாகச் சென்றவாறே” என்பது தமிழ்வேதம்;
கறை-இருள். “வெயில்கண்டறியா வீங்கிருட்பிழம்பினை” யுடைய
வென்று கூறுமாறு அறிக. பொழில்-திருநந்தனவனம். சோலை-
தோப்பு.

திருப்பிரமபுரம்

கன

சடைமுயங்குபுன லன்னனலன்னெரி வீசிச்சதிர்வெய்த
உடைமுயங்குமர வோடுழிதந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன்
கடன்முயங்குகழி சூழ்குளர்கானலம் பொன்னஞ்சிறகன்னம்
பெடைமுயங்குபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ரை.) சடைமுயங்கு-சடையிற்றங்கிய, புனலன்-கங்கையை
யுடையவனும், அனலன்-(கையினில்) மழுவீனையுடையவனும் ஆகி,
எரிவீசி-நெருப்பினைச் சித்தி, சதிர்வு எய்த-அழகு பொருந்தும்படி,
உடைமுயங்கும்-ஆடையின்மேற் பொருந்திய, அரவோடு-பாம்புக்
கச்சோடு, உழிதந்து-திரிந்து வந்து, எனதுள்ளம் கவர் கள்வன்-
என்னைத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டவன், கடல் முயங்கு-கட
லோடு கலக்கின்ற, கழிசூழ்-கழிசூழ்ந்த, குளிர்-குளிர்ச்சியையுடைய,
கானல்-சோலையினிடத்து, அம்-அழகிய, பொன் சிறகு அன்னம்-
பொன்னிறம் வாய்ந்த சிறகினையுடைய அன்னச்சேவல்கள்,
பெடை-அன்னப்பேடைகளை, முயங்கு-கலக்கின்ற, பிரமாபுர
மேவிய-, பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனே என்றவாறு.

அனல், “சாற்றியிடுமங்கியிலே சங்காரம்” என்றபடி அழித்தற்
குறியீடாக இறைவன் கையினில் எந்திய எரியாகும். சதிர்வு-பெரு
மையுமாம். உடை-புலித்தோல், மான்ரோல், யானைத்தோல் முத
லியவற்றாகிய தோலுடை. அவை நெகிழாதவாறு அவைகளை
இறுக்கிக் கட்டிய நாகக் கச்சு ஈண்டிக் கூறிய அரவு. உழிதரல்-
திரிதல். கானல்-கடற்கரைச் சோலை. பெடை எனப் பின் வருத
லின் அன்னம் என்பது சேவலை யுணர்த்திற்று. சீகாழி-கடல்
முயங்கும் கழி சூழ்ந்த தலம். ‘மகாவார் கடல் வந்தணவும் மணற்
கானல் வாய்ப், புகலி ஞானசம்பந்தன்’ என்னும் திருவாக்கும்
இதனை வலியுறுத்தும். (எ)

வியரிலங்குவரை யுந்தியதோள்களை வீரம்வீளைவித்த
உயரிலங்கையரை யன்வலிசெற்றென துள்ளங்கவர்கள்வன்
துயரிலங்கும்முல கிற்பலவூழிக டோன்றும்பொழுதெல்லாம்
பெயரிலங்குபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

க௮

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

(ப-ரை.) வியர் இலங்கு-வியர்வு பொருந்திய, வரை உந்திய-திருக்கையாய மலையை ஊக்கி எடுத்த, தோள்களை-புயங்கனால், வீரம் விளைவித்த-வீரத்தன்மை பொருந்துவித்த, உயர் இலங்கை அரையன்-மதில்கள் உயர்ந்த இலங்கைக் கரசனாகிய இராவணனது, வலி செற்று வலியைக் கெடுத்து, எனதுள்ளம் கவர் கள் வன்-என்னைத் தன் வயப்படுத்திக் கொண்டவன், துயர் இலங்கும்-துன்பம் பொருந்தி விளங்குகின்ற, உலகில்-இவ்வுலகில், பல ஊழிகள்-பல கற்பங்கள், தோன்றும் பொழுதெல்லாம்-உண்டாகும் போதெல்லாம், பெயர் இலங்கு-தன் பெயர் கெடாது தானும் நிலைபெற்று விளங்குகின்ற, பிரமாபுர மேவிய-, பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனே என்றவாறு.

வியர் இலங்கு தோள்கள் என்க. தோள்களை, வேற்றுமை மயக்கம். வரை யுந்திய தோள்கள்-மலையை வென்று விளங்கும் தோள்கள் என்று வரையுந்திய வென்பதைப் பொது வகையில் தோளுக்கடையாக்கலுமாம். உந்திய என்பதனைச் செய்யிய என்னும் எச்சமாக்கி, உந்துதற்குத் தோள்களை வீரம் விளைவித்த என்னலும் ஆம். வீரம் விளைவித்த-ஒரு சொல்லாய் இரண்டாவதற்கு முடிபாம். திருக்கையாய மலையை மிக்க வீரத்தோடு பெயர்த்தெடுத்த இராவணனைத் தனது கால் விரனுதியால் எலியென நசுக்கி அழுவித்து இராவணன் என்னும் பெயர் கொடுத்தருளினன் இறைவன் என்க. துயர்-பிறவித்துன்பம்; பிறவித்துன்பத்தை விளைவிக்கின்ற மூலமலத்தைப் பக்குவமாக்குமாறு உலகினை அடிக்கடி ஒடுக்கி மீட்டும் தோற்றுவித்தலால் உலகிற் பல ஊழிகள் தோன்றுவனவாயின. வாச்சியமாகிய தலம் கெடாது நிலைபெற்று விளங்குகின்றமையின் வாசகமாகிய பெயரும் கெடாது இலங்குகின்ற தென்பதாம்.

(அ)

காணுதல்செய்திறை காணியமாலொடு தண்டாமரையானு
நீணுதல்செய்தொழி யந்நிமிர்ந்தானென துள்ளங்கவர்கள்வன்
வாணுதல்செய்மக ளீர்முதலாகிய வையத்தவரேத்தப்
பேணுதல்செய்பிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ரை.) மாலொடு விட்டுணுமூர்த்தியொடு, தண் தாமரையானும்-குளிர்ந்த தாமரையை இருக்கையாகவுடைய பிரமதேவரும், தாள்நுதல் செய்து - திருவடிமையும் திருமுடியையும் முறையே வரைந்துகொண்டு (மண்ணிடந்தும் விண்பறந்தும்), இறைகாணிய-இறைவனைக் காணுமாறு, நீணுதல் செய்து ஒழிய-(ஏனமாயும் அன்னமாயும்) பேருருவெடுத்து நெடுந்தாரம் சென்று முயன்றும் காணாதொழிய, நிமிர்ந்தான் - எல்லே காண்பரிய பெரிய நெருப்புருவாய் வெளிப்பட்டு நின்றவனாய், எனது உள்னம் கவர்கள்வன் - என்னைத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்டவன், வாள்நுதல் செய் - ஒளிபொருந்திய நெற்றியை உடைய, மகளிர் முதலாகிய-பெண்கள் முதலான, வையத்தவர்-உலகத்தவர்கள், எத்ததுதித்து வணங்க, பேணுதல் செய் - அவர்களைக் காப்பாற்றியருளுகின்ற, பிரமாபுரமேவிய -, பெம்மான் இவன் - பெருமானாகிய இவனை என்றவாறு.

தாள் - திருவடி, நுதல் - நெற்றி ; ஆகுபெயராய்த் திருமுடியை உணர்த்திற்று. காணிய - செய்யிய என்னும் எச்சம். நீணுதல் - நீணுதல் எனத் திரிந்து நின்றது. “ எங்கள் பெருமான் பாதமிரண்டும் வினவில் பாதாளமேழினுக்கப்பால், சோதிமணி முடிசொல்லிற் சொல்லிநந்து நின்ற தொன்மை, ஆதிசூன மொன்றுமில்லான் அந்தமிலான் ” என்பது காண்க. நீணுதல் நீளுதல்.

தன்னையடைந்து வழிபட்டவரை இரகசிக்கும் பெற்றியுடைமைபற்றி வையத்தவரேத்தப் பேணுதல்செய் பிரமாபுரமாயிற்று. (க)

புத்தரோடுபொறி யில்சமணும்புறங் கூறநெறியில்லா ஒத்தசொல்லவுல கம்பலிதேர்ந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன் மத்தயானைமறு கவ்வுரி போர்த்ததோர் மாயம்மிதுவென்னப் பித்தர்போலும்பிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

(ப-ரை.) புத்தரோடு - புத்தர்களோடு, பொறியில் சமணும்- அறிவில்லாத சமணர்களும், புறம் கூற-புறங்கூறவும், நெறியில்லா

நன்னெறியில் நில்லாத, உலகம்-உலகத்தவர், ஒத்தசொல்ல - தம்மனத்துக் கியைந்தவற்றைச் சொல்லவும், பலிதேர்ந்து - பலி ஏற்று, எனது உள்ளம் கவர்களுவன்-என்னைத் தன் வயப்படுத் திக்கொண்டவன், மத்தம்-மதம்பொருந்திய, யானை-யானையானது, மறுக - (மனஞ்சுழலுமாறு) வருந்துமாறு, உரிபோர்த்தது-அதன் தோலை (உரித்துப்) போர்த்துக்கொண்டதாகிய, இது ஓர் மாயம் என்ன-இது ஓர் மாயச் செய்கையாம் என்று சொல்லும்வண்ணம், பித்தர்போலும் பித்தரைப்போன்று, பிரமாபுரமேவிய -, பெம்மான் இவன்-பெருமானாகிய இவனே.

புத்தர், சமணர் இவர் இருவரும் புறப்புறச் சமயவாதிகளாவர். இவருள் புத்தர் செளத்ராந்திகர், மாத்யமிகர், வைபாடிகர், யோகாசாரர் என நால்வகைப்படுவர். புறங்கூறுதல் - புறச்சமயம் பற்றி இகழ்ந்துகூறுதல். நெறிநில்லாமை - சற்சமயிகளாகப் பிறந்தும் வேதசிவாகமங்களாகிய முதனூல்கள் கூறும் ஒழுக்கநெறியில் நில்லாமை. ஒத்தசொல்லல்-உண்மையறியாது தம் மனம் போனவாறு பிதற்றுதல். உலகம் ஈண்டு நெறிநில்லா என்னும் அடைமொழியால் இழிந்தோரை உணர்த்திநின்றது. யானை-கயாசுரன். இவ்வசுரனுக்கஞ்சிக் காசி மணிகர்ணிகையில் இறைவனைச் சரண்புகுந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் அவன்கொண்ட கோலங் கண்டு பயந்து கண்பொத்தித் திறத்தற்குள் ஓர்தானே அசுரன் தலையிலூன்றி மற்றோர்தானேத் தொடையினிறுத்தித் திருக்கை நகங்களினால் முதுகிற் பிளந்து உரியினைப் போர்த்து நின்றருதலின் இது பெருவியப்பிற்குரிய மாயச்செய்கையாயிற்று.

“ வியரிலங்குவரை ” என்னும் திருப்பாட்டில் இறைவன் மண்ணுலகத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் பிழைத்த (தவறுசெய்த) வழியும் தன்னை வந்து சரணடையின் அவர்களைப் பெருங்கருணையினால் பொறுத்து ஆட்கொண்டருள்வன் என்பதை யறிவிக்க மலையெடுத்து அபசாரப்பட்டுப் பின் சாமம் பாடி யுயர்ந்த இராவணனையும் அடுத்த திருப்பாட்டில் வீண்ணுலகத்துள்ளோரே யாயினும் தற்போதமிழந்து வணங்குவார்க்கே அருளுவன் என்பதை யறிவிக்கத் தற்போதத்தாலே அடிமுடி யறிவோமெனச் செருக்கி

யழிந்து பின் திருவைந்தெழுத்தார் றுதித்து வணங்கியுந்த பிரம விட்டுணுக்களையும் குறிப்பிட்டு, அதற்கடுத்த திருப்பாட்டில் வேதகாரணராகிய சிவபெருமானை வழிபடும் உண்மை நெறியாகிய வைதிக சைவநெறியை யறியாத அவைதிகருள்ளும் மிகக் கீழ்ப்பட்ட அறிவினராவர் புத்தர், சமணர்கள் எனவும் ஆளுடைய பிள்ளையார் எடுத்துக்காட்டி அவ்விழிந்த நிலைகளில் செல்லலாகாதெனக் கருணை மிகுதியார் கூறினாரென்க. இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணம், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம் என, எஅ, எக-வது திருவிருத்தங்களாலறிக. இந்நியமம் பெரும்பாலும் இவர் பதிகந்தோறுங் காண்க. (ய)

அருநெறியமறை வல்லமுனியகன் பொய்கையலர்மேய
பெருநெறிபரி மாபுரமேவிய பெம்மானிவன்றன்னை
ஒருநெறியமனம் வைத்துணர்ஞானசம் பந்தன்னுரைசெய்த
திருநெறியதமிழ் வல்லவர்தொல்வினை தீர்தலெளிதாமே.

(ப-ரை.) அருநெறிய-அரியநெறிகளைஉடைய, மறைவல்ல-வேதங்களில் வல்லவனாகிய, முனி-பிரமதேவரது, அலர்மேய-மலர்கள் நிறைந்த, அகன் பொய்கை-அகன்ற பிரமதீர்த்தத்தையுடைய, பிரமாபுரமேவிய-திருப்பிரமபுரத்தில் எழுந்தருளிய, பெருநெறிய-முத்திரெறியையுடைய, பெம்மான் இவன் தன்னை-பெருமானாகிய இவனை, ஒரு நெறிய-ஒருமைப்பட்ட, மனம் வைத்து உணர்-மனங்கொண்டறிகின்ற, ஞானசம்பந்தன்-திருஞானசம்பந்தன், உரைசெய்த-பாடிய, திருநெறிய தமிழ்-திருநெறிக் தமிழாகிய இப்பதிகத்தை, வல்லவர்-ஓதவல்லவர், தொல்வினை-தமது பழவினை, தீர்தல்-நீங்கப்பெறுதல், எளிது ஆம்-எளிதாம் என்றவாறு.

அருநெறி-தத்தம் பரிபாகங்கட்கேற்ப மேற்கொண்டொழுகுமாறு இறைவனலைமைக்கப்பெற்ற பல அரிய சமய நெறிகள்:[நெறி-வழி.] பெருநெறிய பெம்மான் என்று கூட்டுக. பெருநெறி-மேலான செந்நெறி ; முத்திரெறி. இதுவே சமயாதீத வைதிக சைவம். “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க”;

௨௨

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

என்பதாதியர் பிரமாணங்களால் உய்த்துணர்க. பொய்கை-பிரம
தீர்த்தம். இத்தீர்த்தம் “கடையுகத்தின் றணிவெள்ளம் பல விரிக்
குங் கருப்பம்போல், இடையரூப் பெருந்தீர்த்தமெவற்றிற்கும் பிறப்
பிடமாம், விடையுயர்த்தார் திருத்தோணிப் பற்றுவிடா மேன்மைய
தாந்தட” மாதலின் அகன் பொய்கை என விசேடிக்கப்பட்டது.
ஒரு நெறியமனம்-சிவகரணம். திருநெறியதமிழ்-திருநெறித் தமிழ்
வேதம். இத்திருப்பாட்டுப் பல சுருதியென்னும் திருக்கடைக்
காப்பு என்க. இது பழையநூல் வழக்காம். தொல்வினை-சென்ற
பல பிறவுகளினும் ஈட்டி அனுபவியாது எஞ்சி நிற்கும் பழவினை. ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

திருவதிகை வீரட்டானம்

பண் கொல்லி

குருவருள்

திருச்சிற்றம்பலம்

கூற்று யினவா றுவிலக் ககிலீர்
கொடுமை பலசெய் தனநா னறியேன்
ஏற்று யடிக்கே யிரவும் பகலும்
பிரியா துவணங் குவனெப் பொழுதுந்
தோற்று தென்வயிற் றினகம் படியே
குடரோடு துடக் கிழுடக் கியிட
ஆற்றே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையும் மானே.

(ப-ரை.) கெடிலம் - திருக்கெடிலக்கரையிலுள்ள, அதிகை வீரட்டானத்து - திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் தலத்தில், உறை - எழுந்தருளியுள்ள, அம்மானே - பிதாவே (இறைவனே), கூற்று ஆயின ஆறு குலைநோயானது யமனை ஒத்துவந்து வருத்து கின்றவிதத்தை, விலக்கிலீர்-நீக்கியருளுகின்றீ ரில்லை, செய்தன

பல கொடுமை-அதற்கேதுவாக முன்செய்தனவாய பல கொடுமை
களை, நானறியேன் - நான் அறியமாட்டேன், ஏற்றாய் - (எனினும்
எளியேனையும்) என்று கொண்டவராகிய தேவரீரது, அடிக்கே-
திருவடியையே, இரவும் பகலும் எப்பொழுதும் - அகேர்த்திரம்,
பிரியாது-இடைவிடாமல், வணங்குவன்-தொழுகின்றேன், தோற்
றது-புலப்படாமல், என்வயிற்றின் அகம்படி - எனது வயிற்றின்
உள்ளிடத்தே, குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட - குடரோடு சுற்றி
முறுக்காநிற்க, அடியேன் - அடியேன், ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்
டேன் என்றவாறு.

நாயனார் தமது பிதாமாதாக்கள் இறந்தபின்னர் நிலையாமை
யுணர்ந்து எல்லாவற்றையும் துறந்து இறைவன் உண்மை யுணர்ந்
தாயமையால் கொல்லாமை மறைந்துறையும் சமண் சமயத்தில்
வீழ்ந்து அச்சமயத்துறையில் நன்கு பழகி அச்சமயிகட்கு ஆசாரிய
ராய்த் தருமசேனரெனப் பெயர்பெற்று ஒழுகுநாளில், அவரது
தமக்கையாராகிய திலகவதியம்மையார் இவரைச் சைவத்துறைக்கு
ஏற்றமாறு இடைவிடாது இறைவன் திருவடியில் விண்ணப்பித்த
தற்கு ஏற்ப இறைவன் சூலையை அருள அதைச் சகிக்கலாற்றாது
சமண் சார்பிற் நீர்ப்பெறாது தமது தமக்கையாரை யடைந்து
திருவதிகை வீரட்டானத்து இறைவன் சந்நிதியில் சூலதீரப் பாடி
யது இத்திருப்பதிகம்.

கூற்று - இயமன். ஆன்மாக்களின் உடலுயிர்களை வேறு
பிரித்தலின் ஏற்பட்ட காரணப்பெயர். கூற்று ஆயினவாறு-ஒன்றை
யும் ஒப்புச்சொல்லவரிய இயம்பாதையாகிய மாணவாதனை. இச்
சூலை அவ்வாறாதலை,

“ அடைவிலமண் புரிதரும சேனர்வயிற் றடையுமது
வடவனலங் கொடுவீடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாங்
கொடியவெலா மொன்றாகு மெனக்குடரி னகங்குடையப்
படருழந்து நடுங்கியமண் பாழியறை யிடைவீழ்ந்தார் ”

என்பதனை லறிக. ‘கூற்று’ என்பதனைச் ‘சொல்’ என்று
பொருள் படுத்தி, இவர் மஹா கைலாயத்தில் வாழ்ச முனிவரா

யிருந்துழி, மலையின்கீழ்க் கிடந்து வருந்திய இராவணனுக்குச் 'சங்கரன் சாமகானப்பிரியன்' என்று விரகறிவித்துத் தப்பச் செய்த மையின், இறைவன் இவரை மண்ணுலகிற்கு அனுப்பி இத்துணைத் துன்ப மனுபவிக்கச் செய்தனனென்பது கருதி, என் கூற்று எனக்கே கூற்றாய் வினோந்ததெனக் குறிப்பித்தாரென்றலுமாம். முன்னொருகால் கோதாவரிதீரத்தில் தம்மையடைந்து உண்மை வினாவிய முனிவர்களுக்குத் தமது ஆற்றலுணர்த்துமாறு சமண் சமயமே மெய்ச்சமயம் என்று சித்தாந்தம் பண்ணியபோது அவரால் நேர்ந்த சாபங் காரணமென அநஸ்திய பக்தவிலாசம் கூறும். ஈண்டும் சொல் வினோந்தவதமே கருதப்படுமென்க. அருள்பெறும் நாயனார்க்குப் பக்குவப்படுத்துமாறு திரோதான சக்தி இச்சூலை ரூபமாக அருளப்பட்ட தென்க. 'ஏற்றாய்' என்பதனை விளியாகக் கொண்டுகரைத்தலுமாம்.

அத்தா ! உன் அடியேனை அன்பா லார்த்தாய்
அருணைக்கிற் நீர்த்தநீ ராட்டிக் கொண்டாய்
எத்தனையும் அரியைநீ எளியை யானாய்
எனையாண்டு கொண்டிரங்கி என்று கொண்டாய்
பித்தனென் பேதையேன் பேயேன் நாயேன்
பிழைத்தனகள் எத்தனையும் பொறுத்தா யன்றே
இத்தனையு மெம்பரமோ ? ஐய ! ஐயோ !
எம்பெருமான் திருக்கருணை இருந்த வாறே !

என்னும் திருந்தாண்டகழம் இங்குக் கருதற்பாற்று. இஃது இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டவரே என்றும் பொருள்படுமாறு காண்க. தோற்றது - அருவமாக, அகம்படி - உள்ளிடம். குடர்-குடல், ஈற்றுப்போலி. கெடிலம்-இது நடுநாட்டிலுள்ளதாகிய ஒரு மிகச் சிறந்த புண்யநதி. இதனை, "கெங்கைய தெனப்படும் கெடில வாணரே" என்னும் தேவாரத்தானும், "தென்றிசைபிற் கங்கையெனும் திருக்கெடிலம் திளைத்தாடி" என்னும் திருந் தொண்டர் புராணத்தானும் அறிக. அதிகை-திருவதிகை வீரட்டானம். இது நடுநாட்டிலுள்ள தேவாரத்தலம் 22-ல் ஒன்று. அட்டவீரட்டத்தில் ஒன்று. திரிபுரதகனம் செய்தது. (க)

நெஞ்சம் முமக்கே யிடமாக வைத்தேன்
 நினைபா தொருபோ துமிருந் தறியேன்
 வஞ்சம் மிதுவொப் பதுகண் டறியேன்
 வயிற்றோடு துடக் கிழுடக் கியிட
 நஞ்சா கிவந்தென் னைநலி வதனை
 நணுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடர்
 அஞ்சே லுமென்னீ ரதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மாணே.

(ப-ரை.) அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே
 நெஞ்சம்-எனது மனத்தை, உமக்கே- தேவரீருக்கே, இடமாக
 வைத்தேன் - உறைவிடமாக அமைத்தேன், ஒருபோதும் - ஒரு
 காலத்தும், நினைபாது இருந்து அறியேன் - தேவரீரை நினைபா
 திருந்திருக்கமாட்டேன்; (எனினும்) இது ஒப்பது-இதைப்போன்ற
 தாகிய, வஞ்சம் வஞ்சத்தனமுள்ள தொரு நோயை, கண்டறி
 யேன்-பார்த்தறிந்ததில்லை; வயிற்றோடு-குடரோடு, துடக்கிழுடக்கி
 யிட-கலந்து முறுக்கும்படி, நஞ்சுஆகி வந்து-விடம்போல் தோன்றி,
 என்னை நலிவதனை-என்னை வருத்துவதை, நணுகாமல்-என்னைச்
 சேராமல், தூர்து-நீக்கி, கரந்தும் இடர்-ஒழியச் செய்திருமில்லை,
 அஞ்சேலும் என்னீர்-அஞ்சற்க என்று கூறியருளினீருமில்லை.

நெஞ்சமுமக்கே யிடமாக வைத்தேன் என்பதனை 'இறைவா
 உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லால் எங்களுத்தமனே' என்
 னுந் திருவாசகத்தோடு உற்றுநோக்குக. ஏகாரம் தேற்றப்பொருள
 தாம். வஞ்சம்-சூலைநோயானது கரந்து நின்று வருத்துதல்பற்றி
 இவ்வாறு கூறப்பட்டது. கரத்தல் - ஒழித்தல். இல்லையாகச்
 செய்தல் சமண்சமயச் சார்பிலிருந்த காலத்து இறைவனை இகழ்ந்
 ததை நாயனார் தாமே தமது திருவாக்கால் " ஏழையேன் நான்
 பண்டிகழ்ந்தவாறே " என்று கூறியிருப்பவும், ஈண்டு " நினைபா
 தொருபோது மிருந்தறியேன் " என்று அருளுமாறு என்னை
 யெனின் திருவருட்பிரகாசமடைந்து சிவகாணம் பெற்றமையான்
 சமண்சமயச்சார்பும் இறைவன் ஆணையான் ஏற்பட்டு ஆண்டுச்

செய்த வழிபாடும் முழுமுதற் றலைமையுடைய இறைவனையே சாரு
மாதலின் அவ்வாறு கூறியதென்க. இதனை “ யாதொரு தெய்வங்
கொண்டார் அத்தெய்வமாகி யாங்கே, மாதொரு பாகனர்தாம்
வருவர் ” என்னும் திருவாக்கும், “ விரிவிலா அறிவினார்கள்
வேறொரு சமயஞ்செய்தே, எரிவினாற் சொன்னோனும் எம்பிராற்
கேற்றதாகும் ” என்னும் திருவாக்கும் வலியுறுத்துமாறு காண்க. ()

பணிந்தா ரனபா வங்கள்பாற் றவல்லீர்

படுவெண் டலையிற் பலிகொண் டுழல்வீர்

துணிந்தே யுமக்காட் செய்துவா ழுலுற்றற்

சடுகின் றதுஞ் லைதவிர்த் தருளீர்

பிணிந்தார் பொடிகொண் டுமெய்ப்பூ சவல்லீர்

பெற்றமேற் றுகந்தீர் சுற்றுட்வெண் டல்கொண்

டணிந்தீ ரடிகே ளதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-ஸா.) அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்
மானே-; பணிந்தாரன-வணங்கினவர்களுடைய, பாவங்கள்-பாவங்
களை, பாற்றவல்லீர்- ஒழிக்கும் வன்மையுடையீர், வெண் படு
தலையில் - வெள்ளிய படுதலையில், பலிகொண்டு உழல்வீர் - பலி
ஏற்றுத் திரிவீர், பிணிந்தார்-இறந்தாரது, பொடிகொண்டு-சாம்
பலை, மெய்ப்பூசவல்லீர்-திருமேனியிற் பூசிக்கொள்ளவல்லவ ராகின்
தீர், பெற்றம்-இடபத்தை, உகந்து ஏற்றீர்-விரும்பி ஊர்தியாகக்
கொண்டார், வெண்தலையொண்டு-வெள்ளியதலையாலையே, சுற்றம்-
திருமேனிமுழுதும், அணிந்தீர் - அணிந்துகொண்டார், (இவை
போலும் பல பெருமைகளையுடைய) அடிகேள்-கடவுளே, உமக்கே
தேவரீருக்கே, துணிந்து-துணிவுகொண்டு, ஆள்செய்து-ஆட்பட்டு,
வாழ்வுற்றுல்-வாழ்த்தொடங்கினால், சூலை சுடுகின்றது-சூலேநோய்
வருத்துகின்றது, தவிர்த்து அருளீர்- விலக்கி யருள்புரிவீராக.

பணிந்தாரன-இதில் அன் சாரியையும், அ ஆறன் பன்மை
யுருபுமாம். பாற்றுதல்-ஒழித்தல். படுதலை-தசைகழிந்த தலையோடு.
துணிந்தே யுமக்கு என்பதில் ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

சுகிகின்றது சூலை என்பதனைச் சுகிகின்றதாகிய சூலையை என்று
செயப்படு பொருளாக்கித் தவிர்த்தருளீர் என்பதனோடு கூட்டி
யுரைத்தலும் ஒன்று. பிணித்தல் - இறத்தல். பொடி - சுடலைப்
பொடி; ஏற்று என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு இடபம்
ஏறுதலை விரும்பினீர் என்று பொருள் கோடலுமொன்று. வெண்
டலை-வெண்டலைமலை. (ந)

முன்னம் மடியே நழியா மையினான்

முனிந்தென் னைநலிந் துமுடக் கியிடப்

பின்னை யடியே னுமக்கா ளும்பட்டேன்

சுகிகின் றதுசூ லைதவிர்த் தருளீர்

தன்னை யடைந்தார் வினைதீர்ப் பதன்றோ

தலைபா யவர்தங் கடனா வதுதான்

அன்ன நடையா ரதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-நர.) அன்னம் நடையார் - அன்ன நடையினையுடைய
பெண்கள் வாழ்கின்ற, அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்
மானே-, முன்னம்-முன்னே, அடியேன்-அடியேனது, அறியாமை
யினான் - அறியாமை காரணமாக, (சூலை) என்னை - அடியேனை,
முனிந்து-கோபித்து, நலிந்து-வருத்தி, முடக்கியிட-முறுக்குதவி
னால், பின்னை-பின்னே, அடியேன்-ஏழையேன், உமக்கு ஆளும்
பட்டேன்-தேவரீருக்கு ஆட்படவும் செய்தேன், (ஆதலால்) சுகி
கின்றது சூலை-வருத்துவதாகிய சூலைநோயை, தவிர்த்து அருளீர்-
விலக்கி யருள்செய்வீராக (யாதுபற்றியெனின்), தன்னை அடைந்
தார்-தம்மைச் சரண் புகுந்தவர்களது, வினை-வினைகளை, தீர்ப்பது
அன்றோ - ஒழித்தருளுவதன்றோ; தலையாயவர்தம் - பெரியாரது,
கடன் ஆவது-செய்கையாவது என்றவாறு.

‘எம்பரருளாமையினான், கொல்லாமை மறைந்தறையும் அமண்
சமயம்’ குறுகினவர் நாயனாராதலால், ‘முன்னம்மடியே நறியாமை
யினான்’ என்று கூறினாரென்க. பின்னை - இறைவன் அருளிய
கொடிய சூலைநோய் சமண் பாழியிற் நீராதபின்னை. சரண்புகுந்த

திருவதிகை வீரட்டானம்

உக

வர் எத்தகைய குற்றம் செய்தவரெனினும் அதனைப் பாராட்டாது
காத்தருளுதல் தலைவர் கடமையாதலின், இவ்வாறு கூறப்பட்ட
தென்க. (ச)

காத்தாள் பவர்கா வலிகழ்ந் தமையாற்
கரைநின் றவர்கண் டுகொளென் றுசொலி
நீத்தா யகயம் புதனாக் கியிட
நிலைக்கொள் ளுப்வழித் துறையொன் றறியேன்
வார்த்தை யிதுவொப் பதுகேட் டறியேன்
வயிற்றோடு துடக் கிழுடக்கியிட
ஆர்த்தார் புனலா ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறைபம் மாணே.

(ப-ரை.) ஆர்த்த-ஆரவாரித்து, ஆர்-நிறைந்த, புனல் ஆர்-
நீர் பொருந்திய, அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்
மானே-, கரை நின்றவர் - கரையில் நின்றவர்களாய், காத்து ஆள்
பவர்- (வீழாமற்) காத்தாள் கின்றவர்களது, காவல்-பாதுகாப்பை,
இகழ்ந்தமையால்-அவமதித்த காரணத்தால், கண்டுகொள் என்று
நீயே அறிந்துகொள்வாய் என்று, சொல்லி-, நீத்தாயகயம்-நிலைத்த
வில்லாத குளத்தில், புக-முழுகுமாறு, தூக்கியிட-தள்ளிவிட, நிலை
கொள்ளும்-நிலைபெறும், வழிதுறை - வழியாவது துறையாவது,
ஒன்று-ஒன்றை, அறியேன்-அறிகின்றேனில்லை, இது ஒப்பது
வார்த்தை-(தள்ளி நீயே கண்டுகொள் என்று சொல்லும்) இது
போல்வதாகிய வார்த்தையை, கேட்டறியேன்-வேறெங்கும் கேட்
டறிந்தேன் இல்லை, வயிற்றோடு - வயிற்றினிடத்துக் குடரோடு,
துடக்கி முடக்கியிட-கலந்து முறுக்கியிட, ஆற்றேன் என்றவாறு.

தேவரீரது ஆதினத்தைக் கைவிட்டுப் பிறதுறையில் வீழ்ந்
தமையால் ரக்ஷித்தலைக் கைவிட்டு இவ்வாறு சூலையினால் வருந்து
மாறு செய்தல் தவறினகாலத்தும் பெரியார் ரக்ஷித்தலையின்றிக்
கைவிட்டாராதலின், கேளாத செய்கையாயிருக்கின்ற தென்றபடி;
கரைநின்றவராய்க் காத்தாள்பவர் என்று கூட்டுக. நீத்து-பெரு
வெள்ளம். துறை-நீர்த்துறை. உலகத்துள்ள சமயங்கள் யாவும்

ஆன்மாக்கட்கு இறங்கும் ஒவ்வோர் துறையாய் அமைந்தும் அவையாவும் நிலையாதனவாயும், இடிந்து பாழ்பட்டனவாயும், வழக்குந் தன்மையவாயும், முதலை முதலிய கொடிய பிராணிகள் வாழ்மிடமாயும், பாசம் நிறைந்தவாயும், கீழ்மக்கள் இறங்கும் பெற்றியவாயும் உள்ளமையின், இக்குற்றமொன்று மின்றிச் சிறந்ததுறையே ஏறியிறங்கும் துறையாக அமையுமாதலின் இவ்வாறு கூறியதென்க. இதனை 'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க' என்பதனாலறிக. 'ஆற்றேன்' என்னும் வினேமுற்று அவாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. (௫)

சலம்பூ வொடுதூ பமறந் தறியேன்
 ருமிழோ டிசைபா டன்மறந் தறியேன்
 நலந்தீந் கிலுமுன் னைமறந் தறியே
 னுன்னு மமென்னு வின்மறந் தறியேன்
 உலந்தார் தலையிற் பலிகொண் டுழல்வா
 யுடலுள் ஞ்றுஞ் லைதவிர்த் தருளாய்
 அலந்தே னடியே னதிதைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மாணே.

(ப-ஊ.) அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம் மாணே-, சலம் பூ ஓடு தூபம் - திருமஞ்சனம்செய்து திருப்பள்ளித் தாமம் சாத்துதலோடு தூபமிடுவதையும், மறந்து அறியேன்-மறந்திருந்தேனில்லை, தமிழோடு-தமிழ்ப்பதிகத்தோடு, இசைபாடல்-இசைபாடுதலையும், மறந்து அறியேன்-மறந்திருந்தேனில்லை, நலம் தீங்கிலும்-நன்மை தீமைகளிலும், உன்னை மறந்தறியேன் - தேவரீரை மறந்திருந்தேனில்லை, உன் நாமம்-தேவரீரது திருநாமத்தை என் நாவின்-அடியேன் நாவினால் (வழுத்துவதை), மறந்தறியேன்-மறந்திருக்கமாட்டேன், உலந்தார் தலையின்-இறந்தவர்களது (பிரம தேவரது) தலையோட்டில், பலிகொண்டு உழல்வாய்-பலிகொண்டு திரிவோரே, உடல் உள்ளுறு சூலை-என் உடம்பினுள்ளே பொருந்தி வருத்துகிற சூலைநோயை, தவிர்த்து அருளாய்-நீக்கியருளுகின்றீ

ரில்லை, (அதனால்) அடியேன்-அடியேன், அலந்தேன்-தன்பமுழந்தேன் என்றவாறு.

தமிழ்-தமிழ்ப்பாடல், ஆகுபெயர். இசை-ஏழிசையானும் பண்ணிசை. நாமம்-இறைவன் திருநாமமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம். திருநாமங்களுமாம் எல்லார் பெயரும் அவர்பெயரே. உலந்தார் தலைபிரம கபாலம். உடல்-ஈண்டு வயிறு. எவரையும் எங்கும் செய்யும் பூசையும் தியானமும் விச்சவாதிகனும் விச்சவசேவியனுமாகிய சிவனையே யடையும் முறைமைபற்றி இடையே சமண்சமயச் சார்பிற் செய்தனவும் தவிர்தலில்லையாகி இறைவனைச் சார்தலினாலும், அவ்வாறு நீஇடையிற் செய்தனவாகிய அவையும் இறைவன் திருவருளினாலேயே நேர்ந்தனவாதலானும் இவ்வாறு கூறியதென்க. முன்னு முரைத்தாம். கண்டுகொள்க. (சு)

உயர்ந்தேன் மனைவாழ்க் கையுமொண் பொருளு

மொருவர் தலைதா வலிலா மையினால்
வயந்தே யுமக்காட் செய்துவா முலுற்றால்
வலிக்கின் றதுசூ லைதவிர்த் தருளீர்
பயந்தே யென்வயிற் றினகம் படியே
பறித்துப் புரட்டி யறுத்தீர்த் திடநான்
அயர்ந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-ரை.) அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே-, தலைகாவல்-(அறிவுறுத்திப் பாதுகாக்கும்) சிறந்த காவலாக, ஒருவர்-ஒருவரும், இல்லாமையினால்-இல்லாத காரணத்தால், மனைவாழ்க்கையும்-இவ்வாழ்க்கையும், ஒன்பொருளும்-அதற் குரித்தாகிய வளவியபொருளும் என இவற்றில், உயர்ந்தேன்-உயர்ந்தவனாகக் கருதிச் செருக்கினேன், அதனால், வயந்து-அயர்ந்து, உமக்கு ஆள் செய்து-(உம்மைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு) தேவரீருக்கு ஆட்பட்டு, வாழலுற்றால் - வாழ்த்தொடங்கினால், வலிக்கின்றது சூலை-வருத்துவதாகிய சூலை நோயினை, தவிர்த்தருளீர்-விலக்கியருளுகின்றீரில்லை, என் வயிற்றின் அகம்படியே-என் வயிற்றின்

உள்ளிடத்தில், பறித்து-பற்றியீர்த்து, புரட்டி-புரள்வித்து, அறுத்து
ஈர்த்திட-அறுத்து இழுக்க, நான் பயத்து அயர்ந்தேன்-யான் அஞ்சி
இளைத்தேன் என்றவாறு.

முன்னே அறியாது நிலையுதலில்லாத இவ்வாழ்க்கையையும்
பொருளையும் பொருளாகச் செருக்கி உயர்ந்தேன், பின்னர் அறிந்து
தேவரீருக்கு ஆட்பட்டு வாழ்த்தொடங்கியும் சூலை வருத்துவது
திருவருளுக் கழகிதன்று, ஒழித்தருளுதல் வேண்டும் என்றபடி.
உயர்தல்-சிறப்புக் கருதித் தருக்கல், ஒண்மை - வளமை, மிகுதியை
யும் மேன்மையையும் விளக்கிநிற்கின்றது. தலைமை-முதன்மை,
உயர்வு. வயந்து-வசப்பட்டு எனினுமாம். வலிக்கின்றதென்ப
தனை வினையாக்கிச் சூலைபை எழுவாயாகக் கொண்டிரைத்தலும்
ஒன்று. பறித்தல்-அகழ்தலுமாம். சூலை குடரைப்பற்றி வருத்தும்
நோயானமையின் பறித்தல், புரட்டல், அலுத்தல், ஈர்த்தல் முதலிய
தன்மை காட்டப்பட்டன. சூலை மகாரோகங்களுள் ஒன்று. (எ)

வலித்தேன் மனைவாழ்க் கைமகிழ்ந் தடியேன்
வஞ்சம் மனமொன் றுமிலா மையினாற்
சலித்தா லொருவர் துணையா ருமில்லைச்
சங்கவெண் குழைக்கா துடையெம் பெருமான்
கலித்தே யென்வயிற் றினகம் படியே
கலக்கி மலக்கிட் டிக்கவர்ந் துதினன்
வலுத்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறைபம் மானே.

(ப-ரை.) அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே-
அடியேன் - அடியேனேன், வஞ்சம் - வஞ்சம் பொருந்திய, மனம்-
மனம், ஒன்று மிலாமையினால்-ஒருசிறிது மில்லாமையினால், மனை
வாழ்க்கை - இவ்வாழ்க்கையில், மகிழ்ந்து-மகிழ்வுற்று, வலித்தேன்
மனவுறுதிகொண்டு தருக்கினேன் (எனினும்), சலித்தால்-மனஞ்
சலிப்படைந்தால், துணை-துணையாவார், யார் ஒருவரும் இல்லை-
யாரொருவரும் இல்லையாம், வெண்-வெண்ணிறம் பொருந்திய,
சங்கம் குழை-சங்கக்குழையைத் தரித்த,காது உடை-திருச்செவியை

திருவதிகை வீரட்டானம்

௩௩

யுடைய, எம்பெருமான்-எமது தலைவரே, (சூலையானது) என் வயிற்றின் அகம்படியே-எனது வயிற்றின் உள்ளிடத்தில், கவித்து-இரைந்து, கலக்கி-குழப்பி, மலக்கிட்டு-முறுக்கியிட்டு, கவர்த்து- (என்னுயிரைக்) கொள்ளுகொண்டு, தின்ன-உண்ணலால், அலுத்தேன்-தரிக்கலாற்றாது இளைத்தேன் என்றவாறு.

வலித்தல்-மனவுறுதி கொள்ளல். ஒன்று, சிறிதென்னும் பொருளில் வந்தது. யாரொருவரும் என்று கூட்டியுரைக்க. சங்கக்குழை-“சங்கக் குழையார் செவியார்,” “சங்கவெண் குழையோர் காதிற் கோமான்” என வரும் திருவாக்குகளையும் காண்க. ஓர் காதிற் குழை யென்றது மற்றொரு காதிற் ரோடுடையனாகலின் என்க. கவித்தல்-சத்தித்தல். கவர்த்து தின்னல்-அறியாது நின்று வருத்தியுண்ணுதல். மலக்கிடுதல்-மற்போர் செய்வதை யொத்து வருத்துதல். இவர் ‘தேசநெறி நிலையாமைகண் டறங்கள் செய்வாராய்க் காசினிமேற் புகழ்விளங்கப்’ பல பசுபுண்ணியங்களைச் செய்தாரன்றிப் பதிபுண்ணியஞ் செய்து இறைவனை யடைந்தாரில்லையாதலின் ‘உயர்ந்தேன் மனைவாழ்க்கை’, ‘வலித்தேன் மனை வாழ்க்கை’ என்றொன்க.

(அ)

பொன்போ லமிளிர் வதொர்மே னியினீர்
புரிபுன் சடையீர் மெலியும் பிறையீர்
துன்பே கவலை பிணியென் நிவற்றை
நணுகா மற்றுந் துகரந் துமிடர்
என்போ லிகளும் மையினித் தெளியா
ரடியார் படுவ திதுவே யாகில்
அன்பே யமையும் மதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-ரை.) அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்து உறை அம் மானே-,பொன் போல-பொன்னைப் போல, மிளிர்வது-விளங்குவதாகிய, ஓர் மேனியினீர்-உவமை கூறுதற்கரிய திருமேனியை யடையவரே, மெலியும்-மெலிந்து தேய்ந்த, பிறையீர்-பிறைச் சந்

திரனைத் தரித்தவரே, துன்பு-துன்பமும், கவலை-கவலையும், பிணி-
நோயும், என்ற இவற்றை-என்று எண்ணப்பட்ட இவற்றை, நணு
காமல்-என்பாற் சேராமல், தூர்து-அகற்றி, கரந்தும் இடர்-ஒழித்
தீருமில்லை, அடியார்-தேவரீரது அடியவர்கள், படுவது இதுவே
யாகில்-படுந்துன்பம் இது என்றால், என் போலிகள்-என் போன்
றவராகிய அறிவிலிகள், இனி-இனிமேல், உம்மை-தேவரீரை,
தெளியார்-தலைவராகக் கண்டு நிச்சயிக்கமாட்டார் (எனினும்),
அன்பே-தேவரீரிடத்துச் செய்யும் அன்பொன்றுமே, அமையும்-
யான் செய்தற்குரியதாக அமையும் என்றவாறு.

‘பொன் போல மிளிர்வதொர் மேனியினீர்’ என்பதனைப்
‘பொன்னார் மேனியனே,’ ‘பொன் செய்த மேனியினீர்’ என்பன
வாதிய திருவாக்குக்களோடு வைத்துக் காண்க. துன்பே-ஏகாரம்
எண்ணுப் பொருளது. கவலை பிணி என்பவற்றோடும் கூட்டுக.
இதனைப் ‘பொன்னே மணிதானே வயிரம்மே பொருதுந்தி’ என்பத
னுட் காண்க. யாம் செய்தவற்றிற்குச் சிவன்பொறுப்பல்லன் என்று
வந்தவற்றை யனுபவித்துக்கொண்டு பெரியோர் அடிமைசெயத்
துணிவர். அறிவிலிகள் துணியார் என்பதுபற்றி என் போலிகள்
உம்மையினித் தெளியார் என்றனரென்க. இனி-யான்படும் இத்
னைக் கண்டு என்னை எடுத்துக் கூறி இனித் தெளியமாட்டார்கள்
என்றபடி. அமையும்-சாலும், பொருந்தும். இச்செய்யுட் பொருளை
‘இடர்களையா ரேனும் எமக்கிரங்கா ரேனும், படரு நெறிபணியா
ரேனும் - சுடருருவில், ‘என்பறாக் கோலத் தெளியாடு மெம்மா
னார்க், கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு’ என்னும் காரைக்காலம்மை
யார் திருவாக்கோடு ஒட்டிக் காண்க.

(க)

போர்த்தா யங்கொரா னையினீ ருரிதோல்
புறங்கா டரங்கா நடமாட வல்லாய்
ஆர்த்தா னரக்கன் றனைமால் வரைக்கீ
முடர்த்திட் டருள்செய் தவது கருதாய்

வேர்த்தும் புரண்டும் விழுந்தும் மெழுந்தா
 லென்வே தனையா னவிலக் கியிடாய்
 ஆர்த்தார் புனல்சூ முதிசைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(ப-ரை.) ஆர்த்து-ஆரவாரித்து, ஆர் புனல் சூழ்-மிக்க நீர் சூழ்ந்த, அதிசைக்கெடில வீரட்டானத்து உறை அம்மானே-, அங்கு-காசியில், ஓர் யானையின்-ஒரு யானையினது, ஈர் உரிதோல்-வகிர்ந்து உரித்த தோலை, போர்த்தாய்-போர்த்தருளியவரே, புறங் காடு-சர்வ சம்ஹாரமயானத்தை, அரங்காக-ஆடாங்காகக் கொண்டு, நடமாடவல்லாய்-நடமாடவல்லவரே, ஆர்த்தான்-ஆரவாரித்து வந்தவனாகிய, அரக்கன்தனை-அரக்கனாகிய இராவணனை, மால் வரைக்கீழ்-பெரிய கைலாய மலையின் கீழ், அடர்த்து இட்டு-நெருக்கியிட்டு, அருள் செய்த அது-பின் கருணையினால் அருள் செய்த அதனை, கருதாய்-இப்போது நினைக்கின்றிரில்லை, (அது பற்றித் தானே) வேர்த்தும்-வியர்த்தும், புரண்டும்-புரண்டும், விழுந்தும்-கீழ் விழுந்தும், எழுந்தால்-பின் எழுந்தால், என் வேதனை ஆன-என் வேதனைகளை, விலக்கியிடாய் - விலக்காதிருக்கின்றீர் என்றவாறு.

அங்கு என்னும் சுட்டுக் காசியை யுணர்த்திற்று. ஓர் யானை-கயாசான். ஈர்தல்-நகத்தால் வகிர்தல், உரித்தல்-தசையினின்றும் வேறு படுத்தல். ஆடாங்கு-நடனசபை. ஆர்த்தல்-இதனைப்போர்த்தெடுத்தெறிந்து செல்வேன் என்று ஆரவாரித்தல். மால் வரை-திருக்கைலாயம். “ ஊழிதோறுழி முற்று முயர் பொன் னொடித்தான் மலை ” யாதலின், இது மால் வரை என்னப்பட்டது. இவ்வாறு அகங்கரித்துப் பெயர்த்துச் சிவாபராதம் செய்த இராவணனையும், கானம் பாடி யழுத பின்பு நாளும் பேரும் வாளும் கொடுத்தாண்டு கொண்ட அதனைக் கருதுவீராயின், அறியாமை யினாற் சமண் சமயப்படுகுழி வீழ்ந்து சிவாபராதம் செய்த என்னையும் பொறுத்து என் வேதனையானவற்றையும் விலக்கி யருள்புரிவீர் என்றபடியாம். இந்நாயனார் சிவாபராதஞ் செய்த இராவண

௩௬

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

னுக் கருள்புரிந்தவாறு தமக்கும் அருள் புரிந்த செய்கையை உன்னியும், இந்நாயனாரே முன்பு திருக்கைலாயத்தில் இராவணனுக்கு இரங்கி விரகறிவித்தமை பற்றித் தமக்கு ஏற்பட்ட முற்செய்தியை நினைவு கூர்ந்தும் தமது திருப்பதிகத்து இறுதிதோறும் இராவணனது செய்கையைக் குறிப்பிடும் நியமமுடையராயின ரென்பதனை

‘ இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக்
கிறையாகிய வன்பரு மிந்நெடுநாட்
சித்தந்திகழ் தீவினை யேனடையுந்
திருவோலிது வென்று தெருண்டறியா
அத்தன்மைய னாய விராவணனுக்
கருளுங்கரு ணைத்திற மானவதன்
மெய்த்தன்மை யறிந்து துதிப்பதுவே
மேல்கொண்டு வணங்கினர் மெய்யுறவே ’

என்னும் திருந்நோண்டர் புராணத் திருவிருத்தத்தால் அறிக. (ii)

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருவெண்ணெய் நல்லூர்

பண்-இந்தளம்

குருவருள்

திருச்சிற்றம்பலம்.

பித்தாபிறை சூடபெரு மானேயரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
அத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [ஹையுள்

(ப-ஊ.) பித்தா - பித்தரே, பிறைசூட - பிறைச் சந்திரனை
யணிந்தவரே, பெருமானே-தலைவரே, அருள் ஆளா-அருளை யாளு
கின்றவரே, எத்தான்-எத்தகைய காரணத்தானும், மறவாது-மறவா
மல், நினைக்கின்றேன் - சிந்திக்கின்றவனாகிய எனது, மனத்து -
மனத்தினிடத்தில், உன்னை வைத்தாய் - தேவரீரை எழுந்தருளச்
செய்தவரே, பெண்ணை - பெண்ணையாற்றின், தென்பால் - தென்
கரையிலுள்ள, வெண்ணெய் நல்லூர்-திருவெண்ணெய் நல்லூரில்,
அருட்டுறையுள்-திருவருட்டுறையென்னும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளி
யுள்ள, அத்தா-பிதாவே, உனக்கு-தேவரீருக்கு, ஆளாய்-அடிமைப்
பட்டு, இனி - அதன்மேலும், அல்லேன் எனல் - ஆள் அல்லேன்
என்று கூறல், ஆமே-தகுமோ என்றவாறு.

இத்திருப்பதிகம், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், இறைவன் தமக்குத்
திருக்கைலாய மலையில் திருவாக்கருளியபடி கிழப்பிராமணராய்த்
தம் திருமணக்காலத்து எழுந்தருளி, தமக்கு அடிமையென்று

நா

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

வாதித்துத் திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் ச்பையில் அவ்வுரிமையை
மூலவோலகொண்டு மெய்ப்பித்துத் தடுத்தாட்கொண்டு, திரு
வருட்டுறையில் உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தில் காட்சி
கொடுத்துத் தம்மைப் பாடுக என்றபோது பாடியருளியதாம்.

நாயனார் இறைவனேனோக்கி, 'தேவாரை எப்படி யறிந்து எப்
படிப்பாடுவேன்' என்றபோது 'பித்தன்' என்றே பாடுகவென்ன,
இறைவன் ஆணையை மறுத்தற்கஞ்சிப் 'பித்தா' என்று விளித்துப்
பாடினாரேனும், நீர் மதியிழந்த பித்தனல்லீர், மதியுடையீரே,
எல்லா வுயிர்கட்கும் தலைமை வகித்த பெருமானாவீர், கருணையோடு
திருவருள்பாலிக்கும் தன்மையராவீர் என்று குறிப்பித்துத் துதித்த
முறையை உற்றுநோக்குக. பெண்ணை-தென்பெண்ணையாறு.
திருவெண்ணெய்நல்லூர் நடுநாட்டுத் தேவாரத் திருத்தலங்கள்
உஉ-னுள் ஒன்று. ஆளாயினியல்லேன் எனல்-தாம் ஏனைய ஆன்
மாக்களையொப்பப் பொதுவகையானும், திருக்கைலாயத்தில் தமது
திருவவதாரகாலமுதல் சிறப்புவகையானும் ஆட்பட்டிருந்தும்,
லிலவுலகத்து வந்து அதனை மறந்தகாலத்து இறைவன் எழுந்தருளி
ஞாபகப்படுத்தியும் தம்மைப் பிராமணரென்றும், அவருள்ளும்
ஆதிசைவரென்றும் ஆதலால் தாம் அடிமையாதலில்லையென்றும்
மறுத்து எதிர்மொழிந்தமை. ஆமே-தகாது; பெரிய அபராதமாம்
என்றபடி. ஏகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது. (க)

நாயேன்பல நானூரினைப் பின்றிமனத் துன்னைப்

பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன்பெற லாகாவருள் பெற்றேன்

வேயார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்

ஆபாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையுள்

(ப-ரை.) நாயேன்-நாய்த்தன்மையுடையேன், பலநாளும்-இந்
நெடுநாட்களாக, உன்னை-தேவாரை, மனத்து-மனதில், நினைப்பு
இன்றி-நினைத்தலின்றி, பேயாய்ப்-பேய்போல, திரிந்துஎய்த்தேன்-
திரிந்து இளைத்தேன், (எனினும் தேவாரது கருணையால்) பெறல்
ஆகா-பெறுதற்கரிய, அருள்பெற்றேன் - திருவருளைப் பெற்றேன்,

திருவெண்ணெய் நல்லூர்

நட்கு

வேய் ஆர் - மூங்கில்கள் நிறைந்த, பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-, ஆயா-தாயானவனே, உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல் ஆமே-, என்றவாறு.

நாயேன்-நாய்த்தன்மையேன்; விஷயாதிகளில் நாய்போல அலைந்து திரிபவன் என்றபடி. பணிவு கருதி அடியார் உரைக்கும் சம்பிரதாயவார்த்தை. பேய்-தங்கள் தீய ஊழை அனுபவிக்குமாறு வாயுசரீரமுடையனவாகப் படைக்கப்படும் உயிர்கள்; எனவே எங்கும் அலைந்து திரியும் தன்மையவாம். சிவபிரானுடன் இருந்து பாடியாடும் கணங்களுள் ஒன்றாகிய பேயையன்று ஈண்டுக் கூறியது.

மன்னேமற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னைப் பொன்னேமணி தானேவயி ரம்மேபொரு துந்தி மின்னாற்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் அன்னேயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையுள்

(ப-ரை.) மன் ஏ-மிகுதியாக, மறவாது-மறவாமல், உன்னை-தேவாரை, மனத்து-மனதில், நினைக்கின்றேன்-தியானிக்கின்றேன், பொன்னே-பொன்னையும், மணியே-மணியையும், வயிரமே-வயிரத்தையும், பொருது-அலைத்துமோதி, உந்தி-கரையிற்செலுத்தி, மின்ஆர்-பிரகாசிப்பிக்கின்ற, பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-, அன்னே-தாயே, உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல் ஆமே-, என்றவாறு.

மன்னே என்பதனை அரசரே என்று விளிப்பொருளில் கொண்டுரைத்தலுமாம். 'மன்னாளுய் மன்னவர்க்கோ ரமுதமானாய்' என்னும் திருவாக்கு உன்னத்தக்கது. பொன்னே மணிதானே வயிரம்மே - ஏகாரங்கள் எண்ணுப்பொருளன. பொருதல் - அலைத்தல்.

முடியேனினிப் பிறவேன்பெறின் மூவேன்பெற்ற மூர்தி கொடியேன்பல பொய்யேயுரைப் பேனைக்குறிக் கொண்ணீ செடியார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் அடிகேளுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையுள்

சுய

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

(ப-ரை.) பெற்றமூர்தீ-இடபத்தை ஊர்ந்தருள்பவரே, இனி-தேவரீர் திருவருள்பெற்ற இனி, முடியேன்-இறவேன், பிறவேன்-பிறவேன், பெறின்-பிறத்தலைச் செய்யினும், மூவேன்-மூத்தலைச் செய்யேன், பல பொய்யே-பல பொய்களையே, உரைப்பேன்-உரைக்கின்றவனாகிய, கொடியேனை-கொடியவனை, நீ-தேவரீர், குறிக் கொள் - திருவுளம்பற்றிக் காக்கக்கடவீர், செடிஆர் - செடிகள் நிறைந்த, பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட் றெறையுள்-, அடிகேள்-கடவுளே, உனக்கு ஆள் ஆய் இனி அல்லேன் எனல் ஆமே என்றவாறு.

முடிதல்-இறத்தல். இனி, திருவருள் பெற்றபின் என்னும் பொருண்மேல் நின்றது. முடியேன் பிறவேன் மூவேன்: 'மூவாய் பிறவாய் இறவாய் போற்றி' என்றும் 'மூப்பதமில்லை பிறப்பதமில்லை யிறப்பதமில்லை' என்றும் வரும் திருவாக்குக்கள் இறைவன் பெற்றியை உரைத்தல்போல இத் திருவாக்கு இறைவன் அருளடைந்து சிவசமானராகிய அடியவர் தன்மையுரைக்குமாறு காண்க. 'கொடியேன் பல பொய்யே யுரைப்பேனை' என்பது பல பொய்யே யுரைக்குங் கொடியேனை எனப் பிரித்துக் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது. குறிக்கொள்ளுதல்-திருவருளுக்குப் பாத்திர மாக்கிக் கொள்ளுதல். இதனைக் "கூவித்துக் கொள்ளுந்தனை யடியேனைக் குறிக்கொள்வதே" என்பதாதியாக ஸ்ரீ வாக்கீசமூர்த்திகள் திருப்பழனத் திருவிருத்தத் திறுதிதோறும் கூறுமாறும் காண்க. அடிகள் 'அடிகேளெனக் கார்துனை நீயலதே' எனப் பிறவிடத்தும் வந்தமை காண்க.

(சு)

பாதம்பணி வார்கள்பெறு பண்டம்மது பணியாய்

ஆதன்பொரு ளானேனறி வில்லேனரு ளாளா

தாதார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்

ஆதியுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

[றெறையுள்]

(ப-ரை.) அருளாளா-அருளை ஆளுபவரே, அறிவில்லேன்-ஏழையேன், ஆதன் பொருளானேன்-அறிவில்லாதவன் கைப்பட்ட பொருள் போன்று பயனிலாதவனாயினேன், ஆதலால், பாதம்

பணிவார்கள்-தேவரீரது திருவடியைத் தொழுகின்றவர்கள், பெறு-
பெறுகின்ற, பண்டம் அது - மெய்யறிவினை, பணியாய் - அருள்
செய்யக் கடவாய், தாது ஆர் - மகார்தம் நிறைந்த, பெண்ணைத்
தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-, ஆதி-முதல்
வரே, உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல் ஆமே-, என்ற
வாறு.

பாதம் பணிவார் - உண்மை நாயன்மார். பண்டம்-உண்மை
யறிவு. பண்டம்மது ஒரு சொல் நீர்மைத்து. பணித்தல்-கட்டளை
யிடுதல், அருளுதல். ஆதன் பொருள்-அறிவில்லான் கைப்பட்ட
பொருள் பயன்படாமலும் தீமை பயக்குமாலும் உய்க்கப்படுமாறு
போல அறிவிலியாகிய யானும் என்னைப் பயனில் வழியில்
செலுத்தி எய்த்தேன் என்றவாறு. தாது-கரையிலுள்ள மரங்கள்
சிந்தும் மகார்தம். ஆதி-முதன்மை. ஈண்டு முழுமுதற்றன்மை
கருதப்பட்டதென்க. ஆதியெனவே அந்தமாந்தன்மையும் கொள்க.
“ அந்த மாதிரி யென்மனார் புலவர் ” என்பது பிரமாணம். (இ)

தண்ணார்மதி சூடதழல் போலுந்திரு மேனி
எண்ணாபுர மூன்றுமெரி யுண்ணநகை செய்தாய்
மண்ணாற்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
அண்ணாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையுள்

(ப-ரை.) தண் ஆர்-குளிர்ச்சிபொருந்திய, மதிசூட-சந்திரனைத்
தரித்தவரே, தழல்போலும்-நெருப்புப் போன்ற, திருமேனி-திரு
வுருவுடையவரே, எண்ணார்-பகைவரது, புரம் மூன்றும்-திரிபுரங்களை
யும், எரி உண்ண-தீயுண்ணுமாறு, நகை செய்தாய் - சிரித்தருளிய
வரே, மண்ஆர் - பூமியிற் சிறப்புடைய, பெண்ணைத்தென்பால்
வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-, அண்ணா - அண்ணனே,
உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல்ஆமே-, என்றவாறு.

‘தண்ஆர்’ என்பதற்குக் குளிர்ந்த ஆத்தி என்று பொருள்
கொள்ளலுமாம். மதி கோள்களுள் ஒன்றாய்க் குளிர்ந்த கிரணங்க
ளுடைய தென்ப. கிரகங்களுள் சூரியலோகம் நெருப்பு மண்டல
மும், சந்திரலோகம் நீர் மண்டலமும், அங்காரகலோகம் பிருதிவி

சுஉ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மண்டலமும், சனிலோகம் வாயுமண்டலமுமாமாறு சாந்தோக்ய
உபநிஷத்திற் கண்டது. மேனீ திருமேனி யுடையாரை உணர்த்
திற்று. எண்ணார்-[பகைவர்,] திரிபுராஅசுரர். மண்-மாட்சிமை, பூமி-
ஈண்டு மண்ணிற்சிந்த என் நின்றது. அண்ணன்-மூத்த சகோ
தரன், உடற்பிறப்பினை யொத்தவர். (சு)

ஊனாயி ரானுயுட லானுயுல கானாய்

லானாய்நில னானுய்கட லானுய்மலை யானாய்

தேனார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய் நல்லூரருட்

ஆனாயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. [டுறையுள்

(ப-ரை.) ஊன் ஆய்-ஊனாகி, உயிர் ஆனாய்-உயிருமாயினாய்,
உடல்ஆனாய்-உடம்பாயினாய், உலகுஆனாய்-உலகமாயினாய், வான்
ஆய்-ஆகாயமாகி, நிலன் ஆனாய்-பூமியானாய், கடல்ஆனாய்-சமுத்திர
மானாய், மலைஆனாய்-மலைகளானாய், தேன்ஆர்-தேன் துளிக்கின்ற,
பெண்ணைத்தென்பால் வெண்ணைய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-,
ஆனாய்-எல்லாமாய் எழுந்தருளியவனே, உனக்கு ஆளாய் இனி
அல்லேன் எனல் ஆமே-, என்றவாறு.

ஊன்-மாமிசம், உடல்-ஊனாலாய் உடம்பு. ஊனாய்...மலை
யானாய்: இதனால் இறைவனது எல்லாமாந் தன்மை உரைக்கப்பட்
டது. தேன்-கரையிலுள்ள மரங்களினின்றும் துளிப்பது. ஆனாய்,
பெயர், எல்லாமானவன்.

“வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி

ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்

கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு

வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே”

என்ற திருவாசகமும் இக் கருத்தையே கூற எழுந்ததாம். (எ)

ஏற்றார்புர மூன்றுமெரி யுண்ணச்சிலை தொட்டாய்

தேற்றாதன சொல்லித்திரி வேனோசெக்கர் வானீ [டுறையுள்

ரேற்றாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய் நல்லூரருட்

ஆற்றையுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப-ரை.) ஏற்றூர்-போரேற்ற பகைவரது, புரம்மூன்றும்-மூன்று புரங்களையும், எரிஉண்ண-தீயுண்ணும்படி, சிலைதொட்டாய்-வில்லைத் தாங்கியவரே, தேற்றாதன-தெளிவற்ற வார்த்தைகளை, சொல்லி-பிதற்றி, திரிவேனோ-அலையக்கடவேனோ, செக்கர்வான்-செவ்வானத்தின், நீர்-நிறத்தை, ஏற்றாய்-பொருந்தியவரே, பெண்ணைத்தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-, ஆற்றாய்-செந்நெறிச் செல்வரே, உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல் ஆமே-, என்றவாறு.

ஏற்றூர்-பகைவர். சிலை-கல், மலை இறைவன்வில் மேருமலை யாதலறிக. தேற்றாதன-நல்லன வாகவேனும் பயனுடைய வாகவேனும் தெளியப்பெறுதன. செக்கர்வானீர் ஏற்றாய் - சிவந்த வானத்தினின் நிழிந்த கங்கையை ஏற்றவரே என்றலுமாம். நீர்-நீர்மை, தன்மை. ஈண்டு நிறம். ஆறு-நன்னெறி, செந்நெறி. (அ)

மழுவாள்வல நேந்திமறை யோதிமங்கை பங்கா
தொழுவாரவர் துயராயின தீர்த்தலுன தொழிலே [டுறையுள்
செழுவார்-பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
அழகாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(ப-ரை.) மழுவாள்-மழுப்படையை, வலன் ஏந்தி-வலக்கரத்தில் ஏந்தியவரே, மறை ஒதி-வேதங்களை அருளிச்செய்தவரே, மங்கை பங்கா-உமாதேவியாரை வாமபாகத்திருத்தியவரே, தொழுவார் அவர்-தொழுகின்றவரது, துயர் ஆயின-துன்பங்களாயினவற்றை, தீர்த்தல்-தீர்த்தருளுதல், உன தொழிலே-தேவரீரது செயலேயாம், செழுவார்-செழுமையும் நீட்சியும் அமைந்த, பெண்ணைத்தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள்-, அழகா - அழகியரே, உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனல் ஆமே-, என்றவாறு.

மழுவாள்-மழுவாகிய வாள் இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. வாள்-படைப்பொதுவை யுணர்த்திற்று. வலன்-வலம்; ஈற்றுப்போலி. மறையோதி: ஒதுதல், ஈண்டு அருளிச்செய்தல், இவரே வேதமுதலாகிய சகலகலைக்கும் கர்த்தராகலின்; “ வேத நான்கும்

சச

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

விரித்தோதியோர் நம்பி” என்பதாதிய பிரமாணம். தொழுவா
ரவர்-அடியவர், ஒரு சொன்னீர்மைத்து. அழகா-தேவர்க்கெல்லார்
தலைமைபுண்ட புருஷோத்தமனே விரும்பிச்சேரும் பெற்றியன்
எனின் அழகனாதற்கமையுமன்றே. ஆடவரும் விரும்பும் அழகன்.
இதற்குச் சான்று பகர்தற்கு ஹரிஹர மூர்த்தமே சாலும். வாம
தேவன் என்பது இக் கருத்துப் பற்றியேயாம். (க)

காரூர்புன லெய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையாற்
பாரூர்புகழ் மெய்தித்திகழ் பன்மாமணி யுந்திச்
சீரூர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையுள்
ஆரூரனெம் பெருமாற்கா எல்லேனென லாமே.

(ப-ரை.) கார்ஊர்-கருநிறம் பொருத்திய முகிலாற் பொழிந்த,
புனல் எய்தி-நீர் நிறைந்து, திரை கையால்-அலைகளாகிய கரங்க
ளால், கரை கல்லி-கரையை அகழ்த்து, பார்ஊர்-உலகிற் பரவிய,
புகழ் எய்தி-கீர்த்தியை அடைந்து, திகழ்-விளங்குகின்ற, பல்
மாமணி-பல சிறந்த ரத்தினங்களை, உந்தி-கொழித்து, சீர் ஊர்-
சிறப்புப் பொருத்திய, பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்நல்லூர்
அருட்டுறையுள்-, எம்பெருமாற்கு-எமது தலைவருக்கு, ஆரூர்-
ஆரூரனென்னும் அடியேன், ஆள் அல்லேன் - அடிமையல்லேன்
என்று கூறுதல், ஆமே-அடுக்குமோ என்றவாறு.

கார்-[கருநிறம்,] பண்புப்பெயர். திரைக்கை அலைகளைக் கரங்
களாகக் கூறுதல் நூல்வழக்கு. பாரூர்புகழ் - திருவருட்பாக்கள்
முதலாகிய பல பண்டைய நூல்களிலெல்லாம் கூறப்பட்டு உலகம்
பாராட்டும் புகழ். ஆரூர்-நாயனரது குடிப்பெயர் போலும்.
இவர் பாட்டன் எழுதிக் கொடுத்ததாகக் காட்டப்பட்ட முறியோலைக்
கைச்சாத்தானும் அவர் பெயருமதுவே யாதலின் அறியப்
பெறும். இவர்தம்மை இவ்வாறு கூறுதலை இவரது ஏனைய பதிகங்
களினுங் காண்க. (ஊ)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப்பதிகம்

பண்-காந்தாரம்

ப ர யி ன் வ ர லா று

திருச்சிற்றம்பலம்

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால வாயான் திருநீறே.

(ப-ரை.) மந்திரம் ஆவதும்-மந்திரமாயிருப்பதும், நீறு-திருநீறே, வானவர்மேலதும்-தேவர்கள் தங்கள் மேலணியப் பெற்றிருப்பதும், நீறு - திருநீறே, சந்தரமாவதும்-அழகாவதும், நீறு-திருநீறே, துதிக்கப்படுவதும்-தோத்திரஞ் செய்யப்படுவதும், நீறு-திருநீறே, தந்திரம் ஆவதும்-முத்திக்கு உபாயமாவதும், நீறு-திருநீறே, சமயத்திலுள்ளதும் - சமயங்கள் தோறு முள்ளதும், நீறு-திருநீறே, இத்தகைய தன்மைவாய்ந்தது, செந்துவர்-சிவந்த பவளம்போன்ற, வாய்-திருவாயினையுடைய, உமை பங்கன்-உமா தேவியாரைப் பாகத்துக் கொண்டவராகிய, திருவாலவாயான் - திருவாலவாயின் கண் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனது, திருநீறே - திருநீறேயாம், என்றவாறு.

இத்திருப்பதிகம் நாயனார் கூன் பாண்டியரது காரநோயைத் தீர்க்கும் பொருட்டு மதுரையிற் பாடியருளியதாம்.

சுசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

இதனை,

“ தென்னவன்னோக்கங்கண்டு திருக்கழுமலத்தார்செல்வர்
அன்னவன்வல்பால்வெப்பை யாலவாயண்ணனீறே
மன்னுமந்திரமுமாகி மருந்துமாய்த்தீர்ப்பதென்று
பன்னியமறைகளேத்திப் பகர்திருப்பதிகம்பாடி ”

என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத் திருவிருத்தத்தா லறிக.

மந்திரம்-ஸ்ரீ சிவமூல மந்திர முதல் எல்லா மந்திரங்களும்.
நீறு-நீற்றப்பெறுவது, விபூதி, பஸ்மம். வானவர் மேலது என
உயர்ந்தோர் கூறப்பெற்றமையின் ஏனைய உலகத்தவர்கள் மேல
தாவதும் கூறாதமையுமாறு காண்க. வான்-மேலுலகம். சுந்
தரம்-அழகு. விபூதிப்பூச்சு கண்டோர் யாவரையும் வசீகரிக்குந்
தன்மையதாதலை,

“ சேலுங்கயலுந் திளைக்குங் கண்ணரிளங்
கொங்கையிற் செங்குங்குமம்
போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று
புண்ணியர் போற்றிசைப்ப ”

என்னுந் திருப்பல்லாண்டுத் திருப்பதிகம் வலியுறுத்து மென்க.
துதிக்கப்படுவது-வேதங்களே “ ஐசுவரியப் பேற்றுக்கு வித்தா
யுள்ள இத்தகைய ஸ்ரீ பஸ்மத்தின் பொருட்டு நமஸ்காரம் ” என்று
துதிக்கு மெனின், துதிக்கப்படுவ தென்பதற்கு ஐயப்பாடென்ன
வென்க. தந்திரம்-உபாயம். இது நோய் தீர்த்தற்குரிய மந்திரம்,
தந்திரம், மருந்து என்னும் மூவகைச் சாதனங்களுள் ஒன்றும்.
முன்பு மந்திரமும், ஈண்டுத் தந்திரமும், மேல் “உடம்பிடர் தீர்க்கு
மின்பம் ” என்றலால் மருந்தும் கூறப்பட்டமை காண்க.

“ மந்திரமுந் தந்திரமு மருந்து மாகித்
தீரானோய் தீர்த்தருள வல்லான் றன்னை ”

என்றனர் ஆளுடைய அரசுகள். ‘ மந்திரம் ’ வேத மெனவும் ‘ தந்
திரம் ’ சிவாகமங்களெனவும் உரைத்தலுமாம். இந்நீறே எல்லாச்

சமயங்களினும் அவ்வச் சமய வாதிகளால் ஒவ்வோர் வகையாகத் தங்கள் வழிபாட்டிற் கொள்ளப்படுமாற்றைக் கண்டு கேட்டு உய்த் துணர்ந்து கொள்க. வாய்-அதரம், ஆகுபெயர். திருவாலவாய்-மதுரை. இது முன்னோர் காலத்திற் கடல் கொண்டுபோக மீட்டும் உண்டாக்கப் பெறுவதற்குத் தம்மை வேண்டிய பாண்டியற்கு இறைவன் தமது கையிலணிந்த சிறு பாம்பொன்றினால் எல்லோ காட்டிய காரணத்தால் இப்பெய ரெய்திய தென்ப. திருவாலவாயான் திருநீறே இவ்வாறு எல்லாமாகும் தன்மையுடையதா மென்ப திதன் கருத்து.

வேதத்தி லுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு ஒதத் தருவது நீறு உண்மையி லுள்ளது நீறு சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருவால வாயான் திருநீறே.

(ப-ஊ.) வேதத்தில் உள்ளதும்-வேதத்தில் பேசப்பெற்றுள்ளதும், நீறு-திருநீறே, வெம் துயர் தீர்ப்பதும்-கொடிய துன்பங்களை ஒழிப்பதும், நீறு-, போதம் தருவதும்-ஞானம் பயப்பதும், நீறு-, புன்மை தவிர்ப்பதும்-இழிந்ததன்மையை நீக்குவதும், நீறு-, ஒதத் தருவதும் - படித்தறியத்தக்கதும், நீறு-, உண்மையில் உள்ளதும்-உண்மை நூல்களில் பேசப்பட்டுள்ளதும், நீறு-, இத்தகைய பெருமை வாய்ந்தது, சீதப் புனல் வயல்-குளிர்த் நீர் நிறைந்த வயல்களால், சூழ்ந்த-சூழப்பட்ட, திருவாலவாயான்-, திருநீறே-திருநீறேயாம் என்றவாறு.

வேதத்திலுள்ளது-திருநீறு ஒன்றுமே எல்லோரும் அணியும் சின்னமாகவும், அனைத்து நலங்களையும் பயப்பதாகவும், பிறவித் துன்ப முதலாகவுள்ள எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்குவதாகவும், பிற எல்லாமாகவும் பேசப்பட்ட தன்மையை “ விபூதியில்லாத நெற்றியைக் கொளுத்துக ” என்பது முதலிய வேத மொழிகளாதி வசனங்கள் உற்று நோக்கிலறியலாம். பஸ்மஜாபாலம், காலாக்ஷி

சுஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

ருத்ரம் முதலிய பல உபநிடதங்கள் விபூதியைப் பற்றிப்பேசும். வெந் துயர்-கொடிய பிறவித்துயரம். இது தன்னால் வருவனவும் (ஆதி யாத்மிகம்), பிறவுயிர்களால் வருவனவும் (ஆதிபௌதிகம்), தெய்வத்தால் வருவனவும் (ஆதிதைவிகம்) என மூப்பகுதியதாம். போதம்-ஞானம். ஆன்மபோதமும் போதமெனவே கூறப்பெறு மெனினும் அதன் கெடுதலே விரும்பப் பெறுவதாகலின் இங்கும் கருதப்பெற்றது சிவஞானமென்க.

புன்மை-உடம்பின்கண் ஏற்படும் அசுத்தாதி புன்மைகளும், உயிரைப் பற்றியுள்ள ஆணவமலப் புன்மையுமென்க. பஸ்ம ஸ்நாநமே எல்லாப் புன்மைகளையும் நீக்கும். திருநீற்றை ஆக்னேய ஸ்நாநமாகப் பிரமாண நூல்கள் கூறுமாறும், ஆன்மாக்களின் மலத்தைக் கழுவுவதால்இதற்கு ஸ்நாநம் எனப்பெயர் உள்ளவாறும் அறிக. ஒதல்-ஒதியறிதல், உண்மை-உண்மை நூல்கள். (உ)

முத்தி தருவது நீறு முனிவ ரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ வினியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருவால வாயான் நிருநீறே.

(ப-ரை.) முத்தி தருவதும்-முத்தியைக் கொடுப்பதும், நீறு- திருநீறே, முனிவர் அணிவதும்-முனிவர்கள் தாங்கள் தரித்துக் கொள்வதும், நீறு-, சத்தியமாவதும்-உண்மையாவதும், நீறு-, தக் கோர் புகழ்வதும்-பெரியோர்கள் புகழ்ந்து பேசுவதும், நீறு-, பத்தி தருவதும்-பத்தியைக் கொடுப்பதும், நீறு-, பரவ இனியதும்- துதிக்க இன்பம் பயப்பதாவதும், நீறு-, சித்திதருவதும்-இட்ட சித்திகளைத் தருவதும், நீறு-, (இத்தகைய பெருமை வாய்ந்தது) திருவாலவாயான்-, திருநீறே-திருநீறேயாம் என்றவாறு.

முத்தி-மோகும், முஞ்ச் என்னும் தாதுவினின்றும் தோன்றி விடுகை என்னும் பொருளதாவது. பரமுத்தி-ஈண்டுக் கருதப்பட்ட தென்க. முனிவர்-கடவுளை இடைவிடாது தியானஞ் செய்வோர்.

திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப்பதிகம் சூக

சத்தியமாவது-நாசமில்லாததாய் உண்மைப்பொருளாவது ; நீற்றப் பட்ட விதனை மேல் எவ்விதமாகவும் நசிப்பிக்க முடியாதது கருதுக. நசிக்கும் எல்லா வுலகமும் இதன் தன்மையையே முடிவில் அடை வனவாம். தக்கோர்-பெருமை மிக்க பெரியோர். பத்தி-கடவு ளிடத்துச் செயப்படும் அன்பு. பரவல்-துதித்தல். சித்தி-அட்டமா சித்திகள்:-அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகா மியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பன. இவற்றின் விரிவை எல்லாம் திருவாலவாய்ப்புராணம் முதலியவற்றுட் காண்க. விபூதி என்பது பரம ஐசுவர்யம் என்று பொருளதாதலால் அழியுந் தன்மையவாய் செல்வத்தையேயன்றி நிரதிசயமாகிய முத்தியையும் கொடுப்பதாம். (ஈ)

காண வினியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
பேணி யணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
சேணந் தருவது நீறு திருவால வாயான் நிருநீறே.

(ப-ரை.) காண இனியதும்-பார்த்தற்கு இன்பம் பயப்பதா வதும், நீறு-திருநீறே, கவினை தருவதும்-அழகினைக் கொடுப்பதும், நீறு-, பேணி-விரும்பி, அணிபவர்க்கெல்லாம்-தரித்துக்கொள்பவர் களுக்கெல்லாம், பெருமை கொடுப்பதும்-பெருமை தருவதும், நீறு-, மாணம் தகைவதும் - மாட்சிமைக் குணமதாவதும், நீறு-, மதியை தருவதும்-அறிவைத் தருவதும், நீறு-, சேணம் தருவதும்- மேலுலக இன்பத்தைக் கொடுப்பதும், நீறு-, திருவாலவாயான்,-, திருநீறே-திருநீறேயாம் என்றவாறு.

கவின்-அழகு. மேல் சுந்தரமாவது என்றது தானே அழகியதா யிருப்பது ; ஈண்டுத் தான்சேர்ந்த பிறபொருள்களை யழகு படுத்து வது. பேணல்-பாராட்டல், விரும்பல். மாணம்-மாட்சிமை. தகைவது-தகைவு அது. தகை-மேன்மைக் குணம். தகைவது-நீங்கா மற் பிணிப்பதுமாம். மதி-அறிவு, லௌகிகஞானம். போதம்-மெய் யறிவு முன்னர்க் கூறப்பட்டது. சேணம்-சேணம் மேலுலகத்து அழகிய இன்பமாம், சேணம் என்பவற்றில் அம் சாரியையும் ஆம்.

பூச வினியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
 பேச வினியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லாம்
 ஆசை கெடுப்பது நீறு அந்தம தாவது நீறு
 தேசம். புகழ்வது நீறு திருவால வாயான் நிருநீறே.

(ப-ரை.) பூச இனியதும்-தரித்துக்கொள்ள இன்பமாவதும்-
 நீறு,-, புண்ணியம் ஆவதும்-புண்ணிய வடிவினதாவதும், நீறு,-,
 பேச இனியதும்-எடுத்துக் கூறுதற்குஇனியதாயிருப்பதும், நீறு,-,
 பெருந் தவத்தோர்களுக்கெல்லாம்-பெரிய தவசிகளுக்கெல்லாம்,
 ஆசைகெடுப்பதும்-அவாவறுப்பதும், நீறு,-, அந்தமதாவதும்-எல்லா
 வற்றின் முடிவாயிருப்பதும், நீறு,-, தேசம் புகழ்வதும்-எல்லா
 வுலகமும் புகழ்ந்து பேசுவதும், நீறு,-, (இத்தகைய பெருமையுடையது யாதுஎன்னின்), திருவாலவாயான்,-, திருநீறே-திருநீறேயாம்
 என்றவாறு.

விபூதி போககாமிகளாகிய இல்லறத்தினர்க்குப் புண்ணிய
 முதலிய எல்லா இம்மையின்பங்களையும் பயப்பதாவதன்றி முத்தி
 காமிகளாகிய பெரிய தவசிகளுக்குப் பற்றறுதி செய்வித்து முத்தி
 கொடுப்பது மாதலின் ஆசை கெடுப்பதும் நீறு என்னப்பட்டது.
 அந்தம்-ஈறு ; எல்லாப் பதார்த்தங்களும் ஈற்றில் இதனுருவையே
 எய்துவதாதலின் இவ்வாறு கூறியது. தேசம்-ஆகுபெயர் ; தேசத்
 தவர். (௫)

அருத்தம் தாவது நீறு அவல மறுப்பது நீறு
 வருத்தந் தணிப்பது நீறு வான மளிப்பது நீறு
 பொருத்தம் தாவது நீறு புண்ணியர் பூசம்வெண் ணீறு
 திருத்தகு மாளிகை சூழ்ந்த திருவால வாயான் நிருநீறே.

(ப-ரை.) அருத்தம் அது ஆவதும்-செல்வமாவதும், நீறு,-,
 அவலம் அறுப்பதும்-துன்பம் துடைப்பதும், நீறு,-, வருத்தம்
 தணிப்பதும்-வருத்தத்தினைக் குறைப்பதும், நீறு,-, வானம் அளிப்
 பதும்-வானுலகம் தருவதும், நீறு,-, பொருத்தம் அது ஆவதும்-
 பொருத்தமாயிருப்பதாவதும், நீறு,-, புண்ணியர்-புண்ணியப் பேற்

திருவாலவார்ப்த் திருநீற்றுப்பதிகம் நுக

றினர், பூசம்-பூசிக்கொள்வதும், வெண்ணீறு-திருவெண்ணீறு (இது யாதெனின்), திருத்தகு-இலக்குமி வாசமுள்ள, மாளிகை சூழ்ந்த - மாளிகைகளால் சூழப்பட்ட, திருவாலவாயான்,-, திரு நீரே-திரு நீரேயாம் என்றவாறு.

அருத்தம்-செல்வம், அவலம்-துன்பம். திருத்தகு, இலக்குமி வசித்தற்குத்தக்க; செல்வமிக்க எனவுமாம். புண்ணியர்-புண்ணியப் பேறுடையர் ; புண்ணியம்-சிவபுண்ணியம். (சு)

எயிலது வட்டது நீறு விருமைக்கு முள்ளது நீறு
பயிலப் படுவது நீறு பாக்கிய மாவது நீறு
துயிலைத் தடுப்பது நீறு சுத்தம் தாவது நீறு
அயிலைப் பொலிதரு சூலத் தாலவா யான்றிரு நீரே.

(ப-ரை.) எயிலது அட்டதும்-புரங்களை நீரூக்கியதும், நீறு,-, இருமைக்கும் உள்ளதும்-இருமைப் பேற்றிற்கும் துணையா யமைந் துள்ளதும், நீறு,-, பயிலப்படுவதும்-பழகப்படுவதும், நீறு,-, பாக்கியம் ஆவதும்-செல்வமாயிருப்பதும், நீறு,-, துயிலைத் தடுப்பதும்-இறப்பினை நீக்குவதும், நீறு,-, சுத்தமதாவதும்-பரிசுத்தமாயிருப்பதும், நீறு,- (இது யாதெனின்) அயிலைப் பொலிதரு-கூர்மையால் விளங்குகின்ற, சூலத்து - சூலப்படையையுடைய, ஆலவாயான்,-, திருநீரே-திருநீரேயாம் என்றவாறு.

எயில்-[புரம்,] திரிபுரம். அடுதல்-சுடுதல், சிரித்தெரித்தமை கருதப்பட்டது. இருமை-இம்மை மறுமை யின்பப்பேறு. [பாக்கியம்-செல்வம்,] துயில்[இறப்பு,] தூக்கமுமாம். சூலத்தாலவாயான் “ சூலப்படையுடையார் தாமேபோலும் ” என்பது தமிழ்வேதம். அயிலை-வேற்றுமை மயக்கம், ஐ சாரியையுமாம். (எ)

இராவணன் மேலது நீறு வெண்ணத் தருவது நீறு
பராவண மாவது நீறு பாவ மறுப்பது நீறு
தராவண மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
அராவணங் குந்திரு மேனி யாலவா யான்றிரு நீரே.

௩௨

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

(ப-ரை.) இராவணன் மேலதம்-இராவணன் உடம்பிற் பூசப் பட்டிருப்பதும், நீறு-, எண்ணத்தருவதும் - (சிறப்புடையதாக) மதிக்கப்படுவதும், நீறு-, பராவணம் ஆவதும் - பராசத்தியின் வண்ணமாயிருப்பதும், நீறு-, பாவம் அறுப்பதும் - பாவத்தை யறுத்தொழிப்பதும், நீறு-, தராவணம் ஆவதும் - பூமி தேவியின் வண்ணமாயிருப்பதும், நீறு-, தத்துவம் ஆவதும் - தத்துவரூபமாயிருப்பதும், நீறு-, அரா - சர்ப்பங்கள், அணங்கும் திருமேனி- அணியப்பட்டுள்ள திருவுருவத்தையுடைய, ஆலவாயான்,-, திரு நீறே-திருநீறேயாம் என்றவாறு.

இராவணன் - விச்ராவசுவின் புத்திரானதிய அரக்கர்கோன் மலையின்கீழ் நசுக்குண்டு நெடுங்காலம் கிடந்து அழுதமையின் இப் பெயர் இறைவனால் அருளப்பட்டதென்க. இராவணன்-அழுதல், “பயங்கள்பண்ணி யிராவண னென்றவனைப் பேரியம்பக்கொண்டார்” என்பது தமிழ்மறை. சிறந்த சிவனடியானாதலின் இவனது விபூதிப் பூச்சு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. பராவணம்-பரா-பராசத்தி, வடமொழிப்பெயர்; ஸ்திரீ லிங்கம்-ஐகார ஈற்றினதாகப் ‘பரை’ எனத் தமிழில் திரிந்து வரும். ‘நீற்றுப்பதிகம் நிகழ்த்துங்கலை, மாற்றுப்பரையின் வரலாறாகும்’ எனப் பாயிரத்துக் கூறியது காண்க. பாவம்-மாபாதகங்கள் முதலிய எல்லாப் பாவமும். கூராம் என்பது பாவங்களைக் கழுவுவதால் வந்த பெயராதலும் காண்க. தரா-பூமிதேவி, பூதேவி, பூஸூக்தத்தில் கூறப்பட்டது இச் சத்தியென்க. தத்துவம்-உண்மைத் தத்துவம். (அ)

மாலொ டயனறி யாத வண்ணமு முள்ளது நீறு
மேலுறை தேவர்க டங்கண் மெய்யது வெண்பொடி நீறு
ஏல வுடம்பிடர் தீர்க்கு மின்பந் தருவது நீறு
ஆலம துண்ட மிடற்றெம் மால வாயான் நிருநீறே.

(ப - ரை.) மாலொடு - விட்டுணுமூர்த்தியோடு, அயன்-பிரம தேவரும், அறியாத-அறியப்படாத, வண்ணமும்-தன்மையும், உள்ளதும்-உள்ளதாவதும், நீறு-திருநீறே, மேல் உறை-மேல் உலகத்துறைகின்ற, தேவர்கள் தங்கள்-தேவர்களது, மெய்யதும்-உடம்

திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப்பதிகம் ௫௩

பின்மேலதாவதும், வெண் பொடி - வெண் பொடியாகிய,-, நீறு, ஏல-பொருந்த, உடம்பு - சரீரத்தான் வரும், இடர் - துன்பத்தை, தீர்க்கும் - ஒழிக்கின்ற, இன்பம் தருவதும்-சுகமளிப்பதும், நீறு,-, (இது யாதேனின்) ஆலம் அது உண்ட - விடபானஞ் செய்த, மிடற்று-ஹீகண்டத்தையுடைய, எம்-எமது, ஆலவாயான்,-, திரு நீறே-திருநீறேயாகும் என்றவாறு.

மாலொடு அயன்-ஓடு உம்மைப் பொருளதேனும் உயர்வுபற்றி வரும் பொருளினையும் உடையதாம். விட்டுணுமூர்த்தி பிரம தேவரைப் பார்க்க மிக்க பெருமையுடையரென்பது நூற்றுணிபாம். திருவெண்ணீறு பரமேச்சுவர வண்ண முடையதாதலின் இவரால் அறியப்படாத தன்மை கூறப்பட்டது. மேல்-ஆகுபெயர். வெண்மை-பரிசுத்தத் தன்மை யுணர்த்துவதாம். உடம்பிடர்-உடம்பான் வருந் துன்பம். உடம்புபற்றி வரும் பல துன்பங்களைக் குறிப்பது மாத்திரமன்றி, உடம்பெடுக்கும் துன்பமாகிய பிறவித் துன்பத்தையும் குறித்து நிற்குமென்க. இதன் நீக்கமே பேரின் பப் பேராமாதலின் உடம்பிடர் தீர்க்கும் இன்பம் என்று தெளிக. ஆலமதுண்டமிடறு - நீலகண்டம். ஆலம் - ஆலகாலவிஷம். (க) குண்டிகைக் கைபர்க ளோடு சாக்கியர் கூட்டமுங் கூடக் கண்டிகைப் பிப்பது நீறு கருத வினியது நீறு எண்டிசைப் பட்ட பொருளா ரேத்துந் தகைபது நீறு அண்டத் தவர்பணிந் தேத்து மால வாயான் திருநீறே.

(ப - ரை) குண்டிகைக் கையர்களோடு - நீர்க்குண்டிகையைத் தாங்கிய கீழ்மக்களாகிய சமணர்களோடு, சாக்கியர் கூட்டமும்- புத்தர்களது கூட்டமும், கூட-(ஆகிய இவர்களை) ஒருசேர, கண் திகைப்பிப்பதும் - கண்திகைத்து மயங்கச்செய்வதும், நீறு,-, கருத இனியதும் - நினைக்க இனியதாயிருப்பதும், நீறு,-, எண்டிசைப் பட்ட - எட்டுத்திசைகளினும் நிறுவப்பட்ட, பொருளார் - திசைக் காவற்றலைமையுள்ளவர், ஏத்தும் தகையதும் - துதித்தற்குரிய பெருமையுடையதும், நீறு,-, (இது யாதேனின்) அண்டத்தவர்- அண்டத்தலைமை வகித்த பெரியவர், பணிந்து ஏத்தும் - வணங்கித் துதிக்கும், ஆலவாயான்,-, திருநீறே - திருநீறேயாம், என்றவாறு.

௩௪

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

குண்டிகை-[நீர்க்கரகம்.]நோய்களுக்கு அபிமந்திரித்துக் குடிப் பிச்சவும், புரோகூதிக்கவும், பிறகாரணங்கன்பற்றியும் நீர் நிறைத்து வைத்துள்ள நீர்க்கரகம். கையர் - [கீழ்மக்கள்,] கையினையுடையர் என்றலுமாம். 'உறிமுடித்த குண்டிகைதங் கையிற் றூக்கி யூத்தை வாய்ச் சமணர்க்கோர் குண்டரக்கனாய்' என்பதும் காணத்தக்கது. சாக்கியர் - புத்தர், கௌதமசாக்யன் - புத்த முதல்வன், புறப் புறச்சமயத்தவர்களாகிய. இவர்களது கூட்டம், தேசோமயமாகிய விபூதிப்பூச்சினைக் கண்டு பொறாது கண்கூசும் தன்மையுடைய தாதலின் இவ்வாறு கூறப்பட்ட தென்க. எண்டிசைப்பட்ட பொருளார் - அட்டதிக்குப் பாலகர். இவர் இந்திரன், அக்னி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்பார். பொருண் - தலைமை. அண்டத்தவர் - அண்டத்தலைமைவகித்த காலாக்னிருத்திரர் முதலிய பெரியார். தேவர் என்பது சாமானியப் பொருள்.

(ய)

ஆற்ற லடல்விடை யேறு மாலவா யான்றிரு நீற்றைப் போற்றிப் புகலி நிலாவும் பூசுரன் ஞானசம் பந்தன் தேற்றித் தென்ன னுடலுற்ற தீப்பிணி யாயின தீரச் சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் தாமே.

(ப-ரை.) ஆற்றல்-வல்லமையும், அடல்-வெற்றியும் உடைய, விடை-இடபத்தை, ஏறும்-ஊர்ந்தருளுகின்ற, ஆலவாயான்-திரு வாலவாய்ச் சிவபெருமானுடைய, திருநீற்றை-திருநீற்றினை, புகலி நிலாவும்-புகலி என்னும் சீகாழியில் விளங்குகின்ற, பூசுரன்-பூதேவ னாகிய, ஞானசம்பந்தன் - திருஞானசம்பந்தன் என்னும் யான், போற்றி - துதித்து, தேற்றி - அதன் பெருமையினைத் தெளியச் செய்து, தென்னன் உடல் உற்ற - பாண்டியனது உடம்பிற் றேன் றிய, தீ பிணி ஆயின - கொடிய சுரனோய் முதலியன, தீர - நீங்கும் படி, சாற்றிய - சொல்லிய, பாடல்கள் பத்தும்-பத்துத்திருப்பாட் டுக்களும், வல்லவர் - ஓதவல்லவர்கள், நல்லவர்தாமே-நல்லவர்கள் ஆவது நிச்சயம்.

திருவாலவாய்த்திருநீற்றுப்பதிகம் ௫௫

ஆற்றல் - போர்செய்யும் வலிமை, அடல் - கொன்று வெற்றி கொள்ளும் தன்மை, புகலி - சீகாழி; சூரபத்மனுக்கு ஆற்றலிழந்த இத்திரன் தன் துயரொழியுமாறு தன் பத்தினியுடன் புகலடைந்து போற்றிய தலமாதலின் இப்பெயர் பெற்றது. பூசுரன்-பூதேவன், பிராமணன். தேற்றல் - இத்தகைய பெருமைவாய்ந்ததென உலகறியத் தெரித்தல். தென்னன் - பாண்டியன். தீப்பிணியாயின-சமணர்கள் தமது திருமடத்திற் புகுத்திய தீயை ஏவியருளியதனால் உண்டாகிய சூரனோயும் ஆன்மாவைப்பற்றிவருத்தும் மலப்பிணிப் பால் மேல்வரும் பிறவினோயும் என எல்லானோயும் என்க. இவ்வுண்மைகளை,

“ திருமுகங் கருணை காட்டத் திருக்கையா னீறு காட்டிப்
பெருமறை துதிக்கு மாற்றாற் பிள்ளையார் போற்றிப் பின்னும்
ஒருமுறை தடவ வங்க னெழிந்துவெப் பகன்று நீங்க
மருவுதீப் பிணியு நீங்கி வழுதியு முழுது முய்ந்தான் ”

(பெரியபுராணம்)

என்னும் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாற் காண்க. பதினொராவதாகிய இப்பாட்டு திருக்கடைக்காப்பு ஆதலின் அல்லது பயன் கூறுவதாகலின் ஏனைய பத்துமே பதிகமாவது காண்க. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
பஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகம்

பண்-காந்தாரபஞ்சமம்

அஞ்செழுத்துண்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினு
நெஞ்சக ரைந்து நினைமி னுடொறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
றஞ்ச வுதைத்தன வஞ்செழுத்துமே.

(ப-ரை.) அஞ்ச எழுத்தும் ஏ-ஹீ பஞ்சாக்கரமே, வஞ்சகம் அற்று-கபடமொழிந்து, அடிவாழ்த்த-திருவடியைத் துதிக்க, வந்த-மேலடர்த்துவந்த, கூற்று-யமனும், அஞ்ச-அஞ்சுமாறு, உதைத் தன-உதைத்துக் காத்தன, (ஆகலால்) துஞ்சலும் துஞ்சல் இலாத போழ்தினும்-நித்திரைக்காலத்திலும் அஃதில்லாத காலத்திலும், (அவற்றை) நெஞ்சகம்-மனம், ரைந்து-கசிந்து, நான்தொறும்-தினந்தொறும், நினைமின்-நினையக்கடவீர், என்றவாறு.

நாயனார்க்கு உபநயனப்பருவமெய்தியபோது அவர்பிதாவாகிய சிவபாதவிநயர் முதலிய வைதிக சைவப்பிராமணோத்தமர்கள் அவருக்கு உபநயனஞ் செய்வித்து, நான்குவேதங்களையும் தந்தோமென்று மந்திரங்களை மொழிய, நாயனார் அவர்க்குப் பழைய வேதங்களையெல்லாம் அங்கங்களுடன் எடுத்தியம்பி, அவர்க்குள்ள தாய ஐயந்திரிபுகளை அகற்றி, எல்லாமந்திரங்களும் தோன்றும் முதன்மந்திரம் ஹீ பஞ்சாக்கரமேயென்று தெளிவித்து இத் திருப்பதிகத்தைச் செய்தார்.

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்

௫௭

துஞ்சல்-உறங்கல், துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்-
சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி முதலிய எல்லா அவத்தைகளினும்
என்றபடி. இதனை 'மெய்வகையஞ் சுவத்தையினும் நிற்கு முறை
ஒதுமுறை விளங்கத்தேற்றி' என்ற திருவாக்காற் காண்க. துஞ்
சல்-இறத்தல் என்று பொருள்கொண்டு சொல்லலுமாம். 'வாழி
னுஞ் சாவினும் வருந்தினும்போய், வீழினு முனகழல் விடுவே
னல்லேன்' என்னும் இவரது மற்றோர் திருவாக்குக் காண்க.
நெஞ்சகரைந்து நினைத்தல் - காதலாசிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி
நினைத்தல். நாயனார் தம்பால் எழுந்த எல்லையில்லாத பெருங்
கருணையினால் உலகத்தவர்க்கு உறுதி கூறும் நெறியில் நாடொறும்
நினைமின் என ஆணையிட்டருளினரென்க. சித்த சுத்தியோடு வழி
பாடு செய்த மார்க்ககண்டையர் மேல் அடர்த்துவந்த கூற்றுவதைத்து
அருள் செய்த செய்தி ஈண்டுக் கருதப்பட்டது. கூற்று-இயமன்,
முதனிலைதிரிந்த தொழிலாகு பெயர். அஞ்செழுத்து-ஸ்ரீ பஞ்சாக்
கரம், திருவைந்தெழுத்து. (க)

மந்திர நான்மறை யாகி வானவர்
சிந்தையு ணின்றவர் தம்மை யாள்வன
செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்
கந்தியுண் மந்திர மஞ்செ முத்துமே.

(ப-ரை.) மந்திரம்-மந்திரங்களும், நான்மறை-நான்கு வேதங்
களும், ஆகி-ஆய், வானவர்-தேவர்களது, சிந்தையுள்-மனத்தில்,
நின்று-இருந்து, அவர்தம்மை-அவர்களை, ஆள்வன-ஆண்டருளுந்
தன்மையுடையன, செந்தழல்-செவ்விய யாகாக்கினியை, ஒம்பிய-
வளர்க்கின்ற, செம்மை-செந்நெறிச் செல்வர்களாகிய, வேதியர்க்கு-
மறையவர்க்கு, அந்தியுள்-மாலைக்காலத்திலே, மந்திரம்-செபிக்கப்
படும் மந்திரமாகிய, அஞ்செழுத்துமே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமேயாம்
என்றவாறு.

மந்திர நான்மறை-மந்திரங்களையுடைய நான்மறை யென்றும்,
நான்மறையின் சாரமான மந்திரமாகி என்றும் ஆம். ஆள்வன
அஞ்செழுத்துமே என்று கூட்டுக. சொற்பிரபஞ்சம், பொருட்

௩௮

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பிரபஞ்சம் என்னும் இரண்டனுள் சொற்பிரபஞ்சம் முன்னர்த்
தோன்றுவதாதலானும், இதனுள்ளும் முன்னர்த் தோன்றுவது
முதனூலாகிய வேதமாதலானும், இவ்வேத மூலத்திற்கும் காரண
மாகியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் பராசத்தியிற்றேன்றிய ஆரணி,
ஜனனி, ரோதயித்ரி என்னும் முச்சத்திகளின் புறவுருவான
ஈசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி என்னும் ஐந்தொழிற்
சத்தியாய் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம் இருத்தலானும், இப்பஞ்சாக்கரம், பூசை,
தியானம், செபம் முதலிய எல்லாக் காலத்திலும் ஓதப்படுவதெனி
னும் மாலைக்காலத்து ஓளபாசனத்தில் மந்திரங்களும் அவைகட்டுத்
தலைமைவகித்த இதுவும் மிக்கு விளங்கித் தோன்றுதலின் ஓளபாச
னாக்கினியுடைய வைதிகசைவத் திருவாளராகிய மறையவர்க்கு
'அந்தியுண் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே' என்றருளிய தென்க.
செந்தழல் - வைதிகாக்கினி. ஒம்பிய - இடையரூது பாதுகாத்த,
செம்மை-முத்திச் செந்நெறி. அந்தி-மாலைச்சந்தி. (உ)

ஊனி லுயிர்ப்பை யொடுக்கி யொண்சுடர்

ஞான விளக்கினை யேற்றி நன்புலத்

தேனை வழிதிறந் தேத்து வார்க்கிட

ரான கெடுப்பன வஞ்செழுத்துமே.

(ப-ரா.) ஊனில்-உடம்பில், உயிர்ப்பை-உயிர்த்தலை, ஒடுக்கி-
அடக்கி, ஒண்சுடர்-மிக்க ஒளியையுடைய, ஞானவிளக்கினை-ஞான
விளக்கை, ஏற்றி-மிளிரச்செய்து, நன்புலத்து-நன்மையாகிய இடத்
தில், ஏனை வழிதிறந்து-மற்றைய வழியாகிய சுழிமுனையைத்
திறந்து, எத்துவார்க்கு-உபாசிப்பவர்க்கு, இடர் ஆன-பிறவித்துன்ப
மானவற்றை, கெடுப்பன-நீக்குந் தன்மையுடையன, அஞ்செழுத்
துமே-ஸ்ரீபஞ்சாக்கரமேயாம், என்றவாறு.

ஊன்-ஊனாலாய உடம்பு, ஆகுபெயர். உயிர்ப்பு-உயிர்த்தல்,
சுவாசம். ஒடுக்கி-இடைகலை பிங்கலையில் செல்லாது நிறுத்தி. ஒண்
சுடர்ஞான விளக்கு-மிக்க ஒளியையுடைய ஞானதீபம். இந்திரி
யம், அந்தக்கரணம், ஆன்மபோதம் முதலிய எல்லாம் பிரகாசமாய்
நிற்பனவெனினும் சடமாய், மறைப்புடையவாய் விளக்க விளங்குவ

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்

டுக

வன்றித் தாமே வினங்காது அப்பிரகாசமாய் நின்றலின், இறை வனது அருட்சத்தியாகிய சிவசத்தியே காட்டாய்க் காட்டும் சிவ ஞான தீபமொன்றே அலகில் ஜோதியாகலின் இவ்வாறு கூறப் பட்டது. ஏனைவழி-இடைகலை பிங்கலையல்லவாகிய சுழிமுனை. ஏத் துதல்-சிதாகாசமாகிய தகராகாச உபாசனை. இது கைவல்யம் சாந் தோக்கியம் முதலிய உபநிடதங்களில் கூறப்பட்டது. இடர்-பிற வித்துன்பம். இச் செய்யுட் கருத்தினை,

‘ முக்கு ணம்புல னேந்துட னடக்கி
மூல வாயுவை யெழுப்பிநு வழியைச்
சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்
திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்
தக்க வஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவார்
தன்மை கண்டரு டரும்பெரு வெளிக்கே
புக்க முந்தின ரெமதுருப் பெறுவார்
புவியில் வேட்டுவ னெடுத்தமென் புழுப்போல் ’

என்னும் திருவாதவூடிகள் புராணத் திருவிருத்தக் கருத்தோடு வைத்துணர்க. (ங)

நல்லவர் தீய ரெனாது நச்சினர்
செல்லல் கெடச்சிவ முத்தி காட்டுவ
கொல்ல நமன்றமர் கொண்டு போமிடத்
தல்லல் கெடுப்பன வஞ்செ முத்துமே.

(ப-ரை.) நல்லவர் தீயர் எனாது-இவர் நல்லவர் இவர் தீயவர் என்று எண்ணுதலின்றி, (யாவராயினும்) நச்சினர்-விரும்பினவர் களது, செல்லல் கெட-பிறவித்துன்பங் கெடும்படி, சிவமுத்தி-சிவத்தோடிரண்டறக்கலக்கும் பாழுத்தியை, காட்டுவ-கொடுப்பன வும், நமன் தமர்-இயம தூதுவர்கள், கொல்ல-கொல்லும்பொருட்டு, கொண்டு போமிடத்து-கொண்டு செல்லும் சமயத்தில், அல்லல்-மரணத்துன்பத்தை, கெடுப்பன-ஒழிப்பனவும், அஞ்செழுத்துமே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமேயாம், என்றவாறு.

சு 0

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

எனது-என்னும் பாகுபாடின்றி. நச்சினர்-விரும்பி ஒது
வோர். பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களை யொழித்து முத்திகொடுக்குந்
தன்மையுடையன ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம் என்பது இதன் கருத்து.
சிவமுத்தி-சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் பரமுத்தி. இடம்-
காலமெனப் பொருள் தந்து நின்றது. (ச)

கொங்கலர் வன்மதன் வாளி யைந்தகத்
தங்குள பூதமு மஞ்ச வைம்பொழில்
தங்கர விற்பட மஞ்சந் தம்முடை
அங்கை யிலேவிர லஞ்செ முத்துமே.

(ப-ரை.) வல்மதன்-இறைவனை ஒழித்தொழிந்த யாவரையும்
வேறற்குரிய வன்மைவாய்ந்த மாரனது, அ ஐம்பொழில் - அந்த
ஐவகைத்திணைக்கும் உரிய, கொங்குஅலர்-வாசனை கமழ்கின்ற பூக்க
ளாகிய, வாளி உம் ஐந்து-அம்புகளும் ஐந்தாம்; அகத்து அங்கு உள-
உடம்பினுள்ளே அமைந்த, பூதம் உம் ஐஞ்சு-தன் மாத்திரைகளும்
ஐந்தாம், தங்கு-இறைவனது திருமேனியில் வசிக்கின்ற, அரவின்
படம்உம் ஐஞ்சு-பாம்பினது படம்பொருந்திய தலைகளும் ஐந்தாம்,
தம்உடை-இறைவனது, அங்கையில்-திருக்கரத்தினிடத்து, ஐவிரல்-
திருவிரல்களும் ஐந்தாம், எழுத்தும் ஐஞ்சு-இறைவனது நாம
மந்திரமாகிய திருவெழுத்துக்களும் ஐந்தேயாம் என்றவாறு.

கொங்கு - பூந்தாதுமாம்; அலர், மாரன் வாளியாதல்பற்றித்
தாமரை, மா, அசோகு, முல்லை, நீலம் என்பவற்றை உணர்த்தி
நின்றது. இவை செய்யும் செயல்கள் சொல்லும் நினைவும், வெய்
துயிர்த்தலும் இரங்கலும், வெதுப்பும் உணவுசீக்கமும், அழுங்கலும்
பிதற்றலும், அயர்ப்பும் மயக்கமும் மரணமும் ஆம். பொழில்-உலக
மாதலைப் “பொய்யாத பொழிலேழுந் தாங்கிரின்ற கற்றாண்காண்
காளத்தி காணப்பட்ட கணநாதன்காண்” என்னும் தேவாரமும்,
“செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கு மற்றை மூவர் கோளும்
நின்றான்” என்னும் திருவாசகமும் உரைக்குமாற்றானும், உலகம்
ஐந்திணைப் பாகுபாட்டினையுடையதாதலைப் பொருளிலக்கணநூல்க
ளுரைக்குமாற்றானும் அறியப்படும். அகரம்; திணைப் பாகுபாடு

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்

சூக்

உலகந்தோன்றிய காலந்தொட்டுள்ளதாதலின் பண்டறி சுட்டா யிற்று. அகத்துள என்ற குறிப்பினால் பூதம் சூட்சுமபூதமாகிய தன்மாத்திரையை உணர்த்தி நின்றது. படம் தலையைக்குறிக்கும். “தொட்டிரேதுத்தி யைந்தலையாசத்தையாட்டிரே” என்னும் ஆளு டைய பிள்ளையார் திருவாக்கும், “ஐந்தலைய மாசுணங்கொண்டரை யார்க்கும்மே யவனாகி அதிகை வீரட்டனாமே” என்னும் ஆளு டைய அரசின் திருவாக்கும் இறைவன் திருமேனியிற் பாங்காகிய பாம்புக்குத் தலை ஐந்தாத லறிக. படம் ஐஞ்சும் என்பதனை படமும் ஐஞ்சு எனப் பிரித்துக்கூட்டியும், வாளி, விரல் என்பவற்றோடு வருவித்துக்கூட்டியும் உம்மை கொள்ளப்பட்டன. ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் வந்தது.

இத்திருப்பாட்டில் ஆளுடைய பிள்ளையார் இறைவன் திரு நாம மந்திரமாகிய திருவைந்தெழுத்தோடு அவ்விறைவன் படைப் பினில் ஐந்தைந்தாய் அமைந்த பிறவற்றையும்கூட்டி அழகுபெற உரைத்தருளிய திறம் காணப்பெறுகின்றது. இவ்வாறு எண் முறையில் தொகுத்துரைக்கும் நியமத்தை சோல்வேந்தரது விடந் தீர்த்த திருப்பதிகத்துத் திருப்பாட்டுக்கள் முழுவதிலும் காண்க. அன்றியும் சிரபுரச்சேலவர் ஈண்டுரைத்தாங்கு ஆளுடைய அரசின்

“ அஞ்சுகொ லாமவ ராடா வின்படம்
அஞ்சுகொ லாமவர் வெல்புல னுவன
அஞ்சுகொ லாமவர் காயப்பட டான்கணை
அஞ்சுகொ லாமவ ராடின தாமே ”

என்னும் அத் திருப்பதிகத்தின் ஐந்தாந்திருப்பாட்டில் ஐந்தைந் தாகும் அரவின்படமும் தன் மாந்தீரைகளும், மாரள் கணைகளும் தொகுக்கப்பட்டமை அறியத்தக்கது. வன்மதன்; வன்மை இறை வனை யொழித்தொழிந்த யாவரையும் வெல்லும் வன்மை. அவ னது வன்மை இறைவனிடத்துச் செல்லாமையை,

“ இழித்துகந்தீர் முன்னேவேட மிமையவர்க்கு முரைகள்பேணு
தொழித்துகந்தீர் நீர்முன்கொண்ட வுயர்தவத்தை யமரர்வேண்ட
அழிக்கவந்த காமவேளை யவனுடைய தாதைகாண
விழித்துகந்த வெற்றியென்னே வேலைசூழ்வெண் காடனீரே ”

என்னும் ஆளுடைய நம்பியின் திருவாக்கானும், இஃதன்றி யவனுக்கு இறைவனையன்றிச் செயலும் இல்லாமையை “ வில்லாடன் மார னிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நான், புல்லா திருந்தன வெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே ” என்னும் திருவருணைக்கலம்பகத் தானும் அறிக. இதன் விரிவையெல்லாம் கந்த புராணம் காந்தகனப்படலத்துக் காண்க.

இச் செய்யுளுக்கு இவ்வாறு பொருளுரைக்கப்பட்ட தெனினும் மாரணைக்கொண்டு ஆன்மாக்களுக்குப் போகம் புசிப்பிக்கு மாறும், உடலகத்துள்ள சூக்குமபூதங்கள் பிரேரிக்கப்படுமாறும், அரவின்படமும் அங்கைத்திருவிரல்களும் அவ்வெழுத்துக்களின் சொருபமாறும், எல்லாம் திருவைந்தெழுத்தின் செயல்களாமெனவும் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்படும். இவ்வளவையன்றி எவ்வெவகோட்படு பொருளும் திருவைந்தெழுத்திற் குருவருளா லுய்த்துணர்த்தப்படு மென்பதனை,

“ எவ்வெவகோட் படுபொருளு மஞ்செழுத்தி
னடக்கியவற் றியல்புகாட்டி
மெய்வகையஞ் சுவத்தையினு நிற்குமுறை
யோதுமுறை விளங்கத்தேற்றி
அவ்வெழுத்தி னுள்ளீடு மறிவித்துச்
சிவபோகத் தழுத்திநாயேன்
செய்வினையுந் கைக்கொண்ட வேலப்ப
தேசிகன்ருள் சென்னிசேர்ப்பாம்”

என்னும் திராவிட மாபரடியக்காரரது திருவாக்கு வற்புறுத்து மன்றே. (௫)

தும்ம லீரும ரெடர்ந்த போழ்தினும்
வெம்மை நாகம் விளைந்த போழ்தினும்
இம்மை வினையடர்த் தெய்தும் போழ்தினு
மம்மை யினுந்துணை யஞ்செ முத்துமே.

(ப-ரை.) தும்மல் இருமல்-தும்மல் இருமல்கள், தொடர்ந்த போழ்தினும்-வந்த காலத்திலும், வெம்மை-கொடுமையாகிய, நா

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்

சூந்

கம் விளைந்தபோத்தினும்-நாகவாதனை ஏற்பட்ட காலத்திலும், இம்மை விளை-இப்பிறப்பில் வருவனவாகிய பிராரத்த கன்மங்கள், அடர்த்து-மேல்வந்து, எய்தும் போத்தினும்-வருத்துங் காலத்திலும், அம்மை-மறுபிறப்பிலும், துணை - துணையாயிருப்பன, அஞ் செழுத்துமே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமேயாம் என்றவாறு.

தம்மல் இருமல்களும் வாதனையுடைய துன்பங்களா மாதலினனும் தீயிரிமித்தங்களா மாதலினனும் இவை தொடர்ந்தபோத்தினும் எனக் கூறப்பட்டது.

“ தம்மலோடருந்துயர்தோன்றிடினும்

அம்மலரடியலாலரற்றாத்தென்னு ”

எனவருந் தேவாரத்தையுங் காண்க. வெம்மை-கொடுமை, உயிர் போகப்பெறுது யாதனா சரீரத்தோடு மேலும் மேலும் புதிதுபுதிதாய் அனுபவிக்கப்படுங் கொடிய தன்மை. நாகவாதனையினுந் துணையாவதை

இருடருதுன்பப்படலமறைப்பமெய்ஞ்ஞானமென்னும்

பொருடருகண்ணிழந்துண்பொருணாடிப்புகலிழந்த

குருடருந்தம்மைப்பரவக்கொடுநாகக்குழிரின்

றருடருகைகொடுத்தேற்றுமையாறனடித்தலமே ”

என்று அப்பழர்த்தீக்களருளிய திருவிருத்தத்தா லறிக.

(சு)

வீடு பிறப்பை யறுத்து மெச்சினர்

பீடை கெடுப்பன பின்னை நாடொறு

மாடு கொடுப்பன மன்னு மாநட

மாடி யுகப்பன வஞ்செழுத்துமே.

(ப-ரை.) மெச்சினர்-துதித்தவர்களுடைய, வீடு பிறப்பை-சாதல் பிறத்தல்களை, அறுத்து-ஒழித்து, பீடைகெடுப்பன-துன்பத்தை நீக்குவனவும், பின்னை-மேலும், நாஸ்தோறும்-தினந்தோறும், மாடு கொடுப்பன - செல்வத்தைக் கொடுத்துதவுவனவும், மன்னும்-நிலைபெற்ற, மாநடம்-சிறந்த திருநடனத்தை, ஆடி உகப்பன-செய்து களிப்பனவும், (எவையெனின்) அஞ்செழுத்துமே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமேயாம் என்றவாறு.

[வீடுபிறப்பு-சாதல் பிறத்தல்.] வீடுதல்-கெடுதல், சாதல். இறைவன் வீடுபிறப்பைக் கெடுத்தலைச் “சாதலும் பிறத்தலுந் தவிர்த்து” என்னும் ஆளுடைய நம்பிகள் திருவாக்கானறிக. மாடு [செல்வம்;] இம்மை மறுமையாகிய இருவகைச் செல்வங்களுமாம். மாநடம்-எல்லா உயிர்களும் உய்யுமாறு செய்யும் பஞ்சகிருத்திய ஆந்த நிருத்தம். உகத்தல்-மகிழ்தல்; இம் மகிழ்ச்சியும் ஆன்மோபகாரம் கருதியன்றித் தம் பொருட்டாவதன்றும். (எ)

வண்டம ரோதி மடந்தை பேணின
பண்டை யிராவணன் பாடி யுய்ந்தன
தொண்டர்கள் கொண்டு துதித்த பின்னவர்க்
கண்ட மனிப்பன வஞ்செ முத்துமே.

(ப-ரை.) வண்டு அமர்-வண்டுகள் விரும்புகின்ற, ஒதி-அளக பாரத்தையுடைய, மடந்தை - உமாதேவியார், பேணின - விரும்பி வழிபட்டனவும், பண்டை-முற்காலத்து, இராவணன்-இராவணன், பாடி உய்ந்தன-கானம்பாடி உய்தற்கு ஏதுவாயிருந்தனவும், தொண்டர்கள்-அடியார்கள், கொண்டு-உறுதிப் பொருளாகக்கொண்டு, துதித்தபின்-தோத்திரம் செய்தபின்னர், அவர்க்கு-அவ்வடியார்களுக்கு, அண்டம் அளிப்பன-முத்தி உலகைத் தருவனவும், அஞ்செழுத்துமே-ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமேயாம் என்றவாறு.

[வண்டம ரோதிமடந்தை-ஸ்ரீ உமாதேவியார்.] தன்னைவேண்டிய இறைவிக்கு இறைவன் அருள்புரிந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்த செய்தியைத் தென்றிரு முல்லையாயிற் தேவாரத்தால் அறிக. அது “அணிகொண்ட கோதை யவணன்று மேத்த வருள் செய்தவெந்தை” என்பது. தீருவோமாம்புலியூரனும் இச் செய்தி கூறப்படும். பண்டை-மலையெடுத்து இடர்ப்பட்ட காலத்தைக் குறிக்கின்றது. பாடுதல் - கானக்கிரமத்திற் பாடுதல். ஆனாய நாயனரும் இதனை வேயங்குழலில் வைத்துப் பாடியதையும் திருந் தொண்டர் புராணம் கூறும். அண்டம் [முத்தியுலகம்] சிவலோக பதம். “அண்டமாள்வதற் கீயாதுமை யுறவில்லையே” என்பதில் இப் பிரயோகம் காண்க. (அ)

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்

சுரு

கார்வண னுன்முகன் காணு தற்கொணுச்
சீர்வணச் சேவடி செவ்வி நாடொறும்
பேர்வணம் பேசிப் பிதற்றும் பித்தர்கட்
கார்வண மாவன வஞ்செ முத்துமே.

(ப-ரை.) கார்வண்ணன்-முகில் நிறமுடைய வீட்டுணுவும், நான் முகன்-நான்கு முகங்களுடைய பிரமனும், காணுதற்கு ஒண்ணு-காணலாற்றாத, சீர்வணம்-சிறப்புவாய்ந்த அழகிய, சேவடி - திருவடியை, செவ்வி - செவ்வியறிந்து, நாள்தோறும் - தினந்தோறும், பேர் வண்ணம்-பல பெயர்க்கிரமத்தில், பேசி - எடுத்தோதி, பிதற்றும் பித்தர்கட்கு - பிதற்றுகிறதற்கும் அடியவர்க்கு, ஆர்வண்ணம் ஆவன - இன்பம் நுகர்விக்கும் தன்மையுடையன ஆவன, அஞ்செழுத்துமே - ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமேயாம் என்றவாறு.

[கார்-முகில். மேகம் நீலநிற முடைமையின் இவ்வாறு கூறப் பட்டது.] நான்முகன்-திசைதோறு முகமுடைய பிரமன். காண்பேமென அகங்கரித் தெழுந்தமையின் “காணுதற் கொணுச் சீர்வண” முடையன வாயின. “ஆரேனுங் காணு அரன்” என்பது ஆப்த வசனம். பேர்வண்ணம் பேசுதல்-ஓர் நாமம் ஒருருவ மில்லாரை ஆயிரம் திருநாமத்தாற் பாடுதல். பிதற்றுதல்-பலபடி பாராட்டிக் கூறுதல். இப்படித் தெனக் கூறமுடியாமையின் பலபடி பாராட்டுதல். “உரைமாலையெல்லா முடையவடி, உரையாலுணரப் படாதவடி, அரைமாத்திரையி லடங்குமடி, அகலமனக்கிற்பா ரில்லாவடி.”* என்னுந் திருவாக்கினைக் காண்க. பித்தர்-சிவஞானிகள். பித்தர், பேயர், பாலராதியர் போல்பவர் இவரென்க. ஆர்தல்-அதுபலித்தல்.

புத்தர் சமண்கழுக் கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்க டெளிந்து தேறின
வித்தந நீறணி வார்வி னைப்பகைக்
கத்திர மாவன வஞ்செ முத்துமே.

* திருவடித் திருத்தாண்டகம் (செய். எ.)

அதத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

(ப-நா.) புத்தர்-புத்தர்களும், சமண-சமணராகிய, கழுக்கையர்-கழுவினைப்பற்றிய கையினையுடையவர்களும் (ஆகிய இவர்களது) பொய் கொளா-பொய்யுரைகளைக் கொள்ளாத, சித்தத்தவர்கள் - சித்தத்தையுடையவர்களாகிய சிவனடியார்கள், தெளிந்து - பரம்பொருளாக ஐயந்திரிபறத் தீர்மானித்து, தேறின-நிச்சயித்த தன்மையுடையனவும், வித்தகம் - ஞானத் திருவுருவத்தையுடைய, நீறு அணிவார்-திருநீற்றினைத் தரிப்பவர்களது, வினைபகைக்கு-வினைப்பகையைச் செகுத்தற்கு, அத்திரம் ஆவன-படையாயிருப்பனவும், அஞ்செழுத்துமே-ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமேயாம் என்றவாறு.

புத்தர்-புத்திதத்துவப்பொருள் நிச்சயம் செய்வோர். சமண கழுக்கையர்-கழுக்கையராகிய சமணர் என்று மாற்றியுரைக்க. தஞ்சமயநிலைக்கும் கொண்டகொள்கைக்கும் தவறு வந்தவழித் தம்மை அழித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுக் கையினிற் கழுவேந்திய தன்மையர் இவரென்ப. பொய்-பொய்யுரை, சுட்டியுரைக்கும் பூர்வ பக்க சித்தாந்தம். கையர் பொய், ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். தெளிதல்-ஐயந்திரிபு இன்றி நிச்சயித்தல். தேறுதல்-சித்தாந்தமாக அறிதல். சித்தத்தவர்-சிவனடியார், செந்நெறிச் செல்வர்; புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னும் நான்குநூறு அறுவகைச்சமயத்தும் நின்று, அவ்வச் சமயப்பொருளைச் சிவனருளால் அறிந்து தெளிந்து பிறகு செந்நெறியாகிய சைவ சித்தாந்தத்தை அடைந்தவர். இதனை,

“ * * * * * ஆறுசமயத் தவாவரைத்

தேற்றுந் தகையனதேறிய தொண்டரைச் செந்நெறிக்கே
யேற்றுந் தகையன வின்னம்பரான்ற னினையடியே ”

என்னுந் தமிழ்மறையா னறிக. நீறு மலத்தைக் கழுவிச் சிவஞானத்தைப் பயப்பிப்பதாதலின் வித்தகம் எனப்பட்டது. வினைப்பகை-வினைக்குப் பகையென விரிக்க. அத்திரம்-கையிற்றிரமில்லாதுசெல்லுந்தகையது. சத்திரம்-கையிற்றிரமாகத் தங்குவது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருத்தெளிச் சேரியை யடையும்போது

* அப்பர் - திருவிருத்தம் (செய். எ.) (திருவிண்ணம்பர்)

பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்

சுஎ

ஆண்டுள்ள புத்தர் புத்தநந்தி யென்னும் தமது தலைவனைக் கூட்டிக்
கொண்டுவந்து திருச்சின்னம் பரிமாறவொட்டாது தடுக்கத் திரு
முறை எழுதும் தொண்டுண்ட ஸ்ரீசம்பந்த சாஸ்திர சுவாமிகள்
இத் திருப்பாட்டினை யோதிப் புத்த நந்தியின் தலையில் இடியிடித்து
விழ்ச்செய்தா ரென்க. இதனால் உண்மை நாயன்மாரது திருவாக்
குக்கள் பயனிறைந்த நிறைமொழி யென்பது காண்க. (ய)

நற்றமிழ் ஞானசம் பந்த னுன்மறை
கற்றவன் காழியர் மன்ன னுன்னிய
வற்றமின் மாலை யீ ரைந்து மஞ்செழுத்
துற்றன வல்லவ ரும்ப ராவரே.

(ப-ஸா.) நல் தமிழ்-நன்மைபயக்குந் திருநெறித் தமிழ்வல்ல,
ஞானசம்பந்தன்-திருஞான சம்பந்தனும், நான் மறை-நான்காகிய
வேதங்களையும், கற்றவன்-ஒதாதுணர்ந்தவனும், காழியர் மன்னன்-
சிகாழியில் உள்ளார்க்குத் தலைவனும் ஆகிய யான், உன்னிய - கரு
திச்சொன்ன, அற்றம் இல்-முடிவு இல்லாத, மாலை-சொன்மாலை
யாக வாய்ந்த, ஈர் ஐந்து-பத்துத் திருப்பாட்டுக்கள், அஞ்செழுத்து
உற்றன-திருவைந்தெழுத்துப் பொருந்தினவற்றை, வல்லவர்-ஒத
வல்லவர், உம்பர் ஆவர்-தேவர் ஆவார்கள் என்றவாறு.

நற்றமிழ் இவர் ஒதாதுணர்ந்த முத்தமிழ் விரகராதலின் இவ்
வாறு கூறியதென்க. “நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்” என
ஆளுடையநம்பி யுரைத்ததுங் காண்க. கற்றவன்-முன்னைய ஞானத்
தால் ஒதாதுணர்ந்தவன். அற்றம் இல்-முடிவில்லாத, நித்தியத்
தன்மைவாய்ந்த. மாலை யீரைந்து - பத்துத் திருப்பாட்டுக்களா
னமைந்த பாமாலை. உற்றன-பொருளாகக்கொண்டன. இப்பதிகம்
திருவைந்தெழுத்தைப் பெயர்வகையாகக் கூறாமல், “அஞ்செழுத்
துமே” என்று எண்வகையாற் கூறுமாற்றால் “அஞ்செழுத்துந்
றன்” என்றும், “பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம்” என்றும் கூறப்பட்டது.
அடுத்துவருவது “நமச்சிவாயப்பதிகம்” என்று கூறுமாறும் காணப்
பெறும். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

பண்-கௌசிகம்

அஞ்சேழுத்துண்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

காதலாகிக் கசிந்துகண்ணீர்மல்கி
ஒதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதநான்கினுமெய்ப்பொருளாவது
நாதனும் நமச்சிவாயவே.

(ப-ரை.) காதல் ஆகி - அன்பு முதிர்ந்து, கசிந்து - மனம் நெகிழ்ந்து, கண்ணீர் மல்கி-கண்களில் நீர் நிறைந்து, ஒதுவார்தமை-ஒதுகின்றவர்களை, நன்னெறிக்கு - முத்திச் செந்நெறிக்கு, உய்ப்பது-செலுத்துவதும், வேதம் நான்கினும்-நான்காகிய வேதங்களுள்ளும், மெய்ப்பொருளாவது-உண்மைப் பொருளாயிருப்பதும், நாதன் இறைவனது, நாமம்-திருநாமமந்திரமாகிய, நமச்சிவாயவே- 'நமச்சிவாய' வென்னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

காதல் - பேரன்பு, அன்பின் முதிர்ச்சி. [கசிதல்-நெகிழ்தல்,] மனத்தினக் கல்லினும் வலியுடையதாகக் கூறுதலின் அதனது பக்குவம் கசிதல், நெகிழ்தல், உருகுதல் என்பன வாதியாக் கூறப் பெறுமென்க. கண்ணீர் மல்குதல்-கண்ணீர் நிறைதல். திருவாதவூரடிகளும்

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

சூக

“ உள்ளந்தா னின்றிச்சி யளவு நெஞ்சா
யுருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணு யண்ணு
வெள்ளந்தான் பாயாதா நெஞ்சங் கல்லாங்
கண்ணினையு மரமாந்தி வீனயி னேற்கே ”

எனக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கும் முறையை ஒதுமாறு காண்க. ஒதுவார் - வேதமந்திரமாதல் பற்றி ஒதுதல் எனக் கூறப்பட்டது. [நன்னெறி-செந்தெறி, முத்திரெறி.] இறைவன் நாமமே நான்கு வேதங்களினும் முதல் நடு விறுதியெனும் யாண்டும் உண்மைப் பொருளாகக் கூறப்பெறுதலின் வேதநான்கினு மெய்ப் பொருளாதல் கூறப்பட்டது. இந்நியமம் எல்லாம் சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகமுடையார், சிவதத்துவ விவேக முடையார் திரு வாக்குக்களால் பசுமரத்தாணி யறைந்தாங்குக் கூறப் பெறுமாறு கண்டறிக. வேதம் - அறிதற்கருவியாயுள்ளது. நான்கு - இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் என்பன. நாதன் தலைவன், நாதவுருவமாகிய மந்திரம் கூறப் பெறுதலின் அம் மந்திரத்தலைவனும் நாத வடிவினனாதல் சொல்லாமே யமையும். நமச்சிவாய - தூலபஞ்சாக் கரம். இம்மந்திர நியதிகளையெல்லாம் நல்ல ஞான குரவனை யடைந்து அருளப்பெற்றுங்க.

(க)

நம்பு வார்நமர் நாவி னவிற்பினால்
வம்பு நாண்மலர் வார்மது வெரப்பது
செம்பொ னுர்தில கம்முல சூக்கெலா
நம்ப னாம நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) நம்பன்-இறைவனது, நாமம்-திருநாமமந்திரமாகிய, நமச்சிவாயவே-“நமச்சிவாய” என்னும் திருவைந்தெழுத்தே, நமர்-நம்மவராகிய சிவனடியர், நம்புவார்-விருப்பமுடையராய், நாவின் நவிற்பினால் - நாவினால் உச்சரிக்கப்பெறின், வம்பு-மணங்கமழும், நாண்மலர்-அன்றலர்த்த புதிய மலரினின்றும், வார்-வாக்குகின்ற, மது-தேனினையும், உலகுக்கு எல்லாம்-எல்லா உலகங்கட்கும், செம்

எய்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பொன்-பசும் பொன்னையும், ஆர்திலகம்-விளங்கும் திலகத்தினையும், ஒப்பது-ஒப்பதாய் உள்ளதாம் என்றவாறு.

[நம்புவார்-விரும்பமுடையார்.] நமர் “நாம்” என்பது அடியாகப் பிறந்தபெயர். வம்புநாண் மலர்மது - இதுவே நறுமணமுடையதாயும், இன்சுவை யுடையதாயும், நிறைவுற்றதாயும் இருக்குமாறு அறியப்படும். மது ஒத்தல், மதுவொத்து இனித்தல். இது பண்புமம். சிவாநந்தம் மது ஒப்பதும், திலகம் ஒப்பதும் ஈண்டுக் கருதப்பட்டது. இது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்து எனினும் உலகினர்க்கு அறிவுறுத்துமாறு உலகறிபொருள்மேல் வைத்துக் கூறப்பட்டது. இறைவன் “பொன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண” மாகிய திருவுருவுடையனாய் “மேலார்க்கு மேலார்க்கு மேலான” வனாய் விளங்கலின் உலகுக்கெல்லாம் செம்பொருர் திலகமாயினான். நம்பன்-சிவனது இடுகுறிப் பெயருள் ஒன்றும், ‘உலகுக்கெல்லாம் அழகு பயத்தலிற் செம்பொன்னியன்ற திலக மொப்பதும்.....நமச்சிவாயவே’ என்பதும் பொருந்தும்.

(உ)

நெக்கு ளார்வ மிகப்பெரு கிதினைந்
தக்கு மாலைகொ டங்கையி லெண்ணுவார்
தக்க வானவ ராய்த்தகு விப்பது
நக்க னும நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) உள்-மனம், நெக்கு - நெகிழ்ந்து, ஆர்வம் - அன்பு, மிகப்பெருகி - மிகுதியாகப் பெருக்கினை யடைந்து, அங்கையில் - அழகிய கையினிடத்து, அக்குமாலெகொண்டு - அக்குமாலையினால், நினைந்து எண்ணுவார்-எண்ணி உருவேற்றுகின்றவர்களை, தக்க-தகுதிவாய்ந்த, வானவராய் - (பெருந்) தேவர்களாய், தகுவிப்பது-பொருத்துவிப்பது, நக்கன் - இறைவனது, நாமம் - நாம மந்திரமாகிய, நமச்சிவாயவே - “நமச்சிவாய” என்னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

எக

நெகுதல் - உருகுதல். உள்-மனம். இஃது அந்தக்கரணம் ஆத
லின் இவ்வாறு கூறுவதென்க. இடவாகு பெயர். மன நெகிழ்த்து
நினைப்பவர்க்கே சிவன் அருள்வன் என்பதை

‘நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னூர்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்ப நவர்தமை நாணியே’

என்னும் திருக்குறுந்தொகையா னறிக. நினைந்தெண்ணுதல்
மானதசெப மெனப்படும். முன்னர் “நாவின்விற்றுதல்” கூறப்
பட்டதனால் வாசகசெபம் ஈண்டுச் சொல்லப்பட்டது. தக்கவான
வர் - பெருந்தேவர். [இத்தேவர் பிறவித்தேவரும் கர்மதேவரும்
என இருவகைப்படுவர். பிறவித்தேவருள்ளும் முன்னைச் சிறு
புண்ணியத்தால் போகமட்டும் துய்க்கும் பேறுடையரும், பெரும்
புண்ணியத்தால் போகப்பேற்றோடு உலகபாலன அதிகாரம் பெற்ற
பிரம்ம விட்டுணு முதலிய பெருந்தேவரும் என இருவகையின ரு
ண்மை காண்க.] நக்கன்-இறைவன் இடிகுறிப்பெயர்களுள் ஒன்று,
நக்கன் என்னும் காரணப் பெயரின் திரிபு என்னலுமாம். அக்கு
மாலை - சங்குமணிமாலை. இனம்பற்றி உருத்திராக்கமாலையுமாம்.

இபமன் றாதரு மஞ்சவ ரின்சொலா
னயம்வந் தோதவல் லார்தமை நண்ணினு
னியமந் தானினை வார்க்கினி யானெற்றி
நயன னும நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) நியமம்-நியமமாக, நினைவார்க்கு - நினைப்பவர்கட்கு
இனியான்-இனியவனும். நெற்றிநயனன்-நெற்றிக்கண்ணை யுடைய
வனுமான இறைவனது, நாமம் - நாமமந்திரமாகிய, நமச்சிவாய -
‘நமச்சிவாய’ என்னும் திருவைந் தெழுத்தை, இன்சொலால்
இனிய சொற்களினால், நயம்வந்து ஓதவல்லார்தமை-அன்புண்டாகி
ஓதவல்லவர்களே, நண்ணினால் - நெருங்கப் பெறின், இயமன் தூத
ரும்-யமதூதர்களும், அஞ்சவர்-அஞ்சி ஒதுங்குவர் என்றவாறு.

திருவைந்தெழுத்தை நியமமாக ஓதவல்லவர்களை இயம தூதர்
களும் அஞ்சி அவர்பாற் செல்லார் என்பது கருத்தாகும். அப்ப
மூர்த்திகளும் இயமதூதரைத் திருவைந்தெழுத்தினை ஓதவல்லரை
நெருங்கவேண்டாமென ஆணைசெய்தலை “மன்னுமஞ் செழுத்
தாகிய மந்திரம், தன்னிலொன்று வல்லாரையுஞ் சாரலே” என்
னுந் திருவாக்காற் காண்க. நயம் - விருப்பம். நியமம் - கிரமம்.
[நெற்றி நயனன்-நெற்றிக்கண்ணன்.] (ச)

கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைக
ளில்லா ரேனு மியம்புவ ராயிடி
னெல்லாத் தீங்கையு நீங்குவ ரென்பரா
னல்லார் நாம நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) கொல்வாரேனும் - கொலைத் தொழில் உடையவ
ரெனினும், குணம்-நற்குணங்களும், பல நன்மைகள் - பல நன்மை
களும், இல்லாரேனும்-இல்லாதவரெனினும், நல்லார் - எவர்க்கும்
நல்லவராகிய இறைவரது, நாமம் - நாமமந்திரமாகிய, நமச்சிவாய-
நமச்சிவாய என்னும் திருவைந் தெழுத்தினை, இயம்புவராயிடின-
சொல்வாரெனின், எல்லாத் தீங்கையும் - எல்லாக் கெடுதிகளையும்,
நீங்குவர் - ஒழியப் பெறுவர்கள், என்பர் - என்று கூறுவர் பெரியார்
என்றவாறு.

நல்லார் - தம்மையடைந்தோர்க்கு எத்தகைய நன்மைகளையும்
அடைவிப்பவர். திருவைந்தெழுத்தை ஒரு முறை உச்சரிப்பவர்
எல்லாத் தீமைகளும் நீங்கப்பெற்று எல்லா நன்மையும் அடைவர்
எனின் இருமுறை மும்முறை கூறுவோர் பெறும்பயன் யாதென
நூல்கள் சொல்லவறியா. இதற்குற்ற சரிதத்தை ஸ்ரீ அரத்தத்
சரிதத்துள் விரிவாய்க் காண்க. (ஊ)

மந்த ரம்மன பாவங்கண் மேவிய
பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேற்
சிந்தும் வல்வினை செல்வமு மல்குமா
னந்தி நாம நமச்சி வாயவே.

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

௭௩

(ப-ரை.) நந்தி-இறைவனது, நாமம்-நாமமந்திரமாகிய, நமச்சிவாய - நமச்சிவாய வென்னும் திருவைத்தெழுத்தினை, மந்தரம் அன்ன-மந்தர மலையினை ஒத்த, பாவங்கள்-பாவங்களை, மேவிய - பொருந்திய, பந்தனை யவர்தாமும் - பிறவிப்பந்தத்தை யுடைய வரும், பகர்வரேல் - சொல்லித் துதிப்பரேல், வல்வினை - அவரது வலிய வினைகள், சிந்தும்-சிதைந்தொழியும், செல்வமும் - முத்திச் செல்வமும், மல்கும்-நிறையும் என்றவாறு.

மந்தரம் ஏழ்மலைகளுள் ஒன்று; கடல் கடைய மத்தாய் நின்றது. பெருமைபற்றி வந்த உவமை. பாவங்கள் - தீவினைகள், பாவங்கள் மேவிய பந்தனை-தீவினைப் பயன் நிறைந்த பிறவிப் பந்தம். பந்தனையவர்-ஒரு சொல். செல்வம்-முத்திச்செல்வம். ஆல்-அசை. நந்தி-சிவனது பெயர்களுள் ஒன்று; “நந்திமகன்” என்னும் திருமந்திரத்தால் அறிக; கெடுதலில்லாதவர், நித்தியர் என்பது பொருள். பிறவிப்பந்தம் கெட்டு முத்திப்பேறு சித்திக்கும் என்பது கருத்து. (சு)

நரக மேழ்புக நாடின ராயினு

முரைசெய் வாயின ராயி னுருத்திரர்

விரவி யேபுகு வித்திடு மென்பரால்

வரத னும நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) நரகம் ஏழ்புக-ஏழ்வகை நரகத்தினும் அழுந்த, நாடினர் ஆயினும்-எண்ணப்பட்டவர் என்றாலும், வரதன்-வரதனாகிய இறைவனது, நாமம்-நாம மந்திரமாகிய, நமச்சிவாய - ‘நமச்சிவாய’ என்னும் திருவைத்தெழுத்தை, உரைசெய் - உச்சரிக்கின்ற, வாயினர் ஆயின் - வாயினையுடையவர் ஆனால், உருத்திரர் - உருத்திர கணங்களோடு, விரவியே-கலந்து, புகுவித்திடும் - சிவலோகத்தில் புகுமாறு செய்யும், என்பர்-என்று பெரியோர் கூறுவர் என்றவாறு.

ஏழ்நரகம்-எழுவகை நரகம், அவை அள்ளல், இரௌரவம், கும்பீபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தனம், பூதி, மாபூதி என்பன, வகைபாவன: இருள், குளிர், புகை, மணல், துயிலாமை, இரத்தம், தீ எனும் இவற்றின் தன்மையுடைமை. நாடினர்-நாடப்பட்டவர்

எச்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

என்னும் பொருளது. செவ்வாய்-வினத்தொகை. உருத்திரர்-உருத்திர கணங்கள். நால்வே நியற்கையராகிய தேவகணத்தைச் சேர்ந்த உருத்திரரையன்று ஈண்டுக் கருதியது; சிவலோக வாசிக ளாகிய உருத்திர கணங்களையென்க. விரவுதல்-சமானமாய்க் கலத்தல். பெரியோரென்பது வருவித் துரைக்கப்பட்டது. வரதன்-சிவனது நாமம்; அபயந் தந்து காப்பவன் என்னும் பொருளது. “மானேறு காமுடைய வரதர்போலும்” என்னும் தேவாரங்காண்க.

(எ)

இலங்கை மன்ன னெடுத்த வடுக்கன்மேற்
நலங்கொள் கால்விரல் சங்கர னுன்றலு
மலங்கி வாய்மொழி செய்தவ னுய்வகை
நலங்கொ ணும நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) இலங்கை மன்னன்-இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணன், எடுத்த-பெயர்த்து எடுத்த, அடுக்கல்மேல்-திருக் கைலாய மலையின்மேல், சங்கரன் - சங்கரனாகிய இறைவன், தலம் கொள் - இடங் கொண்ட, கால்விரல்-திருவடித் திருவிரலை, ஊன்றலும்-ஊன்றின அளவில், மலங்கி-அழுங்கி, வாய்மொழி செய்தவன்-வாய்விட்டு அழுதவனாகிய அவ்விராவணன், உய்வகை - பிழைக்கு மாறு, நலங்கொள் - காத்தலாகிய நன்மையை மேற் கொண்ட, நாமம்-நாம மந்திரம், நமச்சிவாயவே - “நமச்சிவாய” என்னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

இலங்கை மன்னனெனவே இராவணனென்றாயிற்று. எடுத்த வெனெச்சம் அடுக்கல் என்னும் செய்யப்படு பொருள் கொண்டது. அடுக்கல் - மலை; ஈண்டுத் திருக்கைலாயம். கால்விரலுன்றித் தூய்மை செய்தமை இறைமைக் குணத்தைக் காட்டுவதாயிற்று, “வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்” என்னும் பழமொழிக் கிணங்க பிரமனைக் கைந்நகத்தானும், புரத்தைப் புன்னகையானும், மாரவேளைக் கண்விழிப்பாலும் பிரயத்தனமின்றித் தூய்மை செய்தன வெல்லாம் இதனோடு காண்க. விரல்-விரல் நகம், ஆகுபெயர். நக நுதியால் ஊன்றினதாகவே சரித்திரம் காணப் பெறும். சங்கரன்

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

எடு

தம்மை யடைந்தோர்க்குச் சுகம் செய்பவன் என்பது பொருள்.
வாய்மொழி செய்தல்-வாய்விட்டழுதல். அவன் மலங்கி வாயால்
மொழிதலைச் செய்து உய்யும் வகை புரத்தலாகிய நலத்தினைக்
கொண்ட நாமம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (அ)

போதன் போதன கண்ணனு மண்ணன்
பாதந் தான்முடி நேடிய பண்பரா
யாதுங் காண்பரி தாகி யலந்தவ
ரோது நாம நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) போதன்-பிரம தேவரும், போது அன்ன கண்ண
னும்-தாமரை மலரை யொத்த கண்களையுடைய விட்டுணு மூர்த்தி
யும், அண்ணல் தன்-சிவபெருமானது, முடிபாதம்-திரு முடியை
யும் திருவடியையும், நேடிய பண்பராய்-தேடுந் தன்மையை மேற்
கொண்டவர்களாய், யாதும் - ஒரு சிறிதும், காண்பு-காணுதல்,
அரிது ஆகி-அருமையாகிய, அலந்தவர்-எய்த்து வருந்தியவர், ஒதும்-
ஒதிய, நாமம்-நாம மந்திரம், நமச்சிவாயவே - 'நமச்சிவாய' வென்
னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

போதன்-மலர்மேலிருந்தவன்; மலர்-உந்தித்தாமரை. போதன்
கண்ணன்-செந்தாமரைக்கண்ணன், விட்டுணு மூர்த்தி. அண்ணல்-
பெருமையிற் சிறந்தோன். பாதம் முடி மாற்றி உரைக்கப்பட்டன.
யாதும்-ஒரு சிறிதும், இழிவு சிறப்பு. காண்பு - தொழிற் பெயர்.
அலத்தல்-இளைத்து வருந்தல். ஒதல்-எடுத்துத் துதித்தல். தந்
போதம் மிக்கோராய்த் தேடி யறியாது இளைத்து, அது நீங்கித்
திருவைந்தெழுத் தோதி உய்ந்தனர் என்பது இதன் கருத்
தாம். (க)

கஞ்சி மண்டையர் கையினுண் கையர்கள்
வெஞ்சொன் மிண்டர் விரவில ரென்பரால்
விஞ்சை பண்டர்கள் வேண்ட வமுதுசெய்
நஞ்சுண் கண்ட னமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) விஞ்சை-வித்தையையுடைய, அண்டர்கள்-தேவர்
கள், வேண்ட-வேண்டிக்கொள்ள, அமுது செய்-அமுதமாகச் செய்

௭௬

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தருளிய, நஞ்சு உண்-விடத்தை உண்ட, கண்டன் - திருமிடற்றை யுடைய இறைவனது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந் தெழுத்தை, கஞ்சி மண்டையர்-கஞ்சி மண்டையைக் கையிலேந் திய புத்தரும், கையின் உண்-கையிலேற் றுண்கின்ற, கையர்கள்- கீழ்மக்களாகிய சமணர்களும் ஆகிய, வெம் சொல் - கடுஞ் சொற் களை உடைய, மிண்டர்-முருடர், விரவிலர்-அடைய மாட்டார்கள், என்பர் - (என்று) பெரியோர் சொல்வர் என்றவாறு.

கஞ்சி மண்டை-மண்டை போல்வதோர் பிச்சையேற்கும் மட் கலம். இதனை மணிமேகலை, சக்கரவாளக்கோட்ட முரைத்த காதையானும், நீலகேசித் தீரட்டுரையாசிரியர், “கிழிக்கத்தி, கத் திரிகை, சுண்ணம்புச் செப்பு, வெற்றிலைப் பெட்டி, பாக்குப்பை, பல்லுத் துடைக்கப் பாளை முதலியனவும், தலைவழிக்கத்தி, தீட் டுக்கல், குடை, செருப்பு, மண்டை, கெண்டி முதலியனவும் பிசுந் தன் கைக்கொள்ளுதற் குரியன” என்பதானும் அறிக. சமணர் கையிலுண்பதைக் “கையிலிடுசோறு நின்னுண்ணுங் காதலமணர்” என்னும் வாக்கீசர் திருவாக்கானுங் காண்க. வெஞ்சொல் - தீமை பயக்கும் கொடுஞ்சொல்; ஆன்மலாபம் பயவாது தீமை பயத்த லால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. மிண்டர் - விதண்டாவாதஞ் செய் யும் முருடர். விஞ்சை-கல்வி. அமுது செய்தல்-விடத் தன்மையை யொழித் தமுதமாகச் செய்தல். இதனை “ஆலத்தினு லமிர்தாக் கிய கோன்” என்னும் திருக்கோவையா ராலு மறிக. நஞ்சுள் என்பது பாடமாயின் உண்டருளிய விடந் தங்கிய சுண்டத்தினை யுடையன் என்று உரைத்துக் கொள்க. (௧௦)

நந்தி நாம நமச்சிவா யவெனுஞ்
சந்தை யாற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்சொற்
சிந்தை யான்மகிழ்ந் தேத்தவல் லாரெல்லாம்
பந்த பாச மறுக்கவல் லார்களே.

(ப-ரை.) நந்தி-சிவபெருமானது, நாமம்-நாம மந்திரமாகிய, நமச்சிவாய எனும்-நமச்சிவாய என்று சொல்லப் பெறுகிற, சந்தை யால்-சந்தைக் கிரமத்தினால், தமிழ்-முத்தமிழ் விரகனாகிய, ஞான

சம்பந்தன் சொல்-திருஞான சம்பந்தன் சொல்லை; சிந்தையால் மகிழ்ந்து-சித்தங் களிகூர்ந்து, ஏத்தவல்லார் எல்லாம்-துதிக்க வல்ல வர்கள் எல்லாம், பந்தபாசம் - பந்தபாசங்கள், அறுக்கவல்லார்கள் - அறுக்கவல்லுந் ராவார்கள் என்றவாறு.

சந்தை பாடும் முறைமை என்று பொருள்படும் ஒரு வட சொல். பந்தபாசம்-பந்திக்கும் வினைக்கயிறு. “அறம்பாவமென்னு மருங்கயிற்றாற் கட்டி” என்னுந் திருவாசகங் காண்க. இத் திருப் பதிகத்தினை ஒதவல்லார் எல்லாம் பிறவிப் பிணி யொழியப் பெறு வர்கள் என்பதாம். நாயனார் தமது திருமணத்திற்கு வந்தவராகிய எல்லோரையும் பரமுத்தியிற் கூட்டுவிக்க வுன்னி அவர்களைத் தாய ராக்குமாறு இத் திருப்பதிகத்தை ஒதிக்கேட்பித்துச் சிற்சோதியிற் கலப்பித்தாராதலின், இப் பலனை இது தரும் என்பதற்குள்ள ஐயப்பாடு யாண்டையது என்க. எத்தகைய பந்தத்தையும் அறுத்து வீடு பயக்கும் ஞான நெறியாவது திருவைந்தெழுத்தே என்று கருதி இவர் நல்லூர்ப் பெருமண ஆலயத்தில் சிவலோகத் தியா கேசர் சந்நிதியில் இதனை ஒதி யாவரையும் சிற்சோதியிற் கலப்பித் தார் என்பதனை,

“ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொலாமென் றுனசீர் நமச்சிவாயத் திருப்பதி கத்தை யங்கண் வானமு நிலனுக்கேட்க வருள் செய்திம் மணத்தில் வந்தோ ரீனமாம் பிறவிதீர யாவரும் புகுக வென்ன”

என்னும் அருண்மொழித் தேவர் (ஸ்ரீ சேக்கிழார்) திருவாக்கா னறிக. இப்பதிக வரலாறும் இதனாற் கூறப்பட்டதாயிற்று. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்

—o—o—o—

பண்-காந்தார பஞ்சமம்

அ ஞ் சே மு த் து ண் மை

திருச்சிற்றம்பலம்

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) துணைசொல்-ஆன்மாக்களுக்கு உற்ற துணையென்று சொல்லப்படும், வேதியன்-அந்தணனும், சோதி-ஞான ஒளிப் பிழம்பாகிய, வானவன்-தேவனும் ஆகிய இறைவனது, பொன் - பொலிவினையுடைய, திருந்து - திருத்தமாகிய, துணையடி - இணையடிகளை, பொருந்த-பொருந்தும்படி, கைதொழ - கைதொழுத லால், கல்துணை-கல்லோடு, பூட்டி-சேர்த்துக்கட்டி, ஓர்-ஒப்பு அரிய, கடலிற்பாய்ச்சினும் - கடலிற் புகச் செலுத்தினாலும், நல்துணையாவது - (அவ்வாறு பாய்ச்சியவர்க்கு) உற்ற நல்துணையாவது, நமச்சிவாயவே - நமச்சிவாய ! என்னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

சொல்துணை-நூல்களாற் சொல்லப்பெறுகிற ஆன்மாக்களுக்கு உற்றதுணை என்பதும் ஒன்று. வேதியன் - அந்தணன், வேதங்களை உரைத்தவனெனினுமாம். சோதிவானவன் - அலகில் சோதியன் என்பதனுனு மறிக. பொன்-பொன்போன்ற எனினுமாம். துணையடி-துணைத்தாள். திருத்தம்-நிருமலத்தன்மை. கற்றுணை-கற்றாணை

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்

எக

எனக்கொண்டு கற்றுணைடு என உரைத்தலும் பொருந்தும். ஓர் அளவிடற்கரிய ஒப்பற்றதன்மை. நல்துணை - உறுதிபயப்பதாகிய துணை என்க. கல்லே தெப்பமாக மிதந்து கரையேறிய உறுதி ஈண்டுக் காண்க.

இத் திருப்பதிகம் நாயனார் தம்மைப் பல்லவராஜன் ஆணைப் படி சமணர்கள் கல்லிற் கட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சியபோது ஒதிய தாம். இந்நாயனாரே தம்மைச் சமணர்கள் கல்லிற் கட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சியதையும், திருவைந்தெழுத்தை ஒதித் தாம் கரையேறி உயந்ததையும்

கல்லிளே டெனைப் பூட்டி யமண்கையர்
ஒல்லநீர் புக னூக்கவென் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வய னீலக் குடியான்
நல்லநாம நவிற்பி யுயந்தே னன்றே”

என்றும்,

“தாக்கின வாசலமே வினைகாட்டியுந் தண்டித்த நோய்
நீக்கின வாநெடு கீரினின் நேற நினைந்தருளி
ஆக்கின வாறடி யேனை யையாற னடிமைக்களே [யே”
நோக்கின வாநொண்ட னேனைத்தன் பொன்னடிக் கீழேனை

என்றும் பிறவிடங்களிற் கூறியருளுதலுங் காண்க. (க)

பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
ஆவினுக் கருங்கல மரனஞ் சாடுதல்
கோவினுக் கருங்கலங் கோட்ட மில்லது
நாவினுக் கருங்கல நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) பூவினுக்கு - பூக்களுக்கு, அருங்கலம் - அருங்கல மாவது, பொங்கு தாமரை - பொலிவுபெற்ற தாமரைமலரே யாம், ஆவினுக்கு-பசுக்களுக்கு, அருங்கலம்-அருங்கலமாவது, அரன் - சிவ பேருமான், அஞ்ச ஆடுதல் - அஞ்சாகிய கௌவியங்களில் அபி டேகம் கொண்டருளுதலேயாம், கோவினுக்கு-அரசனுக்கு, அருங்

அடி

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கலம் - அருங்கலமாவது, கோட்டம் இல்லது - கோணுதலில்லாததே யாம், நாவினுக்கு - நாவுக்கு, அருங்கலம் - அருங்கலமாவது, நமச்சிவாயவே - சிவநாம மந்திரமாகிய திருவைந்தெழுத்தே யாம் என்றவாறு.

பூ, ஆ-சாதியொருமை, கலம்-பூண், அணி-ஆபரணம். அரண்-சிவன், தன்னை வழிபடுவோர் பாவங்களை யொழிப்பவன்; வடசொல். அஞ்சு-பஞ்ச கௌவியம். அவை பால், தயிர், நெய், ஆனீர், ஆப்பி என்பன. ஆடுதற்குரிய தென்க. கோ-அரசு, இது சொல்லால் அஃறிணை. கோட்டம் - கோடுதல், நடுநிலையின்றி யோர்புறங்கோணுதல், கொடுங்கோலுதல். கோட்டமில்லது - செங்கோலுதல். நாவினுக்கருங்கலம்-நாவினுக்கணியாகி உறுதி பாய்ப்பிப்பது என்பதாம். (உ)

விண்ணுற-வடுக்கிய விறகின் வெவ்வுழ
லுண்ணிய புகிலவை பொன்று மில்லைபாம்
பண்ணிய வுலகினிற் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணிநின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) விண் உற - ஆகாயத்தைப்பொருந்த, அடுக்கிய-அடுக்கப்பட்ட, விறகில் - விறகுப்போரில், வெவ்வுழல் - கொடிய நெருப்பானது, உண்ணிய-உண்ணுமாறு; புகில்-புகுந்தால், அவை-அடுக்கிய அவ்விநருகள், ஒன்றும் இல்லைஆம்-ஒரு சிறிதும் இல்லை யாய்க் கெட்டொழியும், (அதுபோல), பண்ணிய உலகினில் - படைத்த இந் நிலவுலகத்தினில், பயின்ற பாவத்தை-பிறவிதோறும் செய்து திரண்ட தீவினகளை, நண்ணி நின்னு - பொருந்தி நின்று, அறுப்பது - இந்நெருழியச்செய்வது, நமச்சிவாயவே - நமச்சிவாய வென்னுந் திருவைந்தெழுத்தேயாம் என்றவாறு.

அடுக்கல்-போர்படக் குவித்தல். உண்ணிய-செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். பண்ணிய-படைக்கப்பட்ட, பயிலுதல் - பழகுதல், பிறவிதோறும் செய்து ஈட்டுதல். நின்றறுப்பது-நிலைபெற்று நின்று அறுப்பது. நெருப்புத் தான் புகுந்த போரினை எரித்தொழித்துத் தானும் மாய்ந்தொழிதல் போலத் திருவை

தெழுத்துப் பல பிறவிகளினும் செய்தீட்டிய பாவங்களை யெல்லாம்
பொருந்திரின் றழித்துத் தான் கெடாது நிற்பது காண்க. நெருப்
புத் தாய்மை செய்வதுபோல இதுவும் ஆன்மாக்களது பாவம்
போக்கித் தாய்மை செய்யுமென்க. (ங)

இடுக்கட்பட் டிருக்கினு மிரந்தி யாரையும்
விடுக்கிற் பிராரென்று வினவுவோ மல்லோ
மடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினு மருளி னுமுற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) இடுக்கட் பட்டு இருக்கினும் - துன்பத்துள் அகப்
பட்டுக் கிடப்பினும், விடுக்கிற்பீர்ஆர் என்று-எம்மை இத்துன்பத்தி
னின்றும் நீங்குவிப்பீர் யாரென்று, யாரையும்-எத்தகையோரையும்,
இரந்து வினவுவோம் அல்லோம் - இரந்து கேட்போம் அல்லோம்,
அடுக்கல்கீழ் கிடக்கினும்-மலையின்கீழ் அகப்பட்டுக் கிடத்தலாகிய
பெருந்துன்பம் வரப்பெறினும், நாம் உற்ற நடுக்கத்தை - யாம்
பொருந்திய நடுக்கத்தினை, அருளின்-கருணையினால், கெடுப்பது-
கெட்டொழியச்செய்வது, நமச்சிவாய ஏ - நமச்சிவாய என்னும்
சிவமூல மந்திரமேயாம் (ஆதலின் அதனையே யாம் பேணி வழி
படற்பாலம்) என்றவாறு.

“ ஆதலின்.....பாலம் ” என்பது இசையெச்சம். விடுக்கிற்
பிரான் என்பது பாடமாயின், இத் துன்பத்தினின்றும் எம்மை
விடுவித்தலால் நீரே எமக்குப் பிரானாவீர் என்று சிவபிரான்
அல்லாத யாரையும் யாம் இரந்துகேட்போ மல்லோம் என்று
பொருளுக்கொள்க. ‘ மண்பாதலம் புக்கு ’ எனவும், ‘ வானந்
துளங்கிலென் ’ எனவும் வரும் திருவிருத்தங்கள் கருதற்பாலன.
விடுக்கு இல்பிரான் என்று பிரித்துரைத்தலும் ஒன்று. அடுக்கல்-
மலை, ஆகுபெயர். நடுக்கம்-கம்பனம். (சு)

வெந்தநீ றருங்கலம் விரதி கட்கெலா
மந்தணர்க் கருங்கல மருமறை யாறங்கந்
திங்களுக் கருங்கலந் திகழு நீண்முடி
நங்களுக் கருங்கல நமச்சி வாயவே.

(ப.-ரை.) விரதிகட்கு எல்லாம் - தவசிகட்கு எல்லாம், அருங்கலம் - பெறுதற்கரிய அணிகலமாவது, வெந்தநீறு - தீயின்கண் நீற்றப்பட்ட திருநீறேயாம், அந்தணர்க்கு - பிராமணர்களுக்கு, அருங்கலம் - அரிய அணிகலமாவது, அருமறை ஆறங்கம் - அரிய மறைகளும், ஆரூகிய அவற்றின் அங்கங்களுமேயாம், திங்களுக்கு - சந்திரனுக்கு, அருங்கலம்-அரிய அணிகலமாவது, திகழும் - விளங்கும், நீள்முடி-இறைவனது நீண்ட திருமுடியே யாம், நங்களுக்கு-எங்களுக்கு, அருங்கலம்-அரிய அணிகலமாவது, நமச்சிவாயவே - நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

வெந்தநீறு-சிவாக்கினியில் விளைந்த விபுதி. விரதிகள் - பாசபத மாவிரதசீலராகிய சிவனடியார், இவ் விரதத்திற்கு மேலான விரதமில்லாமையை வேதசிவாகம புராண இதிகாச முதலிய எல்லா நூல்களும் கூறுமாறு அறிக. எல்லாம் என்றமையால் யாவர்க்கும் இன்றியமையாமை கூறப்பட்டதென்க. அந்தணர்-அழகிய தன்மையாளர், பிறப்பிலக்கணம் ஒன்றுமே போதாமையும் அதனோடு எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இரக்கமுண்மையே சிறப்பிலக்கணமாக வேண்டப்படுதலும் இச்சொல் புலப்படுத்தி நிற்குமென்க. மறை-எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னிடத்து இலமறைகாய்போல மறைத்துவைத்திருப்பது. அங்கம் - உடலுக்கு உறுப்புப்போல வேதங்கட்கு இன்றியமையாத நூல்கள்; அவை: சினை, வியாகரணம், கற்பம், சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்பன. நீள்முடி-இறைவனது திருமுடி, “சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிந்து நின்ற தொன்மை,” “போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருண்முடிவே” எனவருந்திருவாக்குக்களால் சொல்லும்பொருளுங்கடந்த தன்மையதாதல் அறியப்படுதலின் நீள் என்னும் அடைபெறுவதாயிற்று. அருங்கலன் எனவே திருவைந்தெழுத்தில்தவர்கள் திருவிலிகளாய்ப் பொலிவிழந்தாராவர் என்பதுதெளிக.

சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கல்லா
 னலமில் னாடொறு நல்கு வானலன்
 குலமில் ராகினுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
 நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சி வாயவே

(ப-ரை.) (இறைவன்) சார்ந்தவர்க்கு அல்லால்-தன் தாளினை அடைந்தார்க்கு அல்லாமல், (பிறர்க்கு) நலம் இலன்-நன்மையைச் செய்யான், (அடைந்தார்க்கு) நாடொறும்-தினந்தோறும், நலன் நல்குவான் - நன்மையைச் செய்வான் (எனினும்), சலம் இலன் - (எவரிடத்தும்) சிறிதும் செற்றமில்லாதவன், (யாதாபற்றி யாலோ வெனின்) சங்கரன்-சங்கரன் என்னும் பெயருடைமையின், (இத் தகைய பெற்றியையுடைய இறைவனதாதலின்) நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்து, குலம் இலர் ஆகினும்-குலநலம் இல்லாதவரென்றாலும், குலத்துக்கு ஏற்பதோர்-நற்குலத்திற்குப் பொருந்துவதாகிய, நலம்-நன்மையை, மிகக் கொடுப்பது-மிகுதியாகக் கொடுப்பதாம் என்றவாறு.

நண்ணினர்க்கு நன்மை செய்தலும், நண்ணுதார்க்கு அது செய்யாதிருத்தலும் உடையானெனினும், யாவரிடத்தும் சிறிதும் வைரமென்ப தில்லாதவன் என்பதை வலியுறுத்தற்குச் சங்கரன் என்று கூறினார். குலநலம் முதலிய கருதி யருளுதலும் அருளா தொழிதலும் இல்லாதவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. இதனை, “ நலமிலண்ணர்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன், சலமிலன், பேர் சங்கரன் ” என்னுந் நீருவநுட்பயனு லறிக. சலம்-வைரம், தணியாக் கோபம். சங்கரன் சுகத்தைச் செய்பவன் என்று பொருள்படும் வடசொல். நலன்: ஈற்றுப்போலி. குலம் - குலநலம், குலத்திற் குரித்தாயதன்மை; இஃது இப் பொருளதாதலை “ குலம் பொல் லேன் குணம் பொல்லேன் குறியும் பொல்லேன் ” என உயர் குடிப்பிறப்பினரான வாஃசரீ பிறவிடத்திற் கூறுவது கொண்டுங் காணலாகும்.

(சு)

வீடினா நலகினில் விழுமிய தொண்டர்

கூடினா ரந்நெறி கூடச் சென்றலு

மோடினே னோடிச்சென் றுருவங் காண்டலு

நாடினே னாடிற்று நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) உலகினில்-இந் நிலவுலகத்தில், (தொண்டரல்லா தார்) வீடினார்-கெட்டொழிந்தார்கள், விழுமிய-சீரிய, தொண்டர்

அச

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

திருத்தொண்டர்கள், கூடினார்-தாளிணையைத் தலைப்பட்டார்கள், (யான்) அ நெறி - (அப் பெரியார் சென்றடைந்த) அவ் வீட்டு நெறியை, கூட-கூடுமாறு, சென்றலும்-செல்லலும், ஒடினேன்-ஒடினேன், ஒடிச்சென்று-விரைந்து சென்று, உருவம்காண்டலும்-திருவுருவைக் கண்டபோது, நாடினேன்-அதனது உண்மையிலக்கணத்தை விசாரித்தேன், நாடிற்று-(நாடிய யான்) தலைப்பட்டது, நமச்சிவாயவே-நமச்சிவாய வென்னும் திருவைந்தெழுத்துமேயாம் என்றவாறு.

வீடினார் என்பதைத்தொண்டரோடு கூட்டிச் சீரியதொண்டர் ஆகிய சிவஞானிகள் உலகில் தற்போதங் கெட்டுச் செத்தவராய்க் கூடினார் என்று உரைத்தலும் ஆம். உலக இயல்பு வீடுதலெனினும் விழுமிய தொண்டர் தமது சைவ வழிபாட்டால் தற்போதங் கெட்டுச் சிவநெறி கூடினார், உலகினராகிய சாமானியர் அவ்வாறு செய்யற்கில்லாது இறந்துபட்டார்கள் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. விழுமிய-விழும் என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். விழும் பகுதி, அம் கடைக்குறை, இன் சாரியை, அ விசுதி, னகரங்கெட்டு யகரங் தோன்றியது. அ பண்டறி சுட்டு. அந்நெறி-வீட்டு நெறியாகிய செந்நெறி. சென்றல்-செல்லல். உருவம்-தடத்தத் திருமேனி. நாடிற்று-பெயர். இச் செய்யுட் பொருளையெல்லாம், “ முன்ன மவனுடைய நாமங் கேட்டாண் மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள் ” என்னுந் திருத்தாண்டகப் பொருளோடு இயைத்துக் காண்க.

(ஏ)

இல்லக விளக்கது விருள்கெடுப்பது

சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ளது

பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது

நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) இல்லகம்-வீட்டினுள், விளக்கது-விளக்கென்பது, இருள் கெடுப்பது-புற இருட்டை ஒழிப்பது, சொல்-சொல்லப் பெற்ற, அக விளக்கது-உள் விளக்காவது, சோதி உள்ளது-சிவஞானப் பிரகாசத்தை யுடையது, பல்லக விளக்கது-பலவிடத்து விளக்கெனப் படுவது, பலரும் காண்பது-எல்லோரும் காண்பது

நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்

அரு

பெறுவது, நல் அகம் விளக்கது-நல்லமன விளக்காய் அமைவது, நமச்சிவாயவே-நமச்சிவாய வென்னும் திருவைந்தெழுத்துமே யாம் என்றவாறு.

விளக்கு, கண்டம் அகண்டம் கண்டாகண்டம் என மூவகைப் பட்டு, கண்டவிளக்கு-வீட்டு விளக்காயும், அகண்டவிளக்கு-சிவ ஞானப் பிரகாச விளக்காயும், கண்டா கண்டவிளக்கு - இறைவ னுணையான் ஆகாயத்தின் மிளிரும் சூரிய சந்திர அக்கினி யென் னும் முச்சுடர் விளக்காயும் நிலபெறுவனவாய்த் தத்தம் தன்மைக் கேற்றவாறு பலவிதமாய இருளினே யோட்டுமாறு கூறப்பட்டது. இல்லகம்-வீட்டி னுள்ளிடம். விளக்கு-ஆகுபெயர். இருள்-புற விருள். சொல்-நூல்களாற் பேசப்படுத்தன்மை. சோதி-சிவஞானப் பிரகாசமாகிய அகண்டாகார ஒளி. பல்லக விளக்கு-முச்சுடர். இவை சிவஞான ஒளியைப்போல் அகண்டமல்லாதவாயும் வீட்டு விளக்கினைப்போல் சுருங்கிய தன்மையல்லாதவாயு மிருத்தலால் கண்டா கண்டமாயின வென்க. இவ்வாறுதலை “ சோதியே ஈடரே குழொளி விளக்கே ” என்னுந் திருவாக்கிற் கூறிய முறைபற்றிக் காண்க. நல்லக விளக்கு-ஏனைய இருவகை விளக்குகளும் பூத விருளாகிய புறவிருளைப் போக்குவன வன்றி அகவிருளைப் போக்கி ஆன்மப் பிரகாசத்தை யுண்டுபண்ண வென்க. (அ)

முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கணன்
றன்னெறி யேசர னாத நிண்ணமே
யந்நெறி யேசென்றங் கடைந்த வார்க்கெலா
நன்னெறி யாவது நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) முன்நெறி ஆகிய-எல்லா நெறிகளுக்கும் முற்பட்ட நெறியாகிய, முதல்வன்-முழுமுதற்நிலவனாகிய, முக்கண்ணன் தன்-மூன்று கண்ணையுடைய இறைவனது, நெறியே-நெறியையே. சரண் ஆதல்-யாங்கள் புகலாகச் சென்று சேர்தல், திண்ணமே-உறுதியே யாம், அந் நெறியே சென்று - அம் முன்னெறியைச் சென்றுசேர்ந்து, அங்கு-அதில், அடைந்தவர்க்கெல்லாம்-சிவஞான சித்தியடைந்த சீவன் முத்தர்க்கெல்லாம், நல் நெறியாவது-நல்ல

அகசு அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

வழியா யிருப்பது, நமச்சிவாயவே-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந் தெழுத்தேயாம் என்றவாறு.

முன்-முதன்மை, முதன்மையாகிய நெறி எனவே, இது சன் மார்க்கம் என்பது பெற்றும். இறைவனது நெறியே புகலிடமாதல் உறுதியாம் என்றும் கொள்ளலாகும். பன்னெறியாகிய பல சமய மார்க்கங்களும் அப்பெற்றியன வாகாது அவற்று னெல்லாந் தலைமைவாய்ந்த சைவ சமய மார்க்கங்களுள்ளும் தாசு மார்க்கம், சத்புத்திர மார்க்கம், சுகமார்க்கம் என்னும் மார்க்கங்களும் ஆகிய இவற்றிற் கெல்லாம் முன்மார்க்க மாவது சன்மார்க்கம் என்க. இதுவே இறைவன் திருவடி ஞானத்தைப் பயப்பித்துச் சீவன் முத்தத்தன்மையை வருவிப்பதாதலின் முக்கண் முதல்வன்நன் நெறியாயிற்று. ஆன்மாக்களுக்கு மேலாகிய உறுதி பயப்பது இதுவே யாதலின் சராணதல் கூறப்பட்டது. ஏகாரம்-தேற்றம். சென்று - புகலாயடைந்து. அடைந்தோர்-பேறு பெற்றவர். பேறு- சிவத்துவப்பேறு. சன்மார்க்கிக ளாகிய சிவஞானிகள் மலநீக்க மடைந்து பூதமுதல் நாதவரையு முள்ள தத்துவ தாத்துவிகங்களை யெல்லாம் பேய்த்தே ரெனக் கழித்துத் தமது அசமுக தரிசனத் தில் காணாராகவும், நிட்டைகூலந்து இச்சாஞானக் கிரியைகள் புற முகத்தே திரும்பியவழிக் காண்பது கொண்டு வாதனைபற்றிச் சலியாமைப் பொருட்டுத் திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்து வாசன மலம் நீங்கித் தூய்மையெய்தும் வழியே ஈண்டு நன்னெறி யெனப் பட்டது. இதுவே தமிழ்வேத முடையாரால் “பொறிவாயிலந்த வித்தான் பொய்தீ ரொழுக்கநெறி” என்று கூறப்பட்டது. முதல் வன்-முழுமுதற் நிலைமை யுடையான். இதனை,

“தேவர் கோவறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தமிழ்க்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்றான் முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை”

என்னுந் திருவாசகந்தா னறிக. இத் திருப்பாட்டுப் பொருளை யெல்லாம் சிவஞானபோத முதலாகிய ஞான சாஸ்திரங்களுள் ஒன்பதாவது சூத்திரத்திற் காண்க.

நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்

௮௭

மாப்பிணை தழுவிய மாதோர் பாகத்தன்
 பூப்பிணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ
 நாப்பிணை தழுவிய நமச்சி வாயப்பத்
 தேத்தவல் லார்தமக் கிடுக்க ணில்லையே.

(ப-ரை.) மா-பெருமை வாய்ந்த, பிணைதழுவிய - பெண்
 மான் போலும், மாது-உமாதேவியாரை, ஒர்பாகத்தன்-ஒர்பாகத்து
 உடையவனது, பூப்பிணை-பூமாலைகள் பொருந்திய, திருந்து அடி-
 திருந்திய திருவடியினை, பொருத்த-பொருத்தமுற, கைதொழ-
 கைகூப்பித் தொழும்பொருட்டு, நாப்பிணை தழுவிய - நாவா
 னியன்ற சொன்மலை யாகிய, நமச்சிவாயப் பத்து-நமச்சிவாயத்
 திருப்பதிகத்தினை, ஏத்தவல்லார் தமக்கு - துதிக்க வல்லவர்
 களுக்கு, இடுக்கண்-துன்பம், இல்லை-இல்லையாம் என்றவாறு.

ஒர்பாகம்-இடப்பாகம், பூப்பிணை-பூமாலை. பூப்பிணையல்முருக
 நாயனார் போன்ற திருத்தொண்டர்கள் நியமமாகக் காலந்தோறும்
 சாத்தும் பூமாலைகள் என்றறிக. பூப்பிணை பொலிவு பொருந்
 திய என்றுமாம். திருத்தடி-திருத்தம், நோன்மை-செம்மை, நன்மை
 முதலிய தன்மை வாய்ந்ததிருவடி, நோன்றாள், செந்தாள், நற்றாள்
 என உண்மை நூல்களில் வரும் சொற்றொடர்களிற் காண்க.
 பொருந்த-இதனை முதற்றிருப்பாட்டினுங் காண்க. நாப்பிணை-
 உரைமாலை, நமச்சிவாயப் பத்து. திருவைத் தெழுத்தின் விடயமாக
 ஒதிய திருப்பதிகம். (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி

பண்-பழம்பஞ்சரம்

அஞ்செழுத்துண்மை

திருச்சிற்றம்பலம்

மற்றுப்பற்றெனக் கின்றிநின்றிருப் பாதமேமனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும்பிறந் தேனினிப்பிற வாததன்மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர்தொழு தேத்துஞ்சீர்க்கறை யூரிற்பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப-நா.) எனக்கு-ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளிய எனக்கு,
பற்று-பற்றும் பற்று, மற்று இன்றி-வேறு இல்லாமல், நின் திருப்
பாதமே-நினது திருவடியையே, மனம் - மனத்தினிடத்து, பாவித்
தேன்-பற்றாக நினைக்கப் பெற்றேன், பெற்றலும் - நினைக்கப்பெற
லும், பிறந்தேன்-பிறந்த தன்மையுடையவனாயினேன், இனி-மேல்,
பிறவாத தன்மை - பிறக்கப் பெறாத பெற்றிமையை, வந்தெய்தி
னேன்-கைவந்து கிடைக்கப் பெற்றேன், கற்றவர்-கற்றறிந்த பெரி
யார், தொழுது ஏத்தும்-தொழுது வணங்கித் துதிக்கின்ற, சீர் -
சிறப்புவாய்ந்த, கறையூரில்-கறையூரின்கண், பாண்டிக் கொடுமுடி-
திருப்பாண்டிக்கொடுமுடியில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, நல்தவா-
நல்ல தன் வடிவினை யுடையவரே, உனை-தேவாரீரை, நான் - அடி
யேன், மறக்கினும்-மறக்கப் பெறினும், நா-எனது நா, நமச்சிவாய-
நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தை, சொல்லும் - சொல்லிக்
கொண்டிருக்கும் என்றவாறு.

திருப்பாண்டி க்கொடுமுடி

அக

“ பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப், பற்றுக்கபற்று வீடற்கு ” என்னும் தமிழ்மறைக் கேற்க ‘ மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி - நின்றிருப் பாதமே மனம் பாவித்தேன் ’ என்றீண்டு உரைக் கப்பட்டதென்க. உலகச் சார்பு கெடவேண்டியதாயும், இறைவன் திருவடிச் சார்பொன்றுமே உணர்ந்து கூடவேண்டியதாயும், அவ்வாறு கூடினவர்க்குப்பிறவிநோய் சார்தருதலில்லையாயும் உண்மையின் பெற்றலும் பிறவாத தன்மை வந்தெய்தினேன் என்றுகூறின ரென்க. பிறத்தல் ஈண்டு பிறவிப்பய னடைதல். “ பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே ” என்பது பிரமாணம். இனிப் பிறவாமை கூறப்படவே, சாகாமை, மூவாமையும் கூறியது அறியப்படும். கற்றவர் - கசடறக் கற்று அதற்குத் தகநின்ற பெரியர். கறையூர் - வழிபட்ட பாண்டியனது உடற் கறையினைத் தீர்த்துத் திருப்பணிகொண்ட கதை தலபுராணத்தா னறிக. நற்றவன் [நல்ல தவவடிவினை யுடையன் [‘காமனை முனிந்து நெடுஞ்சடை தரித்துக் கவின்ற கல்லாடைமேற் புனைந்தி, யாமெலாம் வழுத்துந் துறவி ’ எனக் காஞ்சிப்புராண வாக்குக் காண்க. மறக்கினும், மறக்கப் பெறுவதில்லை. ஒருவாறு மறக்கினும் நாச்சொல்லும் என்றவாறு. இதனால் அவ்வாறுதன்னை யறியாதுசொல்லுமாறு [இதனால்] நாத்தழும்பேறக்கூறி நாவியைப் பழக்கியுள்ளமை புலனாம். இத் துணிவினை “ வழுக்கி வீழினும் திருப்பெயரல்லால் மற்று நானறியேன் மறுமாற்றம் ” என்ற திரு வாக்கும் வற்புறுத்தும்.

(க)

இட்டனும்மடி யேத்துவாரிகழந் திட்டநாண்மறந் திட்டநாள் கெட்டநாளிவை யென்றலாற்கரு தேன்கிளர்புனற் காளிரி வட்டவாசிகை கொண்டடிதொழு தேத்துபாண்டிக் கொடுமுடி நடவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநாநமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) அடி எத்துவார் - தேவரீரது திருவடிகளைத் துறிக் கின்றவர், இகழ்ந்திட்டநாள்-நிந்தை செய்த நாள்களும், மறந்திட்ட நாள் - எண்ணுது மறந்த நாள்களும் ஆகிய, இவை - இவைகள், கெட்டநாள்-தீய நாட்கள், என்றலால்-என்று கூறுதலால், இட்டனும்-இட்டனாகிய அடியேனும், கருதேன்-அவைகளோ நல்ல நாட்க

கூய்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

ளாக நினைவேன், கிளர்புனல்-விளங்குகின்ற நீரையுடைய, காவிரி-
காவிரியானது, வட்டவாசிகை கொண்டு - வட்டமான பூமலை
களால், அடிதொழுது - திருவடியினைத் தொழுது, ஏத்து - துதிக்
கின்ற, பாண்டிக்கொடுமுடி - திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில், நட-
டவா - ஆன்மாக்களைக் கருணையினால் நட்புக் கொண்டவனே,
உனை-தேவரீரை, நான் மறக்கினும்-அடியேன் மறக்கப் பெறினும்,
நா-எனது நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்
தெழுத்தை, சொல்லும் - இடைவிடாது; சொல்லா நிற்கும் என்ற
வாறு.

இட்டனும் மடி என்பதை இட்டன் நும் அடி எனவும் பிரித்
துரைக்கலாம். ' நும் அடியேத்துவார் இகழ்ந்திட்ட நாட்களாவன
தேவரீரை மறந்திட்ட நாட்களே. ஆகலின், அடியேனும் இவை
களைக் கெட்ட நாட்கள் என்று அல்லாற் கருதேன் ' எனலும்
ஒன்று. கெட்ட - கழிந்த நாளென்றும் தீமை பயக்கும் நாளென்
றும் இருபொருள் பயக்குமாறு காண்க. கிளர்-நிறைதல், பிரகாசித்
தல். காவிரி கவேரன் என்னும் அரசனது புத்திரி சாப லசத்
தால் நதியுரு வடைந்தமையின் இந் நதி இப் பெயர்த்ததாயிற்று.
தத்திதாந்த நாமபதம். வட்டவாசிகை-வட்டவடிவினதாகக் கோத்த
பூமலை. நதி அடி தொழு தேத்தல் தன திருகரை மருங்கினும்
உள்ள மரங்களினின்றும் சிந்தும் மலர்களைத் தனது திரைக் கரங்
களாற் கொணர்ந்து கரையினமர்ந்த சிவாலயங்களில் எழுந்தரு
ளிய இறைவனைப் பூசிப்பதாகக் கூறுவது நூல் வழக்கென்க.
இதனை,

‘வம்புலா மலர் நீரால் வழிபட்டுச்

செம்பொன் வார்கரை யெண்ணில் சிவாலயத்

தெம்பி ராணை யிறைஞ்சலி னீர்ப்பொன்னி

யும்பர் நாயகர்க் கன்பொரு மொக்குமால்’

என்று திருந்நொண்டி புராணம் கூறுவதனாலு மறிக. நட்டவன்-
விரும்பினவன், பாண்டிக் கொடுமுடியை நட்டவன் என்று கூறலு
மாம். ஆன்மாக்களை நட்டலாவது இகத்தும் பரத்தும் நீங்காது
உடனிருந்து அருள் புரிதலாம். ‘ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்ன

திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி

கூக

முதா யென்னுடைய தோழனுமாய் யான்செய்யுந் துரிசுகளுக் குடனாகி ' என்று இவர் பிறிதிடத்திற் கூறுமாறுங் காண்க. (உ)

ஒவுநாளுணர் வழியுநாளுபிர் போகுநாளுபர் பாடைமேற் காவுநாளிவை யென்றலாற்கரு தேன்கிளர்புணற் காவிரிப் பாவுதண்புனல் வந்திழிபரஞ் சோதிபாண்டிக் கொடுமுடி நாவலாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநாநமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) ஒவும் நாள் இவை-தேவரீரை மறந்திருக்கும் நாட்களான இவை, உணர்வு அழியும் நாள்-அறிவுகெடும் நாட்கள், உயிர் போகும் நாள்-உயிர் போகும் நாட்கள், உயர் பாடைமேல்-பெரிய பாடையின்மேல், காவுநாள்-சுமக்கப்படும் நாட்கள், என்று அல்லால்-என்று அல்லாமல், கருதேன்-பயனுடையவாகக் கருதேன், கிளர்-விளங்கும், புனல்-நீரையுடைய, காவிரி-காவிரியானது, பாவுதண்புனல்-பாரந்த குளிர்த் த நீர், வந்து இழி-வந்து ஒழுகும், பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, பாஞ் சோதி நாவலா-சிறந்த ஞானப் பிழம்பாகிய நாவலரே, உனை-தேவரீரை, நான் மறக்கினும்-அடியேன் மறக்கப்பெறினும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய வென்னும் திருவைந்தெழுத்தை, சொல்லும்-சொல்லாநிற்கும் என்றவாறு.

பாஞ்சோதி-ஒப்புயர்வற்ற மேலாய ஞானப் பிழம்பாய திருவுருவுடையர், நாவலன்-மறை முதலிய எல்லாக் கலைகளையும் ஒதியவன். ஈண்டு, நாவன்மையாலும் ஒதாதுணர்ந்த முழுமுதற்றன்மை. 'ஒதாதே வேத முணர்ந்தாய் போற்றி' என்பது தமிழ்வேதம்.(ங)

எல்லையில்புக மெம்பிரானெனந்தை தம்பிரானென்பொன் மாமணி கல்லைபுந்திவ எம்பொழிந்திழி காவிரியதன் வாய்க்கரை நல்லவர்தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை யூரிற்பாண்டிக் கொடுமுடி வல்லவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநாநமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) எல்லையில்-எல்லையில்லாத, புகழ்-புகழினையுடைய, எம்பிரான்-எமது தலைவரே, எந்தை-எமது பிதாவே, தம்பிரான்-தம்பிரானே, என்-எனது, பொன்-பொன்னே, மாமணி-சிறந்த

மாணிக்கமே, கல்லை உந்தி-கற்களை நகர்த்தி, வளம் பொழிந்து-வளவிய பொருள்களைக் கொழித்து, இழி-செல்லுகின்ற, காவிரி வாய்கரை-காவிரிக் கரையில் உள்ள, நல்லவர்-நல்லவராகிய சிவனடியார், தொழுதேத்தும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, சீர் கறை ஊரில்-சிறந்த கறையூரில், பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, வல்லவா-எல்லாம் வல்லவரே, உனை-தேவரீரை, நான் மறக்கினும்-அடியேன் மறக்கப் பெறினும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய வென்னும் திருவைந் தெழுத்தை, சொல்லும்-சொல்லாநிற்கும் என்றவாறு.

எல்லையிப்புகழ்-பொருள்சேர் அளவில்புகழ். இறைவன் புகழ் பொருள்சேர் புகழாதலை “ இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறை வன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு ” என்னும் பொய்யா மொழியா னறிக. தம்பிரான்-தனக்கு வேறு தலைவன் இல்லாத வன். இவ்வுலகத்துப் பொருள்களுள் பொன்னும் மணியுமே உயர்ந்த பொருள்களா மாதலின் பொன்னே மணியே என்ற தென்க. “ இப்பொன்னீ யிம்மணிரீ யிம்முத்துநீ யிறைவனீ யே றூர்ந்த செல்வனீயே ” என்னும் தேவாரங் காண்க. வளம்பொழி தல்-வளவிய மணி முத்து அகில் சந்தன மாதியவற்றைப் பொழி தல். [வல்லவன்-எல்லாம் வல்லவன்.] (சு)

அஞ்சினார்க்கர ணாதியென்றடி யேனுநான்மிக வஞ்சினே னஞ்சலென்றடித் தொண்டனேற்கரு ணல்கினுய்க்கழி கின்றதென் பஞ்சின்மெல்லடிப் பாவைமார்குடைந் தாடுபாண்டிக் கொடுமுடி நஞ்சணிகண்ட நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) அஞ்சினார்க்கு - பயந்தடைந்தவர்களுக்கு, அரண் ஆதி என்று-புகலாகின்றாய் என்றறிந்து, அடியேன் நானும்-அடிய வனாகிய யானும், மிக அஞ்சினேன் - மிகப் பயந்தடைந்தேன், (அடைதலும்) அஞ்சல் என்று-பயப்படாதே அல்ல என்று, அடி தொண்டனேற்கு-திருவடித்தொண்டனாகிய எனக்கு, அருள் நல்கி ஞாய்க்கு-திருவருள்பாலித்த உமக்கு, அழிகின்றது என-நட்டமாவ தென்னை, பஞ்சின்-பஞ்சினும், மெல்லடி-மென்மையாகிய அடிகளை

திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி

௧௩

யுடைய, பாவைமார்-பெண்கள், குடைந்து ஆடு-குடைந்து விளையாடுகின்ற, (காவிரிக்கரையிலுள்ள) பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியி லெழுந்தருளிய, நஞ்சு அணிகண்ட-விடமணிந்த நீலகண்டத்தையுடையவரே, நான் மறக்கினும்-அடியேன் (தேவரீரை) மறந்தாலும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தை, சொல்லும்-சொல்லாநிற்கும் என்ற வாறு.

அரண் - புகலிடம். அடியேனும் நான் - அடியேன் நானும் என்று உம்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. அருணல்கினுய்க்கு அழிகின்றதென் - திருவருள்பாலிக்குன் தேவரீருக்கு நட்டமாவதென்னை என்றபடி; கருணைக்கடலாகிய தேவரீருக்கு ஒரு சிறிது எனக்குத் திருவருள் பாலித்த காரணத்தால் குறைவில்லை என்பது கருத்து, இறைவன் குறைவிலாநிறைவாதலின். குடைந்தாடுதல்-கையினால் நீரையடித்து மூழ்கும் நீர் விளையாட்டு. இதனை 'மொய்யார் தடம் பொய்கைபுக்குமுகே ரென்னக் கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி' என்னுந் திருவாசகத் (திருவெம்பாவை, செய்க்க.) தாற் காண்க. பாவைமார்-உவமை யாகுபெயர். (௫)

ஏடுவானிளந் திங்கள்சூழினை யென்பின் கொல்புலித் தோலின்மே லாடுபாம்ப தரைக்கைசத்த வழகனே யந்தண் காவிரிப் பாடுதண்புனல் வந்திழிபரஞ் சோதிபாண்டிக் கொடுமுடிச் சேடனையுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே.

(ப-ரை) ஏடு - ஏட்டுவடிவினையுடைய, வான் - வானிடத்து ஊரும், இளம் திங்கள்-இளம் பிறையினை, சூழினை-அணிந்தாய், என்பின்-என்புமாலையுடன், கொல் புலித்தோல்-கொலைத்தொழிலையுடைய புலித்தோலின்மீது, ஆடு-ஆடுகின்ற, பாம்பது-பாம்பினை யும், அரைக்கு அசைத்த - திருவரையிற்கட்டிய, அழகனே-சந்தரானே, அம்தண்-அழகும் குளிர்ச்சியும் வாய்ந்த, காவிரி-காவிரியாற்றினது, பாடு - ஓசையினையுடைய, தண்புனல் - குளிர்ந்தநீர், வந்து இழி-வந்து ஒழுகுகின்ற, பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில் எழுந்தருளிய, பாஞ்சோதி-மேலான ஞானப்

பிழம்பாகிய, சேடனே-மிக்க இளமையுடையனே, உனை-தேவரீரை, நான்மறக்கினும் - அடியேன் மறக்கப்பெறினும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தை, சொல்லும்-சொல்லாநிற்கும் என்றவாறு.

ஏடு - இலை, தகடு. ஏடுதிங்கள்-தகட்டுவடிவான பிறைச்சந்திரன், இதனை “விரிசடைமேல் வெள்ளித்தகடன்ன வெண்பிறை சூடி” என்னும் திருவிருத்தத்தானு மறிக. கொல்புலி கொல் சாதியடை புற்றரவு என்பதிற்போல. பாம்பது என்பதில் அது-பகுதிப் பொருள் விருதி. இசைத்தல்-கட்டல். “பொன்னூர் மேனியனே புலித்தோலையரைக்கசைத்து” என்பதாற் காண்க. பாடு-ஒசை. சேடன்-எஞ்சியிருப்போன், இறைவன் என்றும் மூவாத்தன்மையனென்க.

(சு)

விரும்பிரின்மலர்ப் பாதமேநினைந் தேன்வினைகளும் விண்டன
நெருங்கிவண்பொழில் சூழ்ந்தெழில்பெற நின்றகாவிரிக்

[கோட்டிடைக்

குரும்பைமென்முலைக் கோதைமார்குடைந் தாடுபாண்டிக்

[கொடுமுடி

விரும்பனேயுனை நான்மறக்கினும் சொல்லுநாநமச்சி வாயவே.

(ப-நா) நின் - தேவரீரது, மலர் பாதமே - மலர்போலுந் திருவடிகளையே, விரும்பி-விருப்பங்கொண்டு, நினைந்தேன்-எண்ணினேன், (அதனால்) வினைகளும்-வினைகள்யாவும், விண்டனன்-விட்டுடையிப்பெற்றேன், வண்பொழில்-வளப்பம்வாய்ந்த சோலைகள், நெருங்கிச் சூழ்ந்து-நெருக்கமாகச் சூழ்தலால், எழில்பெற-அழகு வாய்ந்த, நின்ற-இருக்கும், காவிரிக்கோட்டிடை-காவிரி யாற்றின் கரையில், குரும்பை - குரும்பைபோலும், மென்முலை - மென்மை வாய்ந்த தனங்களையுடைய, கோதைமார்-பெண்கள், குடைந்தாடுகுடைந் தாடுகின்ற, பாண்டிக்கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில் எழுந்தருளிய, விரும்பனே - விரும்புதற் குரியவரே, உனை - தேவரீரை, நான் மறக்கினும் - அடியேன் மறக்கப் பெறி

திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி

கூரு

னும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய - நமச்சிவாய என்னும் திருவைந் தெழுத்தை, சொல்லும்-சொல்லா நிற்கும் என்றவாறு.

கோடு - கரை. குரும்பை - தென்னங் குரும்பை, இது தனத் துக்கு உவமையாவதொன்று, [“ குரும்பை முலைமலர்க்குழவி ” என்னுந் தேவாரங்காண்க.] கோதை-மாலை. மார் விசுதி புணர்ந்து மாலையணிந்த பெண்களை யுணர்த்திற்று. விரும்பன் - இதனை “விரும்பன்” என்பதன் மெலித்தலாகக்கொண்டு திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியினை விரும்பினவன் என்றாரப்பினுமாம். (எ)

செம்பொனேர்சடை யாய்திரிபுரந் தீயெழுச்சிலை கோலினாய் வம்புலாங்குழ லானோப்பாக மமர்ந்துகாவிரிக் கோட்டிடைச் கொம்பின்மேற்குயில் கூவமாமயி லாடுபாண்டிக் கொடுமுடி நம்பனையுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநாநமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) செம்பொனேர் - செம்பொன்னை நிகர்த்த, சடையாய் - சடையை யுடையவரே, வம்புலாம் - வாசனை கமழ்கின்ற, குழலானை - அளகபாரத்தை யுடைய உமாதேவியை, பாகம் அமர்ந்தும்-இடப்பாகத்தில் விரும்பி எழுந்தருளச் செய்தும், திரிபுரம் - திரிபுரங்களை, தீ எழ-தீ எழுமாறு, சிலைகோலினாய் - வில்லை வளைத்தருளினீர், காவிரிக் கோட்டிடை - காவிரிக் கரையினிடத்து, கொம்பின்மேல் - மரக் கிளைகளின்மேல், குயில் கூவ-குயில்கள் கூவாநிற்க, மாமயில் ஆடு - சிறந்த மயில்கள் ஆடுகின்ற, பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில் எழுந்தருளிய, நம்பனே-சிவபெருமானே, உனை-தேவரீரை, நான் மறக்கினும்-அடியேன் மறக்கப் பெறினும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தை, சொல்லும்-சொல்லா நிற்கும் என்றவாறு.

செம்பொனேர் சடை-“ பொன்னுற் புரிந்திட்ட பொற்சடையென்னப்-பின்னாற் பிறங்கவிருந்தவன்பேர் நந்தி ” என்னுந் திருமந்திரங்காண்க. திரிபுரம், திரிகின்ற புரம் என்று விரிக்க. இதனைத் ‘திரியும் முப்புரம் தீப்பிழம்பாக’ என்பதாதி தமிழ்வேத வசனங்கள் பற்றிக் காண்க. சிலைகோலுதல் - வில்வளைத்தல், சிலையென்பதனை மேருமலை யென்றும் பொருள்கொண்டு மேருமலை

கூகூ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

யாகிய வில்லவனைத்து என்று பொருள்கோடலும் பொருந்தும். வம்புலாங்குழல்-வாசனை கமழ்கின்ற குழல், உமாதேவியாரது குழற்கு வாசனை செயற்கையால் வருவதன்றாய் இயற்கையாய்மைந்ததென்க. இதனைக் “கொங்குதேர் வாழ்க்கையஞ் சிறைத்தும்பி.....அரிவை கூந்தலினரியவு முளவோ நீயறியும் பூவே” என்னும் இறைவனது திருவாக்குக் கொண்டறிக. அமர்ந்தும் என்பதில் எச்சவும்மை தொக்கதென்க. மயிலாடுதல்-மயில் சிறகுகளை விரித்துக் கூத்தியரைப்போல் குயிலினது பாட்டுக்கு நடித்தல். நம்பன் இறைவனதுபெயர். வாசனைகமழ்கின்ற உமாதேவியாரைப் பாகத்திருத்தி இல்லறத்தினை யுடையனாயும், போர்த்தொழிலினை மேற்கொள்ளக் கூடாத தன்மை யுடையனாயும் இருந்தும், துறவுக்குரிய சடைதரித்தும், போர்க்குரிய சிலவனைத்துச் செய்தகாரியங்கள் என்னே என்றபடி. இஃது இறைவனது எல்லையில் புகழினை யுடைய இறைமைக் குணத்தைக்காட்டாவின்றது. இக்கருத்தினை

“ அன்பா லடிகை தொழுவீ ரறியீரே
மின்போன் மருங்குன் மடவாளோடு மேவி
இன்பா யிரும்புளை யிடங்கொண்ட வீசன்
பொன்போற் சடையிற் புனல்வைத்த பொருளே ”

என்பதாகிய திருவாக்குக்களைக் கொண்டறிக. (அ)

சாரணன்றந்தை யெம்பிரானெந்தை தம்பிரானென்பொன் மா
[மணியென்று

பேரெண்பிர கோடிதேவர் பிதற்றிநின்று பிரிகிலார்
நாரணன்பிர மன்றொழுங்கறை யூரிற்பாண்டிக் கொடுமுடிக்
காரணவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநாநமச்சி வாயவே.

(ப-ரை.) சாரணன்-கடவுளே, தந்தை-பிதாவே, எம்பிரான்-எமது தலைவரே, எந்தை தம்பிரான்-எனது பிதாவுக்குந் தலைவரே, என் பொன்-எனது பொன்னே, மாமணி-சிறந்தமணியே, என்று-என்றழைத்து, பேர்-தேவரீரது திருப்பெயர்களை, எண்-எண்ணுகின்ற, ஆயிர கோடி தேவர்-கணக்கற்ற தேவர்கள், பிதற்றி நின்று-பிதற்றி நின்று, பிரிகிலார்-தேவரீரது சந்ததியைப் பிரியாதிருக்கின்

திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி

கௌ

றனர், நாரணன்-விட்டுணுமூர்த்தியும், பிரமன் - பிரமதேவரும், தொழும்-வணங்கித் துதிக்கின்ற, கறையூரில்-கறையூரில், பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில் எழுந்தருளிய, காரண-சருவ காரணரே, உனை-தேவரீரை, நான் மறக்கினும்-அடியேன் மறக்கப்பெறினும், நா-நாவானது, நமச்சிவாய-நமச்சிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தை, சொல்லும் - சொல்லாநிற்கும் என்றவாறு.

சாரணன்: அடிகள் என்று பொருள்படும்; சரணன் என்பது சாரணன் என முதனீண்டு நின்றது. அடிகள் கடவுள் என்பதை 'கடவுள் மயானத்துப் பெரிய பெருமான் அடிகளே' என்பதனாலறிக. எந்தை தம்பிரான் மூதாதை என்றபடி. இறைவனை இப்படிப் பலமுறைப் பெயர்களைக்கொண்டு அழைப்பது இந்நாயனாரே மற்றோரிடத்து 'எம்மானெந்தை முத்தப்பன் ஏழேழ்படி காலெமையாண்ட, பெம்மான்' என்று கூறுவது கொண்டு அறியப்படும். என் பொன்மாமணி. இவ்விதமாயெல்லாம் கடவுளைக் கூறுவதை "மணியே பொன்னே மைந்தா மனாளா வென்பார்கட், கணியானாரார் ஆதிரைநாளாலது வண்ணம்" என்னும் திருவாக்கும் காட்டாநிற்கும். ஆயிரகோடி-அநேகம் என்னும் பொருளில்வந்தது. பிதற்றிநின்று பிரிகிலாமை தலையன்பினைக் காட்டாநிற்கும். பிதற்றுதல்-மையல்கொண்டு தம் வசமிழந்து தழுதழுத்த மொழிகளா லப்படிக்கூறுதல், அடியவர் பித்துப்பெருகப் பிதற்றுதலை,

“சித்தத்துருகிச்சிவ னென்பிரானென்று சிந்தையுள்ளே
பித்துப்பெருகப் பிதற்றுகின்றார் பிணிதீர்த்தருளாய்”

என வருவதாலறிக. காரணன், எல்லாவற்றிற்குந் தான் காரணனாய்த் தனக்கு யாதொரு காரணமுமில்லாதவன். (க)

கோணியபிறை சூடியைக்கறை யூரிற்பாண்டிக் கொடுமுடி
பேணியபெரு மாணைப்பிஞ்ஞகப் பித்தனைப்பிறப் பில்லியைப்
பாணுலாவரி வண்டறைகொன்றைத் தாரணைப்படப் பாம்பரை
நாணனைத்தொண்ட னூரன்சொல்லிவை சொல்லுவார்க்கில்லைத்
[துன்பமே.

கூஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

(ப-ரை.) கோணிய-வளைந்த, பிறைகுடியை-பிறைச் சந்திரனைச் சூடியவரை, கறையூரில்-கறையூரிலுள்ள, பாண்டிக் கொடுமுடி-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியை, பேணிய-விரும்பிய, பெருமானை-தலைவரை, பிஞ்ஞகப் பித்தனை-தலைக்கோலமணிந்த பித்தரை, பிறப்பில்லியை-பிறத்தலில்லாதவரை, பாண் உலா-களளின் பொருட்டு உலாவுகின்ற, வரிவண்டு - வரிகளுடைய வண்டுகள், அறை-ஒலிக்கின்ற, கொன்றைத்தாரனை-கொன்றைப் பூமாலையை யுடையவரை, படம் பாம்பு - படத்தினையுடைய பாம்பாகிய, அரைநாணனை - அரை நாளை யுடையவரை, தொண்டன் - தொண்டனாகிய, ஊரன் - நம்பியாரூரன், சொல்-சொல்லிய, இவை - இத்திருப்பாட்டுக்களை, சொல்லுவார்க்கு - ஒதுகின்றவர்களுக்கு, துன்பம் இல்லை-துன்பமில்லையாகும் என்றவாறு.

பிஞ்ஞகம்-தலைக்கோலம், இதனையுடைமையின் இறைவனுக்குப் பிஞ்ஞகன் என்பதொரு பெயராயிற்று. பாண்-கள்; பண் எனினும் ஆம். கொன்றைத்தார்-இறைவனது ஒங்காரத் திருவடையாளமலை. படப்பாம்பரை நாண்: இறைவனுக்குக் கைக்கங்கணம், தோள்வலயம், விரல்மோதிரம், உபவீதம், அரைநாண் முதலிய எல்லாம் பாம்பாதலால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனார்

திருக்கோஷத்திரைகோவை

பண்-இந்தளம்

கோயிற்றிறம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆரூர் தில்லைபம் பலம்வல் லநல்லம்

வடகச் சிபுமச் சிறுபாக்க நல்ல

கூரூர் குடவாயில் குடந்தை வெண்ணி

கடல்கூழ் கழிப்பாலை தென்கோடி பீடார்

நீரூர் வய னின்றியூர் குன்றியூருங்

குருகா வைபூர் நாரையூர் நீடுகாணப்

பேரூர் நன்னீள் வயனெய்த் தானமும்

பிதற்றாய் பிறை சூடிதன் பேரிடமே.

(பொழிப்புரை.) திருவாரூர், திருத்தில்லைத் திருவம்பலம், திருநல்லம், வடக்கேயுள்ள திருக்கச்சியேகம்பம், திருவச்சிறுபாக்கம், நன்மை தங்கிய திருக்கூரூர், திருக்குடவாயில், திருக்குடமூக்கு (கும்பகோணம்), திருவெண்ணியூர், கடல் சூழப்பெற்ற திருக்கழிப்பாலை, தெற்கேயுள்ள திருக்கோடிக்குழகர், பெருமை தங்கிய நீர் நிறைந்த வயல்கூழ்ந்த திருநின்றியூர், திருக்குன்றியூர், திருக்குருகாலூர், திருநாரையூர், சிறந்த திருக்காணப்பேரூர், வளவிய பெரிய வயல் சூழ்ந்த திருநெய்த்தானம் ஆகிய இத் திருப்பதிகளெல்லாம் சந்திரசேகரராகிய இறைவரது பெரியதலங்களென்று பன்முறையும் சொல்லக்கடவாய் என்றவாறு.

11

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

இப்பொழுது தேவாரப்பதிகமுள்ள திருப்பதிகளைப் பாடல் பெற்ற தலம் எனவும், பதிகம் பெற்றோ பெறாமலோ இப்பொழுது பதிகம் இன்றி இருப்பனவற்றின் வேறு பதிகங்களில் எடுத்தோதப் பெறும் திருப்பதிகளை வைப்புத்தலம் எனவும் கூறுவது மரபு.

இத் திருப்பாட்டில் திருவாரூர், தில்லையம்பலம் என்னும் ஸ்ரீ சிதம்பரம், கோனேரிராஜபுரம் என்று வழங்கும் திருநல்லம், திருக்குடவாயில், திருக்குடமூக்கு, திருவெண்ணி, திருக்கழிப் பாலை, கோடிக்குழகர், திருநின்றியூர், திருக்குருகாவூர், திருநாரையூர், திருநெய்த்தானம் எனும் இவைகள் சோழநாட்டுத் தலங்கள்; தீக்காலிவல்லம், திருவலம் என வழங்கும் வல்லம், திருக்கச்சியேகம்பம், திருவச்சிறுபாக்கம் எனும் இவை நோண்டைநாட்டுத் தலங்கள்; திருக்கானப் பேரூர் பாண்டிநாட்டுத் தலம்; மற்றைய வைப்புத் தலங்கள். கோடிக்குழகர் சோடியென்று பேசப்படுதலை ஷே. தலத்தேவாரத்தில் டு-ஆர் திருப்பாட்டினும், திருச்சாயக்காட்டுத் திருத்தாண்டகத்தில் ச-ஆர் திருப்பாட்டினும் காண்க. இத் தலங்களின் மற்றைய விவரங்களையெல்லாம் தல வரலாற்று நூல்களிற்கண்டுகொள்க. (க)

அண்ணாமலை யீங்கோயு மத்தி முத்தா
 நகலா முதுகுன் றங்கொடுங் குன்றமுங்
 கண்ணார் கழுக்குன்றங் கயிலை கோணம்
 பயில்கற் குடி காளத்தி வாட்போக்கியும்
 பண்ணார் மொழி மங்கையோர் பங்குடையான்
 பரங்குன்றம் பருப்பதம் பேணி நின்றே
 யெண்ணு யிரவும் பகலு
 மிடும்பைக் கட னீந்தலாங் காரணமே.

(பொ-ரை.) திருவண்ணாமலை, திருவீங்கோய்மலை, திருவத்தி, திருமணிமுத்தாநதி நீங்காத் திருமுதுகுன்றம், திருக்கொடுங்குன்றம், இடமகன்ற திருக்கழுக்குன்றம், திருக்கயிலாயம், திருக்கோணம், வசித்தற்குரிய திருக்கற்குடி, திருக்காளத்தி, திருவாட்போக்கி, பண்ணமைந்த திருவார்த்தையினையுடைய உமாதே

திருக்கேசத்திரக்கோவை

நாக்

வியை வாமபாகத்திலுடைய இறைவனது திருப்பாங்குன்றம், திருப்பருப்பதம் என்னும் இத்திருமலைகளையெல்லாம் விரும்பி இராப்பகலும் எண்ணக்கடவாய், அப்படிச் செய்யின் அது துன்பமாகிய பெருங்கடலை நீந்துதற்கு உரிய ஏதுவாகும் என்றவாறு.

இத் திருப்பாட்டில் இறைவனது திருமலைத் தலங்களெல்லாம் தொகுத்துக் கூறப் பெற்றன வென்க.

கோணம்—ஈழநாட்டுத் தலங்கள் இரண்டனுள் ஒன்றாகிய திருக்கோண மலைபோலும். ஷே தலப்பதிகத்தும் 'கோணமாமலை யமர்தாரே' என்று கூறுதலானும், மலைகளுள் தொகுத்துக் கூறப் பெறுதலானும், கோணமென வேறு மலைத்தலம் காணப்பெறுமையானும் இவ்வாறு ஊகிக்கப்பெற்றது. திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம் என்னும் திருமுதுகுன்றம் இவையிரண்டும் நடுநாட்டுத் தலங்கள்; திருவிங்கநாதர்மலை யென வழங்கும் திருவிங்கோய்மலை, உய்யக்கொண்டான்மலை யென வழங்கும் திருக்கற்குடி, இரத்தினகிரி யென வழங்கும் திருவாட்போக்கி, இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள்; பிரான்மலையென வழங்கும் திருக்கொடுங்குன்றம், திருப்பாங்குன்றம் இவை இரண்டும் பாண்டிநாட்டுத் தலங்கள்; திருக்கழுக்குன்றம், திருக்கானத்தி இவை தோண்டைநாட்டுத் தலங்கள்; திருநெடித்தான்மலை என்னும் திருக்கயிலாயம், ஸ்ரீசைலம் என்னும் திருப்பருப்பதம் இவை இரண்டும் வடநாட்டுத் தலங்கள்; திருக்கோணசலம் ஈழநாட்டுத்தலம்; அத்தி-வைப்புத்தலம். (உ)

அட்டா னமென் றோதிய நாலிரண்டு

மழகன் னுறை காவணைத்துந் துறைக
ளெட்டார் திருமூர்த் தியின்கா டொன்பதுங்

குளமூன்றுங் களமஞ்சம் பாடி. நான்கு
மட்டார் குழலாண் மலைமங்கை பங்கன்

மதிக்கும் மிடமா கியபாழி மூன்றுஞ்
சிட்டா னவன்பா சூரென்றே விரும்பா

யரும்பா. வங்களா யினதேயந் தறவே.

(பொ-ரை.) வீரட்டானம் என்று சொல்லப்பெறும் எட்டுத் திருப்பதிகளும், அழகினையுடைய இறைவன் வசிக்கும் கா எனப் பெறும் எல்லாத் திருப்பதிகளும், துறைகள் எனப்படும் திருப்பதிகளும் அட்டமூர்த்தியாகிய இறைவன் காடு என்னும் ஒன்பது திருப்பதிகளும், குளம் என்னும் மூன்று திருப்பதிகளும், களம் எனும் ஐந்து திருப்பதிகளும், பாடி எனும் நான்கு திருப்பதிகளும், தேன் பெருகும் பூச்சுடிய அளகத்தினையுடைய மலையரையன் மகளாகிய உமாதேவியாரைப் பாகமாகக்கொண்ட இறைவன் மதித்தற்குரிய இடங்களாகிய பாழி என்னும் மூன்று திருத்தலங்களும் மேலான இறைவனது திருப்பாகூர் என்னும் ஊரும் என்று இவைகளை நீங்குதற்கரிய பாவங்களானவை தேய்ந்தொழியும் பொருட்டு விரும்பக்கடவாய் என்றவாறு.

அட்டானம்—வீரட்டானம். எட்டாவன:— திருக்கண்டியூர், திருக்கோவலூர், திருவதிகை, திருப்பறியலூர், திருவிற்குடி, திருவழுவூர், திருக்குறுக்கை, திருக்கடவூர். திருப்பதிகள் அநேகம் பதிகங்கள் இறக்கப் பெற்றும் வைப்பாகமட்டும் காணப்பெற்றும் வரையறுக்க முடியாதிருக்கின்றமையின் துறைகள் முதலானவற்றிற்குக் கூறிய கணக்குக்கள் ஒத்துவரக் காணக்கூடவில்லை. கா: திருக்கோலக்கா, திருக்குரகுக்கா, திருக்கோடிகா, திருவானைக்கா, திருநெல்லிக்கா என ௮-ம், துறை: வடகுரங்காடுதுறை, அன்பிலாலந்துறை, திருமார்துறை, திருப்பாற்றுறை, திருக்கடம்பந்துறை, திருப்பராய்த்துறை, திருச்சோற்றுத்துறை, திருப்பாலத்துறை, தென்குரங்காடுதுறை, திருவாவடுதுறை, திருமயிலாடுதுறை, பேணுபெருந்துறை, நெல்வாயிலரத்துறை, திருவெண்ணிறை என ௧௪-ம், காடு:-திருச்சாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருத்தலையாலங்காடு, கொள்ளிக்காடு, திருமறைக்காடு, திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காடு, திருவாலங்காடு, திருவேற்காடு, தலைச்சங்காடு என ௧-ம், குளம்: கடிக்குளம் என ௧-ம், குளம்: திருவேட்களம், திருநெடுங்களம், திருவஞ்சைக்களம் என ௩-ம், பாடி: திருவெதிர்கொன்பாடி, திருவாப்பாடி, திருமழபாடி என ௩-ம், பாழி: அரதைப் பெரும்பாழி என ௧-ம், ஊர்: திருவாரூர், திருப்பாகூர் முதற்பலவும் பதிகம்

திருகோத்திரக்கோவை

௩௩

பெற்றனவாகக் காண்கின்றன. (திட்டைத் துறை முதலிய) எழுவர் தவத்துறை, பூத்துறை, பெருத்துறை முதலிய துறைகளும், பனங்காடு முதலிய காடுகளும், வளைகுளம், இடைக்குளம், திருக்குளம், பாற்குளம் முதலிய குளங்களும் வைப்புத்தலங்களுள் காண்கின்றன. மற்றும் வருவனவற்றை மற்றைய திருப்பாட்டுக்களில் எழுதுமவற்று லறிக. (௩)

அறப்பள்ளி யகத்தியான் பள்ளி வெள்ளைப்
பொடிப்பூசி நிறணி வானமர் காட்டுப்பள்ளி
சிறப்பள்ளி சிராப்பள்ளி செம்பொன் பள்ளி
திருநனி பள்ளி சீர்மகேந் திரத்துப்
பிறப்பில் லவன்பள்ளி வெள்ளச் சடையான்
விரும்பும் மிடைப்பள்ளி வண்சக் கரமா
லுறைப்பா லடிபோற்றக் கொடுத்த பள்ளி
யுணராய் மடநெஞ்சமே யுன்னிநின்றே.

(பொ-ரை.) திருவறப்பள்ளி, திருவகத்தியான்பள்ளி, வெள்ளியதிருநீற்றைத் திருமேனியெங்கும் சண்ணித்து அதன்மேற் றிரி புண்டரமணியும் இறைவன் விரும்பியுறையும் திருக்காட்டுப்பள்ளி, திருச்சிறப்பள்ளி, திருச்சிராப்பள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருநனிபள்ளி, சிறப்புப் பொருந்திய பிறப்பில்லவனாகிய இறைவனது திருமகேந்திரப்பள்ளி, கங்கைநீர் வெள்ளத்தையுடைய சடையான் விரும்புகின்ற திருவிடைப்பள்ளி, விட்டுணுமூர்த்தி உறைத்த பத்தியோடு திருவடிகளை வழிபாடு செய்யச் சக்கரதானஞ் செய்த பள்ளி என்னும் இவைகளை, அறிவில்லாத நெஞ்சமே, தியானித்து நின்று அறியக்கடவாய் என்றவாறு.

10

அகத்தியான்பள்ளி, கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி, மேலைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி, திருச்சிராப்பள்ளி, செம்பொனார் கோவிலென வழங்கும் திருச்செம்பொன்பள்ளி, புன்செய் என்று வழங்கும் திருநனிபள்ளி, திருமகேந்திரப்பள்ளி எனும் இவை சோழ நாட்டுத் தலங்கள். சிறப்பள்ளி, இடைப்பள்ளி இவை வைப்புத்

ராசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தலங்கள். திருச்சக்கரப்பள்ளி சக்கரம் பெற்ற தலமன்றா தலானும்
திருவீழிமிழலை முதலிய தலங்கள் பள்ளி எனப் படுவதில்லை யாத
லானும் சக்கரங்கொடுத்தபள்ளி விளங்கவில்லை. (ச)

ஆறை வடமா கறலம்ப ரையா
றணியார் பெருவேளூர் விளமர் தெங்கூர்
சேறை துலைபுக லூரக லாதிவை
காதலித் தானவன் சேர்பதிபே.

(பொ-ரை.) திருவாறை வடதளி, வடக்கிலுள்ள திருமா
கறல், திருவம்பர்மாகாளம், திருவையாறு, அழகிய திருப்பெரு
வேளூர், திருவிளமர், திருத்தெங்கூர், திருச்சேறை, திருத்துலை,
திருப்புகலூர் என்னும் இவைகளை இறைவன் என்றும் அகலாது
எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகளாக விரும்பினான் என்றவாறு.

இத் திருப்பாட்டு சிதைந்து நிற்கும் திருப்பாட்டுக்களுள்
ஒன்று. திருவாறைவடதளி, திருவம்பர்மாகாளம், திருவையாறு,
திருப்பெருவேளூர், திருவிளமர், திருத்தெங்கூர், திருச்சேறை,
திருப்புகலூர் எனும் இவை சோழநாட்டுத் தலங்கள்; திருமாகறல்
தோண்டைநாட்டுத்தலம்; துலை-வைப்புத்தலம். (ரு)

மனவஞ்சர் மற்றோட முன்மாத ராரு
மதிகூர் திருக்கூட லிலால வாயு
மினவஞ் சொலிலா விடைமா மருது
மிரும்பைப் பதி மாகாளம் வெற்றியூருங்
கனமஞ் சினமால் விடையான் விரும்புங்
கருகா லூர்நல் லூர்பெரும் புலியூர்
தனமென் சொலிற்றஞ்ச மென்றே நினைமின்
றவமா மலமா யினதா னறமே.

(பொ-ரை.) பொருணிச்சயத்தில் தமக்கு முன்னிற்கமாட்டா
மல் வஞ்ச மனத்தவர்களாகிய சமணர்கள் ஒட்டெடுப்ப மாதர்

திலகமாகிய மங்கையர்க்கரசியார் அறிவு மிகுதற்கான திருக்கூட லின்கண் உள்ள ஆலவாயும், இனமாகிய கடுஞ்சொற்கள் வழங் கப்பெறாத சிறந்த திருவிடைமருதாரும், திருவிரும்பையுள் உள்ள திருமாகாளமும், திருவெற்றியூரும், பெரிய மேகத்தின் தன்மை வாய்ந்த திருமால் விடையுடைய இறைவன் விரும்புகின்ற திருக் கருகாவூர், திருநல்லூர், திருப்பெரும்புலியூர் என்பவைகளும் நமக் குரிய பற்றுக்கோடென்றே பொன்போலும் அழகிய சொற்களால் துதித்து வினைக்கக்கடவீர்; கொடிய ஆணவமலமானது அடியோடு வேரற்றழியும் என்றவாறு.

மனவஞ்சர்-வஞ்சமனத்தினர், ஈண்டுச் சமணர். இவர் கொல் லாமையை மேற்கொண் டொழுதுவோர்போலக் காட்டிச் சைவ முனிவர் வாழ்மடத்திற் றீவைத்தல், அரசரைக் கைதவம் பேச ஏவு தல், சைவப் பெரியரை நீற்றறையிலிடல், நஞ்சுட்டுதல், யானை யால் மிதிப்பித்தல், கல்லிற் பூட்டிக் கடலிற்றள்ளல், பகைமை பாராட்டி ஆபிசாரயாகங்கள் செய்து ஊர்களின்மீது யானை நாக முதலியவற்றை ஏவல், சிவாலயங்களை மறைத்தல், குளங்களைத் தூர்த்தல் முதலிய பல பெருங் கொடுங் காரியங்களைச் செய்தலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டனர். இவர்கள் “ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ப் பயனறிலா அந்தகரா”யும், “வாயிருந்தமிழே படித்தானாறு ஆயி ரஞ் சமணரா”யும், பொருணிச்சயஞ் செய்து சிவனுக்கு அன்பு செய்யாதவராய் அது செய்யும் “மானினைர் விழி மாதரா” ராகிய மங்கையர்க்கரசியார்க்குத் தோற்று அழிந்த தன்மை இங் குக் கருதியது என்க. அன்றியும் அன்பரை அருகே யழைத்தலும் வன்பரைத் தூரத்தே துறத்தலும் மெய்யடியார் செய்கையாத லானும், இது பற்றியே உண்மை நூல்கள் “மன்னுகதில்லை வளர் கநம் பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகல” என்றும், “மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின், கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிகுடி யீசர்க்கு ஆட்செய்மின்” என்றும் கூறுத லானும் இவ்வாறு கூறப்பட்டதென்பதும் ஆம். கூடல்-மதுரை யின் பெயர். பகைமை கொண்ட வருணன் ஏவிய மேகங்கள் பெய்யும் மழையைத் தடுத்தற்கு இறைவன் ஏவிய நான்கு மேகங்

நீசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கள் கூடி மாடமாகக் கவிந்து காத்தலின் இப் பெயரெய்திய தென்க. 'தவமாமலமாயினதானறமே' இதில் 'தவ' என்பது மிகுதிப் பொருள் தரும் உரிச்சொல். தவம் ஆம் மலம் அறம் என்று பிரித்துப் பொருள் கூறுதலுமாம். மதுரையென வழங்கும் கூடலாலவாய் பாண்டிநாட்டுத் தலைநகர். திருவிடைமருதூர், திருக்கருகாவூர், திருநல்லூர், திருப்பெரும்புலியூர் சோழ நாட்டுத் தலங்கள். வெற்றியூர்-வைப்புத்தலம். வடக்கேயுள்ள மல்லிகார்ச்சுனத்திற்கும், தெற்கேயுள்ள புடார்ச்சுனத்திற்கும் மத்தியில் உள்ளதாதலின் மத்தியார்ச்சுனமெனப் பெயரெய்தியது இடைமருதென்க. அர்ச்சுனம்-மருது. இரும்பை மாகாளம் தோண்டை நாட்டுத்தலம். பெரும்புலியூர் பெரும்பற்றப்புலியூரோடு மயங்கற்பாலதன்று.

(சு)

மாட்டீர் மடப் பாச்சி லாச்சிராம

முண்டிச் சரம்வாத வூர்வார ணசி

காட்டீர் கடம்பூர் படம்பக்கங் கொட்டுங்

கடலொற்றி யூர்மற் றுரையு ரவையுங்

கோட்டீர் திருவாமாத் தூர்கோ ழம்பமுங்

கொடுங் கோவலூர் திருக்குண வாயில்.

(பொ-ரை.) திருமாட்டீர், மடங்கனையுடைய திருப்பாச்சி லாச்சிராமம், திருமுண்டிச்சரம், திருவாத்தூர், வாரணசி, திருக் காட்டீர், திருக்கடம்பூர், படம்பக்கவாத்தியங் கொட்டுகின்ற கடல் சூழ்ந்த திருவொற்றியூர், வளம் பொருந்திய திருத்துறையூர் என்னும் இவைகளும் திருக்கோட்டீர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோழம்பம், திருக்(கொடுங்) கோவலூர், திருக்குணவாயில் என்றவாறு.

இத்திருப்பாட்டு ஒருபாதம் சிதைத்துளது. திருப்பாச்சிலாச்சிராமம், மேலக்கடம்பூர் என்னும் கடம்பூர், திருக்கோழம்பம், கோட்டீர் இவை சோழநாட்டுத் தலங்கள்; திருமுண்டிச்சரம், திருத்துறையூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் இவை நடுநாட்டுத்

தலங்கள்; திருவொற்றியூர் தேர்ண்டைநாட்டுத்தலம். மாட்டேர், திருவாதவூர், வாரணசி, காட்டேர், திருக்குணவாயில் இவை வைப்புத் தலங்கள். மாட்டேர், காட்டேர், கோட்டேர் இவற்றை ஊர்த்தொகையிற் 'காட்டேர்க் கடலை' என்னும் பாட்டினுங் காண்க. திருமுண்டிச்சரம் கிராமமென்று வழங்கப்பெறும். வாதவூர் ஸ்ரீமந் மணிவாசகரது திருவவதாரத்தலம். வாரணசி-காசி; வாரணசி அசி என்னும் இரு சிற்றூறுகளுக்கு மத்தியில் உள்ள காரணத்தால் இஃது இப்பெயரெய்திய தென்ப. படம்பக்கம் ஓர் வாததிய விசேடம். இறைவனது பலகாகாரத் திருவுருவத்தில் வாசகி பூசித்து இடம் பெற்றமையின் படம் பக்கநாதர் என ஒரு திருநாமம் இறைவனுக்கு உளதாயிற்று. திருக்குணவாயில் இது ஸ்ரீவாகீசரது அடைவு திருத்தாண்டகம், எ-ம் திருப்பாட்டினும் பேசப்படுதல் காண்க.

குலாவுதிங்கட் சடையான் குளிரும் பரிதிநியமம்
போற்றா ரடியார் வழிபா டொழியாததென்
புறம்பயம் பூவணம் பூழியூரும்
காற்றார் வரையன் றெடுத்தான் முடிதோ
ணொரித்தா னுறை கோயிலென்றென்று நீகருதே.

(பொ-ரை.) விளங்குகின்ற பிறையை யணிந்த சடையை யுடைய இறைவன் விரும்பும் திருப்பரிதிநியமம், திருப்போற்றார், அடியவர்களது வழிபாடு நீங்காத அழகிய திருப்புறம்பயம், திருப்பூவணம், திருப்பூழியூர் எனும் இவைகளும் திருக்காற்றாரும் திருக்கயிலாய மலையை எடுத்த இராவணனது பத்து முடிகளையும் இரு பதுதோள்களையும் நெரித்த இறைவன் வாழ்கின்ற திருக்கோயில்களென்று நீ கருதக்கடவாய் என்றவாறு.

இப்பாட்டு மிகவும் சிதைந்துள்ளது. பரிதியப்பார் கோயிலென வழங்கும் திருப்பரிதிநியமம், திருப்புறம்பயம் இவை சோழநாட்டுத் தலங்கள்; திருப்பூவணம் பாண்டிநாட்டுத்தலம்; போற்றார், திருப்பூழியூர், காற்றார் இவை வைப்புத்தலங்கள். (அ)

ராஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

நெற்குன்ற மோத்தூர் நிறைநீர் மருக
 நெடு வாயில் குறும்பலா நீடுதிரு
 நற்குன்றம் வலம் புர நாகேச்சர
 நளிர்சோலை யுஞ்சேனை மாகாளம் வாய்மூர்
 கற்குன்ற மொன்றேந்தி மழை தடுத்த
 கடல்வண்ணனு மாமல் ரோனுங் காணுச்
 சொற்கென்றுந் தொலைவி லாதா னுறையுங்
 குடமூக் கென்று சொல்லிக் குலாவுமினே.

(பொ-ரை.) திருநெற்குன்றம், திருவோத்தூர், நிறையும்
 நீர்க்குழந்த திருமருகல், திருநெடுவாயில், குறும்பலாவை விருக்ஷ
 மாகவுடைய திருக்குற்றாலம், சிறந்த திருநெற்குன்றம், திருவலம்
 புரம், திருநாகேச்சரம், குளிர்ந்த சோலை குழந்த திருவுஞ்சேனை
 மாகாளம், திருவாய்மூர், கோவர்த்தனமலையைக் கையிலேந்தி மழை
 யைத் தடுத்த கடல்போலும் நீல நிறத்தையுடைய விட்டுணு
 மூர்த்தியும், சிறந்த தாமரைமலரில்வாழும் பிரமதேவரும் அறியாத,
 என்றும் சொல்லுக் கடங்காதவனாகிய இறைவன் உசிக்கும் திருக்
 குடமூக்கு என்று இவ்வாறு சொல்லிப் பாராட்டுவீராக என்றவாறு.

கற்குன்றம் கோவர்த்தனமலை, தன்னை வழிபடாத காரணம்
 பற்றிக் கோபித்து இர்திரன் ஏவிய மேகங்கள் பெய்யும் கன்மழை
 யைத் தடுத்தற்பொருட்டுக் கிருட்டிணர் கோவர்த்தனமலையைக்
 குடையாகப் பற்றினர் என்பது புராணத்தை. மாமலர்-திருவுந்தியர்
 தாமரை. சொற்கென்றுந் தொலைவிலாமை-எல்லாச் சொற்களாலும்
 சொல்லியும் மேற்சொல்லின்றி அவற்றைக் கடந்து நிற்கும் நிறைவு.
 இதனைச் “சொற்பதங்கடந்த தொல்லோன் காண்க” எனவும்,

“...

எங்கள் பெருமான்

பாதமிரண்டும் வினவிற் பாதாள மேழினுக் கப்பாற்

சோதிமணிமுடிசொல்லிற் சொல்லிற்றது நின்ற தொன்மை

ஆதிசுண மொன்றுமிலான் அந்தமிலான்”

எனவும் வரும் (திருவாசகம், குறிப்பத்து, செ, க.) திருவாக்காலரிக.

திருக்கேத்திரக்கோவை

ராக

குடமூக்கு - ரும்பகோணம். திருநெற்குன்றம், திருநெடுவரையில், திருநெற்குன்றம், உஞ்சேனைமாகாளம் இவை வைப்புத் தலங்கள்; திருவோத்துர்-தொண்டை நாட்டுத்தலம்; திருமருகல், திருவலம்புரம், திருநாகேச்சரம், திருவாய்மூர், திருக்குடமூக்கு இவை சோழநாட்டுத் தலங்கள்; குறும்பலா-பாண்டிநாட்டுத்தலம். திருநெடுவரையில் இதனை அடைவு திருத்தாண்டகம் ஏ-ம் திருப்பாட்டினுங் காண்க. உஞ்சேனைமாகாளம் இது மத்திய இந்தியாவில் உள்ளது. விக்ரமாதித்தன் அரசாண்ட பிரதான நகர். பன்னிரண்டு சோதிலிங்கங்களுள் ஒன்று எழுந்தருளிய தலம். இதனை ஸ்ரீ வாசீசர் கேத்திரத் திருக்கோவையும் (அ-ம் திருப்பாட்டு), திருவதிகைக் காப்புத் திருத்தாண்டகமும் (கக-ம் திருப்பாட்டு) ஐயடிகள் காடவர்கோளையனார் கேத்திர வெண்பாவும் (கங்-ம் திருப்பாட்டு) கூறுமாறு காண்க. (க)

குத்தங்குடி வேதிக்குடி புனல்குழி

குருந்தங்குடி தேவன்குடி மருவு

மத்தங்குடி சண்டிரு வண்குடியு

மலம்புஞ் சலந்தன் சடைவைத்துகந்த

ரித்தன் னிமல னுமையோடுங்கூட

நெடுங்கால முறைவிட மென்று சொல்லப்

புத்தர் புறங் கூறிய புன்சமணர்

நெடும்பொய்களை விட்டு நினைந் துய்மினை.

(பொ-ரை.) திருக்குத்தங்குடி, திருவேதிக்குடி, நீர்குழந்த திருக்குருந்தங்குடி, திருத்துதேவன்குடி, நிலை பொருந்திய திருமத்தங்குடி, குளிர்ந்த திருவண்குடி என இவை யாவும், அலம்பா நிற்கும் கங்கைநீரைத் தமது சடையின் வைத்து உவப்படைந்த ரித்தத் தன்மையும் நிமலத் தன்மையும் வாய்ந்த இறைவன் உமா தேவியாரோடு பண்டைக் காலந்தொட்டு எழுந்தருளியுள்ள திருத் தலங்கள் என்று சொல்லி, புத்தர்களதும், புறங்கூறும் புல்லிய சமணர்களதுமான பெரும் புனைந்துரைகளைக் கைவிட்டு (அடியார்

நாகு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

களே நீங்கள் இத் திருத்தலங்களை) நினைந்து உய்யக் கடவீராக என்றவாறு.

திருக்குத்தங்குடி, திருக்குருந்தங்குடி, திருமத்தங்குடி, திரு வண்குடி இவை வைப்புத்தலங்கள்; திருவேதிக்குடி, திருந்து தேவன்குடி இவை சோழநாட்டுத் தலங்கள்; தேவன்குடி-திருந்து தேவன்குடி. இறைவன் பிறந்து வளர்ந்து தக்கபருவத்து மணஞ் செயலிக்கப் பெறுது நித்தத் தன்மையும் நிமிலத் தன்மையும் வாய்ந்து தமது சத்தி நீக்கமின்றி என்றும் தம்மோடு உறையும் பெற்றியன் என்பது பற்றி “நித்தன்னிமிலனுமையோடுங்கூட” என்று கூறிய தென்க.

“தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும்
பால் வெள்ளோநீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கினியும்
குலமுந் தொக்க வளையுமுடைத் தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்த்தாதாய் கோத்தும்பீ”

என்னுந் திருவாசகம் இதனை வலியுறுத்து மென்க. வானிடத் தவராய் முதற்பெருந் தேவர்கள் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் முனிவர்களும் காந்தரவ யக்ஷகின்னர கிம்புருடாதியரும், அரக் கரும், மனிதரும் தங்கள் தங்கள் குறை முடித்துத் திருவடி பெறு மாறு உலகத் தோற்றந் தொட்டிப் பற்பல காலங்களில் இந்நில வுலகத்துப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்தனவே இப்பெரிய திருத் தலங்கள் ஆமாதலின் நெடுங்கால முறைவிடம் என்று கூறிய தாம். இவர் யாவர்களும் பூசிப்பார்களென்பதை “வானிடத் தவரும் மண்மேல் வந்தரன்றனையர்ச்சிப்பர், ஊனெடுத்தழலுமூமர் ஒன்மையு முணராரந்தோ?” என்னும் பிரமாணத்தானும் தல வர லாறுகளானும் கண்டு தெளிக. புத்தர் சமணர் புறப்புறச் சமயிக ளாதலின் சொல்லார் என்பதுமொன்று. புறங்கூறுதல்-புறச்சமய மாகிய தங்கள் சமயவாதம் பற்றிக்கூறும் மொழிகளும், சைவ சீலர்களாகிய பெரியார் அறியாது புறத்தே கூறும் மொழிகளும் என இருவகை மொழிகளையும் இரட்டுற மொழிதலாற் கொள்ளப் பெறுமாறு உரைக்கப்பெற்ற தென்க. இதனைக் “கேளாம்புறன்” என்னும் மெய்கண்டதேவர் திருவாக்கானு மறிக. இப் பெற்றி

திருக்கேத்திரக்கோவை

நாகக

யைத் திருத்தொண்டர் புராணத்து ஸ்ரீ வாஃசர், ஸ்ரீ ஞானசம்
பந்தர் புராணங்களுள் விரிவாகக் காணப்பெறலாம். உதாரண
மாக :

“ வீடறியாச் சமணர்மொழி பொய்யென்று மெய்யுணர்ந்த
காடவனுந் திருவ்திகை நகரின்கட் கண்ணுதற்குப்
பாடலிபுத் திரத்திலமண் பள்ளியொடு பாழிகளுங்
கூடலிடித் துக்கொணர்ந்து குணதரவீச் சுரமெடுத்தான் ”

எனவும்,

“ செய்வதொன் றறிகி லாதார் திகைப்பினுற் றிரண்ட சாம்பல்
கையினுற் பிசைந்து தூற்றிப் பார்ப்பது கண்ட மன்னன்
எய்திய நகையி னோடு மேடினன மரித்துக்காணும்
பொய்யினுன் மெய்யை யாக்கப் புருந்தநீர்; போமினென்றான் ”

எனவும் வரும் திருவிருத்தங்களைக் காண்க.

(ய)

அம்மாளை யருந்தவ மாகி நின்ற
வமரர் பெருமான் பதியான வுன்னிக்
கொய்ம்மா மலர்ச்சோலை குலாவு கொச்சைக்
“ கிறைவன் சிவஞான சம்பந்தன் சொன்ன
இம்மலை யீரைந்து மிருநிலத்தி
லிரவும் பகலு நினைந்தேத்தி நின்று
விம்மா வெருவா விரும்பும் மடியார்
விதியார் பிரியார் சிவன்சே வடிக்கே.

(பொ-ரை.) எல்லா வுயிர்கட்கும் பிதாவாய் நின்ற இறை
வனையும், அரியதவமே உருவாகிநின்ற தேவர்கள் தலைவனாகிய
அவ்விறைவனது திருப்பதிகளையும் நினைத்தெண்ணி, கொய்யும்
சிறந்த மலர் நிறைந்த சோலை சூழ்ந்தகொச்சையென்னும் சீகாழிக்
குத் தலைவனாகிய சிவஞான சம்பந்தன் உரைத்த இத் திருக்கேத்
திரக் கோவையி னமைந்த பத்துத் திருப்பாட்டுக்களையும் இந்
நிலவுலகத்தில் இரவினும் பகலினும் எண்ணித் துதித்து நின்று

நாகஉ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

விம்முதலையும் வெருவுதலையும் செய்து விரும்புகின்ற அடியார்கள் பிறப்பினையடையாதவராய்ச் சிவபெருமான் திருவடியிற் பிரியாது நிலைபெற்றிருப்பார் என்றவாறு.

அம்மான்-தந்தை. தவசிகளுக்குத் தவசியாய் நிற்கும் பெற்றியன் இறைவன் ஆதலின் 'அருந்தவமாகிநின்ற' என்றார். "காமனை முனிந்து நெடுஞ்சடைதரித்துக் கவின்ற கல்லாடை மேற்புனைந்தி, யாமெலாம் வழுத்துந் துறவியென் றிருந்தும்" என்னும் காஞ்சிப்புராண வாக்குக் காண்க. கொச்சை-சீகாழி; இது பராசரர் தாம் மச்சகந்தியை ஆற்றிடையிற் பகற்போதிற் கூடியதாற் பெற்ற துர்க்கந்தமும் பாவமும் பழியும் போகப் பூசித்த காரணத்தால் இப் பெயரெய்தியதெனப் புராணங் கூறும். சிவஞானம்-பரஞானம். இம்மால்-திருக்கேத்திரக்கோவை. விம்முதல்-வெதும்பி யமுதல். வெருவுதல் - மெய்சிலிர்த்து நடுங்குதல். விதியார்-விதிக்கப்படார். படு முதலிய குன்றிவந்த நயக்குப் பிரயோகம், பிறவார் என்பது கருத்து. சேவடிக்கு - சேவடியில் உருபு மயக்கம்.

இத் திருக்கேத்திரக் கோவையினும் அடுத்த இரண்டு திருப் பதிகங்களினும் கூறப்பெற்ற வைப்புத் திருத்தலங்களுள் பல இட முதலிய அறியப் பெறாதுள்ளன. இவை காரணமாகச் செய்யப் பெறும் ஆராய்ச்சியில் ஏற்பட்டவற்றைப் பின்னர் எழுதுவோம். அறிந்த அன்பர் உதவின் உபகாரமாகக் கருதி வந்தன பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்வோமென் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளலானோம். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

திருக்கேசுத்திராக் கோவை

திருத்தாண்டகம்

கோயிற்றிறம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைச் சிற்றம்பலமுஞ் செம்பொன் பள்ளி

தேவன் குடிசிராப் பள்ளி தெங்கூர்

கொல்லிக் குளிரறைப் பள்ளி கோவல்

வீரட்டங் கோகரணங் கோடி காவு

முல்லைப் புறவ முருகன் பூண்டி.

முழையூர் பழையாறை சத்தி முற்றங்

கல்லிற் றிகழ்சீரார் காளத் தியுங்

கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ரை.) தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம், திருச்செம்பொன் பள்ளி, திருந்துதேவன்குடி, திருச்சிராப்பள்ளி, திருத்தெங்கூர், கொல்லி மலையிலுள்ள குளிர்ச்சிபொருந்திய திருவறைப்பள்ளி, திருக்கோவல் வீரட்டானம், திருக்கோகரணம், திருக்கோடிகா, முல்லைக்காட்டிலுள்ள திருமுருகன்பூண்டி, திருமுழையூர், திருப் பழையாறை வடதளி, திருச்சத்திமுற்றம், மலையிற் சிறப்புற்று விளங்கும் திருக்காளத்தி எனும் இத் திருப்பதிகளிலெல்லாம் கயிலாயநாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு

நகசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கொல்லிக்குளிரறைப்பள்ளி - இதனை இந் நாயனாரே திரு அடைவு திருத்தாண்டகத்தில் முதற்றிருப்பாட்டில் “கள்ளார் கமழ் கொல்லியறைப்பள்ளி” என்று கூறுவது காண்க. கல்லிற் றிகழ்தல்-திருக்காளத்தி தென்கயிலாய மூன்றனுள் ஒன்றாக விளங் குதலின் மலைகளிற் சிறந்து கயிலையொத்து விளங்குதல். கயிலாய நாதன்-இறைவனாகிய சிவபெருமான். திருசிறற்றம்பலம், திருச் செம்பொன்பள்ளி, திருந்துதேவன்குடி, திருச்சிராப்பள்ளி, திருத் தெங்கூர், திருக்கோடிகா, பழையாறை வடதளி, திருச்சத்தி முற்றம் இவை சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் ; கோவல் வீரட்டம் நடுநாட்டுத் தலம்; கோகரணம் துளுவநாட்டுத் தலம்; திருமுரு கன்புண்டி சோங்குநாட்டுத் தலம், திருக்காளத்தி தொண்டை நாட்டுத் தலம்; திருவரைப்பள்ளி, முழையூர் இவை வைப்புத் தலங்கள்.

(க)

ஆரூர் மூலட்டான மாணக் காவு

மாக்கூர்ந் றுன்றோன்றிமாட மாவூர்

பேரூர் பிரமபுரம் பேரா வூரும்

பெருந்துறை காப்பிலி பிடவூர் பேணுங்

கூரார் குறுக்கை வீரட்டா னமுங்

கோட்டேர் குடமூக்குக் கோழம் பமுங்

காரார் கழுக்குன்றங் கானப் பேருங்

கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ரை.) திருவாரூர்த் திருமூலட்டானம், திருவானைக்கா, திருவாக்கூர்த்தான்றோன்றிமாடம், திருவாவூர்ப் பசுபதிச்சரம், திருப்பேரூர், திருப்பிரமபுரம், திருப்பேராவூர், திருப்பெருந் துறை, திருக்காமபீலி, திருப்பிடவூர்; விரும்புஞ் சிறப்பமைந்த திருக்குறுக்கை வீரட்டானம், திருக்கோட்டேர், திருக்குடமூக்கு, திருக்கோழம்பம், மேகங்கள் தவழுகின்ற திருக்கழுக்குன்றம், திருக்கானப்பேரூர் எனும் இத் திருப்பதிகளினெல்லாம் கயிலாய நாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

திருக்கோத்திரக்கோவை

நாகடு

திருவாரூரும் உலகிற்கு மூலாதாரத்தானமாக நூல்களால் பேசப்படுதலால் மூலட்டானம் எனப்பட்டது. “திருவளர் ஆரூர் மூலம்” என்பது ஆலவாய்ப்புராணம். ஸ்ரீ சிதம்பரம், மதுரை முதலியவும் ஆதாரத்தலங்களாதலின் ஆண்டும் மூலட்டானமுறை பேசப்படுதல் காண்க. ஆக்கூரிற்றுன்றோன்றிமாடம், ஆக்கூர் - தலம்; தான்றோன்றிமாடம் - திருக்கோயில்; திருவாவூர்ப் பசுபதிச் சரமும் இவ்வாறே யமைந்துள்ளது காண்க. பேரூர் - [இது] கோங்குநாட்டிலுள்ள திருப்பேரூர், மேலேச்சிதம்பரம் என்று வழங்கும். இத் திருப்பதியை ஆளுடையநம்பிகள் ஊர்த்தொகையில் “பேருருறைவாய் பட்டிப்பெருமான் பிறவாநெறியானே” என்றும், கோயிற்றிருப்பதிகத்தில் “மீ கொங்கிலணிகாஞ்சி வாய்ப்பேரூர் பெருமானைப் புலியூர்ச்சிறம்பலத்தே பெற்றா மன்றே” என்றும் பாடியருளினார். பிரமபுரம்-சீகாழி-பேராவூர்-இதனை அடைவு திருத்தாண்டகம் சு-ம் திருப்பாட்டும் திருவீழி மிழலை (உ) திருத்தாண்டகம் சு-ம் திருப்பாட்டும் கூறும். பெருந் துறை - ஸ்ரீமந் மணிவாசகமூர்த்தியை ஆட்கொண்டருளிய திருப் பதி; ‘பேணு பெருந்துறை’ என உரைத்தலும் ஒன்று. காம் பீலி-நேசநாயனார் திருவவதாரத்தலம். திருத்தொண்டர்புராணம், நேசநாயனார்புராணம் சு-ம் திருப்பாட்டுக் காண்க. பிடவூர்-சேர மான்பெருமானையனார் திருக்கயிலையில் அரங்கேற்றிய ஆதியுலாவை அங்குக்கேட்டவராகிய சாத்தனார் இத்திருப்பிடவூரில் கொண்டு வந்து உய்த்து உலகினிற் பரப்பினரென்ப. இதனைத் திருத் தொண்டர்புராணம் திருவெள்ளானைச் சருக்கம் டுஉ-ம் திருப்பாட்டிற் காண்க. ஸ்ரீவாகீசர் திருவதிகைக் காப்புத் திருத்தாண்டகம் சு-ம் பாட்டிலும் இது காணப்பெறும்.

திருவாரூர்த்திருமூலட்டானம், திருவானைக்கா, திருவாக்கூர், திருவாவூர், திருப்பிரமபுரம், திருக்குறுக்கைவீரட்டானம், திருக்கோட்டேர், திருக்குடமூக்கு, திருக்கோழம்பம் இவை சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள். திருக்கழுக்குன்றம் - தொண்டைநாட்டுத்திருப்பதி. திருக்கானப்பேர்-பாண்டி நாட்டுத்திருப்பதி. பேரூர், பேராவூர், பெருந்துறை, காம்பீலி, பிடவூர் இவை வைப்புத் தலங்கள்.()

மாகக்

அசத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

இடைமரு தீங்கோ யிராமேச்சர
மின்னம்ப ரேரிடவை யேமப்பேறார்
சடைமுடி சாலைக்குடி தக்கனூர்
தலையாலங் காடு தலைச்சங் காடு
கொடுமுடி குற்றாலங் கொள்ளம் பூதூர்
கோத்திட்டை கோட்டாறு கோட்டுக் காடு
கடைமுடி கானூர் கடம்பந் துறை
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ரை.) திருவிடைமருதூர், திருவீங்கோய்மலை, திரு
விராமேச்சரம், திருவின்னம்பர், அழகிய திருவிடவை, ஏமப்பே
றார், சடைமுடி, சாலைக்குடி, திருத்தக்கனூர், திருத்தலையாலங்காடு,
திருத்தலைச்சங்காடு, திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி, திருக்குற்றாலம்,
திருக்கொள்ளம்பூதூர், திருக்கோத்திட்டை, திருக்கோட்டாறு,
திருக்கோட்டுக்காடு, திருக்கடைமுடி, திருக்கானூர், திருக்கடம்பந்
துறை எனும் இத் திருப்பதிகளினெல்லாம் கயிலாயநாதனாகிய
இறைவனைக்கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

திருவிடைமருதூர், திருவீங்கோய்மலை, திருவின்னம்பர்,
திருத்தலையாலங்காடு, திருத்தலைச்சங்காடு, திருக்கொள்ளம்பூதூர்
திருக்கோட்டாறு, திருக்கடைமுடி, திருக்கானூர், திருக்கடம்பந்
துறை இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள். திருவிராமேச்சரம், திருக்
குற்றாலம், திருக்கோத்திட்டை இவை பாண்டிநாட்டுத் தலங்கள்.
கொடுமுடி-இது கொங்குநாட்டுத் தலம், இடவை, ஏமப்பேறார்,
சடைமுடி, சாலைக்குடி, தக்கனூர், கோட்டுக்காடு இவை வைப்புத்
தலங்கள். இடவை-இஃது ஐயடிகள் காடவர் கோனுயனார் கேத்
திர வெண்பா எ - ம் திருப்பாட்டிற்குடும் இடைவாய் என்று கருத
ப்படுகிறது. ஏமப்பேறார்-இது நயிநந்தியடிகனுயனார் திருவவதா
ரத்தலம். பெரியபுராணம்கமிசந்தியடிகனுயனாற்புராணம் க-ம் திருப்
பாட்டிற் காண்க. தக்கனூர்: இதனைக்கோயிற்புக்க திருத்தாண்ட
கம் அ-ம் திருப்பாட்டினும், திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகம்
(உ) அ-ம் திருப்பாட்டினும் காண்க. கோத்திட்டை - பரங்குன்

றம். இதனை ஆளுடையநம்பிகள் திருப்பரங்குன்றத் திருப்பதிகத் தால் ஊக்கின்றோம். (௩)

எச்சி லீளம ரேம நல்லூ
 ரிலம்பையங் கோட்டே ரிறையான் சேரி
 அச்சிறு பாக்க மளப்பூ ரம்ப
 ராவடு தண்டுறை யழுந்தூ ராறை
 கச்சினங் கற்குடி- கச்சு ராலக்
 கோயில் கரவீரங் காட்டுப் பள்ளி
 கச்சிப் பலதளியு மேகம் பத்துங்
 கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-நா.) திருவெச்சில், இளமர், திருவேமம், திருநல்லூர், திருவிலம்பையங் கோட்டேர், திருவிறையான்சேரி, திருவச்சிறுபாக்கம், திருவளப்பூர் திருவம்பர்மாகாளம், திருவாவடுதுறை, திருவழுந்தூர், திருவாறைவடதளி, திருக்கைச்சினம், திருக்கற்குடி, திருக்கச்சூராலக்கோயில், திருக்கரவீரம், திருக்காட்டுப்பள்ளி, திருக்கச்சியில் உள்ள பலதளிகள், திருக்கச்சித் திருவேகம்பம் எனும் இத் திருப்பதிகளி் நெல்லாம் கயிலாய நாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

திருநல்லூர், திருவம்பர், திருவாவடுதுறை, திருவழுந்தூர், திருவாறை வடதளி, திருக்கைச்சினம், திருக்கற்குடி, திருக்கரவீரம், திருக்காட்டுப்பள்ளி இவை சோழநாட்டுத் தலங்கள். அம்பர்-அம்பர்ப் பெருந் திருக்கோயிலுமாம். திருவிலம்பையங்கோட்டேர், திருவச்சிறுபாக்கம், திருக்கச்சூராலக் கோயில், கச்சிப்பலதளி, திருவேகம்பம், இவை நோண்டைநாட்டுத் தலங்கள். எச்சில் இளமர், ஏமம், இறையான்சேரி, அளப்பூர் இவை வைப்புத் தலங்கள். ஏமம்-திருச்சிற்றேமமாக விருக்கலாமென எண்ணப்படுகிறது; எனின் சோழநாட்டுத் தலமாகக் கொள்க. அளப்பூர் - இதனைத் திரு அடைவு திருத்தாண்டகம் ச-ம் திருப்பாட்டினும், ஊர்த் தொகை ச-ம் திருப்பாட்டினுங் காண்க. காட்டுப்பள்ளி-மேலைத்

நாகஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

திருக்காட்டுப்பள்ளி, கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி எனும் இரண்டுங் கொள்க. கச்சிப்பலதளி-கச்சியிலுள்ள பல திருத்தளிகள். இவை திருக்கச்சி மேற்றளி, திருவோணகார்த்தன்றளி, திருக்கச்சியனேகதங்காவதம், திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காடு எனும் பாடற் திருப்பதிகளும், மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளும் ஆம். (சு)

கொடுங்கோளு ரஞ்சைக் களஞ்செங் குன்றார்

கொங்கணங் குன்றியூர் குரக்குக் காவு

நெடுங்கள நன்னில நெல்லிக் காவு

நின்றியூர் நீரீர் நியம நல்லூ

ரிடும்பா வனமெழுமூ ரேழுர் தோழு

ரெறும்பியூ ரேராரு மேம கூடங்

கடம்பையிளங் கோயி நன்னி னுள்ளுங்

கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ஐ.) திருக்கொடுங்கோளூரில் உள்ள திருவஞ்சைக் களம், திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றார், திருக்கொங்கணம், திருக் குன்றியூர், திருக்குரக்குக்கா, திருநெடுங்களம், திருநன்னிலத்துப் பெருங்கோயில், திருநெல்லிக்கா, திருநின்றியூர், திருநீரீர், திரு நியமம், திருநல்லூர், திருவிடும்பாவனம், திருவெழுமூர், திரு வேழுர், திருத்தோழுர், திருவெறும்பியூர், அழகுபொருந்திய திரு வேமகூடம், திருக்கடம்பைக் கரக்கோயில், திருமீயச்சூரிளங் கோயில் எனும் இத்திருப்பதிகளினெல்லாம் கயிலாயநாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

கொடுங்கோளூரஞ்சைக்களம் - கொடுங்கோளூர் தலம்; அஞ்சைக்களம் திருக்கோயில். இங்குநின்றே நம்பியாளுரார் சேரமான் பெருமானையானோடு திருக்கயிலாயத்திற்குப் புறப்பட்டது. செங்குன்றார்-கொடிமாடச் செங்குன்றார். நளிரச்சுரமெய்திய தம்மடியர் விண்ணப்பிக்கத் திருஞான சம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் திருநீல கண்டத் திருப்பதிகம் பாடி அந் நாட்டிலுள்ள எல்லோருக்கும் சுரநோய் தீர்த்தருளிய தலம். செங்குன்றாரென்றே கொள்ளின்

மலை நாட்டிலுள்ளதெனவும், விறன்மிண்ட நாயனார் திருவவதாரத் தலமாகவும் கொள்க. திருத்தொண்டர் புராணம், விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம் க-ம் திருப்பாட்டுக் காண்க. நியமம்-திருப்புறம் பியத் திருத்தாண்டகம் ச-ம் திருப்பாட்டும், திருப்பழனத் திருத் தாண்டகம் (க) டு-ம் திருப்பாட்டும் இதனைக் கூறும். தோழர் - திரு அடைவு திருத்தாண்டகம் ச-ம் திருப்பாட்டில் இதனைக் காண்க. ஏமகூடம்-திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகம் (உ) க0-ம் திருப்பாட்டு இதனைக் கூறுகின்றது. திருவஞ்சைக்களம்-இது மலைநாட்டுத் திருப்பதி. செங்குன்றார் கோங்குநாட்டுத் தலம்- திருக்குரக்குக்கா, திருநெடுங்களம், நன்னிலம், திருநெல்லிக்கா, திருநின்றியூர், திருநீரே, திருநல்லூர், திருவிடம்பாவனம், திரு வெறும்பியூர், கடம்பூர்க்காக்கோயில், மீயச்சூரிளங்கோயில் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள், கொங்கணம், குன்றியூர், நியமம், எழுமூர், ஏழூர், தோழூர், ஏமகூடம் இவை வைப்புத்தலங்கள். (டு)

மண்ணிப் படிக்கரை வாழ்கொளி புத்தூர்
வக்கரை மந்தாரம் வாரணசி
வெண்ணி விளத்தொட்டி வேள்விக் குடி
விளமர் விராடபுரம் வேட்க எத்தும்
பெண்ணை யருட்டுறைதண் பெண்ணு கடம்
பிரம்பில் பெரும்புலியூர் பெருவே னுருங்
கண்ணை களர்க்காறை கழிப்பா லையுங்
கயிலாய நாதனையே நாண லாமே.

(பொ-ரை.) திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருவாழ்கொளி புத் தூர், திருவக்கரை, மந்தாரம், வாரணசி, திருவெண்ணி, விளத் தொட்டி, திருவேள்விக் குடி, திருவிளமர், விராடபுரம், திருவேட் களம், பெண்ணையாற்றின் கரையினுள்ளதாகிய திருவெண்ணைய நல்லூர்த் திருவருட்டுறை, குளிர்ச்சி பொருந்திய திருப்பெண்ணு கடம், பிரம்பில், திருப்பெரும்புலியூர், திருப்பெருவேனூர், கண்ணை, களர்க்காறை, திருக்கழிப்பாலை எனும் இத் திருப்பதிகளி னெல்

௩௨௮

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

லாம் கயிலாய நாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

மண்ணிப்படிக்கரை - இது மண்ணியாற்றின் கரையிலுள்ள மையால் இப்பெயரெய்தியது. வாழ்கொளிபுத்தூர்-இது வாளப்புத்தூர் என வழங்கும். மந்தாரம்: இதனைத் திருவெண்காட்டடிகள் திருவேகம்பர் திருவந்தாதியில் ௮௮-ம் திருப்பாட்டுப் பேசுமென்க. வெண்ணி-இதுவே இப்போது கோயில் வெண்ணியென வழங்கப் படுவது. விளத்தொட்டி: இத் தலத்திற்கு மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் புராணம் பாடியுள்ளனர். வேட்களம் - மூங்கில் வனம். அருட்டுறை - திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சிவாலயம். பெண்ணாகடம் திருப்பதி, திருக்கோயில் திருத்தாங்கானை மாடமென வழங்கும். திருமண்ணிப்படிக்கரை, திரு வாழ்கொளிபுத்தூர், திருவெண்ணி, திருவேள்விக்குடி, திருவிளமர்-திருவேட்களம், திருப்பெரும்புலியூர், திருப்பெருவேளூர், திருக்கழிப்பாலை இவை சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்; திருவக்கரை தோண்டைநாட்டுத்தலம். திருவருட்டுறை, பெண்ணாகடம் இவை நடுநாட்டுத்தலம்; மந்தாரம், வாரணாசி, விளத்தொட்டி, விராட புரம், பிரம்பில், கண்ணை, களர்க்காறை இவை வைப்புத்தலங்கள்.

வீழி மிழலை வெண்காடு வேங்கூர்

வேதி குடி விசயமங்கை வியலூ

ராழி யகத்தியான் பள்ளி யண்ண

மலையாலங் காடு மரதைப் பெரும்

பாழி பழனம் பனந்தாள் பாதாளம்

பராய்த்துறை பைஞ்ஞலி பனங்காட் டீர்தண்

காழி கடனாகைக் காரோ ணத்துங்

கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொரை.) திருவீழிமிழலை, திருவெண்காடு, திருவேங்கூர், திருவேதிக்குடி, திருவிசயமங்கை. திருவியலூர், கடற்கரையிலுள்ள

திருவகத்தியான்பள்ளி, திருவண்ணாமலை, திருவாலங்காடு, திருவரதைப்பெரும்பாழி, திருப்பழனம், திருப்பனந்தாள், திருப்பாதாளேச்சரம், திருப்பராய்த்துறை, திருப்பைஞ்ஞீலி திருவன்பார்த்தான் பனங்காட்டுர், குளிர்ச்சிபொருந்திய சீகாழி, திருக்கடனாகைக்காரோணம் எனும் இத்திருப்பதிகளினெல்லாம் கயிலாயநாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

வேங்கடர்: இஃது ஆளுடைய நம்பிகள் ஊர்த்தொகையில் கூறும் திருப்பாட்டில் வந்துளது. அரதைப் பெரும்பாழி அரித்துவாரமங்கலம் என வழங்குகின்றது. பாதாளம் பாமணி, பாம்பணி என வழங்கும். நாகைக்காரோணம் - நாகப்பட்டினம். ஆகிசேடன் பூசித்த காரணத்தால் நாகை எனவும், புண்டரீகமகருஷி இறைவனது திருமேனியில் ஆரோகணமான காரணத்தால், (காய ஆரோகணம்) காரோணம் எனவும் ஆயது. திருவீழிமிழலை, திருவெண்காடு, திருவேதிசுடி, திருவிசயமங்கை, திருவியலூர், திருவகத்தியான்பள்ளி, திருவரதைப்பெரும்பாழி, திருப்பழனம், திருப்பனந்தாள், திருப்பாதாளேச்சரம், திருப்பராய்த்துறை, திருப்பைஞ்ஞீலி, திருக்கடனாகைக்காரோணம் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள்; திருவண்ணாமலை, திருவாலங்காடு, திருவன்பார்த்தான் பனங்காட்டுர் இவை நோண்டைநாட்டுத் தலங்கள்; வேங்கடர் வைப்புத்தலம். (௭)

உஞ்சேனை மாகாள மூற லோத்தூ
ருருத்திர கோடி மறைக்காட் டுள்ளு
மஞ்சார் பொதியின் மலைதஞ்சை வழுவுர்
வீரட்ட மாதானங் கேதா ரத்தும்
வெஞ்சமாக் கூடன் மீயச்சூர் வைகா
வேதிச்சரம் விவீசரம் வெற்றி யூருங்
கஞ்சனூர் கஞ்சாறு பஞ்சாக் தையும்
கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ரை.) திருவுஞ்சேனைமாகாளம், திருவூறல், திருவோத்தூர், திருவுருத்திரகோடி, திருமறைக்காடு, மேகந்தவழும் திருப்பொதியில், தஞ்சை இராசராசேச்சரம், திருவழுவூர் வீரட்டானம், மாதானம், திருக்கேதாரம், திருவெஞ்சமாக்கூடல், திருமீயச்சூர், திருவைகாவூர், திருவேதிச்சரம், திருவிவீசரம், திருவெற்றியூர், திருக்கஞ்சனூர், திருக்கஞ்சாறு, திருப்பஞ்சாக்கை எனும் இத்திருப்பதிகளினெல்லாம் கயிலாயநாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

உஞ்சேனைமாகாளம் இஃது: ஆளுடைபிள்ளையார் திருக்கோத்திரக்கோவையில் கூ-ம் திருப்பாட்டிற் கூறப்பட்டமை காண்க. உவூறல் - தக்கோலம். உருத்திரகோடி கோடி உருத்திரர் பூசித்த காரணத்தால் இப்பெய ரெய்தியது; இது திருக்கழுக்குன்றத்தில் உள்ளது. மறைக்காடு - வேதாரணியம். பொதியில்-அகத்தியமுனிவர் வசிப்பது. தஞ்சைசெருத்துணைநாயனார் திருவவதாரத்தலம். இஃது ஆளுடையநம்பிகள் திருநாட்டுத்தொகை கூ-ம்திருப்பாட்டினும், திருத்தொண்டத்தொகை கூ-ம் திருபாட்டினும் கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பாலினும், திருத்தெண்டர் புராணம் செருத்துணைநாயனார் புராணத்தும் கூறப்பெறுவது காண்க. வெற்றியூர்-பூவாசீசர் பாவநாசத் திருப்பதிகம் கூ-ம் திருப்பாட்டிற் காண்க. ஜயபுரம் எனவும் பேசப்பெறும். இதற்குத் தேவகோட்டை பூமிமான் சின்னையச்செட்டியார் அவர்கள் புராணம் பாடியுள்ளார்கள். கஞ்சனூர்-கம்சபுரம், கஞ்சாறு-மானக்கஞ்சாறநாயனார் திருவவதாரத்தலம். திருத்தொண்டர் புராணம் மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணத்திற் காண்க. திருவூறல், திருவோத்தூர் இவை தோண்டைநாட்டுத்தலங்கள்; திருமறைக்காடு, திருமீயச்சூர், திருவைகாவூர், திருக்கஞ்சனூர் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள்; திருவெஞ்சமாக்கூடல், கோங்குநாட்டுத்தலம்; திருக்கேதாரம் வடநாட்டுத்தலம்; உஞ்சேனைமாகாளம், உருத்திரகோடி, பொதியின்மலை, தஞ்சை, வழுவூர்வீரட்டானம், மாதானம், வேதிச்சரம், விவீசரம் வெற்றியூர், கஞ்சாறு, பஞ்சாக்கை இவை வைப்புத்தலங்கள். (அ)

திண்டிச்சரஞ் சேய்ஞலூர் செம்பொன் பள்ளி
 தேவூர் சிரபுரஞ் சிற்றேமஞ் சேறை
 கொண்டிச்சரங் கூந்தலூர் கூழையூர் கூடல்
 குருகாலூர் வெள்ளடை குமரி கொங்கு
 அண்டர் தொழுவதிகை வீரட் டான
 மையா நசோகந்தி யாமாத் தூருங்
 கண்டியூர் வீரட்டங் கருகா லூருங்
 கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ரை.) திண்டிச்சரம், திருசேய்ஞலூர், திருச்செம்
 பொன்பள்ளி, திருத்தேவூர், திருச்சிரபுரம், திருச்சிற்றேமம், திருச்
 சேறை, திருக்கொண்டிச்சரம், திருக்கூந்தலூர், திருக்கூழையூர்,
 திருக்கூடலாலவாய், திருக்குருகாலூர், திருவெள்ளடை, குமரி,
 கொங்கு, தேவர்தொழுகின்ற திருவதிகைவீரட்டானம், திருவை
 யாறு, திருவசோகந்தி, திருவாமாத் தூர், திருக்கண்டியூர்வீரட்டா
 னம், திருக்கருகாலூர் என்னும் இத் திருப்பதிகளினெல்லாம்
 கயிலாயநாதனாகிய இறைவனைக்கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

திண்டிச்சரம் திருவதிகைக்காப்புத் திருத்தாண்டகம் ௮-ம்
 திருப்பாட்டிற் காண்க. சிரபுரம் - சீகாழி. சயங்கேயன் என்னும்
 அசுரன் வேற்றுருவாய்த் தேவருடன் இருந்து அமுதுண்டகாலே
 யில் சூரியனாற் காட்டப்பெற்று விட்டுணுவால் இருகூறுகத்துணிக்
 கப்பட வெட்டுண்ட தலைக்கூறுகிய இராகு பூசித்துப் பேறுபெற்ற
 காரணத்தால் இப்பெயர் பெற்றது, காளம் உடைய பாம்பு வழி
 பட்டமையால் காளி எனற்பாலது காழி என்று திரிந்ததென்க.
 திருச்சிற்றேமம் இஃது இப்போது சிற்றாய்மூர், சிற்றம்பூர்,
 எழிலூர்நேமம் எனப் பலவாறு வழங்குகின்றது. திருக்குருகாலூர்
 திருவெள்ளடை வெள்விடை. வெள்ளடை என மருவிற்று என்ப.
 ஈண்டு எழுந்தருளிப் இறைவனுக்கு வெள்விடைநாதர் என்ப
 பெயருண்மையுங் கூறப்பெறும். குமரி, கொங்கு, 'இவைதற்போது
 மிக்க. தூரத்தே ஒன்றை ஒன்று விலகி உள்ள நாடுகளாக இருப்பினும்
 முற்காலத்து அவ்வாறு இருந்தன அல்ல என அறியப்பெறும்

இங்கன்றிமற்றும் பாவநாசத்திருப்பதிகம் முதலிய பிறவிடத்தும் “கங்கையாடிலென் காவிரியாடிலென், கொங்குதண் குமரித்துறை யாடிலென்” என இவை ஒரு சேர உரைத்திருப்பது காண்க. ‘காவிரிகவிழ்த்த கொங்கும் அருந்தமிழ்க் குரவுபுண்ட தேசிக னாகிய அகத்தியன் எழுந்தருளிய பொதியிலும் ஒரு பெரிய மலைத் தொடரின் உள்ளனவாய்க் குமரிநட்டு முற்காலத்து மிக்கபரப்பினை யுடையதாகக் காணும்’ எனக் கூறுவது யோசிக்கற்பாலது. அதிகை வீரட்டானம் திரிபுரமெரித்த தலமாதல்பற்றி அவ்வுணர்வால் மிக்க இடருற்று ஒடுங்கியிருந்த தேவர் நன்றிபாராட்டிப் பலகாலும் வந்து தொழுந்தண்மையதாதலின் “அண்டர் தொழும்” எனக் கூறலாயிற்று. அசோகந்தி இது திருவதிகைக் காப்புத் திருத் தாண்டகத்தும் ௧௦-ம் திருப்பாட்டில் “அந்தண்பொழில் புடைசூழ யோகந்தி” என வுரைத்திருப்பது காண்க. சேய்ஞலூர், செம் பொன்பள்ளி, தேவூர், சிரபுரம், சிற்றேமம், சேறை, கொண்டிச் சரம், குருகாஞர், ஐயாறு, கண்டியூர், கருகாஞர் இவை சோழநாட் டுத்தலங்கள்; கூடல் பாண்டிநாட்டுத்தலம்; அதிகை வீரட்டானம், இவை ஆமாத்தூர் நடுநாட்டுத் தலங்கள்; திண்டிச்சரம், கூந்தலூர், கூழையூர், குமரி, கொங்கு, அசோகந்தி இவை வைப்புத்தலங்கள்.

நறையூரிற் சித்திச் சரநன் ளாறு

நாரையூர் நாகேச்சர நல்லூர் நல்ல

துறையூர் சோற்றுத்துறை சூல மங்கை

தோணிபுரந் துருத்தி சோமீச் சர

முறையூர் கடலொற்றி யூருந் தத்தா

ரோமாம் புலியூரோ ரோட கத்துங்

கறையூர் கருப்பறியல் கன்றூப் பூருங்

கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பொ-ரை.) திருநறையூர்ச் சித்திச்சரம், திருநள்ளாறு, திரு நாரையூர், திருநாகேச்சரம், திருநல்லூர், நன்மை மிக்க திருத் துறையூர், திருச்சோற்றுத்துறை, சூலமங்கை, திருத்தோணி புரம், திருத்துருத்தி, சோமீச்சரம், உறையூர், கடல்குழந்த திரு

திருக்கேசரத்திரக்கோவை

௩௨௫

வொற்றியூர், ஊற்றத்தார். திருவோமாமபுலியூர், ஒப்பற்ற திருவேடகம், கறையூர், திருக்கருப்பறியலூர், திருக்கன்றூப்பூர் ஆகிய இத் திருப்பதிகளினெல்லாம் கயிலாய நாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

நறையூர் ஊர்ப்பெயர்; சித்தீச்சரம் ஆலயம். நள்ளாறு நளன் பூசித்துத் தன்னைப்பற்றிய சனித்தொடர்பு நீங்கிய தலம். “வளங்கெழுவு தீபமொடு தூபமலர்தூவி, நளன் கெழுவி நாளும் வழிபாடு செய் நள்ளாறே” என்னும் தேவாரம் இதனை யறிவித்தலறிக. உறையூர்-திருமூக்கீச்சரம்; இது சோழர் தலைநகர் ஐந்தனுள் ஒன்று; பராந்தகச் சோழன் காலத்து மண்மாரிபெய்து அழிவெய்திக் கரிகால் வளவன் காலத்து மீண்டும் புதுக்கப் பெற்றதாகப் புராணம் கூறும். ஊற்றத்தார்: இஃது அடைவு திருத்தாண்டகம் ச-ந் திருப்பாட்டிலும் கூறப்பெற்றுளது; கறையூர் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் காண்க. கருப்பறியலூர்: இது மேலக்காழி எனவும், தலைஞாயிறு எனவும் வழங்கப்பெறும்; இவ்வாலயம் தொகுடிக் கோயில். நறையூரிற் சித்தீச்சரம், நள்ளாறு, நரையூர், நாகேச்சரம், நல்லூர், சோற்றுத் துறை, தோணிபுரம், தருத்தி, உறையூர், ஓமாம் புலியூர், கருப்பறியலூர், கன்றூப்பூர் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள்; துறையூர் நடுநாட்டுத்தலம்; திருவொற்றியூர் தோண்டைநாட்டுத்தலம்; ஏடகம் பாண்டிநாட்டுத் தலம்; கறையூர் - கோங்குநாட்டுத் தலம்; சூலமங்கை, சோமீச்சரம், ஊற்றத்தார் வைப்புத்தலங்கள். (௨)

புலிவலம் புத்தூர் புகலூர் புன்கூர்

புறம்பயம் பூவணம் பொய்கை நல்லூர்

வலிவல மாற்பேறு வாட்டூர் வைகல்

வலஞ்சுழி வாஞ்சிய மருகல் வன்னி

நிலமலி நெய்த் தானத்தோ தெத்தா னத்து

நிலவுபெருங் கோயில்பல கண்டாற் றெண்டிர்

கலிவலிமிக் கோனைக்கால் விரலாற் செற்ற

கயிலாய நாதனையே காண லாமே.

(பெர்-ஐ.) திருப்புலிவலம், திருப்புத்தூர், திருப்புகலூர், திருப்புன்கூர், திருப்புறம்பயம், திருப்புவணம், பொய்கை, திருநல்லூர், திருவலிவலம், திருமாற்பேறு, திருவாய்மூர், திருவைகல், திருவலஞ்சுழி, திருவாஞ்சியம், திருமருகல், வன்னி, நிலவுலகத்து மிக்க திருநெய்த்தானம் ஆகிய இவைகளோடும் மற்றும் பிற எந்த இடத்தும் விளங்குகின்ற பல பெரிய கோயில்களைக் கண்டால், தொண்டர்களே, அவைகளில் பாவமும் வலியும் மிக்க இராணைகளைக் கால்விரலாற் செற்று வென்ற கயிலாய நாதனாகிய இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கலாகும் என்றவாறு.

புலிவலம்: இஃது ஈண்டும் பிறவிடத்தும் பாண்டிநாட்டுத் தலத்தோடு சேர்த்துக் கூறப்பெறுதலால் அந்நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றெனக் கருதப்பெறும்போலும். இதனைத் திருவெண்காட்டடிகள் திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி சுச-ந் திருப்பாட்டும் திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகம் ட-ந் திருப்பாட்டும் கூறுதல் காண்க. பொய்கை இது திருப்புறம்பயத் திருத்தாண்டகம் அ-ந் திருப்பாட்டில் “குடமூக்கி வங்கொழியக் குளிர்தண் பொய்கை நல்லாளை நல்லாரே தவிரேனென்று” என்று கூறப்பெறும். வைகல்-திருவைகல் மாடக்கோயில். வைகல் இதன் மேற்றிசையிலுள்ள மாடக்கோயில் என்னும் இரண்டாலயங்கள் ஒன்று சேர்த்துப் பாடப்பெற்றிருத்தலின் இப்பெயரெய்தியது ; கோச்செங்கட் சோழநாயனார் முன்னெப்பிறவியிற் கொண்ட யானைப் பகையினால் யானைபுகாதபடி கட்டிய பெருங்கோயில். மலைக்கோயில் என வழங்கும் மாடக்கோயில்கள் எழுபத்தெட்டனுள் ஒன்று ; இவைகளையெல்லாம் “வையகமகிழ்தர வைகன் மேற்றிசைச், செய்யகண் வளவன் முன்செய்த கோயிலே” எனவும், “வம்பியல் சோலைசூழ் வைகன் மேற்றிசைச், செம்பியன் கோச்செங்கணை செய்கோயிலே” எனவும் “பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும், பெருங்கோயி லெழுபதினோடெட்டு மற்றும்” எனவும் வரும் தேவாரங்களால் அறிக. வன்னி-இது சோழநாட்டில் திருவீழிமிழலைக்கும் திருக்கருவிலியூருக்கும் இடையிலுள்ள தாகிய வன்னியூர்போலும். இறைவன் ஒருவனை எத்தேவு மேத்

திருக்கோத்திரக்கோவை

௮௨௭

தும் முழுமுதற் நிலைவனாகவின் அவன் ஒருவனையே நான்முகன்,
திருமால், இத்திரன், சந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும்
பூசித்து இருத்திய திருக்கோயில்கள் யாண்டும் இடையறாது நிலவு
தலின் “ எத்தானத்தும் நிலவு பெருங்கோயில் பல கண்டால் ”
எனவும், ! அவைகளி னெல்லாம் “ கயிலாய நாதனையே காண
லாமே ” எனவும் கூறியதென்பதறியப்படும். இப் பெற்றியை எல்
லாம்,

“ பதியான பாசந்தன்னிற் பட்டுழல் பசுநாமென்றே
விதியொடு மறைகள் கூறு மெய்ம்மையைத் தெளியவேண்டி
னிதுவென வுரைப்பன்மாங்க ளிவ்வர சியற்றவீச
ன திருக்கழ லருச்சித்தேத்து மாலயம் பலவுங்காண்டி ”

எனவும்,

“ அவனருள் பெறாது முந்தி யடைந்தன ரில்லை யல்லா
லவனரு ளின்றி வாழு மமரரும் யாரு மில்லை
யவனரு ளெய்தி னெய்தா வரும்பொரு ளில்லை யானை
யவனல திறைவனில்லை யவனை யடைதியென்றான் ”

எனவும், தக்கனுக்குப் பிரமதேவர் உபதேசிக்கும் கந்தபுராணத்திரு
விருத்தங்களால் கண்டு தெளிக. புத்தூர், பூவணம் இவை பாண்டி
நாட்டுத்தலங்கள் ; புகலூர், புன்கூர், புறம்பயம், நல்லூர், வலி
வலம், வாய்மூர், வைகல், வலஞ்சுழி, வாஞ்சியம், மருகல், நெய்த்
தானம் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள் ; மாற்பேறு தோண்டை
நாட்டுத்தலம் ; புலிவலம், பொய்கை, வன்னி வைப்புத்தலங்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்
ஊர் தீ தெ தா கை

பண்-பழம்பஞ்சரம்

கோயற்றிறம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

காட்டோர்க்கடலே கடம்பூர்மலையே கானப்பேரூராய்
கோட்டோர்க்கொழுந்தே யழுந்தூரசரசே கொழுநற்கொல்லேறே
பாட்டோர்பலரும் பரவப்படுவாய் பனங்காட்டோரானே
மாட்டேரவா மறவாதுன்னைப் பாடப்பணியாயே.

(ப-ரை.) காட்டோர்-காட்டோரில் எழுந்தருளிய, கடலே-கருணைக் கடலே, கடம்பூர்-கடம்பூரில் வீற்றிருக்கும், மலையே - குணக்குன்றமே, கானப்பேரூராய்-திருக்கானப் பேரூரில் எழுந்தருளி யுள்ளவரே, கோட்டோர் - திருக்கோட்டோரில் வீற்றிருக்கும், கொழுந்தே - கொழுந்தீசரே, அழுந்தார் - திருவழுந்தூரிலுள்ள, அரசே-அரசரே, கொழுநல்-கொழுத்தநல்ல, கொல்லேறே - பகைவரைக் கொல்லுகின்ற ஏறுபோன்றவரே, பாட்டோர் - பாட்டினாற் புகழ்ந்து பேசும் ஊர்களில், பலரும் - பலராலும், பரவப்படுவாம் - துதிக்கப்பெறுகின்றவரே, பனங்காட்டோரானே - திருப்பனங்காட்டோரில் வீற்றிருப்பவரே, மாட்டோர் - இடபத்தை ஊர்ந்தருளுகின்ற, அறவா-அறத்தின் வடிவினரே, உன்னை-தேவரீரை, மறவாது-மறவாமல், பாட-பாடுமாறு, பணியாய் - பணித்தருள்வீராக என்றவாறு.

கடம்பூர் - மேலக்கடம்பூர் என வழங்கும். கானப்பேர் - கானையார் கோவில். கோட்டோரில் இறைவன் கொழுந்தீசர் எனப்படுவார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் திருப்பாட்டுத் தோறும் “கோட்டோர் நற்கொழுந்தே யென்றெழுவார்கள்” எனக்

கூறுமாறு காண்க. பாட்டேர்-பதிகம் பெற்ற தலங்களுமாம். பணங்காட்டேர்-வண்பார்த்தான் பணங்காட்டேர். கடம்பூர், கோட்டேர், அழகுநூர் இவை ரோழநாட்டுத் தலங்கள்; காணப்பேர் பாண்டிநாட்டுத் தலம்; பணங்காட்டேர் தோண்டைநாட்டுத் தலம்; காட்டேர் வைப்புத்தலம். (க)

கொங்கிற்குறும்பிற் குரக்குத்தனியாய் குழகாகுற்றாலா
மங்குற்றிரிவாய் வாணோர்தலைவா வாய்மூர்மணவாளா
சங்கக்குழையார் செவியாவழகா வலியாவனலேந்திக்
கங்குற்புறங்காட் டாடியடியார் கவலைகளையாயே.

(ப-ரை.) கொங்கில்-கொங்குநாட்டில், குறும்பில் - குறும்பூரி
லுள்ள, குரக்குத்தனியாய் - குரக்குத்தனியை யுடையவரே, குழகா-
குழகரே, குற்றாலா - திருக்குற்றாலத்தை யுடையவரே, மங்குல்
திரிவாய் - மேகத்திற் சஞ்சரிப்பவரே, வாணோர் தலைவா-தேவர்கள்
தலைவரே, வாய்மூர் - திருவாய்மூரில் வீற்றிருக்கும், மணவாளா -
மணவாளநாதரே, சங்கம் குழையார்-சங்கக்குழையணிந்த, செவியா-
திருச்செவியை யுடையவரே, அழகா-அழகரே, அலியா - கெடாத,
அனல் ஏந்தி - தீயேந்தி, கங்குல்-இரவில், புறங்காட்டு ஆடி - புறங்
காட்டில் ஆடுபவரே, அடியார் கவலை-அடியவர்களது துன்பத்தை,
களையாய்-விலக்கியருள்வீராக என்றவாறு.

குறம்பு - பாலிலித்துச் சிற்றூர்; குரக்குத்தனி - குரங்கு
பூசித்து வழிபட்ட கோயில். குரங்கு - அதுமான். குழகு - அழகு.
மங்குற்றிரிவாய்-முன்னொரு கற்பத்தில் இத்திரன் மேக உருவமாக
இறைவனைத் தாங்கித் திரிந்து அருள் பெற்றனன் என்பதும், அச்
கற்பமே மேகவாகன கற்பமெனப் பெயர்பெறும் என்பதும் புரா
ணம். திருவாய்மூரிலும் அப்பழர்த்திக்கும் சம்பந்தமூர்த்திக்கும்
மறைக்காட்டு மணவர் காட்சி கொடுத்ததனாலும் அத்திருவுருவம்
இன்றும் ஆண்டுக் காணப் பெறுமாதலானும் “வாய்மூர் மண
வாளா” என்றாரென்க. அலியா அனல் - கெடாத நெருப்பு,
இதுவே மாப்பிரளயத்தோறும் எல்லா உலகங்களையும் சுட்டெரிப்ப
தென்க. இதனை,

௩௩

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

“தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமதாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாமு ”

என்னுந் திருவாக்கிற் காண்க. கங்குற் புறங்காட் டாடுதலை
“நள்ளிருளி னட்டம் பயின்றாடு நாதனே ” என்னும் திருவாசகத்
தானும் அறிக. நள்ளிருள் - மாப்பேருழிப்பேரிருள். குற்றாலம்-
பாண்டிநாட்டுத்தலம். வாய்மூர் - சோழநாட்டுத்தலம். குரக்குத்
தளி - வைப்புத்தலம். (உ)

நிறைக்காட்டானே நெஞ்சத்தானே நின்றியூரானே
மிறைக்காட்டானே புனல்சேர்சடையா யனல்சேர்கையானே
மறைக்காட்டானே திருமாந்துறையாய் மாகோணத்தானே
இறைக்காட்டாயே யெங்கட்குன்னை யெம்மான்றம்மானே.

(ப-ரை.) நிறைக்காட்டானே - நிறைக்காட்டில் எழுந்தருளிய
வரே, நெஞ்சத்தானே-அடியவரது மனக்கோயிலில் வீற்றிருப்ப
வரே, நின்றியூரானே - திருநின்றியூரில் வீற்றிருப்பவரே, மிறைக்
காட்டானே-மிறைக்காட்டை யுடையவரே, புனல்சேர் சடையாய்-
கங்கை பொருந்திய சடையை யுடையவரே, அனல்சேர் கையானே-
தீ சேர்ந்த கையை யுடையவரே, மறைக்காட்டானே - திருமறைக்
காட்டை யுடையவரே, திருமாந்துறையாய் - திருமாந்துறையி
லெழுந்தருளியவரே, மாகோணத்தானே - சிறந்த கோணமா
மலையை யுடையவரே, எம்மான் - எம்பெருமானே, தம்மானே -
தம்பிரானே, உன்னை-தேவரீரை, எங்கட்கு - எளியோங்களுக்கு,
இறைக்காட்டாய் - சிறிது காட்டி யருள்வீராக என்றவாறு.

நெஞ்சத்தான் - “நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்
டவன் ” என்னுந் திருவாக்குக் காண்க. திருமாந்துறை - வட
கரை மாந்துறை. திருவானைக்காவிற்கு வடகிழக்கே யுள்ளது.
மருத்துக்கன் பூசுத்த தலம். திருமங்கலக்குடிக்கு அணித்தாய் மற்
றொரு மாந்துறை உள்ளது. இது தென்கரை மாந்துறை. இதுவும்

திருத்தொண்டர் புராணத்துக் கூறப்பெறும். மாகோணம்-
திருக்கோணமலை. தம்மான் - தமக்கு வேறொரு தலைவனில்லாத
இறைவன், தான்நேர்நிதி தம்பிரான். இறைக்காட்டாய் - இறை
வன் தன்னைத்தானே தன் திருவடி ஞானத்தைக் கொடுத்துக்
காட்டி யருளிணைன்றி ஆன்மாக்கள் காணப்பெறுதல் இல்லை
யாதலின் சிறிது காட்டியருள வேண்டுமென்னும் வேண்டுகோள்
எழுந்தது என்க. நின்றியூர், மறைக்கர்டு, திருமாந்துறை சோழ
நாட்டுத் தலங்கள். மாகோணம்-ஈழநாட்டுத் தலம். நிறைக்கர்டு,
மிறைக்கர்டு வைப்புத்தலங்கள். (௩)

ஆரூர்த்தா வைபாற்றமுதே யளப்பூரம்மானே
காளுர்பொழில்கள் புடைசூழ்புறவிற் கருகாவுரானே
பேருருறைவாய் பட்டிப்பெருமான் பிறவாநெறியானே
பாருர்பலரும் பரவப்படுவாய் பாகூரம்மானே.

(ப-ரை.) ஆரூர் - திருவாரூரில் எழுந்தருளிய, அத்தா-கட
வுளே, ஐயாற்று - திருவையாற்றிலுள்ள, அமுதே - அமுதமான
வரே, அளப்பூர் அம்மானே-அளப்பூரில் உள்ள பிதாவே, கார்
ஊர்-மேகம் தவழ்கின்ற, பொழில்கள் புடைசூழ்-சோலைகள் பக்கங்
களில் சூழப்பெற்ற, புறவில்-மூல்லை நிலைத்துள்ள, கருகாவுரானே,
திருக்கருகாவுரை உடையவரே, பேரூர் உறைவாய்-திருப்பேரூரில்
உறைவீராகிய, பட்டிப் பெருமான்-பட்டிச்சுரரே, பிறவாநெறி
யானே-பிறவாத நெறியாகிய முத்தி நெறியை உடையவரே, பார்
ஊர்-உலகத்துள்ள, பலரும்-பலராலும், பரவப்படுவாய்-வழிபடப்
பெறுபவரே, பாகூர் அம்மானே-திருப்பாகூரில் எழுந்தருளிய தலை
வரே என்றவாறு.

கார் ஊர்-கருநிறம் பொருந்திய என்றுமாம். பேரூர்-மேலைச்
சிதம்பரம்; இங்கு எழுந்தருளிய இறைவன் காமதேஹவாகிய தெய்
வப் பசுவினாற் பூசிக்கப் பெற்ற காரணத்தால் பட்டிப் பெருமான்
எனப் பெற்றார். இதனை,

‘காம தேனுபுர மென்ன விந்நகரி காம மல்குபெயர் கொள்ளவு
நீம னுதரவின் வைக லானரசி னிடு சூழலிது பட்டியென்
மை மேவவு நமக்கு மப்பெயர்மு னாட்டி நாதனென வோதவு
மேம மாருலக முற்று மின்பமுற வீண்டு னக்குவர மாக்கினும்.’

என்னும் பேரூர்ப் புராணம் குழகன் குளப்புச்சுவடுற்ற படலம்
௩௩-வது செய்யுளானறிக. ஈண்டுக் கண்ட இறைவனது நடத்
தினை நம்பியாரூரர் திருக்கோயிலிலே மீண்டும் கண்டு திளைத்து
“ஆரூரன் மீகொங்கி லணிகாஞ்சிவாய்ப் பேரூரர் பெருமானைப்
புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்றாமன்றே” என்று பாடியருளின
ரென்க. அளப்பூர்: இதனைத் திருவதிகைக் காப்புத் திருத்தாண்
டகம், ௧௨-ந் திருப்பாட்டினும் காண்க. ஆரூர், திருவையாறு,
கருகாவூர் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள்; பாகூர் தொண்டை
நாட்டுத்தலம்; அளப்பூர், பேரூர் இவை வைப்புத்தலங்கள். (ச)

மருகலுறைவாய் மாகாளத்தாய் மதிபஞ்சடையானே
அருகற்பிணியின் னடியார்மேல வகலவருளாயே
கருகற்குரலாய் வெண்ணிக்கரும்பே காணூர்க்கட்டியே
பருகப்பணியா யடியார்க்குன்னைப் பவளப்படியானே.

(ப-௩௩.) மருகல் உறைவாய்-திருமருகலில் உறைபவரே,
மாகாளத்தாய்-மாகாளத்தை உடையவரே, மதியம் சடையானே-
பிறையணிந்த அழகிய சடையை உடையவரே, அருகல்-வருந்துதற்
குரிய, பிணி-நோய்கள், நின் அடியார்மேல-தேவரீரது அடியவர்கள்
மேல் உள்ளனவற்றை, அகல்-ஒழியும்படி, அருளாய் - அருள்புரிவீ
ராக, கருகல்குரலாய்-கரிய திருமிடற்றையுடையவரே, வெண்ணிக்
கரும்பே-வெண்ணியில் உறையும் கரும்பானவரே, காணூர்க் கட்
டியே-காணூரில் எழுந்தருளிய, பவளப்படியானே-பவளம்போன்ற
திருமேனியை யுடையவரே, அடியார்க்கு-அடியவருக்கு, உன்னை-
தேவரீரை, பருகப்பணியாய்-பருகுமாறு பணித்தருள்வீராக என்ற
வாறு.

மாகாளம் - அம்பர்மாகாளம், இரும்பைமாகாளம், உஞ்சேனை
மாகாளம் என மூன்று உள்ளவற்றுள், மருகல் முன்னர்க் கூறிய

காரணத்தால் அம்பர் மாகாளம் கொள்ளுதல் கூடும். எது கொள்ளினும் இழுக்காதென்க. அருகல்-சாதலுமாம். அடியார்மேல் அருகற் பிணி எனக் கூட்டி யுரைத்துக்கொள்க. கருகற்குரல்-நீலகண்டம். வெண்ணிக் கரும்பு: [வெண்ணி] கோயில் வெண்ணி என்று வழங்கப்பெறும், இங்குச் சுவாமியின் திருவுருவம் கருப்புக் கழி போன்ற அடையாளங்களுடைய சுயம்புத் தோற்றம்; தலமும் வடமொழியில் இக்ஷுபுரி எனப்பெறும், இக்ஷு-கரும்பு. இது பற்றியே நாயனார் வெண்ணிக் கரும்பென்றதென்க. கானூர்க் கட்டி-அப்ப மூர்த்திகள் பாவநாசத் திருப்பதிகத்தில் “கானூர் முளைத்த கரும்பினை” என்று கூறுமாறும் காண்க. பருகுதல்-ஆர அனுபவித்தல். படி-உருவம், வடிவம். மருகல், மாகாளம், வெண்ணி, கானூர் என்னும் இவையனைத்தும் சோழநாட்டுத் தலங்கள்.

(௫)

தாங்கூர்பிணியின் னடியார்மேல் வதலவருளாயே
வேங்குருறைவாய் விளமர்நகராய் விடையார்கொடியானே
நாங்குருறைவாய் தேங்கூர்நகராய் நல்லூர்நம்பானே
பாங்கூர்பலிதேர் பரனேபரமா பழனப்பதியானே.

(ப-ரை.) வேங்கூர் உறைவாய் - வேங்கூரில் வாழ்பவரே, விளமர் நகராய்-திருவிளமரை உடையவரே, விடையார் கொடியானே-இடபக்கொடியை உடையவரே, நாங்கூர் உறைவாய்-திருநாங்கூரில் வசிப்பவரே, தேங்கூர் நகராய்-தேங்கூர் நகரை உடையவரே, நல்லூர் நம்பானே-திருநல்லூரில் எழுந்தருளிய நம்பரே, பாங்கு ஊர் பலிதேர் பரனே-அழகிய ஊர்கள் தோறும் பலியினைத் தேர்கின்ற மிக் கோரே, பரமா-பரமரே, பழனப்பதியானே - திருப்பழனப்பதியை யுடையாரே, நின் அடியார்மேல்-தேவரீரது அடியவர்கள் மேலன வாம், தாங்கூர்பிணி-தாங்கப்பெற்றுப் பரவுகின்ற பிணிகளை, அகல்-விலகும்படி, அருளாய்-அருள்செய்யக் கடவீராக என்றவாறு.

தாங்குதல் - உடம்பால் தாங்கப் பெறுதல், ஊர்தல்-மேன் மேலும் மிகுதல். மேல்: குறிப்பு வினைப்பெயர். நம்பான்: நீட்டல் விகாரம். பாங்கு-பசுமையாகிய குடிகள் நிறைந்துள்ள வனம். தேர்

௩௩௪

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தல்-வீடுகள்தோறும் சென்று யாசித்தல். இரத்தலினும் இழிந்தது
பிறிதில்லை யெனினும் இறைவன் இரத்தல் அத் தன்மையதன்
றும் அவனது பரத்துவத்தைக் காட்டுவ தென்பார் 'பலிதேர்
பரனே' என்றாரென்க. விளமர், நல்லூர், பழனம் இவை சோழநாட்
டுத்தலங்கள்; வேங்கூர், நாங்கூர், தேங்கூர் இவை வைப்புத்தலங்
கள். (சு)

தேனைக்காவல் கொண்டுவிண்ட கொன்றைச்செழுந்தாராய்
வானைக்காவல் கொண்டுநின்ற ரறியாநெறியானே
ஆனைக்காவலி லரனேபரனே யண்ணாமலையானே
ஊனைக்காவல் கைவிட்டுன்னை யுகப்பாருணர்வாரே.

(பா-ரை.) தேனைக் காவல்கொண்டு-தேனைத் தம்மிடத்துப்
பொதிந்து வைத்துக்கொண்டு, விண்ட-மலர்ந்த, கொன்றை-
கொன்றை மலர்களால் ஆகிய, செழுந்தாராய் - செழுமையாகிய
மாலையை உடையவரே, வானைக் காவல்கொண்டு நின்றார்-விண்
ணுலகைக் காத்து வாழ்கின்ற தேவர்கள், அறியா நெறியானே-
அறியாத முத்தி நெறியையுடையவரே, ஆனைக்காவல்-திருவானைக்
காவல் எழுந்தருளிய, அரனே-ஆன்மாக்களது பிறவியை யொழித்
தருள்கின்றவரே, பரனே - பரமரே, அண்ணாமலையானே - திரு
வண்ணாமலையை உடையவரே, ஊனைக்காவல் - உடம்பினைக் காத்
தலை, கைவிட்டு-ஒழிந்து, உன்னை உகப்பார்-தேவாரையே விரும்பு
வோர், உணர்வார்-தேவாரைத் திருவருள் உணர்த்த உணர்வார்கள்
என்றவாறு.

விள்ளல் - இதழ் விரிந்து அலர்தல். கொன்றைத்தார் - திரு
வடையாள மாலே. வான், ஊன் ஆகுபெயர்கள். வானைக் காவல்
கொண்டு நின்றல்-காலக்கிரமத்தில் அழிந்தொழிகின்ற விண்ணுல
கையும் ஆண்டுவாகிய போகங்களையும் பொருளென மதித்து
அவற்றின் அதுபவத்தில் அழுந்தி நின்றல், அறியாநெறி-இத்தேவர்
களும் இவர்களுட் டலையாராகிய பிரம விட்டுணுக்களும் சிவஞானங்
கைவராது அதிகாரச் செருக்கினை யுடையராய்த் தற்போதங்
கொண்டு காண்பவராதலின் முத்திநெறி அவரால் அறியா நெறி

யாயிற்று, திருவண்ணாமலையினை ஈண்டுக் கூறியது இதனைக் குறிப்பித்தற்கே போலும், ஊனைக்காவல் கைவிடுதல்-பிணி, மூப்பு, சாக்காடு முதலிய பல துன்பங்கட்கும் கொள்கலமாகிய உடம்பினை அழிதன்மாலையதெனக் கண்டு அதனிற் பற்றொழிந்து நின்றல். ஊனைக் காவல் கைவிட்டு உன்னை உகப்பார் எனவே ஊனைப் போற்றுதலாகிய புறப்பற்றும். தம்மை யுகத்தலாகிய அகப்பற்றும் ஒழிந்து செம்பொருளாகிய சிவனைக் காணும் அறிவுடையராகிய சிவஞானிகள் இங்கு உணர்த்தப் பெற்றன ரென்க. உணர்வார்-உணர்வுடையார் எனினும் அமையும், ஈண்டுக் கூறிய பொருளை யெல்லாம் பிண்டமாகத் திரட்டியவழி “நல்ல சிவதன்மத்தால் நல்ல சிவயோகத்தால், நல்ல சிவஞானத்தால் நானுழிய-வல்லதனால், ஆரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்காண், ஆரேனுங் காணு வான்” என்னும் திருவாக்கின் கருத்து சிந்தித்தல் காணப்பெறும், ஆனைக்கா சோழநாட்டுத்தலம், அண்ணாமலை நடுநாட்டுத்தலம். (எ)

துருத்திச்சுடரே நெய்த்தானத்தாய் சொல்லாப்கல்லாலா
பருத்தியிமத் துறைவாய்வெயிலாப்ப் பலவாய்க்காற்றானாய்
திருத்தித்திருத்தி வந்தென்சிந்தை யிடங்கொள்கயிலாபா
வருத்தித்துன்னை படைந்தார் வினைக ளகலவருளாயே.

(ப-ரை.) துருத்திச்சுடரே திருத்துருத்தியி லெழுந்தருளிய சோதியானவரே, நெய்த்தானத்தாய்-திருநெய்த்தானத்தை யுடையவரே, சொல்லாய் கல்லாலா-வேதங்கள் ஆராய்ந்தறிகின்ற கல்லாலின்கீழ் எழுந்தருளி யிருப்பவரே, பருத்தி நியமத்துறைவாய்-திருப்பருதிநியமத்து எழுந்தருளி யிருப்பவரே, வெயில் ஆய்-சூரியன் ஆகி, பலவாகி-பல பொருள்கள் ஆகி, காற்றானாய்-அவையன்றிக் காற்றுமாயிருக்கின்றீர், திருத்தித்திருத்தி-பலமுறையும் அறியாமை நீக்கித் திருத்தம் செய்து, வந்து-எழுந்தருளி வந்து, என்சிந்தை-என் சித்தத்தை, இடங்கொள்-இடமாகக் கொண்ட, கயிலாயா-திருக்கயிலாய மலையினரே, அருத்தித்து-விரும்பி, உன்னை அடைந்தார் - தேவரீரைச் சரண் அடைந்தவர்களது, வினைகள் -

தீவினைகள், அகல - நீங்குமாறு, அருளாய் - திருவருள் புரியக்கடவாய் என்றவாறு.

துருத்திச்சுடர்: அப்பமூர்த்தியும் இத் தலத்து எழுந்தருளிய இறைவனைத் தமது திருநேரிசையில் “துருத்தியஞ் சுடரினானே” எனவும், “சோதியைத் துருத்தியானே” எனவுங் கூறுமாறு காண்க. சொல் வேதத்திற்கு ஆகுபெயர். “பருதி ரியமம்” எனப் பாலது “பருத்தி ரியமம்” என எதுகை நோக்கித் திரிந்துவின்றது. வெயில்-சூரியன். திருத்தித் திருத்திச் சிந்தை இடங் கொள்ளல்-ஆன்மாக்கட்கு பசுபாச ஞானங்களைப் பொருளல்ல வெனக் கழித்துச் சிவஞானத்தைப் பாலித்து அவ்வான்மாக்க ளிடத்துத் தன்னைக் காட்டியருளுதல். அருத்தி-விருப்பம்; அதனையும் முன்போந்த கருத்தினையும்,

“உருத்தெரியாக் காலத்தே யுன்புருந்தென் னுளமன்னிக் கருத்திருத்தி யுன்புக்குக் கருணையினு லாண்டுகொண்ட திருத்தருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை யருத்தியினு னுயடியே னணிகொ டில்லகண்டேனே”

என்னுந் திருவாசகத்தா னறிக. பருதிரியமம்-பருதியப்பார் கோயிலென வழங்கும்; சூரியன் பூசித்த தலம். துருத்தி, நெய்த்தானம், பருதிரியமம் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள். கயிலாயம் வடநாட்டுத்தலம், மஹா கயிலாயமுமாம். (அ)

புலியூர்ச்சிற்றம் பலத்தாய்புகலூர்ப் போதாமூதூரா பொலிசேர்புரமூன் றெரியச்செற்ற புரிபுன்சடையானே வலிசேரரக்கன் றடக்கையைஞ்ஞான் கடர்த்தமதிசூட கலிசேர்புறனிற் கடலூராளீ காணவருளாயே.

(ப-ரை.) புலியூர்-பெரும்பற்றப் புலியூரில் விளங்கும், சிற்றம் பலத்தாய்-திருச்சிற்றம்பலத்தை யுடையவரே, புகலூர்ப் போதா - திருப்புகலூரில் எழுந்தருளிய அறிவுருவானவரே, மூதூரா - மூதூரை உடையவரே, பொலிசேர்-விளக்கமுற்ற, புரமூன்று-திரி புரங்களும், எரிய-வெந்து சாம்பராகும்படி, செற்ற-சினந்த, புரி

புன் சடையானே-முறுக்கிய புல்லிய சடையை யுடையவரே, வலி
சேர்-வலிமை வாய்ந்த, அரக்கன்-இராவணனது, தடக்கை-பெரிய
கைகள், ஐஞ்ஞான்கு-இருபதையும், அடர்த்த-நெரித்தருளிய, மதி
குடி-பிறை குடியவரே, கலிசேர்-ஒலிபொருந்திய, புறவில்-முல்லை
நிலத்திலுள்ள, கடவுராளீ-திருக்கடவுரை ஆள்பவரே, காண-தேவ
ரீரை யான் காணும் வண்ணம், அருளாய்-அருள் செய்வீராக
என்றவாறு.

புலியூர்ச் சிற்றம்பலம் என்ற குறிப்பால் பெரும்பந்தப் புலியூ
ராயிற்று. பொலிசேர் புரம்: பொன் முதலிய உலோகங்களா
னமைந்து விளங்குதல் கருதி. தில்லைச் சிற்றம்பலம், திருப்புகலூர்,
திருக்கடலூர் இவை சோழநாட்டுத்தலங்கள். மூதூர் வைப்புத்
தலம்.

கைம்மாவுரிவை யம்மான்காக்கும் பலவூர்கருத்துன்னி
மைம்மாந்தடங்கண் மதுரமன்ன மொழியாண்மடச்சிங்கடி
தம்மானூரன் சடையன்சிறுவ னடியன்றமிழ்மலை
செம்மாந்திருந்து திருவாய்திறப்பார் சிவலோகத்தாரே.

(ப-நா.) கைம்மா - யானையினது, உரிவை - தோலையுடைய,
அம்மான் - இறைவன், காக்கும் - எழுந்தருளியுள்ள, பலவூர் - பல
திருத்தலங்களையும், கருத்துன்னி-மனத்தில் நினைத்து, மை-மை
தீட்டிய, மா-மாவடுவகிர் அன்ன, தடம்-பெரிய, கண்-கண்களை
யும், மதுரமன்ன-மதுரமாகிய, மொழியான்-மொழியையும் உடை
யவளாகிய, மடச்சிங்கடி-மடத்தினையுடைய சிங்கடியம்மையாரது,
தம்மான்-அபிமான பிதாவும், சடையன் சிறுவன்-சடைய நாயனா
ரது புதல்வனும், அடியன்-அடித்தொண்டனும் ஆகிய, ஊரன்-
நம்பியானூரன் உரைத்த, தமிழ்மலை-தமிழ்ப்பதிகமாலையை, செம்
மாந்து இருந்து - இறைமார்திருந்து, திருவாய் திறப்பார் - தமது
திருவாயினத் திறந்து ஒதுவோர், சிவலோகத்தார் - சிவலோகத்
தை உடையவராவார் என்றவாறு.

கைம்மா-கையையுடைய விலங்கு, யானை. காத்தல் ஆளுதல்.
உன்னி என்னும் எச்சம் இருந்து திறப்பார் என இயைத்து நின்

நா.அ. அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

றது. உன்னுதல்-ஒவ்வொன்றாக நினைத்துச் சிந்தித்தல். மா-மாவடு
வின் பிளப்பு, இவ்வுவமையை “மாவடுவகிரன்ன கண்ணிபங்கா”
என்னும் திருவாசகத்தினுங் காண்க, மதுரமன்னமொழி-மதுரம்
அன்ன எனப் பிரித்து சுவையே வடிவாய என்றும், மதுரம் மன்
அம் யெனப் பிரித்து சுவை நிலைபெற்ற அழகிய என்றும் கொள்ள
லாம், மடம்-பெண்மைக்குணம், சிங்கடிதம்மான் - நம்பியாளுர்
திருநாட்டியத்தான்குடிக்கு எழுந்தருளிப்போது ஆண்டு இவரை
வழிபட்டொழுகி வதிந்த கோட்புலிநாயனார் தம்மில்லிற் கழைத்துக்
கொடுசென்று வழிபட்டுத் தமது புத்திரிகளாகிய சிங்கடியார், வன
ப்பகையார் என்னும் இருவரையும் குற்றேவல் புரியக்கொள்ளுமாறு
வேண்டியபோது அவ்விருவரையும் தமது புதல்வியராகக் கருதித்
திருத்தொடையில் இருத்தி உச்சிமோந்து உகந்தருளித் தம்மை வன
ப்பகையப்பன், சிங்கடியப்பன் எனப் பதிகத்து வைத்துப்பாடும்
நியமம் பூண்டமையின் இவ்வாறு கூறினரென்க. செம்மாந்திருத்தல்-
தாம் பெற்ற பெரும் பேற்றை இவ்வாறு யார் பெற்றாரெனக் கருதி
மதித்திருத்தல். இதனை வாக்கீசர் தமது திருவங்க மாலையில்
“இறுமாந்திருப்பன் கொலோ, ஈசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்,
சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங் கிறுமாந்திருப்பன்
கொலோ” என உரைக்குமாற்றானுங் காண்க. திருவாய் திறத்தல்-
ஒதுதல். சிவலோகத்தார்: சிவலோகம் பெறுவர் என்று ஒதுவோர்
பலன் கூறியவாறு. ஏகாரம் தேற்றம்.

(ய)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

திருவெழுநூற்றிருக்கை

சிவனுருவம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒருரு வாயினை மானங் காரத்
தீரியல் பாயொரு விண்முதல் பூதல
மொன்றிய விரிசுட ரும்பர்கள் பிறவும்
படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை

ரு இருவரோ டொருவ னாகி நின்றனை
ஓரா னீழ லொண்கழ லீரண்டு
முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி
காட்டினை நாட்ட மூன்றாகக் கோட்டினை
இருந்தி யரவமோ டொருமதி சூடினை

ய ஒருதா ளீரயின் மூவிலைச் சூல
நாற்கான் மான்மறி யைந்தலை யரவ
மேந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்
திருகோட் டொருகரி யீடழித் தூரித்தனை
ஒருதனு விருகால் வளைய வாங்கி

கரு முப்புரத் தோடு நானில மஞ்சக்
கொன்று தலத்தூற வவுணரை யறுத்தனை
ஐம்புல னாலா மந்தக் கரண
முக்குண மிருவளி பொருங்கிய வாளை
ரேத்த நின்றனை பொருங்கிய மனத்தோ

ராசய

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

உய டிருபிறப் போர்ந்து முப்பொழுது குறைமுடித்து
நான்மறை போதி யைவகை வேள்வி
அமைத்தா றங்க முதலெழுத் தோதி
வான்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
பிரமபுரம் பேணினை

உரு அறுபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை
இகலி யமைந்துணர் புகலி யமர்ந்தனை
பொங்குநாற் கடல்கூழ் வெங்குரு விளங்கினை
பாணி மூவுலகும் புதையமேன் மிதந்த
தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலைபா விருநிதி

நய வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை
வரபுர மென்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
ஒருமலை யெடுத்த விருதிற் லரக்கன்
விறல்கெடுத் தருளினை புறவம் புரிந்தனை
முந்நீர்த் துயின்றோ னன்முக னறியாப்

நரு பண்பொடு நின்றனை சண்பை யமர்ந்தனை
ஐயுறு மமணரு மறுவகைத் தேரரு
மூழியு முணராக் காழி யமர்ந்தனை
எச்சனை பிசையோன் கொச்சையை மெச்சினை
ஆறு பதமு மைந்தமர் கல்வியு

சய மறைமுத னுன்கு
மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்றனை
இருமையி னொருமையு மொருமையின் பெருமையு
மறுவிலா மறையோர்

கமுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை

சரு கமுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியு
மனைய தன்மையை யாதலி னின்னை
நினைய வல்லவ ரில்லை ணிலத்தே.

(க)

திருவெழுந்தறிருக்கை

நாசக

(ப-ரை.) க. ஓர் உரு ஆயினே - தத்துவங்களெல்லாவற்றையுங் கடந்து சுட்டற நின்ற தேவரீரே உயிர்களுக் கிரங்கிப் பஞ்சகிருத்தியங்களையுஞ் செய்யத் தன்னிச்சையாகவே ஒரு திருமேனியை எடுத்துக் கொண்டார்.

சொரூபம் தடத்தவடிவமாயிற்று என்பது கருத்து. இத் தடத்தமும் தன்னிச்சையால் நிகழ்ந்ததன்றி பிறர்வயப்பட்டு வந்ததன்றும்.

க-ச. மான் ஆங்காரத்து ஈரியல்பாய் சத்தியை எழுப்பி அதைக் கொண்டு சத்தி சிவம் என்னும் இரண்டுருவாய், * ஒரு-சத்தி சிவமென இரண்டாகப் பிரித்தறிய முடியாமல் அபின்னமாகவே நின்று, விண்முதல் பூதலம் ஒன்றிய இருசுடர் உம்பர்கள் பிறவும்-ஆகாய முதலாக நிலம் ஈறுகவுள்ள ஐம்பெரும் பூதங்களையும் பொருந்திய ஞாயிறு திங்கள் என்னும் இருசுடர்களையும், விண்ணுலகத்துள்ளவர்களாகிய தேவர்களையும், பிறவுயிர்களையும், படைத்தளித்தழிப்ப மும்மூர்த்திகள் ஆயினே - படைத்தற் பொருட்டும், காத்தற் பொருட்டும், அழித்தற் பொருட்டும் பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் எனும் மும்மூர்த்திகளாகவும் நிர்கின்றீர்.

மான்-சத்தி, ஆங்காரம் - அதன் எழுச்சி; அச் சத்தியைக் கொண்டே சத்தி சிவம் என்னும் இரண்டு திருவுருவாய் விளங்குகின்றீர் என்றபடி. திருமேனி சத்தி என்பதை “காயமோ மாயை யன்று, காண்பது சத்தி தன்னை” எனவும், “சத்தி தன்னுருவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்” எனவும் வரும் சிவஞானசித்தித் திருவாக்குக்களா லறிக. சத்தியாங்காரத்து உருவம் எழுந்ததை,

“ஒங்காரி யென்பா ளவளொரு பெண்பிள்ளை
நீங்காத பச்சை நிறத்தை யுடையவள்
ஆங்காரி யாகியே யைவரைப் பெற்றிட்டிடு
நீங்காரத் துள்ளே யினிதிருந் தானே”

* ஒரு என்பதை விண்ணுக்கு அடையாகவும் கூறலாம்.

என்னுந் திருமந்திரத்தா னறிக. தீயிற் சூடும் நீரிற் றண்மையும்
போலச் சத்தி சிவத்தினின்றும் வேறு பிரித்தறிய முடியாமல்
தாதான்மியமாய் நிற்கும் இயல்பு கருத்தென்க.

ஈண்டு விண் முதல் பூதலம் எனவே ஐம்பெரும் பூதமும்,
இருசுடர் எனவே சூரிய சந்திரர்களும், உம்பர்கள் பிறவும் எனவே
உயிர்களும் கூறப்பட்டன. இறைவன் எட்டுருவாகிய இவற்றுள்
எல்லா வுலகமும் அடங்கி நிற்பது காண்க. ஐம்பெரும்பூதம்-மண்,
நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்பன.

உடம்பிற் செயப்படும் முத்தொழில் கூறப்படவே இவ்வுடம்
பகத்துள்ள உயிரிற் செயப்படும் மறைத்தல் அருளல் எனும் எனை
இருதொழிலும் கருதப்பட்ட தென்க. மும்மூர்த்திகள் ஆயினே
எனவே துரியனாகிய இறைவனே குணத்தவநிலையர்களாகிய
இவரை யதிட்டித்துக் காரியஞ் செய்வன் என்பது கருத்து. இவ்
வாறன்றி இறைவனை மூவருள் ஒருவனாக வைத்தெண்ணு
தல் உண்மைதூற் கருத்தாகா தென்க. இறைவன் எண்
வகையாகிய எல்லா உலகுமாதலை “ இருநிலைப்த் தீயாகி நீரு
மாகி யியமானனா யெறியுங் காற்றுமாகி, அருநிலைய திங்களாய்
ஞாயிறாகி யாகாசமா யட்ட மூர்த்தியாகி ” என்னுந் திருத்தாண்டகத்
தானும், இவற்றைப் படைத்தலாதிய செய்து தான் அவற்றில்
வேறாயும் அவற்றோடு புணர்ந்தும் நிற்பதனை “ உரைசேரு மெண்
பத்து நான்கு நூறுயிரமாம் யோனி பேதம், நிரை சேரப் படைத்த
வற்றி னுயிர்க்குயிரா யங்கங்கே நின்றான் கோயில் ” என வரும்
ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கானும், திருமூர்த்திகளையும்
அதிட்டித்துக் காரியஞ் செய்தலை “ அரியாகிக் காப்பான் அய
னும்ப் படைப்பான், அரனா யழிப்பவனுந் தானே ” எனவரும்
அற்புதத் திருவந்தாதியானும், மூவரோடு வைத்தெண்ணி அவருள்
ஒருவனைக் கருதுதல் உய்தியில் பெரும்பாவ மென்பதனை “ நம்
மவரவரே-மூவரென்றே யெம்பிரானோடு மெண்ணி விண்ணாண்டு
மண்மேற்-நேவரென்றே யிறுமாந் தென்னபாவந் திரிதவரே ”
என வரும் திருவாசகத்தானும் அறிக.

டு. இருவரோடு ஒருவனாகி நின்றனை-பிரம விட்டுணுக்களைத் தேவரீரது திருமேனியின் வலப்பாகத்தும் இடப்பாகத்தும் தோற்றுவித்தும் ஒடுக்கிக் கொண்டும் அவ்விருவரோடு ஏகபாதத் திருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியும் இருக்கின்றீர்.

இச் சரித்திரத்தை எல்லாம் காத்தீசிப் புரானம் காயாரோக லாப் படலத்தில் விரிவாய்க் கண்டு கொள்க. இறைவன் ஏகபாத னாய் இருத்தலை “எழுலகுமாய் நின்ற ஏகபாதர்” எனும் திருவேலா காட்டுந் திருத்தாலாடகம் கூறு மென்க.

ஒருருவாயினே, இருவரோ டொருவராகி நின்றனை என்பவற் றிற்கு “ஒருவனாயுலகேத்த நின்ற நாளோ ஒருருவே மூவுருவ மான நாளோ” என்னுந் திருத்தாலாடகக் கருத்தோடு பொருத்தி யுங் கூறலாம்.

சு-எ. ஓர் ஆல் நீழல் ஒண் கழல் இரண்டும் - (மகாகயிலா யத்தில்) ஒப்பற்ற (வேத வடிவமாகிய) கல்லால மரத்தின் நிழலில் எழுந்தருளியுள்ள தேவரீரது பரஞான வடிவினவாகிய இரண்டு திருவடிகளையும், முப்பெ-ழு தேத்திய-காலை, நண்பகல், மாலை என்னும் மூன்று காலங்களினும் தொழுது துதித்த, நால்வர்க்கு-சனகர், சனககுமாரர், சனாதனர், சனந்தனர் என்னும் நான்கு இருடிகளுக்கும், ஒளி நெறி காட்டினே - சிவஞான நெறியை உணர்த்தி யருளினீர், ஒப்பம்-அறிவு, ஈண்டுப் பரஞானம். திருவடி ஞான வடிவின என்பதை

“.....உத்தமார்க்கு

ஞானச் சுடராய்-நடுவேயுதிப்பன நங்கையஞ்ச
ஆனையுரித்தன காண்க வையாற னடித்தலமே”

எனவும்,

“ஒதிய ஞானமு ஞானப்பொருளு மொலிசிறத்த
வேதியர் வேதமும் வேள்வியு மாவன விண்ணுமண்ணும்
சோதியஞ் செஞ்சுடர் ஞாயிறுமொப்பன தாமதியோ
டாதிபு மந்தமுமான வையாற னடித்தலமே”

ராசுசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

எனவும் வருந் தீருவையாற்றித் தீருவிருத்தங்களா லறிக. ஒளி நெறி-காரிட்ட ஆணவக் கருவறை யிருளை யோட்டிச் சிவத் தைக் காட்டும் சிவஞான நெறி. நிழலில் காட்டினை என்று கூட்ட லும் பொருந்தும்.

அ. நாட்டம் மூன்றாகக் கோட்டினை - திருக்கண்கள் மூன் றாகக்கொண்டு புறவிருளை யோட்டி யருளினீர்.

ஆன்மாக்களது கண்ணொளி பூதவிருளானும் ஆன்மப்போதம் ஆணவமல விருளானும் தகையப்பட்டுக் காணுமாறு இன்மையால் சூரிய சந்திராக்கினிகளாகிய முச்சுடர்களால் பூதவிருளையும் சிவ ஞானத்தால் ஆணவமல விருளையும் நீக்கி யுபகரிப்ப தவசியமாத லின்; இறைவன் சூரிய சந்திர அக்கினிகளைத் தனது நேத்திர மாகக் கொண்டு புறவிருளை நீக்குதல் கூறப்பட்டது.

க. இருந்தி அரவமோடு ஒரு மதி சூழினை-பெரிய கங்கா நதியையும் பாம்பினையும் ஒப்பற்ற பிறைச் சந்திரனையும் சூடியருளி னீர்.

கங்காநதி தாணியெல்லாம் பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங் கேடாக ஆயிர முகத்தோடு வானின்று செருக்கோ டிழிந்தமையால் இருந்தி யெனவும், சந்திரன் இறைவன் திருமுடியை யடைந்து என்றும் முதிராத நித்தத் தன்மை யடைந்துள்ளமையின் ஒரு மதி யெனவும் கூறியதென் றுணர்க.

ட-கக. ஒரு தாள் ஈர் அயில் மூ இலைச் சூலம்-ஒரு தாளையும் ஈருகின்ற கூர்மையையும் மூன்று இலையையும் உடைய சூலத்தை யும், நாற்கான் மான்மறி-நான்கு கால்களையுடைய மான் கன்றி னையும், ஐந்தலை யரவம் ஏந்தினை - ஐந்து தலையினையுடைய பெரிய நாகத்தினையும் திருக்காங்களில் தரித்தருளினீர்.

சூலமேந்தியதை “சூலப்படையுடையார் தாமே போலும்” எனவும், “வடிவேறு திரிசூலம் தோன்றுந் தோன்றும்” எனவும் வருந் தேவாரங்களா லறிக. மான்மறி, அரவம் இவை தாருகா வனத்து இருடிகள் அபிசாரயாகத்துச் சிருட்டித்து ஏவியவை,

இறைவன் ஏந்திய குலத்தலைகள் மும்மூர்த்தியுருவ மென்றும், மான்கால்கள் நான்கும் நான்கு வேதமென்றும், நாகத்தின் ஐந்தலைகளும் திருவைந்தெழுத்தென்றுங் கூறுப. நாகத்தலை ஐந்தெழுத்தாதலை 'தங்கர வின்பட மஞ்சர் தம்முடை, யங்கயி லைவிர லஞ்செழுத்துமே' என்னும் பஞ்சாங்கநத் திருப்பதிகத் திருப்பாட்டானறிக. மற்றையவற்றை வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

கஉ-கங. காய்ந்த நால் வாய் மும்மதத்து-தன்னிழலைக் காயும் தொங்குகின்ற வாயையும் மும்மதங்களையும், இருகோட்டு ஒரு கரி இரண்டு கொம்பினையும் உடைய ஒப்பில்லாத யானையை, ஈடழித்து உரித்தனை-வலியைக் கெடுத்து அதன் தோலை உரித்துப் போர்த்தருளினே.

காய்ந்த கரி எனக் கூட்டுக. மும்மதம் - கன்னம், கபோலம், பீஜம் எனும் மூவிடத்துந் தோன்றுவதாய மதம். ஒரு கரி - சுயாசான். சரித்திரம் முன்னர்க் காண்க. "போர்த்தாயங்கொரானையி னீருரிதோல்" என்னுந் திருவாக்குக் காண்க.

கசு-கசு. ஒரு தனு - ஒப்பில்லாத பொன்மயமான மேருமலை யாகியவில்லை, இருகால் வளைய வாங்கி - இரு குதைகளும் வளையுமாறு வளைத்து, முப்புரத்தோடு தலத்துறும் அவுணரை-திரிபுரங்களையும் அவற்றின் வாழும் அவுணரையும், நானிலம் அஞ்சக் கொன்று அறுத்தனை-பெரிய பூமியிலுள்ள யாவரும் அஞ்சுமாறு கொன்று ஒருங்கே ஒழித்தருளினீர்.

திரிபுரமெரித்ததை,

"குன்றவார்சிலை நாணராவரி வாளிகுரோரி காற்றின்மும்மதில் வென்றவா நெங்குனே விடையேறும் வேதியனே"

என்னுந் திருவாழாந்தார்தீ தேவாரந்தாற் காண்க.

கஎ-கஅ. ஐம்புலம் நாலாம் அந்தக்கரணம் - ஐம்புலங்களையும் அந்தக் கரணங்கள் நான்கினையும், முக்குணம் இருவளி-மூன்று குணங்களையும் இரண்டு வாயுவையும், ஒருங்கிய வாணோர்-செயலற

௩௪௬

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

ஒடுக்கி ஒருமைப்பட்ட சித்தமுடையவராகிய தேவர்கள், ஏத்த நின்றனை - ஏத்துமாறு எழுந்தருளியிருக்கின்றீர்.

ஒருங்கிய, ஈண்டுப் பிறவினையாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. தன்வினையாகவே வைத்து ஐம்புலன் முதலியவற்றை எழுவாயாக்கி உரைப்பதும் பொருந்தும். ஐம்புலன் - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம். அந்தக்கரணம் - மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம். இவை உண்ணின்று காரியஞ்செய்தலால் அந்தக்கரணமெனப்பட்டன. புலன் - வெளிக்கருவிகள். முக்குணம் சாத்துவிகம், ராஜசம், தாமசம். இருஉளி - பிராணன், அபானன். ஒருங்குதல் - தம் வயப்பட்டு ஒடுங்கி நின்றல். இவை ஒடுங்கி நின்றலால் உலகவியாபாரயின்றி இறைவனை ஏத்துதல் சாலும். இறைவன் இத்தன்மையோரது இதயதாமரையில் எழுந்தருளியிருப்பன் என்பதை “அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகலுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்” என்னுந் திருஞானரம்பிநீதர் திருவீழிமிழலைத் தேவாரத்தாலறி.

கக-உச. ஒருங்கிய மனத்தோடு - மனம் விடயங்களிற் சென்று சலியாது ஒருமைப்பட்ட தன்மையராய், இருபிறப்போர்ந்து - தாம் பிறக்கும்போது ஏற்பட்ட பிறப்பும் உபநயனச் சடங்கின் ஏற்பட்ட பிறப்பும் எனும் இருவகைப் பிறப்பினையும் விசாரித்தறிந்து, முப்பொழுது குறை முடித்து - மூன்று சந்திகளினும் செய்யப்படும் ஜபம் தர்ப்பணம் அனுட்டானம் ஒமம் எனும் காரியங்களைச் செய்து முடித்து, நான் மறை ஒதி - நான்கு வேதங்களையும் ஒதி, ஐவகை வேள்வி அமைத்து - ஐந்து விதமான வேள்விகளையும் செய்தமைத்து, ஆறங்கம் ஒதி - வேதாங்கம் ஆறனையும் ஒதி, முதல் எழுத்து ஒதி - வேத முதலாகிய எல்லாக் கலைக்கும் முதலாகவுள்ள பீஜாக்ஷரமான சமட்டி வியட்டி பேதமான பிரணவத்தை உச்சரித்து, வரன்முறை பயின்று - யாகங்களைச் செய்யுமுறையிலே செய்து, எழும் வான்தனை - எழுத்து பெய்கின்ற மழையினை, வளர்க்கும் - காலந் தவறாது பெய்விக்கும், பிரமபுரம் பேணினை - திருப் பிரமபுரத்தின்கண்ணே விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கின்றீர்.

மூன்று சந்தி-காலை, மாலை, உச்சி யென்பன. குறை, இன்றி யமையாமை என்னும் பொருட்டு. இக்காரியங்கள் ஆன்ம உய்வின் பொருட்டு இன்றியமையாது செய்யவேண்டுவன என்க.

ஐந்துவேள்வி-சிவபூசை, குருபூசை, மகேசுரபூசை, பிராமண போசனம், அதிதி பூசை என்பன. வேதமோதுதலாகிய பிரம யாகம், ஒமம் வளர்த்தலாகிய தேவயாகம், நீர்க்கடனூற்றலாகிய பிதூர்யாகம் விருத்தோம்பலாகிய மானுடயாகம், பலியீதலாகிய பூத யாகம் என்றுங் கூறும் பிறபக்கமு முண்டு.

அங்கம் ஆறு-மந்திரம், விபாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசி தம், நிருத்தம், சோதிடம். ஒதி யென்பது ஈண்டுங் கூட்டி உரைக் கப்பட்டது.

பிரணவம் வேத முதலாகிய எல்லாக் கலைக்கும் முதல் என் பதை “ஒமென்னும் பதமதனில் வேதமாதிரி யுற்பவிக்கும்” என் னும் சிவநாமோத்தா வாக்கியங்கொண்டறிக. சமட்டி - தொகுத் துச் சொல்வது, வியட்டி-வகுத்துச் சொல்வது.

தேவர்களுக்கு அவி கொடுத்தலினால், பயின்று காரணப் பொருட்டு.

காலத் தவறாது பெய்தல்—மாதம் மூன்று மறை பெய்தல், வளர்க்கும் என்னும் எச்சம் இடப்பெயர் கொண்டது. மறை யோர் என்னும் எழுவாய் வருவித்தாரைத்துக் கொள்க. பிரம தேவர் பூசித்துப் பேறு பெற்றமையின் பிரமபுரம் எனப்பட்டது.

உடு. அறுபதமுாலும்-அறுகாலுடைய வண்டுகள் பண்பாடு கின்ற (சோலைகுழந்தை), வேணுபுரம் விரும்பினே - வேணுபுரத்தை விரும்பி எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர்.

குரபத்மன் போருக்குடைந்த இந்திரன் பூசித்த காலையில் சிவபெருமான் வேணு (மூங்கில்) வாய் முளைத்து அதுக்கிரகம் புரிந்த காரணத்தானும், இந்திரன் ஆசாரியர்ப் பிழைத்த பழி போகவும், விருத்திராசுரனைக் கொன்ற பழிதுடைக்கவும் அகத்திய முனிவர் உபதேசப்படி வேணுவழியாய் இத் தலத்தை யடைந்து பூசித்த காரணத்தானும் வேணுபுரம் என்பதாயிற்று.

௩௪௮ அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

உசு. இகலியமைந்து உணர் புகலி அமர்ந்தனை - (தேவர்கள் தம்மைப்) பகைத்த (சூரபதுமனது) வலிவை உணர்ந்து சரணடைந்த புகலியை விரும்பி எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர்.

இகல்-பகை. மைந்து-வலி. சூரபதுமனால் துயரடைந்த தேவர் பிரமேசரைப் புகலடைந்து வழிபட்ட காரணத்தால் புகலியாயிற்று.

உஎ. பொங்கு நாற்கடல் சூழ் வெங்குரு விளங்கினை - கோபித்து மிகவும் பெருகி எழுந்த நான்கு கடல்களும் சூழ்ந்த வெங்குருவைத் திருப்பதியாகக்கொண்டு விளங்குகின்றீர்.

பொங்குதல்-பெருகி யெழுதல். நாற்கடல் சூழ்தல்-பிரளய வெள்ளஞ் சூழ்தல். விளங்குதல்-வழிபடும் அடியார்க்குத் தம்மைக் காட்டுவீத்தல்.

பிரமதேவரால் - இகழப்பட்ட அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் நாரத முனிவர் உபதேசம் பெற்று வந்து பூசித்துத் தேவ குருவுக்குச் சமத்துவம் பெற்ற காரணத்தாலும், யமதருமன் நரகவாசிகள் தன்னைக் கொடியவன் என்று இகழும் பழி நீங்குமாறு பூசித்து அவர் பூர்வ உணர்ச்சி பெற்று மௌனமாயிருக்க அருள் பெற்ற காரணத்தாலும் வெங்குரு எனப்படுவதாயிற்று.

உஅ-உக. பாணி மூவுலகும் புறைய மேல் மிதந்த-ஊழி வெள்ளத்தில் மூன்றுலகங்களும் அமிழவும், தான் அழுந்தாது அவ் வெள்ளத்தின்மேல் தோணியுருவங்கொண்டு மிதந்த, தோணிபுரத்துறைந்தனை-தோணிபுரத்து வசிக்கின்றீர்.

பாணி-நீர். மூவுலகு-சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதலம் என்பன. கற்பாந்தத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு சித்த மாயையாகிய (பிரணவம்) தோணியில் வீற்றிருப்பத் தான் அழியாதிருக்கின்ற காரணத்தால் தோணிபுரமாயிற்று.

உக-உஃ. தொலையா இருவிதி வாய்ந்த - ஒரு காலத்துங் கெடாத செல்வம் வாய்ந்த, பூந்தராய் ஏய்ந்தனை - பூந்தரையைப் பொருந்தி வசிக்கின்றீர்.

இருந்தி-சங்கவிதி பதுமநிதியுமாம். இரணியாக்கனைச் சுவே தவராக வருக்கொடு கொன்று பூமியைக் கொம்பிலேற்று வருத்திய பழிபோகத் திருமால் பூசித்த காரணத்தால் பூந்தராய் என்னப்பட்டது. இருந்தியும் பூவுந் தாருமாய்ப் பூசித்து அழியா வரம் பெற்றமையால் ஆயதெனலும் உண்டு.

௩௧. வரபுரமென்றுணர் சிரபுரத்துறைந்தனை-பூசித்தவர்க்கு வரத்தைத் தருவதாகிய நகரமென்று அறியப்பெறும் சிரபுரத்து எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர்.

வரம்மேன்மையுமாம். சயிங்கேநயன் என்னும் அசுரன் வேற்றுருவாய்த் தேவருடன் இருந்து அமுதுண்ண, சூரியனால் காட்டப்பெற்று விட்டுணுவால் வெட்டுண்ட தலைக்கூறுகிய இராகு பூசித்துப் பேறுபெற்ற காரணத்தால் சிரபுரமாய் தென்க.

௩௨-௩௩. ஒருமலை எடுத்த இருதிநல் அரக்கன்-தனக்கு ஒப்புயர் வின்றி விளங்கும் திருக்கயிலாய மலையினைப் பெயர்த்தெடுத்த மிக்க வலியினைபுண்டய இராவணன், விறல் கெடுத்தருளினை - வீரத்தைக் கெடுத்தருளினீர்.

அரக்கன்-இராவணன், விரல்-வலியும் வெற்றியுமாம். விறல் கெடுத்து-தோள்களும் தலையுளும் நசுங்கியழுப்படி செய்தது.

௩௩. புறவம் புரிந்தனை-புறவம் என்னும் தலத்தினை விரும்பியிருக்கின்றீர்.

புரிதல்-விரும்புதல், வேள்விக்காலத்து இந்திரன் பருந்துருவாகவும் அக்கினி புறவுருவாகவும் வந்து தன்னைப் பரிசோதித்த போது சிபிச்சக்கிரவர்த்தி புரவின் எடைக்குத் தன் தசையரிந்திட்டுப் போதாமை கண்டு தான் துலையேறித் தன் புகழ் நிறுத்தினானாகப் புறவாகிய அக்கினி அப் பாவம் போமாறு பூசித்த காரணத்தால் புறவ மாயது.

௩௪-௩௫. முந்நீர்த் துயின்றோன் - பாற்கடலில் யோக நித்திரை புரிகின்ற விட்டுணு மூர்த்தியும், நான் முநன் அறிபா

௩௫

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

நான்கு முகத்தினையுடைய பிரமதேவரும் அறியாத, பண்பொடு
நின்றனை-பெருமையினை யுடையரா யிருக்கின்றீர்.

முந்நீர்-ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர்; மழைநீர், நிறைந்த கடல்;
படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று நீர்மை யுடைமை
யின் கடல் முந்நீர் எனப்பட்டது என்பர் நச்சினர்க்கினியர். துயில்-
யோக நித்திரை, தியேயனாகிய இறைவனைத் தியானித்துச் செய்
யும் யோகம். “பையஞ்சுடர் விடு நாகப்பள்ளி கொள்வா னுள்ளத்
தான், திருமாலகத்தான்” என வரும் தேவாரத் திருவாக்குக்கள்
காண்க. பண்பு-பெருமை. அது பசு பாச ஞானங்களால் அறியப்படாத
மேன்மை. அகங்கார முடையார்க்கு அறியனா யிருத்தல் என்ற
லுமாம்.

௩௫. சண்பை அமர்ந்தனை-சண்பை என்னுந் திருப்பதியை
இடமாக விரும்புகின்றீர்.

கபில முனிவர் சாபப்படி தங்குலத்தினன் வயிற்றிற்
பிறந்திருப்புலக்கையைப் பொடித்துக் கொட்டிய துகள் சண்பைப்
புல்லாக முனைத்திருந்ததை ஆயுதமாசக்கொண்டு போர் செய்து
மடிந்த யாதவர் கொலைப்பழி தம்மை யணுகா வண்ணம் கண்ணன்
பூசித்த காரணத்தால் சண்பை யெனலாயிற்று.

௩௬-௩௭. ஐயுறும் அமணரும் - ஐயவுணர்வின்ையுடைய சம
ணர்களும், அறுவகைத் தோரும்-சூனியம் கூறுகின்ற புத்தர்களும்,
ஊழியும் உணரா-தமது மயக்க வறிவால் யாண்டும் அறியலாகாத,
காழி யமர்ந்தனை-சீகாழியை விரும்பி யிருக்கின்றீர்.

ஐயுறுதல் - தமது பொருளை நிச்சயமாகத் துணிந்து நிறுத்
தாமல் பல சந்தேகக்கொண்டு கூறல். வேதப் பிரமாணத்தை
ஐயுற்று ஒப்பாமையுமாம். இறைவன் மயக்கஅறிவால் ஒருகாலும்
அறியப் பெருமை பற்றி ஊழியுமுணரா என்ற தென்க. காழி-
சீகாழி; முதற்குறை.

௩௮-௩௯. நடைத்தில் தோற்ற காளியம்மையார் பூசித்துப் பேறுபெற்ற
காரணத்தானும், காளிதன் என்னும் சர்ப்பம் பூசித்த காரணத்

திருவெழுந்தறிருக்கை

நாடுக

தானும், சீகாழி (ஸ்ரீகாழி) யாயிற்று. ளகரம் முகரமாய்த் திரிந்தது

௩௮. எச்சன்-வேள்வி யுருவனாயும், ஏழிசையோன்-ஏழிசை யுருவனாயும், கொச்சையை மெச்சினே-கொச்சைவயத்தைத் திருப் பதியாக உகத்தருளினீர்.

எச்சம்-வேள்வி, “ வேதமும் வேள்வியுமாயினுக்கு ” என் னும் திருவாசகம் காண்க. இறைவன் உலகமும் உலகநாதனுமா யிருத்தல்போல வேள்வியும் வேள்வித் தலைவனுமாய் இருப்ப னென்பது காணத்தக்கது. ஏழிசை : குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பன. இவை முறையே மிடறு, நா, அண்ணம், சிரம், நெற்றி, நெஞ்சு, மூக்கு என்பனவற்றை இட மாகக் கொண்டு பிறக்கும். இவையே ஏழ்சுரமெனவும், வீணையி னேழ்சுரம் பெனவும் படும். இன்னும் இவற்றின் தெய்வம், சுவை முதலியவற்றின் விவரங்களையும், இவற்றாற் பண் பிறக்கும் நியதி யையும் இசை நூல்களிற் கண்டு கொள்க. இறைவன் ஏழிசை யுரு வனாதல் “ ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் ” என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தா னறியப்படும். கொச்சைவயம் கொச்சைபென நின்றது. பராசரர் தாம் மச்சகந்தியை ஆற்றிடை யிற் புணர்ந்து பெற்ற தூர்க்கந்தமும், பழியும் போமாமு பூசித்த காரணத்தால் கொச்சைவயமெனலாயிற்று.

௩௯-௪௧. ஆறுபதழம் - பிரத்தி பிரத்தியாகாரம் துல்லியம் துல்லியாதீதம் வித்தை அவித்தை என்னும் ஆறுபதங்களும், ஐந்தம் கல்வியும் - ஆசு மதுரம் சித்திரம் வித்தாரம் விரையம் என்கிற ஐந்துவிதமான கல்வியும், முதல் மறை நான்கும் - முதன் மையாகிய நான்கு வேதங்களும், மூன்று காலமும்-இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர் என்னும் மூன்று காலமும், தோன்ற நின்றனை-தோன்றுவ தற்கு ஏதுவாகி நிற்கின்றீர்.

௪௨. இருமையின் ஒருமையும் - ஆன்மாக்களோடு கலந்து அத்துவிதமாயும், ஒருமையின் பெருமையும் - எல்லாத் தன்னு ளடங்கிய எல்லையில்லாத ஒரே சிவமாயும் நிற்கின்றீர்.

இருமையின் ஒருமை - அத்துவிதம், இரண்டல்ல எனுந் தன்மை. ஒருமையின் பெருமை - அகண்டாகார சச்சிதானந்த சொருபத்தன்மை.

சுஉ-சஎ. மறுவிலா மறையோர் - குற்றமில்லாத வேதங்களை யுடைய பிராமண குலத்தில் தோன்றி, கழுமலம் - கழுவப்பட்ட மலத்தை யுடையவனாய், முதுபதி - அநாதி நித்திய சிவத்தன்மையடைந்த, கவுணியன்-கவுணிய கோத்திரத்திலே தோன்றிய திருஞானசம்பந்தன் உரைத்த, கட்டுரை-இத் திருவெழுக்கற்றிருக்கைத் திருப்பதிசமாகிய ஆன்மாக்களுக்கு உறுதியுக்கும் உண்மை வசனத்தை, கழுமல முதுபதி - கழுமல மென்னும் பழைய திருப்பதியை வீரும்பி எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, கவுணியன் - தலைக் கலத்து உண்கின்ற இறைவனே, அறியும் - அறிந்துகொண்டருள்வர், அணைய தன்மையை ஆதலின் - அப்படிப்பட்ட பெற்றியை உடையர் ஆகையால், நினை-தேவரீரை, நினையவல்லவர்-எண்ணியேத்த வல்லவர், நீணிலத்து இலர் - பெரிய உலகில் இல்லாதவராவர் என்றவாறு.

கழுவப்பட்ட மலம் விசுதி பிரித்துக் கூட்டி மலங்கழுவப்பட்ட என்று பொருள் கொள்க. அம்மை யப்பனாய் இறைவன் எழுந்தருளி யதுக்கிரகித்த ஞானே நிருமல சிவத்தன்மையடைந்தவர் பிள்ளையார் என்க.

கழுமலம், உரோமசமுனிவர் இங்கெழுந்தருளி இறைவனை வழிபட்டு ஞானோபதேசம் பெற்றுத் தம்மலங்கழுவப் பெற்றமையான் இப் பெயர்த்தாயிற்று. முதுமை-பழமை.

கம்-தலை. பிரம கபாலம்: உணியன் - பலியேற் றுண்பவர்.

மறையோரது கழுமலம் என்னும் பழம்பதியிற் றோன்றிய திருஞானசம்பந்தனது கட்டுரையை அறியும் கழுமல முதுபதிக் கவுணியரே, தேவரீர் அணையதன்மையை உடையர் ஆகலின் என்று பொருள் கூறுவதும் ஒத்ததாகும். இருமையின் ஒருமையும் ஒருமையின் பெருமையும் மறுவிலா மறையோர் என்றே பொருள் கொள்ளலும் ஆகும். அறியும், உகந்தருள்வர் என்பது கருத்து.

இல்லாதவராதல்-பிறவாதவராதல் ; முத்தி யடைவர் என்பது கருத்து. நினைவல்லவர் நீணிலத்து இலர் என்பதற்கு தேவரது சொருபத் தன்மையும், தடத்தத் தன்மையும் மேலே கூறிய அரிய பெற்றியை உடையவாதலின் அவற்றைச் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலு முடையவராகிய உலகினர் அறிய வல்லவரல்லர் என்று பொருள் உரைத்தலும் ஒன்று. ஆயினும் முற்கூறிய பொருளே பலச்சுருதி கூறுதற்கு ஏற்றதாகின்றது.

சிவபாதவிருதயர் தமது பூசைக்காலத்துத் தினந்தோறும் பிள்ளையாரது புத்தி முத்திகளைத் தரத்தக்க திருப்பதிகங்களை ஒதும் மியமமுடையவராய் இருத்தலையும், திருப்பதிகங்கள் நாளும் பெருகி எண்ணிறத்தன வாதலின் அக்கருத்து அவர்க்கு முற்றுப் பெறுதல் அரிதாதலையும் அறிந்த பிள்ளையார் இத் திருவெழுக்கூற் றிருக்கையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளித் தமது பிதாவுக்கு அருளி இத்னை ஒதின் எல்லாப் பதிகங்களையும் ஒதிய பலன் சித்திக்கும் என்று கூறியருளினார் என்பது இதன் வரலாறு.

இத்திருப்பதிகத்திற் பிரமபுரம் பேணினை, வேணுபுரம் விரும் பினை, புகலியமர்ந்தனை, வெங்குரு விளங்கினை, தோணிபுரத் துறைந்தனை, பூத்தராயேய்த்தனை, சிரபுரத் துறைந்தனை, புறவம் புரிந்தனை, சன்னை யமர்ந்தனை, காழியமர்ந்தனை, கொச்சையை மெச்சினை, கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் எனச் சீகாழியின் பன் னிரண்டு திருப்பெயர்களும் கூறப்பட்டன. இதுவன்றி சாதாரி வழிமொழித் திருவிராகப்பதிகம், ஏகபாதம், இயமகம், பல்பெயர்ப் பத்து, திருவிருக்குக் குறள், மொழிமாற்று, சக்கரமாற்று, கோமூத் திரி, ஈரடி என்னும் பதிகங்களுள்ளும் இந்நியமம் கொள்ளப் பட்டது. சீகாழியின் ஏனைய திருப்பதிகங்க ளெல்லாம் இப் பன் னிரு பெயர்களின் ஒவ்வொரு பெயரின் மேலனவாய்த் தனித்தனி கூறப்பெற்றிருக்கும். பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களும் கூறப் பெற்ற திருப்பதிகங்களினெல்லாம் அப் பெயர்கள் ஒரேவிதமான வரிசையில் முறைப்படக் கூறியிருத்தல் காணப்பெறும். அருண் மொழித்தேவராகிய சேக்கிழார் பெருமானும் திருநாள் சம்பந்த

௩௩

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மூர்த்தி நாயனார் புராணத்துள் கச - ந் திருப்பாட்டினும் இம்முறை வைப்புப் போற்றி யருளினார். இம்முறை வாளா கூறியதன்று ; யாம் பாராட்டிப் போற்றியது என்பார் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பூத்தராய்ப் “ பத்து சேர்விரலாள் ” என்னுந் திருப்பதிகத்து இரண்டாம் திருப்பாட்டில் “ ஒன்றிரண்டொரு மூன்றொரு சேர் பதி ” யெனக் கூறி யருளினார். “ ஒன்றிரண்டொரு மூன்று ” ஆறு எனப் பொருள்பட்டுப் பூத்தராய் ஆறாவது கூறப் பெறுவது என் றறிவிக்கின்றது. இம்முறை யாதுபற்றிப் போற்றப் பெற் றதோ வெனின் இப் பன்னிரு பெயர்களும் முறையே பன்னீரு கத்து இத்தலத்துக்குச் சரித்திரக் கிரமத்தில் ஏற்பட்டன வென் கையாலென் றறியப்படும். இப் பெற்றியைத் தீருவேண்காட்டி கள் தமது தீருக்கழமலமும்மணிக்கோவையுள் ட - ந் திருப் பாட்டில் “ வசையில் காட்சி யிசைநனி விளங்க, முன்னு ணிகழ்ந்த பன்னீருகத்து, வேறுவேறு பெயரி னூறின் றியன்ற, மையறு சிறப் பிற் றெய்வத் தன்மை, புகலி நாயக இகல்விடைப் பாக ” என்று விளக்கினமை காண்க. இஃதறியாது சைவத்திருமுறைகட்கு உரை யெழுதப் புகுந்தார் சிலர் “ ஒன்றிரண்டொரு மூன்று ” என்பதை “ ஒன்றிரண்டிரு மூன்று ” என்று திரித்துப் பொருள் காண லாயினர். அவ்வாறு திரித்தும் அவர் கண்டது யாதோ அறிகிலம். ஒன்றிரண்டிரு மூன்று பன்னிரண்டு என்பது அவர்கண்டபொருள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனார்

திருக்கடவூர்மயானம்

பண்-காதாரம்

சிவனுருவம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வரியமறைபார் பிறையார் மலையோர்சிலையா வணக்கி
எரியமதில்க னெய்தா ரெரியமுசல முடையார்
கரியமிடறு முடையார் கடவூர்மயான மமர்ந்தார்
பெரியவிடைமேல் வருவா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ஐ) வரிய-இசைப்பாட்டுருவமாகிய, மறையார்-வேதங்கையுடையவர், பிறையார் - திங்கட் பிறையை யணிந்தவர், மலை-மலையை, ஓர் சிலையா-ஒப்பற்ற வில்லாக, வணக்கி-வணைத்து, மதில்கள் - மும்மதில்கள், எரிய - எரிந்துபோம்படி, எய்தார் - அம்பிணையெய்தவர், எறியும் - எறியப்படுகின்ற, முசலம் உடையார் - உலக்கையை உடையவர், கரிய - கருநிறம் பொருந்திய, மிடரும் உடையார் - கண்டத்தையும் உடையவர், கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார் - திருக்கடவூர் மயானம் என்னும் தலத்தை விரும்பி எழுந்தருளினார், பெரிய - பெரிதாகிய, விடைமேல் வருவார் - இடபத்தை ஊர்ந்து வருவார், (இனைய பெற்றியையுடைய) அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்-எமது பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

வரி - இசைப்பாட்டு. வேதங்கள் சுரத்தோடு கூடிய பாட்டுருவமா யிருத்தலின் “வரிய மறை” எனப்பட்டது. மலை-மேருமலை. முசலம் உலக்கை: இது கையினின்று எறியும் அத்திரங்களுள் ஒன்று. கடவூர் மயானம்-கடவூரிலுள்ளதாகிய மயானம். இராதந்திர

கற்பத்தில் விட்ணு மூர்த்தி முதலிய தேவர்கள் புனிதமாகிய இத்தலத்தில் தாம் உண்ணும்படி கொணர்ந்த அமுத கலயத்தைவைத்துப் பூசித்தபோது அது சிவலிங்கமாக எழுந்தருளினமையின் இத்தலம் கடலூராயிற்று. கடம்-கலயம். இத்தலத்தின் கீழ்ப்புறத்தில் பிரமதேவரைத் தகனம் செய்து மீண்டும் உயிர்ப்பித்து அவர்க்குப் படைப்புத்திறம் அருளினமையின் அவ்விடம் மயானம் ஆயிற்று. இஃது ஒரு தனித்தலம். ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (க)

மங்கைமணந்த மார்பர் மழுவாள்வலனென் றேர்தித்
கங்கைசடையிற் கரந்தார் கடலூர்மயான மபர்ந்தார்
செங்கண்வெள்ளே றேறிச் செல்வஞ்செய்யா வருவா
ரங்கையேறிய மறியா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) மங்கை - உமாதேவியார், மணந்த - கலந்தருளிய, மார்பர் - மார்பினை யுடையவர், மழுவாள் ஒன்று - மழுவாயுதம் ஒன்றை, வலன் ஏந்தி - வலப்புறத்தில் தாங்கி, கங்கை - கங்கையை, சடையிற் கரந்தார்-சடையிற் கரக்கச் செய்தவர், கடலூர் மயானம்-கடலூர் மயானத்தை, அமரந்தார்-விரும்பினவர், செங்கண்-சிவந்த கண்களையுடைய, வெள் ஏறு ஏறி - வெண்ணிறமாகிய இடபத்தை யூர்ந்து, செல்வம் செய்யா-தம்மை வழிபடுவார்க்குச் செல்வத்தைச் செய்யும்படி, வருவார்-எழுந்தருளி வருவார், அங்கை ஏறிய-அழகிய கையிற் றரிக்கப்பட்ட. மறியார் - மான்கன்றினை யுடையவர், அவர் ஏ - இப்பெற்றியையுடைய அவரே, எம்பெருமான் அடிகள் - எம்பெருமானாகிய கடவுள் ஆவார் என்றவாறு.

மழுவாள் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. சடையிற் கரத்தல் - பல முகத்தாற் பெருகிவருகிற கங்கையைச் செருக்கழித்துத் தம் சடையிற் புன்னுனைப் பனியொப்பச் செறுத்தல், 'பகீரதற்காப் பரத்தியுழும் புனற்கங்கை பனிபேரலாகச் செறுத்தானே' என வரும் திருத்தொண்டிய காரணம். ஏற்றினது கண்ணின்செம்மை. சினக் குறியையும், வெண்மை-புனித்தன்மையையும் உணர்த்தி நின்றன. செல்வம் - அழிவில்லாத திருவடிப்பேராகிய செல்வம்.

செய்து எனப் பொருள்படும் செய்யா என்பது ஈண்டுச் செய்தற்கு என்னும் பொருளில் வந்தது. (௨)

ஈடலிடப மிசைய வேறிமழுவொன் தேந்திக்
காடதிடமா வுடையார் கடவுர்மயான மமர்ந்தார்
பாடலிசைகொள் கருவி படுதம்பலவும் பயில்வா
ரடலரவ முடையா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) ஈடெல்-இணையற்ற, இடபம்-வீடையை, இசைய-பொருந்துமாறு, ஏறி-ஊர்ந்து, மழு ஒன்று ஏத்தி-மழுவொன்றினைத் தாரித்து, காடது-புறங்காட்டினை, இடமாவுடையார்-உறைவிடமாகக் கொண்டவர், கடவுர் மயானம் அமர்ந்தார் - கடவுர் மயானத்தை விரும்பினவர், பாடல் - பாட்டினது, இசை-இசையினை, கொள்-தம்மிடத்துக் கொண்ட, கருவி-கருவிசனாகிய, படுதம் பலவும் பயில்வார் - வாத்திய விசேடங்களெல்லாவற்றையும், பயில்வார்-பயில்கின்றவர், ஆடல் அரவம் உடையார் - ஆடுகின்ற பாம்பினையுடையவர், அவர் ஏ-இப் பெற்றிவாய்ந்த அவரே, எம்பெருமான் அடிகள் - எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

காடது, அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. காடு, ஈண்டுப் பொதுவாகிய சர்வ சம்மார மயானம். கடவுர் மயானம் - தலம். கருவிகள் பாட்டிசையைக் கொள்வது - பாட்டோசையோடு கருவியோசை பருந்து நிழலுமென ஒத்து நிகழ ஒலிப்பது. வாத்தியம் பலவும் பயில்வதை “குழல் மொந்தை தாளம் வீணை கொக்கரையின் சச்சரியின் பாணி யானே” என்பதுபோன்ற திருப்பாட்டுக்களால் அறிக. ஆடல் அரவமுடைமையை “தோட்டிரே துத்தியைந் தலை நாகத்தை யாட்டிரே” என்னும் தேவாரந்தா லறிக. (௩)

இறைநின்றிலங்கு லையா ளினையாளொருபா லுடையார்
மறைநின்றிலங்கு மொழியார் மலையார்மனத்தின் மிசையார்
கறைநின்றிலங்கு பொழில்சூழ் கடவுர்மயான மமர்ந்தார்
பிறைநின்றிலங்கு சடையா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) இறை நின்று இலங்கு-கையிறையில் நிலை பெற்று விளங்குகின்ற, வளையாள்-வளையினை யுடையவராகிய, இளையாள்-இளமை தங்கிய உமாதேவியாரை, ஒருபால் உடையார் - ஒரு பக்கத்த உடையவர், மறை நின்று இலங்கு - வேதங்கள் நின்று விளங்குகின்ற, மொழியார்-திருவார்த்தையை உடையவர், மலையார்-மயக்க வறிவில்லாதவரது, மனத்தின் மிசையார்-மனத்தின்மீது எழுந்தருளியவர், கறை நின்று இலங்கு - கருநிறம் பொருந்தி விளங்குகின்ற, பொழில்சூழ்-சோலைகள் சூழ்ந்த, கடவுள் மயானம் அமர்த்தார் - கடவுள் மயானத்தை விரும்பினவர், பிறை நின்று இலங்கு-பிறைச் சந்திரன் தங்கி விளங்கும், சடையார்-சடையினை யுடையவர், அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள் - எம்பெருமனாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

மறை நிலிலங்கு மொழி என்றது வேதம். அவர் திருவார்த்தை என்றபடி. மலையார் ஐயத்திரிபின்றி இறைவனையறிந்து துதிப்பவர். இவர் மனத்திற் குடிக்கொண்டிருப்பதை, “நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக்கொண்டவன்” என்னுந் தேவாரத்தானும், “மலர்மிசை யேகினான்” என்னும் பொய்யாமொழியானும் அறிக. கறை-கறுப்பு. மரச்செறிவினாண்டாகிப் இருள். (ச)

வெள்ளையெருத்தின் மிசையார் விரிதோடொருகா திலங்கத் துள்ளுமிளமான் மறியார் சுடர்பெற்ச்சடைக லிலங்கக் கள்ளநகுவெண் டலையார் கடவுள்மயான மமர்த்தார் பிள்ளைமதிய முடையா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) வெள்ளை எருத்தின் மிசையார்-வெண்ணிறமாகிய இடபத்தின்மேல் எழுந்தருளுபவர், விரிதோடு-ஒளியைப்பெருக்குகின்ற தோட்டினையணிந்த, ஒருகாது இலங்க - இடக்காதின் பாங்குர்த்தங்குமாறு, துள்ளும் இளமான் மறியார்-துள்ளிக் குதிக்கின்ற இளமைதங்கிய மான் கன்றினையுடையார், சுடர் பொற்சடைகள் துலங்க - சுடருகின்ற பொன்னிறமாய சடைகள் விளங்க, (அவற்றின்மீது) கள்ளம் நகுவெண் டலையார் - கள்ளத்தன்மை வாய்ந்த நகுவெண்டலையையுடையவர், கடவுள்மயானம் அமர்த்தார்-கடவுள்

மயானத்தை விரும்பினவர், பிள்ளை மதியம் உடையார்-(சடையில்)
இளம்பிறையை உடையவர், அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான்
அடிகள் - எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

விரிதோடு - ஒளியியக்கும் தோடு, வினைத்தொகை. ஒரு கா
தென்றது மற்றொருகாதிற் குண்டல முடைமையின். தோடொரு
காது-தோட்டினையுடைய காதில், இஃது இடப்புறக்காது. தாருகா
வனத்துத் தம்மீது விடுக்கப்பட்டு உலகஞ்ச ஒலித்துவந்த மானி
னைத் தமது காதில் ஒலிக்குமாறு இறைவன் அணிந்தது கருத்து.
நகுவெண்டலை தகைசுழிந்து வாயங்காந்து சிரிக்குமாறு பற்கள்
தோன்ற விளங்கும் பிரமசிரம். இதனது கள்ளந்தனம்,

“கிடந்த பாம்பருகு கண்டரிவை பேதுறக்
கிடந்த பாம்பவளை யோர்மயிலென் றையுறக்
கிடந்த நீர்ச்சடை மிசைப்பிறையு மேங்கவே
கிடந்து தானகுதலைக் கெடிலவா ணரே”

என்னுந் திருவதிகை வீரட்டானத் தேவாரத்தா னறியப்படும்.
பிள்ளை-முதிராத இளம்பருவத்தன்மை. மதியம்-அம் சாரியை, மதி-
மதுவை (அமிர்த்தத்தை) உடையது. சந்திரன் அமிர்த கலையை
யுடைய ஒஷ்திராயகன். (௩)

பொன்றாதுதிரு மணங்கொள் புனைபூங்கொன்றை புனைந்தா
ரொன்றுவெள்ளே றுயர்த்த துடையாரதுவே யூர்வார்
கன்றவினஞ்சூழ் புறவிற் கடவுர்மயான மமர்த்தார்
பின்றூழ்சடையா ரொருவ ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) பொன்தாது - பொன்னிறமாகிய மகரத்தம், உதி
ரும்-சிந்துகின்ற, மணங்கொள் - வாசனையைக் கொண்ட, புனை-
அலங்கரிக்கப்பட்ட, பூங்கொன்றை - பொலிவுடைய கொன்றை
மலர்மாலையை, புனைந்தார் - தரித்தவர், உயர்த்தது - கொடியாக
உயர்த்தியதாகிய, ஒன்றா-நிகரில்லாத, வெள்ளேறு - வெள்ளிய
இடபத்தை, உடையார்-உடையவர், அதுவே ஊர்வார்-அதனையே
வாகனமாகவும் ஊர்ந்தருளுவர், கன்றினம் சூழ் புறவில்-கன்றுகளை

நாகுய

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

யுடைய பசுக்கட்டங்கள் குழ்த முல்லை நிலத்தில் உள்ள, கடலூர் மயானம் அமர்த்தார் - கடலூர் மயானத்தை விரும்பினவர், பின் தாழ்சடையார்-பின்னே தொங்குகின்ற சடையை யுடையவராகிய, ஒருவர்-ஒப்பற்றவர், அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்-எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

கொன்றை-திருவடையாளமலை. உயர்த்தது இடபம் உடையார் இடபக் கொடியுடையார் என்னும் பொருளது. “கொடி மேலிடபமும் கோவணக் கீளுமோர் கொக்கிற்கும்” என்னும் பொன்வண்ணத்தந்தி இடபக் கொடியைக் கூறும். கற்றா எனற் பாலது கன்றா என மெலித்தது. புறவு-முல்லை நிலம். பின்னாழ் சடை, தாழ்த்த சடையுடைமை “தாழ்சடை எட்டுத்திசையும் வீசி” என்னும் காரைக்காலம்மையார் முத்தநிருப்பதிகம் கூறும். “பொன்னாற் புரித்திட்ட பொற்சடை யென்னப், பின்னாற் பிறங்க விருத்தவன் பேர்ந்தி” என்னுந் திருமந்திரமு மது. (௭)

பாசமான கலைவார் பரிவார்க்கமுத மனையா
ராசைதீரக் கொடுப்பா ரலங்கல்விடைமேல் வருவார்
காசைமலர்போன் மிடற்றார் கடலூர் மயான மமர்த்தார்
பேசவருவா ரொருவ ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) பாசமான-(அடியவரது) வினைப்பாசங்களை, கலை வார்-பறித்தருள்பவர், பரிவார்க்கு-அன்பு செய்பவர்க்கு, அமுத மனையார் - அமிர்தத்தை ஒத்தவர், ஆசைதீரக் கொடுப்பார்-தம்மை வழிபடுவோரது ஆசையடங்கும்படி ஈந்தருளுபவர், அலங்கல் விடை மேல் வருவார்-அசையும் தன்மைத்தாகிய இடபத்தின்மேல் எழுந்தருள்பவர், காசைமலர்போல் - காயாம் பூவினைப்போன்ற, மிடற்றார் - கரிய கண்டத்தை உடையவர், கடலூர் மயானம் அமர்த்தார்-கடலூர் மயானத்தை விரும்பினவர், பேச வருவார் ஒருவர் - யாவரும் புகழ்மாறு வருபவராகிய ஒப்பற்றவர், அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்-எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

திருக்கடவுர்மயானம்

நான்கு

பாசம்-இருவினைப்பாசம். இதனை “இருவினைப் பாச மும் மலக்கலார்த்தலின், வருபவக்கடலின் வீழ்மாக்கள்” என்னும் பெரியபுராணமும், “அறம்பாவ மென்னு மருங்கயிற்றூர்கட்டி” என்னும் திருவாசகமும் கூறுதல் காண்க. பரிதல்-அன்புசெய்தல். அமுத மனையராதல் - நரைதிரை மூப்பில்லாத நீத்தத்தன்மைய ராக்கல்.

(ஏ)

செற்றவரக்க னலறத் திகழ்சேவடிமெல் விரலாற் :
கற்குன்றடர்த்த பெருமான் கடவுர்மயான மமர்த்தார்
மற்றொன்றினையில் வலிய மாசில்வெள்ளி மலைபோற்
பெற்றொன்றேறி வருவா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) செற்ற அரக்கன்-கோபங் கொண்ட அரக்கனாகிய இராவணன், அலற-அலறியமும்படி, திகழ் சேவடி-விளங்குகின்ற திருவடியின், மெல்விரலால்-மெல்லிய திருவிரலால், கல்குன்று - கற்களையுடைய கயிலாயமலையின் கீழ், அடர்த்த-நெருக்கி வருத் திய, பெருமான்-தலைவர், கடவுர் மயானம் அமர்த்தார் - கடவுர் மயானத்தை விரும்பினவர், மற்றொன்று - வேறொன்றும், இணை இல்-நிகரில்லாத, வலிய-வலிதாகிய, மாசில் - குற்ற மற்ற, வெள்ளிமலை போல்-வெள்ளிமலையைப் போன்ற, பெற்றம் ஒன்று- இடபம் ஒன்றின்மீது, ஏறி வருவார்-இவர்த்து வருவார், அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள் - எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

திருவடி - “மாணிக்க மொத்து மரகதம் போன்று வயிர மன்னி, ஆணிக் கனகமு மொக்கும்” சுயம்பிரகாசமான ஞானப் பிழம்பினதாகலின் “திகழ்சேவடி” என்றார். சேவடி: “தேவ ரெல்லாந் தொழ்ச் சிவந்த செந்தான்”. கயிலாயம்-வெள்ளிமலையாக வும் கற்குன்றென்றது இனம்பற்றி யென்க. பெற்று - பெற்றம் என்பதன் ஈற்று அம் கெட்டு நின்றது. இது வெள்ளிமலை போல் வது என்பதை “வெள்ளிக் குன்றத்தன் வண்ணமெவ் வண்ண மவ் வண்ணமால் விடை” என்னும் பொன்வண்ணத்தந்தாதித் திருப்பாட்டிற் காண்க. கற்குன்றடர்த்த-ஏழாம் வேற்றுமைத்

௩௬௨

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தொகை. அடர்த்த என்னும் எச்சம் வினைமுதற் பெயர்கொண்டது. (அ)

வருமாகரியி னுரியார் வளர்புன்சடையார் விடையார்
கருமானுரிதோ லுடையார் கடலூர்மயான மமர்த்தார்
திருமாலொடுநான் முகனூர் தேர்த்துங்காண முன்னெண்ணப்
பெருமானெனவும் வருவா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) வரும்-எதிர்த்து வந்த, மா-பெரிய, கரியின் உரியார்-யானைத்தோலை யுடையவர், வளர்புன் சடையார்-வளர்ந்த புல்லிய சடையை யுடையவர், விடையார் - இடபத்தை யுடையவர், கருமான் உரிதோல் உடையார் - கருமானினது உரிக்கப்பட்ட தோலை யுடையவர், கடலூர் மயானம் அமர்த்தார் - கடலூர் மயானத்தை விரும்பினவர், திருமாலொடு நான்முகனும் - விட்டுணு மூர்த்தியோடு பிரமதேவரும், முன்-முன்பு, தேர்த்தும்-தேடியும், காண ஒண்ணு-காணமுடியாத, பெருமான் எனவும் வருவார்-இறைவன் என்று சொல்லவும் படுவர், அவர் ஏ-அவரே, எம்பெருமான் அடிகள்-எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

கருமான்-மானின் பேதம். இது வடமொழியில் இருட்டின மிருக மெனப்படும். அதிக புனிதத்தன்மை வாய்ந்தது. இறைவன் மானுறேல் உடைமையை “ நெய்யாடி நின்மலனே நீலகண்டி நிறைவுடையாய் மறைவல்லாய் நீதியானே, மையாடு கண்மடவாள் பாகத்தானே மானுறேலுடையாய் மகிழ்த்து நின்றாய் ” என்னும் திருத்தாண்டகத்திற் காண்க. ஒண்ணு ஒன்று என்பதன் மருஉ. ஈறுகெட்டபெயரெச்சம். பெருமான் என்னும் செயப்படு பொருள் கொண்டது. (க)

தூயவிடைமேல் வருவார் துன்னுருடைய மதில்கள்
காயவேவச் செற்றார் கடலூர்மயான மமர்த்தார்
தீயகருமஞ் சொல்லுஞ் சிறுபுன்றேர ரமணர்
பேப்பேயென்ன வருவா ரவரெம்பெருமா னடிகளே.

(ப-லா.) தூய-புனிதமாகிய, விடைமேல் வருவார்-இடபத் தின்மீது ஊர்ந்து வருபவர், துன்னுருடைய மதில்கள்-பகைவ ருடைய திரிபுரங்கள், காயவேவ செற்றார்-எரிந்தொழியக் கோபித் தவர், கடவுர் மயானம் அமர்ந்தார்-கடவுர் மயானத்தை விரும்பின வர், தீய கருமம் சொல்லும் - தீய காரியங்களை நல்லனவாகச் சொல்லுகின்ற, சிறுபுன் தேரர் அமணர்-அற்பத்தன்மை வாய்ந்த புல்லிய புத்தரும் சமணரும், பேய் பேய் என்ன வருவார்-பேய் பேய் என்று இகழும்படி எழுந்தருள்வர், அவர் ஏ-அவரே, எம் பெருமான் அடிகள்-எம்பெருமானாகிய கடவுளாவார் என்றவாறு.

விடை தருமமாதலால் தூயவிடை எனப்பட்டது: துன்னல்- நெருங்கல். செறல்-கோபித்து அழித்தல். தீய கருமம் சொல் லல்-தேராராகிய புத்தர் பிறன் கொன்றதைத் தின்னல் பாவமில்ல யென்னல், புத்தன் தாயின் விலாவைப் பீறி வெளிவருதல், வேள் வியை யிகழ்தல் முதலியனவும், சமணர் தலைபறித்தல், பாயுடுத் தல், நின்னுண்ணல், பல்தீற்றாமை முதலியவற்றை அறமெனக்கூற இறைவன் கடையூழில் பேயோடு ஆடுதல் முதலியவற்றின் பொரு ளறியாது இவனையும் பேய் என நிந்தித்துக் கூறுவர் என்க. தேரர்-புத்தரில் ஒருவகையினர். (௮)

மரவம்பொழில்சூழ் கடவுர் மன்னுமடான மபர்ந்த
அரவமசைத்த பெருமா நகலமறிய லாகப்
பரவுமுறையே பயிலும் பந்தன்செஞ்சொன் மாலை
இரவும்பகலும் பரவி நினைவார்வினைக ளிலிரே.

(ப-லா.) மரவம் பொழில் சூழ்-குங்கும மரச்சாலை சூழ்ந்த, கடவுர்-திருக்கடவுரில், மன்னும்-நிலைபெற்ற, மயானம் அமர்ந்த- திருமயானத்தில் எழுந்தருளிய, அரவம் அசைத்த பெருமான்- பாம்பைக் கச்சையாகக் கட்டிய இறைவனது, அகலம்-வியாபகத் தன்மை, அறியலாக-அறிப்படுமாறு, பரவும் முறையே பயிலும்- வழிபாடுசெய்யும் முறைமையாகவே எத்துகின்ற, பந்தன்-திருஞான சம்பந்தனது, செஞ் சொன்மாலை-செவ்விய சொன் மாலையாகிய பதிகத்தை, இரவும் பகலும்-அல்லும்பகலும், பரவி நினைவார்-

௩௬௪

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

நினைந்து துதிப்பவர், வினைகள் இலர்-வினைகளில்லாதவராவர் என்றவாறு.

மாவம்-குங்குமமரம். ஆரவம் கச்சாகும் என்பதை “புற்றர வுக்கச்சார்த்த புனிதாவென்றும் பொழில்லாருராவென்றும் போற்றா நில்லே” என்பதனால் அறிக. அகலம்-பரப்பு, வியாபகம். “அகல மளக்கிற் பாரில்லாவடி” என்றபடி இறைவன் வியாபகம் அறிய முடியாதெனினும் பிள்ளையார் தமது சிவஞான சம்பந்தமான சிவ கரணங்கொண்டு கூறுவர் என்பது தெளிக. அகலம் வியாபகத்தன் மையின் அருமை என்றும் கூறலாம். பந்தன் - திருஞானசம்பந்தன். செஞ்சொல்-செம்பொருட்டன்மை தெரிக்கும் சீரிய சொல். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

கோயிற்றிருவிருத்தம்

பண்-கொல்லி

சிவனுருவம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாளே யுடைக்கமு கோங்கிப்பன் மாட நெருங்கியெங்கும்
வாளே யுடைப்புனல் வந்தெறி வாழ்வாய் நில்லதன்னு
ளாள வுடைக்கழற் சிற்றம் பலத்தர னுடல்கண்டார் [னே.
பீளையுடைக்கண்க ளாற்பின்னைப் பேய்த்தொண்டர் காண்பதென்

(ப-நா.) பாளேஉடை கமுகு - பாளேகளையுடைய கமுக
மரங்கள், ஓங்கி - உயர்ந்து, எங்கும் - எவ்விடத்தும், பல்மாடம்
நெருங்கி-பலமாடங்கள் செறிந்து, வாளேஉடை புனல் - வாளேமீன்
கள் தன்னிடத்துச் சஞ்சரிக்கப்பெற்ற நீரானது, வந்து எறி-வந்து
அலைவீசுகின்ற, வாழ்வாய் - வளம்பொருந்திய வயல்களையுடைய,
தில்லை தன்னுள்-தில்லைத் திருப்பதியில், ஆள்உடை - உயிர்களை
யாளும்பொருட்டு, உடையகழல்-திருவடியினக்கொண்ட, சிற்றம்
பலத்து ஆரன் - சிற்சபையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானது,
ஆடல் கண்டால்-திருநடனத்தைத் தரிசித்தால், பேய்த்தொண்டர்-
பேய்த்தன்மை வாய்ந்த திருத்தொண்டர், பீளேஉடை கண்களால்-
பீளையையுடைய கண்களைக்கொண்டு, பின்னை-பிறகு, காண்பது-
காணத்தக்கது, என்னே - யாதுளது என்றவாறு.

சிற்சபையில் எழுந்தருளிய குஞ்சிதபாதத்தையுடைய இறைவனது திருநடனத்தைத் தரிசித்தபிறகு காணத்தக்க தொன்றுமில்லையென்பதாம், கழுமுகன் பாளைவிரியும் காலத்து மிக்க வாசனையை யெங்கும் பரப்பி அழகிய தோற்றத்தை யுடையனவாய் விளங்கித் தாமுடைய இடங்களெல்லாம் நீர்வளமுடையன வெனக் காட்டும் பெற்றிபற்றிப் பாளையுடைக் கழுமுகு என்ற தென்க. வன்மாடம் நெருங்கியென்றது மிகுதிபற்றி. எறிதல் - அலைதல். வாழ்தல் - தங்குதல். தில்லை மரம் அடர்ந்த வனத்தில் ஆன பதியும் தில்லை எனப்பட்டது. ஆள உடைக்கழல் - யாவனாரும் ஆளும் பொருட்டு உள்ளதாகிய குஞ்சிதபாதம். இத்திருவடியே முத்தி பயப்பதாம். இதனை “முத்திரான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு” என்னுந் திருவாக்காற் காண்க. ஆடல்-பஞ்சகிருத்திய அனுக்கிரகத் திருத்தாண்டவம். பேய்த்தொண்டர்-சிவஞானிகள் பித்தர் பேயர் பாலர் இவர்களது தன்மையுடையவராவர் என்பதனால் பேய்த்தொண்டர் ஆயினார். தஞ்செயல் இழந்து பரவசமாதல்தின்கருத்து. பீளையை யுடைய இழிந்த கண்களும் இறைவனைக் காணப்பெறின் பெரும் பயனுடையவாம் என்பது. சித் அம்பலம், என்பது சிற்றம்பலம் என மருவிற்று. இதனை தற்பவம், தற்சமம், உற்சவம் முதலிய வற்றினும் காண்க. அரன் - ஆன்மாக்களின் பாவங்களைச் சேதிப்பவன்.

(க)

பொருவிடை யொன்றுடைப் புண்ணிய மூர்த்தி புலியதள னுருவுடை யம்மலை மங்கை மணா னுலகுக்கெல்லாந் திருவுடையந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன் றிருவடி யைக்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

(ப-ஸா.) பொருவிடை ஒன்று உடை - போர் செய்கின்ற இடமும் ஒன்றினையுடைய, புண்ணியமூர்த்தி - புண்ணியத்தையே வடிவமாக உடையவனும், புலிஅதளன் - புலித்தோலை ஆடையாக உடையவனும், உருஉடை-அழகினையுடைய, அ-அந்த, மலைமங்கை மணான் - பார்வதி தேவியாருக்கு நாயகனும் ஆகிய, உலகுக்கு எல்லாம்-எல்லா உலகுக்கும், திருவுடை அந்தணர் - முத்திச்

கோயிற்றிருவிருத்தம்

௩௬௪

செல்வத்தையுடைய அந்தணர்கள், வாழ்கின்ற-வசிக்கின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்-தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத் தெழுந்தருளிய இறைவனது, திருவடிபைக்கண்ட-திருவடிகளைத் தரிசித்த, கண்கொண்டு-கண்களால், மற்று-வேறு, இனி-மேல், காண்பது - காணத்தக்கது, என்னே-யாதுளது என்றவாறு.

இறைவன் மாயா உருவனன்றி மந்திரவடிவின் ஆகையால் புண்ணிய மூர்த்தியாயினன். பார்வதி தேவியாரது உருவின் மேன்மை “படியெழுதலாகாத மங்கையோடு மேவனை” என, நீருவல்லவாய்த் திருத்தொண்டகத்திற் கூறப் படுதலும் காண்க. தில்லைவாழ் அந்தணர் திருவுடைமை விரதிசயமாகிய முத்தித் திருவுடைமை. ஆளுடைய பிள்ளையாரும் “செல்வர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய செல்வன்” என்றார். இவர் “ஊழி முதல்வர்க் குரிமைத்தொழிற் சிறப்பால், வாழி திருத்தில்லை வாழந்தணர்”, ஆயினர் என்று திருத்தொண்டர் புராணங் கூறும். முதற்றிருப் பாட்டால் திருநடனமும், இத்திருப்பாட்டாற் நிருவடியும் கூறப் பட்டன வென்க.

(உ)

தொடுத்த மலரொடு தூபமுஞ் சாந்துங்கொண் டெப்பொழுது மடுத்த வணங்கு மயனொடு மாலுக்குங் காண்பரியான் பொடிக்கொண் டணிந்துபொன் னாகிய தில்லைச்சிற் றம்பலவ னுடுத்த துகில்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

(ப-ஸி.) தொடுத்தமலர் ஒடு-தொடுக்கப்பட்ட மலர் மாலக னோடு, தூபமும் சாந்தும் கொண்டு - நறும்புகையும் சந்தனமும் கைக்கொண்டு, எப்பொழுதும்-எப்போதும், அடுத்து வணங்கும் - நெருங்கி வழிபடுகின்ற, அயன் ஒடு மாலுக்கும்-பிரம விட்டுணுக் களுக்கும், காண்பு அரியான் - காணுதற்கரியவனும், பொடி கொண்டு அணிந்து-திருநீற்றிலால் திருமேனியைச் சுண்ணித்து, பொன்ஆகிய-பொன்னால் மேய்த்துமுற்றிய, தில்லை சிற்றம்பலவன்- தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தை யுடையவனுமாகிய இறைவனது, உடுத்த துகில்-அணிந்த திருவாடையை, கண்ட - தரிசித்த, கண் கொண்டு - கண்களால், மற்று-வேறு, இனி - மேல், காண்பது - காணத்தக்கது, என்னே-யாதுளது என்றவாறு.

௩௬ அ அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தொடுத்தமலர்-மலர்மாலே. கொண்டு-மூன்றனுருபு. மாலுக் கும்-உம்மை உயர்வு சிறப்புப் பொருளது. பொடி-திருநீறு, வட மொழியிற் பஸ்மம் என்பர். அணிந்து என்னும் வினையெச்சம் சிற்றம்பலவன் என்னும் குறிப்பு வினைப்பெயர் கொண்டது. பொன்னுகிய அம்பலம் எனக் கூட்டுக. பெரியதேவர்க்கும் காண் பரியவன் அடியவர்க்கு எளியன் என்பது கருத்து. “காதி லிரண்டு பேர் கண்டோ ரிரண்டுபேர், ஏதிலராய்க் காணு ரிரண்டுபேர் - பேதைமுலை, உண்ண ரிரண்டுபேர் ஒங்குபுலி யூருக்குப், பெண்ணு னை பேரிரண்டு பேர்” என்னும் தில்லைக்கலம்பகப் பாட்டு இதனை அழகுபெறக் கூறும். இத் திருப்பாட்டில் இறைவன் திரு வாடை கூறப்பட்டது. (௩)

வைச்ச பொருணமக் காகுமென் நெண்ணி நமச்சிவாய
அச்ச மொழிந்தே னணிதில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
பிச்சன் பிறப்பிலி பேர்நந்தி யுந்தியின் மேலசைத்த
கச்சி னழகுகண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே.

(ப-ரை.) நமச்சிவாய - “நமச்சிவாய” என்னும் திருவைத் தெழுத்து, நமக்கு-பற்றுக்கோ டொன்றில்லாத எங்களுக்கு, ஆகும்-உற்றவிடத் துவவும், வைச்சபொருள் - சேமநிதி, என்று எண்ணி-என்று நிச்சயித்து, அச்சம் ஒழிந்தேன் - பிறவிப்பயம் ஒழியப்பெற்றேன், அணி-அழகிய, தில்லை அம்பலத்து - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்து, ஆடுகின்ற - திருக்கூத்தாடுகின்ற, பிச்சன் - பித்தனும், பிறப்பு இலி-பிறப்பில்லாதவனும், பேர் நந்தி-பெரிய நந்தி யென்னும் திருநாம முடையவனும் ஆகிய இறைவன், உந்தி யின்மேல்-திருவுந்தியின்மேல், அசைத்த-கட்டிய, கச்சின்-கச்சையி னது, அழகு-அழகினை, கண்டால்-பார்த்தால், பின்னை-பிறகு, கண்கொண்டு-கண்களால், காண்பது - காணத்தக்கது, என்னே- யாதானது என்றவாறு.

வைச்ச, பிச்சன் என்பன வைத்த, பித்தன் என்பவற்றின் போல். நமச்சிவாய-தூலபஞ்சாக்கரம். அச்சம்-பிறவிப்பயம். இறை

கோயிற்றிருவிருத்தம்

௩௩௩

வன் தன் பெருமைதானறியாத் தன்மையனும், அடியார் மாட்டுப் பெருவிருப்புடையனும் யாதுஞ் செய்பவனுமாதலின் பித்தனாயினனென்க. ஆளுடைய நம்பிகள் 'பித்தாபிறை சூடி'யென்பது காண்க. பேர் என்பதைப் பெயர் எனக் கொண்டுரைத்தலுமாம். நந்தி-அழிவில்லாதவன். உந்தியின்மே லசைத்த கச்சு-திருவுதரக் கச்சு. அழகு-பொலிவு. இத் திருப்பாட்டில் திருவுந்திக் கச்சு கூறப்பட்டது. (ச)

செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்க
நெய்ஞ்ஞின் நெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான் [நே.
கைஞ்ஞின்ற வாடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டகாண்பதென்

(ப-ரை.) செய்ஞ்ஞின்ற-வயல்களின்றற்கிய, நீலம்-கருங்குவளைகள், மலர்கின்ற-மலர்ந்து கமழ்கின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்-தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்து எழுந்தருளியவனும், நெய்ஞ்ஞின்று எரியும்-நெய்தங்கி எளிகின்ற, விளக்கு ஒத்த-விளக்கொளி யொத்த, நீலமணி மிடற்றான் - நீலமணி போலும் திருமிடற்றினையுடைய வனுமாகிய இறைவன், மைஞ்ஞின்ற-மைதிட்டிய, ஒண்கண்-அழகிய கண்களையுடைய, மலைகள்-உமாதேவியார், கண்டு-தரிசித்து, மகிழ்ந்து நிற்க - களிகொண்டிருக்க, கைஞ்ஞின்ற-இடக்கரத்தால் குஞ்சிதபாதத்தைக் காட்டி நிற்கின்ற, ஆடல்-திருநடனத்தை, கண்டால்-தரிசித்தால், பின்னை - பிறகு, கண் கொண்டு - கண்களால், காண்பது-காணத்தக்கது, என்னே-வேறு யாதுளது என்றவாறு.

நின்ற எனற் பாலது னின்ற எனப் போலியாயிற்று. நீலம்-நீலோற்பலம், கருங்குவளை. மலைமகள்-சிவகாம வல்லியார். கண்டு மகிழ்ந்து நின்றல்-இறைவனது ஞான நடனம், தரிசித்தோரை முத்தித் தடங்கரையிற் சேர்ப்பதெனினும், ஆன்மக்கள் தமது ஊனக் கண்களாற் கண்டு திளைக்கமாட்டாமைபற்றி, உலகன்னையாகிய சிவகாம வல்லியார், பாலுண்ணுங் குழவியினது பசியகுடர் மருந்து வேகத்தையாற்றாமையற்றி அதனைத் தாயுண்ணுமாறு போல இறை

௪௪௦

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

வனது திருநடனத்தைக் கண்டு ஆன்மாக்கட்கு அருளுதல்.
“பாலுண் குழவி பசுங்குடர் பொருதென, நோயுண் மருந்து
தாயுண் டாங்கு, மன்னுயிர்த் தொகுதிக் கின்னருள் கிடைப்ப,
வையமீன் றளித்த தெய்வக் கற்பின், அருள்குற்றகொண்ட வையரித்
தடங்கண், திருமாண் சாயல் திருத்திழை காணச், சிற்சபை பொலி
யத் திருநடம் புரியும், அற்புதக்கூத்த” என்னும் சீநம்பரமும்
மணிக் கோவையா னறிக. விளக்கு-ஆகுபெயர். கைஞ்சின்ற
ஆடல்-வீசிய கரத்தால் குஞ்சிதபாதத்தைக் காட்டியாடும் நடனம்.
இத் திருப்பாட்டால் இறைவன் குஞ்சிதபாதத்தைக் காட்டியாடுதல்
கூறப்பட்டது. (டு)

ஊனத்தை நீக்கி யுலகறிய வென்னை யாட்கொண்டவன்
நேனெத் தெனக்கினி யான்றில்லைச் சிற்றம் பலவனெங்கோன்
வானத் தவருப்ய வன்னஞ்சை யுண்டகண் டத்திலங்கு
மேனத் தெயிறுகண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டுகாண்பதென்னே.

(ப-ரை.) ஊனத்தை நீக்கி-எனக்குற்றதாகிய குறை பாட்டை
நீங்கும்படி செய்து, உலகு அறிய-உலகினர் யாவரும் அறியும்படி,
என்னை-ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளியேனே, ஆட்கொண்டவன்-ஆட்
கொண்டருளியவனும், தேன் ஒத்து-தேன் போன்று, எனக்கு-
அடியேனுக்கு, இனியான் - இன்பத்தைத் தருபவனும், தில்லைச்
சிற்றம்பலவன் - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத் தெழுந்தருளியவனும்,
எம்கோன்-எமது தலைவனும் ஆகிய இறைவன், வானத்தவர் உய்ய-
தேவர்கள் சாவாது பிழைக்கும்படி, வல் நஞ்சை - கொடிய
விடத்தை, உண்ட-உண்டருளிய, கண்டத்து - திருநீலகண்டத்
தில், இலங்கும்-விளங்குகின்ற, ஏனத்து எயிறு - பன்றிக் கொம்
பினை, கண்டால்-தரிசித்தால், பின்னை-பிறகு, கண்கொண்டு-கண்
களால், காண்பது-காணத்தக்கது, என்னை-யாதுளது என்றவாறு.

ஊனம்-குறைபாடு ; ஈண்டு நாயனார் சைவசமயத்தை விட்
டுச் சமண சமயப் படுகுழியில் வீழ்த்திருந்த தன்மை ; அது காரண
மாகக் கொடுக்கப் பெற்ற சூலையுமாம். இவரை உலகறிய ஆட்

கோயிற்றிருவிருத்தம்

ராக

கொண்டதை நாவுக்கரசு என்னும் நன்னூலும் உலகேழினும் நயப்
புற வென்று இறைவன் அருளியதாகத் திருத்தொண்டர்புராணம்
கூறுமாற்றால் அறிக. இறைவன் திருநடனம் கண்டோர் அனைத்
தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன் சொரியுங் குனிப்பாதலின்
“தேனெத் தெனக்கினியான்” என்ற தென்க. எனத்தெயிறு: ‘என
முளைக் கொம்பு’ என்ற இடத்திற் கூறியது காண்க. இத் திருப்
பாட்டில் இறைவன் திருநீலகண்டத்துத் தரித்த எனத் தெயிறு
கூறப்பட்டது. (சு)

தெரித்த கணையாற் றிரிபுர மூன்றுஞ்செந் தீயின்மூழ்க
எரித்த விறைவ னிமையவர் கோமா னிணையடிக
டரித்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
சிரித்த முகங்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

(ப-லா.) தெரித்த-தேர்த்தெடுத்த, கணையால் - அம்பினால்,
திரிபுரம் மூன்றும் - வானிலே திரியாநின்ற மூன்று புறங்களை
யும், செந்தீயில் மூழ்க-செந்நிறமுள்ள தீயின் மூழ்குமாறு, எரித்த-
எரித்தருளிய, இறைவன்-தலைவனும், இமையவர் கோமான்-தேவர்
கள் பெருமானும், இணை அடிகள்-தம் இரண்டு சேவடிகளையும்,
தரித்த-தாங்கிய, மனத்தவர்-மனத்தினை உடைய அடியவர். வாழ்
கின்ற-வசிக்கின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்-தில்லைத் திருச்சிற்றம்
பலத்து எழுந்தருளியவனும் ஆகிய இறைவனது, சிரித்த முகம்-
புன்னகை புரியும் திருமுகத்தை, கண்ட-தரிசித்த, கண்கொண்டு-
கண்களால், இனி-மேல், மற்று-வேறு, காண்பது-காணத்தக்கது,
என்னே-யாதுளது என்றவாறு.

தெரித்தல்-தக்கதெனத் தேர்த்தெடுத்தல். திரிபுரம்-வினைத்
தொகை; திரியும்புரம் என்பது பொருள். தரித்தல்-உள்ளக் கிழி
யின் உருவெழுதித் திளைத்தல். தரித்த மனத்தவர்-தில்லைவாழ்
தணருமாம். சிரித்த முகம்-தன் சந்தியின் வரும் அடியவரை
‘என்றுவர் தாயெனு மெம்பெரு மான்றன் றிருக்குறிப்பே’

௭௭௨

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

என்றபடி அழைத்தாட்கொள்ளும் திருக்குறிப்புடைய நகை முகம்
இத் திருப்பாட்டில் இறைவன் திருமுக தரிசனங் கூறப்பட்டது. ()

சுற்று மமரர் சுரபதி நின்றிருப் பாதமல்லாற்
பற்றென் நிலோமென் றழைப்பப் பரவையு ணஞ்சையுண்டான்
செற்றங் கநங்கனைத் தீவிழித் தானில்லை யம்பலவ
னெற்றியிற் கண்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

(ப-ரை.) சுற்றும்-நாற்புறமுஞ் சூழ்த்த, அமரர்-தேவர்களும்,
சுரபதி-அவ்வமரர் தலைவனாகிய இந்திரனும், நின்-தேவரீரது, திருப்
பாதம் அல்லால்-திருவடியை அல்லாமல், பற்று ஒன்று இலைாம்-
பிறிதொரு துணை உடையோ மல்லோம், என்று அழைப்ப-என்று
முறையிட்டழைக்க, பரவையுள் நஞ்சை-கடலிலெழுந்த நஞ்சினே,
உண்டான்-உண்டருளிபவனும், அங்கு-முன்பு திருக்கயிலாயத்தில்,
அங்கனை-மன்மதனை, செற்று-செறும்படி, தீ விழித்தான்-அனற்
கண்ணைத் திறந்தருளினவனும், தில்லை அம்பலவன்-தில்லைத் திருச்
சிறிறம்பலத்தில் எழுந்தருளினவனுமாகிய இறைவனது, நெற்றி
யில் கண்-நெற்றிக் கண்ணை, கண்ட-தரிசித்த, கண் கொண்டு-கண்
களால், இனி-மேல், மற்று-வேறு, காண்பது-காணத்தக்கது,
என்னே-யாதுளது என்றவாறு.

சுற்றுதல்-சூழ்தல். சூழப்படுதல்தலைமையைக் குறிக்குமாற்றை
உய்த்துணர்க. அமரர்-இறவாதவர்: உபசாரம். நண்டுத்தேவர்களும்
அவர் தலைவனும் கூறப்பட்டு மற்றையோர் கூறப்படாமையால்
அவர் நஞ்சினால் நலிந்து கூவி யழைத்திலர் போலுமென ஏற்
படக் கூடிய ஐயப்பாட்டினை விலக்குவான், எங்களை யொழிந்த
பிறரும் எம்போல்வாரே, இப்போது காக்கில்லார், நீவிர் ஒருவரே
தஞ்சம் என்று அவர் அழைத்தாங்கு அவர் வாயில் வைத்துக் கூறிய
சிறப்பினைக் கண்டுகொள்க. அழைத்தல் - ஒலமிட்டுக் கூவுதல்.
செற என்பது செற்று எனத் திரிந்து வின்றது. விழித்துச் செற்
றவன் எனப் பிரித்துக் கூட்டலுமாம். அங்கன்-அங்கமில்லாத
வன், அருவன். தனது நாயகிக்கு மட்டும் அங்கனாகவும் ஏனே
யோர்க்கு அங்கனாகவும் இருக்க அருளியது இறைவன் என்பதைக்

கோயிற்றிருவிருத்தம்

நா.எ.ந.

கந்த புராணத்தா லறிக. செற்றியிற்கண்-விருபாக்ஷம் : இது தீக் கண். இத் திருப்பாட்டால் நெற்றித் திருக்கண் கூறப்பட்டது. ()

சித்தத் தெழுந்த செழுங்கம லத்தன்ன சேவடிகள்
வைத்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றப்பலவன்
முத்துப் வயிரமு மாணிக்கத் தன்னுள் விளங்கியது
மத்த மலர்சண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

(ப-ரை.) சித்தத்து-அன்பரது மனத்தகத்து, எழுந்த-பூத்த, செழுங் கமலத்து அன்ன-செழுவிய தாமரை மலரினே ஒத்த, சேவடிகள்-செவ்விய திருவடிகளை, வைத்த-எழுந்தருளச் செய்த, மனத்தவர்-மனத்தினே யுடையவர்கள், வாழ்கின்ற-வதினின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்-தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத் தெழுந்தருளிய இறைவனது, முத்தும் வயிரமும்-முத்தும் வயிரமுமாகிய இவை, மாணிக்கம் தன்னுள் - மாணிக்கத்தினிடத்து, விளங்கியது - மிளிர்த்தாலொத்த, ஊமத்தமலர் - ஊமத்தமலரினே, கண்ட - தரிசித்த. கண்கொண்டு-கண்களால், இனி-மேல், மற்று - வேறு, காண்பது-காணத்தக்கது, என்னே-யாதுளது என்றவாறு.

சித்தத்து எழுந்த தாமரை-மனத்திற் பூத்த தாமரை: இஃது ஆதாரத் தாமரைகள் எட்டனுள் ஒன்று. இதன் விரிவை எல்லாம் யோகநூலுட் கண்டு தெளிக. செழுங் கமலத்தன்ன சேவடிகள் வைத்த மனத்தவர் என்பதை “செழுக்கமலத்திரளனரின் சேவடி சேர்ந்தமைந்த, பழுத்த மனத்தடியார்” என்னுந் திருவாசகத் தோடு ஒப்புநோக்குக. முத்தும் வயிரமும் போன்ற ஒளியுடன் கூடிய வெண்ணிறமுடைய ஊமத்தமலர் மாணிக்கம் போன்ற செந்நிறமுடைய இறைவன் திருச்சடைக் கற்றையில் விளங்கும் கோலம் ஈண்டுக் கருதப்பட்டது. தாமத்தம் எனப் பிரிப்பினும் அமையும். முத்து விடப்பட்டது என்னும் பொருளது; இப்பியால் விடப்படுவது. முத்தும் வயிரமும் வெண்மணிகள், மாணிக்கம் செந்நிறமணி. இத் திருப்பாடல் இறைவன் திருச்சடையிற் றரித்த ஊமத்தமலர் கூறப்பட்டது. (க)

௩௪

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தருக்கு மிகுத்துத் தன்றோள் வலியுன்னித் தடவரையை
வரைக்கைக ளாலெடுத் தார்ப்ப மலைகள் கோன்சிரித்து
அரக்கன் மணிமுடி பத்து மணிதில்லை யம்பலவ
னெருக்கி மிதித்த விரல்கண்ட கண்கொண்டு காண்பதென்னே.

(ப-ரை.) தருக்கு மிகுத்து-செருக்குமிக்கு, தன் தோள்வலி -
தனது புயவலியை, உன்னி-அதிகமாக எண்ணி, தடவரையை -
பெரிய திருக்கைலாய மலையை, வரைக்கைகளால் - மலைபோன்ற
திண்ணிய கைகளால், எடுத்து-பெயர்த் தெடுத்து, ஆர்ப்ப-ஆரவா
ரஞ் செய்ய, மலைமகள் கோன்-பார்வதிக்கு நாயகனாகிய, அணி
தில்லை அம்பலவன் - அழகிய தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலவன்,
சிரித்து-கைத்தெள்ளி, அரக்கன்-அவ்விராவணனது, மணிமுடி
பத்தும்-கிரீட மணிந்த தலைகள் பத்தையும், நெருக்கி - மலையின்
கீழ் அழுத்தி, மிதித்த-மிதித்தருளிய, விரல்-திருவிரல்களை, கண்ட-
தரிசித்த, கண் கொண்டு-கண்களால், காண்பது - காணத்தக்கது,
என்னே-யாதுளது என்றவாறு.

வரைக்கை-வரைகளையுடைய கை என்றலுமாம். சிரித்தல் -
இவனது வலி யென்னே என்று எண்ணி நகையாடி எள்ளுதல்.
முடி தலையை யுணர்த்திற்று. மிதித்த விரல் என்றது இறைவனது
அளவிலாற்றலை யுணர்த்தியவாறு. இத் திருப்பாட்டால் இறைவ
னது திருவிரற் காட்சி கூறப்பட்டது. (ஐ)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

திருப்புவணம்

திருத்தாண்டகம்

சிவனுருவம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வடிவேறு திரிகுலர் தோன்றுந் தோன்றும்
 வளர்ச்சடைமே ஷிளமதியந் தோன்றுந் தோன்றுங்
 கடியேறு கமழ்கொன்றைக் கண்ணி தோன்றுங்
 காதில்வெண் குழைதோடு கலந்து தோன்று
 மடியேறு களிற்றரிவைப் போர்வை தோன்று
 மெழிறிகமூந் திருமுடியு மிலங்கித் தோன்றும்
 பொடியேறு திருமேணி பொலிந்து தோன்றும்
 பொழிறிகமூம் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(ப-ரை.) பொழில் திகழும் - சோலைகள் விளங்குகின்ற, பூவணத்து திருப்புவணத்தி லெழுந்தருளிய, எம்-எமது, புனித னூர்க்கு-பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானுக்கு, வடிவு ஏறு-வடித்தல் ஏறிய, திரிகுலம்-மூவிலைச்சூலம், தோன்றும் தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும் தோன்றா நிற்கும், வளர்ச்சடைமேல்-நீண்ட சடைமேல், இளமதியம்-இளம்பிறை, தோன்றும் தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும் தோன்றா நிற்கும்; கடிஏறு-ஒளி மிகுந்த, கமழ்-மணங் கமழ்கின்ற, கொன்றைக் கண்ணி - கொன்றை மலர்மாலை, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும்; காதில்-திருக்காதுகளில், வெண்குழை-வெண்ணிறமாகிய சங்கக் குழையும், தோடும்-தோடும், கலந்து-வலப்புறத்

தும் இடப்புறத்தும் சேர்ந்து, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும்; இடி ஏறு-இடிபோற் பிளிறுதல் மிக்க, களிற்றுகிவை-யானைத் தோலாகிய, போர்வை-போர்வை, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும்; எழில் திகழும்-அமுது மிக்கு விளங்கும், திருமுடியும்-திருமுடியும், இலங்கி தோன்றும்-விளங்கித் தோன்றா நிற்கும்; பொடி ஏறு-திருவெண்ணீறு சண்ணிக்கப் பெற்ற, திருமேனி - திருமேனியானது, பொலிந்து தோன்றும்-விளங்கித் தோன்றா நிற்கும் என்றவாறு.

வடிவு அழகெனினுமமையும். திரிகுலம் - முத்தலைச்சூலம். தோன்றும் தோன்றும் : அடுக்கு உவகை பற்றியது. சுடி-புதுமை, ஒளி. கண்ணி-முடியிற் சூடும் மாலை. குழைதோடு முன்னர்க் கூறியது காண்க. பூவணம்-பாண்டி நாட்டுத்தலம். (க)

ஆணாகிப்பெண்ணாய வடிவு தோன்று

மடியவர்கட் காரமுத மாகித் தோன்று

மூணாகி யூர்திரிவா னாகித் தோன்று

மொற்றைவெண் பிறைதோன்றும் பற்றார் தம்மேற்

சேணாக வரைவில்லா வெரித்த னேன்றாஞ்

செத்தவர்த மெலும்பினாற் செறியச் செய்த

பூணாணு மரைநாணும் பொலிந்து தோன்றும்

பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப-ரை.) ஆணாகி - ஆணுருவா யிருந்தே, பெண்ணாய - அதனோடு பெண்ணுருவமாகிய, வடிவு தோன்றும் - திருவுருவம் தோன்றா நிற்கும்; அடியவர்கட்கு-தொண்டர்களுக்கு, ஆர் அமுதம் ஆகி-கிடைத்தற்கரிய அமுதமாகி, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும்; ஊண் ஆகி-பலியுணவின் பொருட்டாக, ஊர் திரிவான் ஆகித் தோன்றும்-ஊர்தோறும் திரிபவனாகித் தோன்றா நிற்கும், ஒன்றை-ஒன்றாகிய கலையையுடைய, வெண்பிறை தோன்றும்-வெண்ணிறத்தை யுடைய பிறைச்சந்திரன் தோன்றா நிற்கும்; பற்றார்தம் மேல்-பகைவராகிய திரிபுரத்தவரை, சேண் நாக வரைவில்லால் - வானமளாவிய மேருமலையாகிய வில்லினால், எரித்தல் தோன்றும்-

திருப்பாவணம்

௩௭௭

எரிசெய்தமை தோன்ற நிற்கும்; செத்தவர்தம் - இறந்தோரது; எனும்பினால் செறிபச்செய்த - எனும்பினர் பொருந்தக் கட்டிய, பூண் நாணும்-தரிக்கும் மாலைகளும், அரைநாணும்-அரைநாணும் பொலிந்து தோன்றும் - விளங்கித் தோன்றநிற்கும் என்றவாறு.

இப் பதிகத்தின் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டின் உரைத் தொடக் கத்தும் 'பொழி நிகழும் பூவணத் தெம் புனிதனார்க்கு' என்ப தற்கு உரை கூறிக்கொள்க.

ஆணகிப் பெண்ணைய வடிவு - ஆணும் பெண்ணும் கலந்த திருவுருவம். ஆர்அமுதம் உண்ணு மமுதமுமாம். ஆகி-செய்வெ னெச்சத் திரிபு. ஒற்றை-ஒன்று. செத்தவர் - ஊழியிறுதியில் நசித்த பிரம விட்டுணுக்கன். எனும்பாபரணம் பூண்ட வருவம் - கங்காளத் திருவுருவம். இது சிவபெருமானது இறைமைக் குணத்தை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. இச்செய்தியை, "பெருங் கடல் மூடிப் பிரளயங்கொண்டு பிரமனும்போய், இருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான் களேபரமும், சுருங்கடல் வண்ணன் களேபர முங்கொண்டு கங்காளராய், வருங்கடல் மீளநின் றெம்மிறை நல் வீணை வாசிக்குமே" என்றுத் திருவிருத்தத்தாற் காண்க. (உ)

கல்லாலி நீழற் கலந்து தோன்றுங்

கவின்மறையோர் நால்வர்க்கு நெறிக ளன்று

சொல்லாகச் சொல்லியவா தோன்றுந் தோன்றுஞ்

சூழரவு மான்மறிபுந் தோன்றுந் தோன்று

மல்லாத காலனைமுன் னடர்த்த ரோன்று

மைவகையா னினைவார்பா லமர்ந்து தோன்றும்

பொல்லாத புலாலெலும்பு பூணுப்த் தோன்றும்

பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப-அ.) கல்லாலின் நீழல் - கல்லால மரத்தின் நீழலில், கலந்து தோன்றும் - பொருந்தித் தோன்றநிற்கும்; கவின்-சிவப் பொலிவுவாய்ந்த, மறையோர் நால்வர்க்கும்-பிரமபுத்திரர் நால்வர்க்

௩௪௮ அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கும், அன்று-அந்நாளில், நெறிகள் - ஞானநெறிகளை, சொல்லாக-
கட்டுரைகளாக, சொல்லிய ஆறு-உணர்த்தியருளிய விதம், தோன்
றும் தோன்றும் - மிகவும் தோன்றும் ; சூழ்அரவும்-சுற்றிய பாம்பு
களும், மாண்மறியும் - மாண்கன்றும், தோன்றும் தோன்றும் -
தோன்றாநிற்கும் தோன்றாநிற்கும்; அல்லாத காலனை-கொடிய
இயமனை, முன் - முன்பு, அடர்த்தல் தோன்றும் - வென்றமை
தோன்றாநிற்கும்; நினைவார்பால் - நினைக்கின்ற அன்பர்மாட்டு,
ஐவகையாய்-பஞ்சகிருத்திய மூர்த்திகளாய், அமர்ந்து தோன்றும்-
விருப்பத்தோடு தோன்றாநிற்கும் ; பொல்லாத புலால் எலும்பு-
கொடிய ஊன் தங்கிய எலும்புகள், பூணயத் தோன்றும்-ஆபரண
மாகத் தோன்றா நிற்கும் என்றவாறு.

கல்லாலி னீழல் கலந்து தோன்றியது - தென்முகத் தெய்வ
மாய் எழுந்தருளிய காலத்தில் கவின்-அழகு, சைவத் திருவுருவப்
பொலிவு, நெறி-ஞானமெய்ந் நெறி; இஃது ஐந்தெழுத்தியல்பு;
இதனை “ஞான மெய்நெறிதான் நமச்சிவாயச் சொலாம் ” எனும்
குன்றைமுனிவர் திருவாக்கா னறிக. சொல்லாமற் சொன்னவாறு-
ஆலவாய்ப்புராண தகழிணமூர்த்தி தோத்திரத்தானு மறிக; அது
பவம் வாக்குமனா தீதமாகலின் இவ்வனங் கூறியதென்க. அல்லாத-
நல்லவன் அல்லாத. அடர்த்தல் - கொல்லல். ஐவகை - பிரம.
விட்டுணு, உருத்திர, மகேச்சுரர், சதாசிவத் திருவுருவங்கள்,
பொல்லாத - அசுத்தத் தன்மை வாய்ந்த; கெட்ட நாற்றம் என்
பதிற்காண்க. (௩)

படைமலிந்த மழுவாளு மாணுந் தோன்றும்

பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்று

நடைமலிந்த விடைபோடு கொடியுந் தோன்று

நான்மறையி னொலிதோன்று நயனந் தோன்று

முடைமலிந்த தோவணமுங் கீளுந் தோன்று

மூல்வெண் சிரமலை யுலாவித் தோன்றும்

புடைமலிந்த பூதகத்தின் பொலிவு தோன்றும்

பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

திருப்புவணம்

நாகை

(ப-ரை.) படைமலிந்த - படையிற் சிறந்த, மழுவாளும் - மழுப்படையும், மானும் - மான்களும், தோன்றும் - தோன்றா நிற்கும்; பன்னிரண்டு கண்ணுடைய-பன்னிரண்டு திருக் கண்களையுடைய, பிள்ளை - புதல்வர், தோன்றும் - தோன்றாநிற்பர்; நடைமலிந்த - நடையிற் சிறந்த, விடையோடு - இடபஞ்சுதியோடு, கொடியும்-இடபக்கொடியும், தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; நான் மறையின் ஒலி - நான்குவேதங்களின் ஒலித்தல், தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; நயனம் - முக்கண்கள், தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும்; உடைமலிந்த - உடையிற்சிறந்த, கோவணமும் கீளும் - கோவணமும் கீளும், தோன்றும்-தோன்றாநிற்கும்; ஊரல் வெண்சிரமால்-நகர்தலையுடைய வெள்ளிய தலைமால், உலாவித் தோன்றும் - அசைத்து தோன்றா நிற்கும்; புடைமலிந்த - நாற்புறமும் மிக்குச் சூழ்ந்த, பூதத்தின் பொலிவு - பூதகணங்களின் விளக்கம், தோன்றும்-தோன்றாநிற்கும் என்றவாறு.

மலிதல் - மிகுந்து சிறத்தல். பிள்ளை, முருகக்கடவுள். நடைமலிந்த விடை - இறைவன் திருவுள்ளக் குறிப்பறிந்து நடக்கும் இடபம். இதனை “வேண்டு நடைநடக்கும் வெள்ளேறேறி வெண்காடு மேய விகிர்தனரே” என்னும் திருந்நாண்டகந்தா லறிக. இறைவன் சந்திதானத்து எப்போதும் நான்கு வேதங்களும் அவன் புகழைத் துதித்துக்கொண்டு நிற்பனவாகவின் “நான்மறையின் ஒலிதோன்றும்” என்றார். கீளும் கோவணமும் - “மன்னுகலை தன்னுபொருண் மறைநான்கே வான்சரடாத் தன்னையேகோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ” என்னும் திருவாக்குக் கிணங்க, வேதவுருவாதலின் உடையிற் சிறந்தனவாயின. முடை மலிந்த என்று பிரித்தலும் ஆம். மூரல் வெண்சிரமால் எனக்கொண்டு நகுவெண்டலை மால் என்று கொள்ளலுமாம். (ச)

மயலாகுந் தன்னடியார்க் கருளுந் தோன்று

மாசிலாப் புன்சடைமேன் மதியந் தோன்று

மியல்பாக விடுபிச்சை யேற்ற றேன்று

மிருங்கடனஞ் சுண்டிருண்ட கண்டந் தோன்றுங்

௩௮௦

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கயல்பாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கை நங்கை

யாயிரமா முகத்தினொடு வானிற் றேன்றும்
புயல்பாயச் சடைவிரித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(ப-ரை.) மயலாகும் - பெருவிருப்புடைய, தன் அடியார்க்கு
தமது தொண்டர்களுக்கு, அருளும் தோன்றும் - அருள்புரிதலும்
தோன்றுகிறதும்; மாசு இலா - குற்றமற்ற, புன்சடைமேல்-புல்லிய
சடைமேல், மதியம் தோன்றும்-பிறைச்சந்திரன் தோன்றுகிறதும்,
இயல்பாக - ஒழுங்காக, இடுபிச்சை - இடப்படுகின்ற பலியை, ஏற்
றல் தோன்றும் - ஏற்றுக்கோடல் தோன்றுகிறதும்; இரும் கடல்-
பெரிய கடலில் தோன்றிய, நஞ்சு உண்டு - விடத்தையுண்டு,
இருண்ட-கறுத்த, கண்டம்தோன்றும்-திருநீலகண்டம் தோன்ற
கிறதும் ; கயல் பாய-கயன்மீன்கள் பாயாநிற்க, கடும் கலுழி-கடிய
பெருக்கினையுடைய, கங்கைநங்கை-கங்காதேவியார், ஆயிரம் மா
முகத்தினொடு-பலபெரிய முகங்களோடு, வானில் தோன்றும் -
ஆகாயத்தில் தோன்றுகிறதும்; புயல்பாய-அக்கங்கை வெள்ளம்பாயு
மாறு, சடைவிரித்த - சடையைவிரித்த, பொற்பு தோன்றும்-அழகு
தோன்றுகிறதும் என்றவாறு.

மயலாதல்-அவனுக்கே பித்தாதல், தன்னை மறத்தல், தன்
ஹங்கெடுத்தல் முதலாயின. கடுமை-வேகமுடைமை முதலியன,
ஆயிரமுகம் - பலமுகம், ஆயிரம் அநேகார்த்தம். புயல் ஆகுபெயர்.
நீரையுணர்த்திற்று ; ஈண்டுக் கங்கைவெள்ளம். (இ)

பாராழி வட்டத்தார் பரவி யிட்ட

பன்மலரு நறும்புகையும் பரந்து தோன்றுஞ்
சீராழித் தாமரையின் மலர்க ளன்ன
திருந்தியபா நிறத்தசே வடிக டோன்று
மோராழித் தேருடைய விலங்கை வேந்த
னுடறுணித்த விடர்பாவங் கெடுப்பித் தன்று
போராழி முன்னீந்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(ப-ரை.) பார் ஆழிவட்டத்தார் - பெரிய கடல்குழந்த நிலவுலகத்தார், பரவிட்ட - வழிபட்டு அருச்சித்த, பல்மலரும் - பலவிதமாகிய மிக்க பூக்களும், நறும்புகையும் - மணங்கமழும் தூபமும், பரந்துதோன்றும் - விரிந்து தோன்றாநிற்கும்; சீர்ஆழி - சிறந்த வட்டமாகிய, தாமரையின் மலர்கள் அன்ன - செந்தாமரை மலர்களையொத்த, திருந்திய - திருத்தமாகிய, மாநிறத்த - அழகிய நிறத்தையுடைய, சேவடிகள் தோன்றும் - செவ்விய திருவடிகள் தோன்றாநிற்கும்; ஓர் ஆழி தேருடைய - ஒப்பற்ற சக்கரத்தையுடைய தேரைப்பெற்ற, இலங்கை வேந்தன்-இலங்கைக்கரசனாகிய இராவணனது, உடல் துணித்த - உடம்பைத் துணித்த, இடர்பாவம் - இடரினை விளைக்கும் பாவத்தை, கெடுப்பித்து - ஒழித்து, அன்று - அந்நாளில், போர்ஆழி - போர்புரிதற்கு ஏற்ற சக்கரத்தை, முன் ஈந்த - முன்கொடுத்த, பொற்பு தோன்றும் - வள்ளன்மை தோன்றாநிற்கும் என்றவாறு.

ஆழிபார்வட்டம் என மாற்றுக். பன்மலர்-அட்டபுட்பம் முதலிய பல பேதப்பட்ட மலர்கள். நறும்புகை - நறுநெய் கலந்த கமழ்ந்த குங்குலியத் தூப முதலியன. ஆழி - வட்டவடிவினது. “மாணிக்க மொத்து மரசுதம் போன்று வயிரமன்னி ஆணிக் கனகமுமொ”’ப்பது இறைவன் திருவடியிணைபாதலின் திருந்திய மாநிறத்த சேவடி என்றார். ஓராழித்தேர் - புட்பக விமானம்; குபேரனிடத்துப் பறித்தது. இலங்கை மன்னன் உடல் துணித்தது-இராமமூர்த்தி. இடர்பாவம் - பிரமக்கொலைப்பாவம். இராம பிரான் இறைவனைப் பூசித்து இப்பாவத்தைப் போக்கியது எல்லாப் புராணங்களாலும் கூறப்பெறும். சக்கரங்கொடுத்தது இவ்விராமாவதார காலத்தன்றெனினும் சக்கரம் பெற்ற விட்டுணு மூர்த்தியும் இடர்பாவங்கெட்ட இராமபிரானும் ஒரே மூர்த்தியின் மூல சொரூபமும், அவதார சொரூபமுமாதலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. போராழி முன்னீர்த்தை, “ஏறட னேழடர்த்தா னெண்ணியா யிரம்பூக் கொண்டு, ஆறுடைச் சடையினுனை யர்ச்சித்தா னடியிணைக் கீழ், வேறுமோர் பூக்குறைய மெய்ம்மலர்க் கண்ணை மிண்டக், கூறுமோ ராழியீந்தார் குறுக்கைவீ ரட்டனாரே”’ என்றுத் திருநேரிசையார் காண்க.

௩௮௨

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தன்னடியார்க் கருள்புரிந்த தகவு தோன்றுஞ்
சதுர்முகனைத் தலையரிந்த தன்மை தோன்று
மின்னனைய நுண்ணிடையாள் பாகந் தோன்றும்
வேழத்தி னுரிவிரும்பிப் போர்த்த றோன்றுந்
துன்னியசெஞ் சடைமேலோர் புனலும் பாம்புந்
தூயமா மதியுடனே வைத்த றோன்றும்
பொன்னையுத் திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னாக்கே.

(ப-ஸா.) தன் அடியார்க்கு - தமது திருத்தொண்டர்க்கு,
அருள்புரிந்த-கருணை செய்த, தகவுதோன்றும் - மேன்மைக்குணம்
தோன்றாநிற்கும்; சதுர்முகனை - பிரமதேவனை, தலையரிந்த - தலை
யினை யரிந்த, தன்மை தோன்றும்-வீரத்தன்மை தோன்றாநிற்கும்;
மின் அனைய - மின்னற்கொடிபோன்ற, நுண் இடையாள் - துட்ப
மாகிய இடையினையுடைய உமாதேவியாரது, பாகம் தோன்றும் -
இடப்பாகந் தோன்றா நிற்கும்; வேழத்தின் உரி - யானையினது
தோலை, விரும்பி - உகந்து, போர்த்தல் தோன்றும் - போர்த்துக்
கொள்ளுதல் தோன்றா நிற்கும்; துன்னிய - செறிந்த, செஞ்சடை
மேல் - செந்நிறமாகிய சடையின்மீது, ஓர் புனலுட - ஒப்பற்ற
கங்கையும், பாம்பும் - அரவமும், தூயமாமதியுடனே - புனிதமாகிய
சிறந்த பிறையோடு, வைத்தல் தோன்றும் - வைத்தமை தோன்றா
நிற்கும்; பொன் அனைய - பொன்போன்ற, திருமேனி பொலிந்து
தோன்றும் - திருவுருவம் விளங்கித் தோன்றா நிற்கும் என்றவாறு.

தகவு - மேன்மைக்குணம், பெருந்தகைமை, தலை-உச்சித்தலை.
இத் தலை இறைவனை யறியாது அல்லாத வார்த்தை சொன்னமை
யின் பறிக்கப்பட்டதென்பது சரித்திரம். இதனை “ஆதிக்கணுன்
முகத்தி லொன்றுசென்று வல்லாத சொல்லுரைக்கத் தன்கை
வானால், சேதித்த திருவடியைச் செல்லல்ல சிவலோக நெறி
வகுத்துக் காட்டுவானே” எனத் திருநள்ளாழ்வாத் திருந்தாண்டகம்
கூறுதல் காண்க, ‘புனல்-கங்கையை யுணர்த்திற்று. பொன்னனைய

திருமேனி-பொன்னூர்மேனி. “பொன்னூர் மேனியனே” என்பது தமிழ்வேதம். இரண்யவாகு முதலியன வேதவாக்குகள். (௭)

செறிகழலுந் திருவடியுந் தோன்றுந் தோன்றுந்
 திரிபுரத்தை பெரிசெய்த சிலையுந் தோன்று
 நெறியதனை விரித்துரைத்த நேர்மை தோன்று
 நெற்றிமேற் கண்டோன்றும் பெற்றந் தோன்று
 மறுபிறவி யறுத்தருளும் வகையுந் தோன்று
 மலைமகளுஞ் சலமகளு மலீந்து தோன்றும்
 பொறியரவு மினமதியும் பொலிந்து தோன்றும்
 பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனிதனுக்கே.

(ப-ரை.) செறிகழலும் - செறியக் கட்டிய வீரக்கழலும், திருவடியும் - அதனையணிந்த திருவடியும், தோன்றும் தோன்றும் - தோன்றா நிற்கும், தோன்றா நிற்கும்; திரிபுரத்தை எரி செய்த-திரியும் புரத்ததை எரித்த, சிலையும் தோன்றும் - வில்லுத்தோன்றா நிற்கும், நெறியதனை விரித்து உரைத்த - செந்நெறியை விரிவாக உபதேசித்த, நேர்மை தோன்றும் - செம்மைக்குணம் தோன்றா நிற்கும்; நெற்றிமேல் - நெற்றியின்மீது, கண்டோன்றும் - கண்டோன்றாநிற்கும்; பெற்றந் தோன்றும்-இடபம் தோன்றாநிற்கும்; மறுபிறவி - மேல்வரும் பிறவியை, அறுத்தருளும் வகையும் தோன்றும் - ஒழித்தருள் செய்கின்ற விதமும் தோன்றா நிற்கும்; மலைமகளும் சலமகளும் - பார்வதி தேவியாரும், கங்காதேவியாரும், மலிந்துதோன்றும் - தனித்தனி விளங்கித் தோன்றா நிற்பர்; பொறியரவும் - புள்ளிகளையுடைய பாம்பும், இளமதியும் - இளம்பிறையும், பொலிந்து தோன்றும் - விளங்கித் தோன்றா நிற்கும் என்றவாறு.

திரி மூன்றுமாம். நெறியதனை விரித்துரைத்தது சனகாது நால்வர்க்கு. மறுபிறவி யறுத்தருள்தல் - இனிப் பிறவாமே காத்தல். தோன்றும் என்பது பலர்பாலுக்கும் ஆயிற்று. (௮)

அருப்போட்டு முலைமடவாள் பாகந் தோன்று
 மணிகிளரு முருமென்ன வடர்க்குங் கேழன்
 மருப்போட்டு மணியிரக் கோவை தோன்று
 மணமலிந்த நடந்தோன்று மணிபார் வைகைத்
 திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன்றுஞ்
 செக்கர்வா ஒளிமிசுத் திகழ்ந்த சோதிப்
 பொருப்போட்டி நின்றதிண் புயமுந் தோன்றும்
 பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(ப-ரை.) அரும்பு ஒட்டும்-கோங்கரும்பினைத் தூத்துகின்ற, முலை - திருத்தனங்குளையுடைய, மடவாள் - மடப்பத்தை யுடைய உமாதேவியாரது, பாகம் தோன்றும்-இடப் பாகம் தோன்றுகிறதும்; அணிகிளரும்-அழகு மிக்க, உரும் என்ன-இடிபோல, அடர்க்கும் கேழல் - ஆரவாரிகின்ற பன்றியினது, மருப்பு ஒட்டும் - கொம்பினோடு ஒட்டிய, மணியிரக் கோவை-வயிர மணியினது கண்டுகை, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும்; மணமலிந்த-வாசனை மிக்க, நடம்தோன்றும்-திருநடனம் தோன்றா நிற்கும்; மணிஆர் வைகை - மணிகளைக் கொழிக்கும் வைகை யாற்றினது, திருகோட்டின்-அழகிய கரையினமீது, நின்றது - எழுந்தருளியிருந்ததாகிய, ஓர் திறமும்-ஒரு தன்மையும், தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும்; செக்கர்வான் ஒளிமிக்கு-செவ்வானத்தினது ஒளிமிசுந்து, திகழ்ந்த சோதி-விளங்கிய ஒளியையுடைய, பொருப்பு ஒட்டி - மேருமலையை இகழ்ந்து, நின்ற-விளங்கிய, திண்புயமும்-வலிய திருத்தோள்களும், தோன்றும்-விளங்கா நிற்கும் என்றவாறு.

அருப்பு-வலித்தல் விகாரம்; அரும்பு-நாமரை யரும்பெனலும் ஒன்று, அணிகிளரும் கோவை எனக்கூட்டுக; ஒட்டு ஒட்டு என நீட்டல் விகாரமாயிற்று. மணி அழகுமாம், மணமலிந்த நடம்-பஞ்ச கிருத்திய மணம் வீசும் ரக்ஷா தாண்டவம்; மணமலிதலை “சிவகந்தம் பரந்து நாற” என்பதாதியிற் காண்க. திருக்கோட்டி னின்ற தோர் திறம்-அடியார்க் கெளியராய் எத்தகைய காரியமுஞ் செய்யுந் தன்மை; அடியார், ஈண்டு வாதவூரர்; வந்தியம்மையுமாம். வைகை

வேகமுடைய தென்பது. சோதியையுடைய புயம் என இயைப்
பினும் ஆம். (க)

ஆங்கணைந்த சண்டிக்கு மருளி யன்று
தன்முடிமே லலர்மலை யளித்த நேன்றும்
பாங்கணைந்து பணிசெய்வார்க் கருளி யன்று
பலபிறவி யறுத்தருளும் பரிசுந் தோன்றுங்
கோங்கணைந்த கூவிளமு மதமத் தம்முங்
குழற்கணிந்த் கொள்கையொடு கோலந் தோன்றும்
பூங்கணைவே றுருவழித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னார்க்கே.

(ப-ரை.) ஆங்கு அணைந்த - மண்ணியாற்றங் கரையில்
பாலாட்டிக்கொண்டிருந்த, சண்டிக்கும் - சண்டிச்சுர நாயனார்க்
கும், அருளி - அருள்செய்து, அன்று-அந்நாளில், தன் முடிமேல்-
தமது திருமுடியில் அணிந்திருந்த, அலர்மலை - கொன்றை மலர்
மாலையை, அளித்தல் தோன்றும் - கொடுத்தருளியது தோன்றா
நிற்கும் ; பாங்கு அணைந்து - தமது பக்கத்தை அடைந்து, பணி
செய்வார்க்கு - திருத்தொண்டு செய்வோர்க்கு, அருளி - கருணை
பாலித்து, அன்று - பண்டைக்காலந்தொட்டே, பலபிறவி அறுத்
தருளும்-வரற்பாலனவாகிய பலபிறவிகளையும் ஒழித்தருளுகின்ற,
பரிசும் தோன்றும்-வள்ளற்றன்மையும் தோன்றாநிற்கும் ; கோங்கு
அணைந்த- வாசனைபொருந்திய, கூவிளமும் - வில்வமும், மதமத்த
மும் - செழுமிய ஊமத்தமலரும் ஆகிய இவைகளை, குழற்கு
அணிந்த - சடையிற்றரித்த, கொள்கையொடு கோலம்-கொள்கை
யொடு கூடிய அழகு, தோன்றும்-தோன்றாநிற்கும் ; பூ கணை-
பூவம்பினையுடைய, வேள் உரு அழித்த - மாரவேளினது உரு
வத்தை எரித்தழித்த, பொற்பு தோன்றும் - வெற்றிதோன்றாநிற்
கும் என்றவாறு.

சுட்டியொழிந்தது பிரசித்திபற்றி. சண்டி-செய்ஞ்ஞார்ப் பிள்
ளையார். அருளியது-அவரை உச்சிமோந்து உடம்புதைவந்துஇனிய

திருவார்த்தை யருளிச் சிவாகாரமாகச் செய்தது. தன்முடிமேல் மாலை, கொன்றை மலர்மாலை, மாலையருளியது கூறவே இனம்பற்றி உண்டனவும், உடுப்பனவும், சண்டிசனுமாம் பதம் முதலியவும் கொள்க; இவ்வருளிப்பாட்டை “அண்டர்பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிப னாக்கி யனைத்துநா, முண்ட கலனு முடுப்பனவுந் சூடு வனவு முனக்காகச், சண்டி சனுமாம் பதந்தா மென்றங் கவர்பொற் றட முடிக்குத், துண்ட மதி சேர்ச்சடைக் கொன்றை மாலை வாங்கிச் சூட்டினா” என்னுந் திருத்தோண்டர் புராணத்தால் அறிக. பாங் கணைந்து பணிசெய்வார் - அணுக்கத்தொண்டர். பரிசு-தன்மை; ஈண்டு வள்ளற்றன்மை. கோங்கு-நீட்டல் விகாரம். மத்தம் முதற் குறை. குழற்கு உருபுமயக்கம். கொள்கையோடு கூடிய அழகா வது கூவிளமத்தம் முதலிய பூக்கள் யாவும் பிறர் வேண்டாத வும் வெறுக்கத்தக்கவுமாகவும் அவைகளை இறைவன் தரித்துக் கொண்டமை வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாமையாகியபெற்றியை விளக்குதலோடு, தான் ஆன்மாக்களின் பிறவி கோயைத் தீர்க்கும் வைத்தியநாதன் என்னும் தன்மையைத் தெரிவித்தலுமாம். பொற்பு, ஈண்டு வெற்றி; இஃது இறைமைக்குணத்தைக் காட்டுதல் காண்க. (ய)

ஆருருவ வள்குவா ருள்ளத் துள்ளே
யவ்வுருவாய் நிற்கின்ற வருளுந் தோன்றும்
வாருருவப் பூன்முலைநன் மங்கை தன்னை
மகிழ்ந்தொருபால் வைத்துகந்த வடிவு தோன்று
நீருருவக் கடலிலங்கை யாக்கர் கோளை
நெறுநெறென வடர்த்திட்ட நிலைபுந் தோன்றும்
போருருவக் கூற்றுகைத்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னாக்கை.

(ப-ரை) ஆர்-எவரொருவர், உருவ உள்குவார்-உறைப்புடன் நினைப்பவரோ, உள்ளத்துள்ளே-அவரது மனத்தினுள்ளே, அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற- அவர் நினைக்கும் அவ்வுருவமாகவே விளங்குகின்ற, அருளும் தோன்றும்-திருவருட்டிறமூந் தோன்றுகிற்கும்; வார்-கச்

சுணர்ந்த, உருவம் - அழகினையுடைய, பூண் - பூணணிந்த, மூலை - திருத்தனங்கனையுடைய, நல் மங்கைதன்னை - நல்ல உமாதேவியாரை, மகிழ்ந்து - விரும்பி, ஒருபால்-இடப்பக்கத்து, வைத்து உகந்த - எழுந்தருள்வித்து மகிழ்ந்த,வடிவுதோன்றுந் - திருவுருவம் தோன்றாநிற்கும்; நீர்உருவம் கடல் - நீர்உருவமாகிய கடல்குழந்த, இலங்கை - இலங்கையையுடைய, அரக்கர்கோனை - அரக்கர்தலைவனாகிய இராவணனை, நெறு நெறென - நெறு நெறு என்னும் ஒலியுண்டாம்படி, அடர்த்திட்ட - அவனது தலை தோள் கரம் முதலியவற்றை நெருக்கியருளிய, நிலையும் தோன்றும் - நிலைமையும் தோன்றா நிற்கும் ; போர்உருவம் கூற்று-போர்க்கோலங்கொண்ட இயமனை, உதைத்தபொற்பு - உதைத்தருளிய வெற்றிப் பொலிவு, தோன்றும் - தோன்றாநிற்கும் என்றவாறு.

ஆர்உருவம் உன்குவார் என்றும் பாடம். ஆர்உருவம்-அருமையாகிய உருவம்; உருவத்தியானர். ஆர்-யார் என்பதன் மரூஉ. நெறு நெறு எனல் - ஒலிக்குறிப்பு. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

சந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருக்கடவூர் மயானம்

பண்-பழம்பஞ்சரம்

சிவனுருவம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மருவார்கொன்றை மதிசூடி மாணிக்கத்தின் மலைபோல
வருவார்விடைமேன் மாதோடு மகிழ்ந்துபூதப் படைசூழத்
திருமால்பிரம னின்திரற்குந் தேவர்நாகர் தானவர்க்கும்
பெருமான்கடவூர் மயானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-நா.) மருஆர் - வாசனைதங்கிய, கொன்றை-கொன்றை
மலர் மாலையையும், மதி - பிறைச் சந்திரனையும், சூடி-திருமுடியில்
அணிந்து, மாணிக்கத்தின் மலைபோல-மாணிக்க மலைபோல, பூதப்
படை சூழ-பூதப் படைகள் சூழ்ந்து வர, மகிழ்ந்து - விரும்பி,
மாதோடு-உமாதேவியாரோடு, விடைமேல் வருவார் - இடபத்தை
ஊர்ந்து வருகின்றவர், திருமால் பிரமன் இத்திரற்கும்-அரி அயன்
இத்திரன் என்போர்க்கும், தேவர் நாகர் தானவர்க்கும்-தேவர்க
ளுக்கும் நாகர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும், பெருமான்-தலைவராகிய,
கடவூர் மயானத்து-திருக்கடவூர்த் திருமயானத்தி லெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, பெரிய பெருமான் அடிகள்-பெரிய பெருமான்
என்னும் இறைவரே யாவர் என்றவாறு.

சூடி மலைபோல மகிழ்ந்து படைசூழ மாதோடு வருவார்
பெருமானாகிய பெரிய பெருமான் என்னும் அடிகளே என்று
கூட்டுக. “வெள்ளி வெற்பின் மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்
குந், தெள்ளுபே ரொளிப் பவளவெற் பெனவிடப் பாகங், கொள்ளு
மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த, வள்ள லாரைமுன் கண்டனர்

திருக்கடவுர் மயானம்

௩௮௧

வாக்கின்மன் னவனார்” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத் திருவிருத்தம் ஈண்டுக் கூறிய திருக்கோலத்தையே கூறுமாறு காண்க. தேவர், ஒளிபுருவினர் எனப் பொருள்படும் வடமொழி; திவ்-ஒளி. நாகர்-பாதாள உலகத்துறைவோராகிய சர்ப்ப சாதியர். தானவர். அசுரர், தேவ தாயாதிகள். (க)

விண்ணோர்தலைவர் வெண்புரிநூன் மார்பர்வேத கீதத்தார்
கண்ணாந்துதலர் நகுதலையர் காலகாலர் கடவுர
ரெண்ணாப்புரமும் நெரிசெய்த விறைவரிமையோ ரொருபாகம்
பெண்ணாணவர் மயானத்துப் பெரியபெருமா அடிகளே.

(ப-ரை.) விண்ணோர் தலைவர்-தேவர்களுக்குத் தலைவரும், வெண்புரி நூன் மார்பர்-வெண்ணிறமாகிய முறுக்கப்பட்ட பூணூலணிந்த திருமார்பினையுடையவரும், வேதகீதத்தார்-வேதப்பாட்டினையுடையவரும், கண் ஆர் துதலார் - கண்ணெடு கூடிய திரு நெற்றியினையுடையவரும், நகுதலையர்-நகுவெண்டலையை யுடையவரும், காலகாலர்-இயமனுக்கு இயமனானவரும், கடவுரர்-திருக்கடவுரில் எழுந்தருளி யிருப்பவரும், எண்ணாப்புரம் மூன்று-பகைவருடைய முப்புரங்களையும், எரி செய்த இறைவர்-சரித்த தலைவரும், இமையோர்-தேவரும், ஒரு பாகம் பெண் ஆண் ஆவர்-ஒருபாகம் பெண்ணும் ஒருபாகம் ஆணும் ஆகியவரும், மயானத்து-திரு மயானத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, பெரிய பெருமான் அடிகள் - பெரிய பெருமான் என்னும் இறைவரே யாவர் என்றவாறு.

வேத கீதத்தார் வேதங்களாற் பாடப்படுவோர் எனவும், வேதப் பாட்டைப் பாடியவர் எனவும் வரும் இரு பொருளுங் கொள்க. காலகாலர் நான்காம் வேற்றுமை பகைப் பொருளில் வந்த சொற்றொடர். இமையோர் இறைவன் இவ்வாறு கூறப்பட்டது தலைமை பற்றியே; அன்றி அவருள்வைத் தெண்ணப்படுவாரல்லரென் றறிக. இதனை “இமையாரு மல்லர் இமைப்பாரு மல்லர்” என வரும் திருநாவுக்கரசர் “சிவனெனு மோசை”த் திருப்பதிகத்தால் அறிக. ஒரு பாகம் என்பதனைப் பெண் ஆண் எனும் சரிடத்துங் கூட்டுக. (௨)

நாகு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

காயும்புலியி னதனாடையர் கண்டரெண்டோட் கடலூர்
தாயுந்தந்தை பல்லுயிர்க்குந் தாமேயாய தலைவனார்
பாயும்விடையொன் றதுவேறிப் பலிதேர்த்துண்ணும் பரமேட்டி
பேய்கள்வாழு மயானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) காயும் புலியின் அதன் உடையர்-காய்தலையுடைய
புலித்தோலை யுடையவரும், கண்டர் - நீல கண்டத்தை யுடைய
வரும், எண்தோள் கடலூர்-எட்டுத்திருத்தோள்களையுடைய திருக்
கடலூரரும், பல் உயிர்க்கும்-எல்லா உயிர்களுக்கும், தாயும் தந்தை-
அன்னையும் பிதாவும், தாமே ஆய தலைவனார்-தாமேயாகிய தலை
வரும், பாயும் விடை ஒன்று அது ஏறி-பாய்தலையுடைய இடப
மொன்றின்மேல் இவர்த்து, பலி தேர்த்து உண்ணும்-பலியேற்று
உண்ணுகின்ற, பரமேட்டி-பரமேட்டியும், பேய்கள் வாழும்-பேய்
கள் வசிக்கின்ற, மயானத்து - திருமயானத்தி லெழுந்தருளிய,
பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ-பெரிய பெருமானென்னும் இறை
வரே யாவர் என்றவாறு.

காய்தல் - கோபித்தல். தந்தையு மென்னும் உம்மை விகா
ரத்தாற் றெக்கது. தாமே - ஏகாரம் தேற்றம். இட்டி-யாகம் ;
பரமேட்டி யாகங்களுக்குத் தலைவன் என்பது கருத்து. (ங.)

நறைசேர்மலரைங் கணையாணை நயனத்தியாற் பொடிசெய்த
விறையாராவ ரெல்லார்க்கு மில்லையென்னு தருள்செய்வார்
பறையார்முழுவம் பாட்டோடு பயிலுந்தொண்டர் பயில்கடலூர்ப்
பிறையார்சடையார் மயானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) நறை சேர்-தேன் துளிக்கின்ற, மலர் ஐங்கணை
யாணை - ஐந்துவிதமான மலர்களாகிய அம்புகளையுடைய மன்
மதனை, நயனத்தியால் - கண்ணினின் றெழுந்த நெருப்பினால்,
பொடி செய்த- சாம்பராக்கிய, இறையாராவர் - இறைவர் ஆவா
ரும், எல்லார்க்கும்-யாவருக்கும், இல்லை என்னுது-இல்லை யென்
னாமல், அருள் செய்வார்-திருவருள் புரிபவரும், பறை ஆர்முழுவம்-
பறையையும் பொருந்திய முழுவத்தையும், பாட்டோடு பயிலும்.

திருக்கடவூர் மயானம்

௩௯௧

பாடல்களோடு பழகுகின்ற, தொண்டர் பயில்-அடியார் வாழ்கின்ற, கடவூர்-திருக்கடவூரிலெழுந்தருளிய, பிறையார் சடையார்-பிறையினையணிந்த சடையை யுடையவரும், மயானத்து-திருமயானத்திலெழுந்தருளிய, பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ-பெரிய பெருமான் என்னும் இறைவரே யாவர் என்றவாறு.

இல்லை யென்ற தருள்செய்தல்-வேண்டியது வேண்டியாங்கருள்செய்தல். பறை முழவம் - வாத்திய விசேடங்கள். பறை - ஒருமுகத் தோற்கருவி, முழவம் - இருமுகத் தோற்கருவி. பாட்டோடு பயிலல் பாட்டின் சுருதி லயங்களோடு பொருந்தி யொலித்தல். பயிலுதல் - வாசித்தல். (ச)

கொத்தார்கொன்றை மதிசூழிக் கோணாகங்கள் பூணாகமத்தயானை யுரிபோர்த்து மருப்புமாமைத் தாலியார் பத்திசெய்து பாரிடங்கள் பாடியாடப் பலிகொள்ளும் பித்தர்கடவூர் மயானத்துப் பெரியபெருமா அடிகளே.

(ப-௩௩.) கொத்து ஆர்-கொத்தா யிருக்கின்ற, கொன்றை-கொன்றைமலர் மாலையையும்; மதி-பிறையையும், சூழி-அணிந்து, கோள் நாகங்கள் - கொலைத் தன்மை வாய்ந்த பாம்புகள், பூணாக-அணிகலனாகக் கொண்டு, மத்தயானை உரி போர்த்து-மதம் பொருந்திய யானையின் தோலைப் போர்த்து, மருப்பும்-பன்றியின் கோட்டினையும், ஆமை - ஆமைஒட்டினையும், தாலியார்-தாலியாகத் தரித்தவரும், பாரிடங்கள் - பூதகணங்கள், பத்திசெய்து-அன்பு கொண்டு, பாடி ஆட-பாடலும் ஆடலும் செய்யாநிற்க, பலி கொள்ளும்-பலியினை ஏற்கின்ற, பித்தர்-பித்தரும், கடவூர் மயானத்து-திருக்கடவூர்த் திருமயானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும், பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ-பெரிய பெருமானென்னும் இறைவரே யாவர் என்றவாறு.

கோள் நாகம்-கொலைத் தொழிலையுடைய நாகங்கள். மருப்பு மாமை-மருப்பினையும் ஆமையோட்டினையும் என விரிக்க. ஆமை

ரகை

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

ஆகுபெயர். தாலி-கழுத்தணி. பாரிடம்-பூதம்; இனம்பற்றிப் பேய் களும் கொள்ளலாம். இறைவன் இவை பாடியாடப் பலி கொள்ளுதலை “பாரிடம் பாணிசெய்ய பறைகட் சிறுபல் கணப்பேய், சீரோடும் பாடலாடல் இலயஞ்சிதையாத கொள்கை, தாரிடம் போர் விடையன் தலைவன் தலையேகலனா, ஊரிடம் பிச்சை கொள்வா னுறையும் மிடம் ஒற்றியூரே” என்னும் தேவாரத் திருவாக்காற் காண்க. (௫)

துணிவார்களுங் கோவணமுந் துதைத்துசுடலைப் பொடியணிந்து பணிமேலிட்ட பாசுபதர் பஞ்சவடிமார் பினர்கடவூர்த் துணிவார் குழையார் புரமுன்றந் தீவாய்ப்படுத்த சேவகனார் பிணிவார் சடையார் மயானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) துணி வார்-துணிந்த நீண்ட, கீளும் கோவணமும்-கீளினையும் கோவணத்தினையும், துதைத்து - உடுத்தி, சுடலைப் பொடி அணிந்து-சுடலைப் பொடியைப் பூசி, பணிமேல் இட்ட-பாம்புகளை உடம்பிற் றரித்த, பாசுபதர்-பாசுபதரும், பஞ்சவடி-பஞ்சவடியைத் தரித்த, மார்பினர்-திருமார்பின யுடையவரும், கடவூர்-திருக்கடவூர் லெழுந்தருளியுள்ள, துணி வார் குழையார்-திட்பத்தையும் நீட்சியையும் உடைய குழையை யணிந்தவரும், புரமுன்றம்-திரிபுரங்களையும், தீவாய்ப் படுத்த-எரித்த, சேவகனார் - வீரரும், பிணி வார் சடையார்-கட்டிய நீண்ட சடையையுடையவரும், மயானத்து-திருமயானத்தி லெழுந்தருளிய, பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ-பெரிய பெருமான் என்னும் இறைவரே யாவர் என்றவாறு.

துணி அறுவை [வேட்டி] என்பன ஒரு பொருட் பன்மொழி. எல்லாம் துணிக்கப்பட்டது என்னும் பொருளுன, பாசு பதரும் பஞ்சவடி தரித்த மார்பினரும் வெவ்வேறு உட்சமயத்தவர் என்று கொள்க. பஞ்சவடி-விரிந்தவடமாயது ; மயிர்ப்பூணூல். இகனைத் தரிப்பவர் மாவிரதியர். இவர் யாவர்க்கும் வெவ்வேறு கோலத்தை யுடைய சிவனே வழிபடு கடவுளாவர். சேவகம்-வீரத்தன்மை. (ஈ)

திருக்கடவுர் மயானம்

நாகுந்

காரார்கடலி னஞ்சண்ட கண்டர்கடவு நுறைவாணர்
தேராரர்க்கன் போய்வீழ்ந்து சிதையவிரலா லுன்றினு
நூர்தானாவ தலகேழு முடையார்க்கொற்றி யூரானர்
பேராயிரவர் மயானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) கார்ஆர்-கருநிறம் பொருத்திய, கடலின் நஞ்சு
உண்ட-கடலிற் றேன்றிய நஞ்சினையுண்டருளிய, கண்டர் - திரு
நீல கண்டரும், கடவுர் உறைவாணர்-கடவுளில் வாழ்கின்றவரும்,
தேர் ஆர் அரக்கன்-தேரினையுடைய அரக்கனாகிய இராவணன்,
போய்வீழ்ந்து சிதைய - மலையின் கீழ்கப்பட்டுப் போய் நசுக்
குண்ண, விரலால் ஊன்றினார்-திருவிரலால் ஊன்றினவரும், பேர்
ஆயிரவர்-ஆயிரம் பேர்களை உடையவரும், மயானத்து-திருமயா
னத்தி லெழுந்தருளிய, பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ-பெரிய பெரு
மான் என்னும் இறைவரே யாவர்; உலகேழும் உடையார்க்கு-ஏழுவ
கையும் தம்மதாக உடைய இவருக்கு, ஊர்தானாவது-உறைவிடமா
வது, ஒற்றியூர் ஆரார் - திருவொற்றியூரும் திருவாரூருமாம் என்ற
வாறு.

கார் ஆர் என்பதை மிடற்றிற் கேற்றியுரைத்தலுமாம். வாணர்-
வாழ்நர் என்பதன்மூலம்; வாழ்பவர். பேராயிரவர் ஆவதை “ஆயிரம்
பேருகந்தானு மாருமார்த வம்மானே” என்னும் திருவாக்கானுங்
காண்க. (எ)

வாடாமூலையாடன் னோடுமகிழ்ந்து கானில்வேடு வனாப்க்
கோடார் கேழற்பின்சென்று குறுகிவிசயன் றவமழித்து
நாடாவண்ணஞ் செருச்செய்து வாவநாழி நிலைபருள்செய்
பீடார்சடையார் மயானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) வாடா - வாட்டமில்லாத, மூலையான் தன்னோடு -
திருத்தனங்களையுடைய உமையம்மையாரோடு, மகிழ்ந்து-மகிழ்ச்சி
யுற்று, கானில் - காட்டகத்து, வேடுவனாய்-வேட்டுவக் கோலத்
தோடு, கோடு ஆர்-கோரப் பற்களையுடைய, கேழல் பின் சென்று-

௩௯௪

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பன்றியின் பின்னே சென்று, குறுகி-நெருங்கி, விசயன்-அருச்சுனனது, தவம் அழித்து-தவத்தினைக் கெடுத்து, நாடா வண்ணம்-தம்மை யறியாதபடி, செருச் செய்து-போர்புரிந்து, ஆவம் நாழி நிலை-அம்புப்புட்டிலினது நிலைத்தலை, அருள்செய்-அதுக்கிரகித்த, பீடு ஆர் சடையார்-பெருமை வாய்க்க சடையினையுடையவர், மயானத்து-திருமயானத்தி லெழுந்தருளிய, பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ-பெரிய பெருமான் என்னும் இறைவரே யாவர் என்றவாறு.

வாடாமை - சாயாததன்மை. இதனை “எண்ணிறந்த சராசரங்கள் ஈன்றுந்தாழாக் கொங்கை” என்னும் திருவிளையாடல் புராணத் திருப்பாட்டிற் காண்க. பாசுபதம் வேண்டி இமயமலைச் சாரலிற் நவஞ்செய்த அருச்சுனனை யழிப்பான் வந்த மூகாசராகிய பன்றியை யழிக்கவும், அருள்புரியவும் இறைவன் தேவியாரோடு வேட்டுவ வுருவங்கொடுவந்து போர்செய்து திருவிளையாடல்புரிந்து பாசுபதங் கொடுத்தனன் என்பது புராணம். விஜயன் - மிக்க ஜயத்தை உடையவன். ஆவமாகிய நாழியென்க. (அ)

வேழமுரிப்பர் மழுவாளர் வேள்வியழிப்பர் சிரமறுப்ப
ராழியளிப்ப ரரிதனக்கு வானஞ்சுகப்ப ரறமுரைப்ப
ரேழைதலைவர் கடவுரி லிறைவார்சிறுமான் மறிக்கையர்
பேழைச்சடையர் மபானத்துப் பெரியபெருமா னடிகளே.

(ப-ரை.) வேழம் உரிப்பர் - யானையை உரித்தவரும், மழுவாளர் - மழுப்படையை யுடையவரும், வேள்வியழிப்பர் - தக்க யாகத்தை அழித்தவரும், சிரம் அறுப்பர் - தக்கனைத் தலையரிந்தவரும், அரிதனக்கு - விட்டுணு மூர்த்திக்கு, ஆழி அளிப்பர் - சக்ரப் படையினை யுதவினவரும், ஆன் அஞ்சு உகப்பர்-பசுவினிடத்துப் பஞ்சகவ்வியங்களை உகப்பவரும், அறம் உரைப்பர்-தர்மங்களை உபதேசிப்பவரும், ஏழை தலைவர் - உமையம்மையாருக்குத் தலைவரும், கடவுரில் இறைவர் - திருக்கடவுரி லெழுந்தருளிய இறைமைக் குணமுடையவரும், சிறுமான் மறிக்கையர் - சிறிய மான் கன்றினை யேந்திய கையினை யுடையாரும், பேழை சடையர் - பெரிய சடையினை யுடையவரும், மபானத்து - திருமயானத்தி

திருக்கடவுள் மயானம்

நாகுந்

லெழுந்தருளிய, பெரிய பெருமான் அடிகள் ஏ - பெரிய பெருமான் என்னும் இறைவரேயாவர் என்றவாறு.

வேள்வி-தக்கயாகம்; அழித்த காரணம் யாகபதியாகிய தம்மை மறுத்து இகழ்ந்து செய்தமையாம். அறமுரைத்தலை “ திறங்கொண்ட வடியார்மேற் நீவினை நோய் வாராமே, அறங்கொண்டு சிவதன்ம முரைத்தபிரான் அமருமிடம் ” என வரும் புள்ளிருக்கு வேளூர்த் தேவாரத்தாலறிக. (க)

மாடமல்கு கடவுளின் மறையோரேத்து மயானத்துப்
பீடைதீர வடியாருக் கருளும்பெருமா அடிகள்தீர்
நாடிநாவ லாளுர னம்பிசொன்ன நற்றமிழ்கள்
பாடுமடியார் கேட்பார்மேற் பாவமான பறையுமே.

(ப-ரை.) மாடம் மல்கு - மாடங்கள் செறிந்த, கடவுளில் - திருக்கடவுளில், மறையோர் ஏத்தும் - மறையவர் துதிக்கின்ற, மயானத்து - திருமயானத்தில் எழுந்தருளி, அடியாருக்கு - தமது தொண்டர்களுக்கு, பீடைதீர - துன்பம் தொலையும்படி, அருளும் - அருள்புரியும், பெருமான் அடிகள்-பெரிய பெருமானாகிய இறைவரது, சீர்-சிறப்பினையெல்லாம், நாவல்-திருநாவலூரிலே தோன்றிய, ஆளுரன் நம்பி - நம்பியாளுரன், சொன்ன நற்றமிழ்கள்-சொல்லிய நல்ல தமிழ்த் திருப்பாட்டுகளை, பாடும் அடியார் கேட்பார்மேல்- பாடும் அடியார் மேலும் கேட்பார் மேலும், பாவம் ஆன - பாவமாயினவெல்லாம், பறையும்-கெட்டொழியும் என்றவாறு.

மல்குதல் - நிறைதல். கடவுளின் மயானம் எனக்கூட்டுக. மயானத்துப் பெருமானடிகள் என இயையும். நம்பி - நற்குண நிறைவினை யுடைய ஆடவன்; ஈண்டுப் பெயர். நம்பியாகிய ஆளுரன் என்க. (ஃ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

திருவாழ்கொளிபுத்தூர்

பண்-தக்கராகம்

திருவடிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொடியுடைமார்பினர் போர்விடையேறிப் பூதகணம் புடைசூழக்
கொடியுடையூர்திரிந் தையங் கொண்டு பலபலகூறி
வடிவுடைவாணெடுங் கண்ணுமைபாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்தூர்க்
கடிகமழ் மாமலரிட்டுக்கறைமிடற்றானடி காண்போம்.

(ப-ரை.) பொடி உடை மார்பினர் - திருவெண்ணீற்றைப்
பூசிய மார்பினை யுடையவராய், போர்விகை ஏறி - போர் செய்தலை
யுடைய இடபத்தை யூர்ந்து, பூதகணம் புடைசூழ - பூதகணங்கள்
பக்கத்திற் சூழ்ந்து வர, கொடி உடை ஊர் திரிந்து - கொடிகளை
யுடைய ஊர்கடோறும் திரிந்து, ஐயம்கொண்டு - பிச்சையேற்று,
பலபலகூறி-பற்பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி, வடிவுடை-அழகினை
யுடைய, வாள்நெடு-ஒளிபொருந்திய நீண்ட, கண் உமை - கண்களை
யுடைய உமையம்மையாரை, பாகம் ஆயவன்-வாமபாகத்திற் பெற்றவ
ராகிய, கறைமிடற்றான் - விஷக் கறையைக் கண்டத்திலுடைய
இறைவனது, அடி - திருவடியை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்
கொளி புத்தூரில், கடிகமழ்-வாசனை கமழ்கின்ற, மாமலர் இட்டு -
சிறந்த பூக்களைப் பெய்து அருச்சித்து, காண்போம் - காணக்கட
வோம் என்றவாறு.

பொடி - திருநீறு. கொடியுடையூர் - ஊர்களுக்குக் கொடி
யுடைமை இன்றியமையாத மங்கலமாகக் கருதப்படு மென்க.

திருவாழ்கொளிபுத்தூர்

நாகள்

கொடி - வெண்கொடி. “விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா
ஆரும், அவையெல்லாம் ஊரல்ல வடவி காடே” என்பது வாக்கீசர்
திருவாக்கு. பலபல கூறுதல் - பலியிடும் பெண்கள் கூறும் இங்கித
வார்த்தைகளுக்குக் கவர் பொருள்படும் பல பல வார்த்தைகளைக்
கூறுதல். இதனை “பண்டங்கன் வந்து பலிதா வென்றான் பக
லோற்கீடென்றே, னண்டங்கடந்தவ னன்னமென்ற னயனூர்தி
யென்றேன், கொண்டிங்கு னையம்பெய்யென்றான் கொடித்தே
ரங்கனென்றே, னுண்டிங் கமைந்த தென்றாற் கதுசொல்ல வுணர்
வுற்றதே” என்பதாதி திருவாக்குகளாற் காண்க. வாழ்கொளி
புத்தூர் க்ஷேத்திரக் கோவையிற் கூறியது காண்க. கடிசுமழ்
மாமலர்-புட்பவிதியிற் கூறிய இலக்கணங்கள் வாய்ந்த அன்றலர்ந்த
பூக்கள். வாழ்கொளிபுத்தூர்க் காண்போம் என்று முடிக்க. (க)

அரைகெழு கோவணவாடையின் மேலோராடரவம் மசைத்தையம்
புரைகெழு வெண்டலை யேந்திப் போர்விடை யேறிப்புகழ
வரைகெழுமங்கையதாகமோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளிபுத்தூர்
விரைகமழ் மாமலர் தூவி விரிசடைபானடி சேர்வோம்.

(ப-ரை.) அரைகெழு - அரையிற் கட்டின, கோவண ஆடை
யின் மேல்-கோவண உடையின்மேல், ஓர் ஆடு அரவம் அசைத்து-
ஒப்பற்ற ஆடுகின்ற பாம்பைக் கச்சையாகக்கட்டி, ஐயம்-பலியினை,
புரைகெழு-ஓட்டையினை யுடைய, வெண்டலை ஏந்தி-தசைகழிந்த
வெண்டலையிற் கொண்டு, போர்விடை ஏறி - பொருகின்ற இட
பத்தை யூர்ந்து, புகழ்-யாவரும் ஏத்துமாறு, வரைகெழு மங்கையது-
பார்வதி தேவியாரது, ஆகம் - உடம்பினை, ஓர் பாகம் ஆயவன் -
ஒரு பாகத்தில் ஆகியவனாகிய, விரிசடையான் - விரிந்தசடை
யுடைய இறைவனது, அடி - திருவடியை, வாழ்கொளி புத்தூர் -
திருவாழ்கொளி புத்தூரில், விரைகமழ் மாமலர் தூவி-வாசனை கமழ்
கின்ற சிறந்த பூக்களை இறைத்து அருச்சித்து, சேர்வோம்-அடை
வோம் என்றவாறு.

புரைகெழு வெண்டலை - ஓட்டை வெண்டலை. “வாட்ட
மொன்றுரைக் கும்மலை யான்மகள், ஈட்டவே யிருளாடி யிடுபிணக்,

மகூஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

காட்டி லோரி கடிக்க வெடுத்தோர், ஒட்டை வெண்டலைக் கை
யொற்றி யூரே” என்னும் திருக்குறுந்தோகை இதனைக் கூறு
மென்க. (உ)

பூனெடுநாக மசைத்தனலாடிப் புன்றலையங்கையி லேந்தி
ஊணிடுபிச்சையு ரைய முண்டியென்று பலகூறி [தூர்த்
வாணெடுங்கண்ணுமை மங்கையோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்
தாணெடு மாமலரிட்டுத் தலைவனதாணிழல் சார்வோம்.

(ப-ரை.) பூண் - அணிகலனாக, நெடுநாகம் அசைத்து-
பெரும்பாம்புகளை யணிந்து, அனல் ஆடி-அழுவில் ஆடி, புன்தலை-
புல்லிய தலையை, அங்கையில் ஏந்தி-அழகிய கையிறுங்கி, ஊண்-
உணவு, இடுபிச்சை-இடப்படும் பிச்சை, ஊர் ஐயம் - பெய்கின்ற
ஐயம், உண்டி-ஆகாரம், என்றுபலகூறி - எனப் பலவகையிற் கூறி,
வாள்நெடுங்கண் - வாள்போன்ற நீண்ட கண்களை யுடைய, உமை
மங்கை-உமாதேவியார், ஓர் பாகம் ஆயவன் - ஒருபாதிதானவனான,
தலைவன்-இறைவனுடைய, தாள்ரிழல் - திருவடிகளின் நீழல், வாழ்
கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளி புத்தூரில், தாள்நெடுமாமலர் -
காம்புகளை யுடைய நீண்ட சிறந்த பூக்களை, இட்டு - பெய்து
அருச்சித்து, சார்வோம் - சார்பாகக் கொண்டு அடைவோம்
என்றவாறு.

பூனெடுநாக மசைத்தனலாடி என்னும் பொருள் அரவா
பரணன், ஆரழலாடி என்னும் இறைவன் திருநாமங் கொண்டு
காணப்பெறும். உணவின் பல பெயர்களைச் சொல்லி யிரத்தலை
முதற்றிருப்பாட்டுரையிற் காட்டிய பொன் வண்ணத்தந்தாதித்
திருப்பாட்டிலேயே காணலாகும். ஓர் பாகம் - ஓர் பாதி. கூறி
என்னு மெச்சம் ஆயவன் என்னும் குறிப்பு வினைப் பெயர் கொண்
டது. தாணெடுமாமலர் - நீண்ட தாங்களை யுடைய தாமரை
முதலியவுமாம்: தாணிழல் சார்தல் இதுவே சாரும் சார்பெனத்
தெளிந்து சார்தல். பயன் பிறவிநோய் நீக்குமென்க. “சார்
புணர்ந்து” என்னும் திருவள்ளுவர் திருவாக்கினைச் சித்திக்க.
ஆன்மாக்கட்குத் திருவடி நீழலே சாரும் சார்பெனவும், அதனை

திருவாழ்கொளிப்புத் தூர்

௩௬௯

யடையும் உபாயம் இதுவெனவும் கூறியது இத்திருப்பாட்டின்
க்ருத்தாம். தலைவன அகரம் ஆறனுருபு. (௩)

தாரிடுகொன்றையோர் வெண்மதிகங்கை தாழ்சடை மேலவைகுடி
ஊரிடுபிச்சைகொள் செல்வ முண்டியென்று பலகூறி
வாரிடுமென்முலை மாதொருபாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்தூர்க்
காரிடு மாமலர்தூவிக் கறைமிடற்றுனடி காண்போம்.

(ப-ஐ.) தார் இடு கொன்றை - மாலையாகக் கட்டின
கொன்றைமலர், ஓர் வெண்மதி-சிறந்த வெண்பிறை, கங்கை-கங்கை
யாறு, அவை-ஆகியவற்றை, தாழ்சடைமேல் சூடி - நீண்டு தொங்கு
கின்ற சடைமேற் றரித்து, ஊர் இடு பிச்சை-ஊராரிடு பிச்சையே,
கொள் செல்வம் உண்டி என்று - கொள்ளத்தக்க செல்வமும் உண
வும் ஆம் என்று, பல கூறி - பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி, வார்
இடு - கச்சணிந்த, மெல்முலை - மெல்லிய திருத்தனங்களையுடைய,
மாது - உமாதேவியாரை, ஒரு பாகம் ஆயவன் - ஒரு பாகமாகக்
கொண்டவனான, கறைமிடற்றான் - திருநீல கண்டத்தையுடைய
இறைவனது, அடி - திருவடிகளை, வாழ்கொளி புத்தூர்-திருவாழ்
கொளி புத்தூரில், இடும் மாமலர்-இடத்தக்க சிறந்த பூக்களை,
கார் தூவி-மேகம்போலச் சொரிந்து அருச்சித்து, காண்போம் -
தரிசிப்போம் என்றவாறு.

தாரிடுகொன்றை கொன்றை இடு தார் என மாற்றிக் கூறுதலு
மமையும். ஊரா ரிடுகின்ற பிச்சையே கொள்ளும் செல்வமும்
உணவும் ஆம் என்பதை “விற்றானென் றில்லாத நல்கூர்ந்தான்
காண் வியன்கச்சிக் கம்பன்காண் பிச்சையல்லால், மற்றானென்
றில்லாத மாசதுரன்காண்” என்பது போன்ற திருவாக்குகளாற்
காண்க. கார் இடுமா மலர் தூவுதல் மேகம் மழையினைச் சொரி
தல் போலப் பூவினை மிகுதியாகச் சொரிந்து அருச்சித்தல். கரிய
மேகம்போன்ற கரு நிறமுடைய நீலோற்பலம் முதலிய பூக்களை
இட்டு அருச்சித்து, என்றுமாம். தூவுதல் இதுவும் மழையைக்
குறிப்பிக்குமென்க. “தூமாமழை” என்பது காண்க. (௪)

உள்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கனமலர்க்கொன்றை யலங்கலிலங்கக் காதிலோர் வெண்குழையோடு
புனமலர்மலை புனைந்தூர் புகுதியென்றே பலகூறி
வனமுலைமாமலை மங்கையோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்தூ
ரினமல ரேய்ந்தன தூவி பெம்பெருமானடி சேர்வோம்.

(ப-ரை.) கனம் மலர் - மிக்க மலர்களாற் றெடுக்கப்பட்ட, கொன்றை அலங்கல்-கொன்றைமலை, இலங்க-விளங்க, காதில்-திருச் செவியில், ஓர் வெண்குழையோடு-ஒரு வெண்ணிறமாகிய சங்கக் குழையோடு, புனம் மலர்மலை - புனத்தில் பூத்தனவாகிய மலர் மலைகளையும், 'புனைந்து-அணிந்து, ஊர் புகுதி - பலியின் பொருட்டு ஊர்கள்தோறும் புகுவாய், என்று பல கூறி-என்று தன் னெடு கிளத்தல் போன்ற பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி, வன முலை-அழகிய திருத்தனங்களையுடைய, மாமலை மங்கை - சிறந்த இமய மலையின் புதல்வியாரை, ஓர் பாகம் ஆயவன் - ஒரு பாகமாகக் கொண்டவனான, எம்பெருமான் - எமது பெருமானது, அடி-திருவடியை, வாழ்கொளி புத்தூர்-திருவாழ்கொளி புத்தூரில், ஏய்ந்தன-பொருந்துவனவாகிய, இனமலர் தூவி-கூட்டமாகிய மலர்களால் அருச்சித்து, சேர்வோம்-சேரக்கடவோம் என்றவாறு.

கனம்-பொன்னுமாம். கொன்றை திருவடையான மாலையாக லின் வேறு கூறினார். வெண்குழை-வெண்ணிறம் பொருந்திய சங்கக் குழை. புனம்-கொல்லை. புனமலர்-தும்பை, துளவு, எருக்கு முதலியனவாம். பிச்சையேற்கச் செல்லுமிடங்களில் அவர் கேட்கு மாறு தாம் தமக்கு வேண்டியதை அவர் பால் கேட்டு இரவாமல் தம்மொடு கிளத்திக் கொள்வதனால் அவரே பலி கொண்டு இடு மாறு பல வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல் ஈண்டிக் கருதியது. இன மலர்-பலவகை மலருமாம். ஏய்ந்தன - இறைவனுக்கு உவப்பினைத் தரக்கூடிய வென தூல்களிற் கூறியவை. (ரு)

அனாவளர்நாக மசைத்தனலாடி யலர்மிசையந்தண னுச்சிக் களைதலை யிற்பலிகொள்ளுங் கருத்தனே கள்வனையென்ன [ர்த் வளையொலிமுன்கை மடந்தையோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்தூ தளையவிழ் மாமலர்தூவித் தலைவனதாளினை சார்வோம்.

(ப-ரை.) அனைவளர் - புற்றில் வளர்கின்ற, நாகம் அசைத்து - பாம்பினை யணிந்து, அனல் ஆடி - தீயின்கண் ஆடி, அலர்மிசை - திருமாலின் உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய, அந்தணன் - பிரம்ம தேவரது, உச்சி-மேலேயுள்ள, களைதலையில்-அறுக்கப்பட்ட தலையி னிடத்து, பலிகொள்ளும் - பலியினைக் கொள்கின்ற, கருத்தனே - கருத்தை யுடையவனே, கள்வனே-சோரனே, என்னு-என்று கூறி, வளைஒலி-வளைகள் ஒலிக்கின்ற, முன்கை-முன்னங் கைகளையுடைய, மடந்தை - உமாதேவியாரை, ஓர்பாகம் ஆயவன் - ஒருபாகத்திற் கொண்டவனாகிய, தலைவன-இறைவனுடைய, தாளினை-இரண்டு திருவடிகளையும், வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளி புத்தூரில், தளைஅவிழ் - முறுக்கவிழ்கின்ற, மாமலர்தூவி - சிறந்த மலர்களைப் பெய்து அருச்சித்து, சார்வோம் - சாரக்கடவோமாக என்றவாறு.

உச்சித் தலை என இயையும். இறைவன் கொய்தது நான்முக னது உச்சித் தலை யென்பது புராணம். களைதலை வீணைத்தொகை. தளையவிழ்தல்-முறுக்கவிழ்தல் எனவே மலரும் செவ்வியையுடைய புதுமலர்கள் என்பது கருத்தாம். என்னு செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வீணையெச்சம்; இது சார்வோம் என்னும் வீணை கொண்டது. கள்வன் - பலிகொள்பவன் போல்வந்து வளையும் நிறையும் கவர்தலின் கள்வனாயின னென்றுணர்க. (சு)

அடர்செவிவேழத்தினீருரிபோர்த்து வழிதலையங்கையி லேந்தி உடலிடுபிச்சையோ டைய முண்டியென்று பலகூறி மடனெடுமாமலர்க் கண்ணியோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளிபுத்தூர்த் தடமல ராயினதூவித் தலைவனதாணிழல் சார்வோம்.

(ப-ரை.) அடர்செவி-தகடுபோன்ற காதுகளையுடைய, வேழத் தின் - யானையினது, ஈர்உரி போர்த்து-உரித்ததோலைப் போர்த்து, அழிதலை-அழிந்ததலையை, அம்கையில் ஏந்தி-அழகிய கையிற்றாங்கி, உடல்து - உடம்புக் கிடுகின்ற, பிச்சை ஓடு - பிச்சையுடனே, ஐயம்உண்டி-ஐயம்உண்டி, என்று பலகூறி-என்று பலப்படப் பேசி, மடல் டெடு மாமலர்-இதழ்களையுடைய நீண்ட சிறந்த குவளை மலர் போன்ற, கண்ணி - கண்களையுடைய உமாதேவியாரை, ஓர்பாகம்

ஆயவன் - ஒருபாகத்திற் கொண்டவனான, தலைவன்-இறைவனது, தாள்நிழல் - திருவடிநீழலை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளி புத்தூரில், தடமலர் ஆயினதாவி - நீர்ப்பூக்க ளாயினவற்றைத் தாவி அருச்சித்து, சார்வோம் - சேரக்கடவோமாக என்றவாறு.

அடர் - தகடு; பெயர்ச்சொல். யானைக்காது தகடுபோன்ற தெனவும் முறம்போன்ற தெனவும் கூறுதல் வழக்கு. ஈருரி-வினைத் தொகை. இறைவன் தனது திருநகங்களினால் வகிர்ந்து யானை உரித்தது சரித்திரம். போர்த்துவழி சூற்றுக்காங் கெடாது நின்றது. 'அடித்தடித்து வக்காரத் தீற்றிய' என்புழிப்போல. அழி வினைத் தொகை. உடலிடு பிச்சை - ஊனாலாகிய உடம்புவளர இடும் உணவின் பொருட்டுக் கொள்ளும் பிச்சை. மடனெடு மாமலர்-தாமரையுமாம். தடம் - தடாகம், எனவே நீர்ப்பூ கருதப்பட்ட தென்க.

(எ)

உயர்வரையொல்க வெடுத்தவரக்க னெளிர்கடக்கை யடர்த்து வயலிடுபிச்சையோ டைய மார்தலைபென்றடி போற்றி வயல்விரிநீல நெடுங்கணிபாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்தூர்ச் சயவிரி மாமலர்தூவித் தாழ்சடையானடி சார்வோம்.

(ப-ரை.) உயர் - உயர்த்த, வரை - திருக்கைலாய மலையை, ஒல்க-துளங்கும்படி, எடுத்த-பெயர்த்தெடுத்த, அரக்கன்-இராவணனது, ஒளிர் - ஒளிவிடுகின்ற, கடக்கை - கடகமணிந்த கைகளை, அடர்த்து-நசுக்கி, அயல் இடு-அயலவர் இடுகின்ற, பிச்சையோடு-பிச்சையுடனே, ஐயம் - பலியை, ஆர்தலை - உண்ணுகின்றவரே, என்று-என்று பாடி, அடிபோற்றி-அடியிணைகளை வணங்கி, வயல் விரி-வயல்களில் மலர்கின்ற, நீலம்-நீலமலர் போன்ற, நெடும் கணி-நீண்ட கண்களையுடைய இறைவியை, பாகமாயவன்-செம்பாதி யாகக் கொண்டவனாகிய, தாழ் சடையான் - தாழ்ந்த சடையை யுடைய இறைவனது, அடி - திருவடிகளை, வாழ்கொளிபுத்தூர்-திருவாழ்கொளி புத்தூரில், சயம் - கூட்டமாக, விரி-மலர்கின்ற, மாமலர்தூவி-சிறந்த பூக்களை இறைத்து, சார்வோம்-சாரக் கட வோம் என்றவாறு.

கடகம்-கையணி. ஆர்தலை-ஐகாரம் முன்னிலைக்கண் வந்தது. இறைவன் பலிக்கெழுந்தருளிய போது தன்னை யறிவிக்காமல் தனது புகழினை வேதப் பாடலினால் பாடித் தன்னையே வணங்கி வணங்கிப் போமாறு ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. “மறையது பாடிப் பிச்சைக் கென்றகற் திரிந்து வாழ்வார்” என வருந் தேவாரம் இதனை யறிவிக்கும். போற்றிச் சார்வோம் என முடிப்பினும் அமையும். வயலில் நீலம் விரிதலை “கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வளருங் கழனித் கமலங்கண் முகமலருங் கலையரல்லூர் காணே” என்னுந் திருவாக்கால் அறிக. சயம்-கூட்டம். (அ)

கரியவனான்முகன் கைதொழுதேத்தக் காணலுஞ்சாரலு மாகா எரியுருவாகியு றைய மிடுபலியுண்ணியென் றேத்தி வரியரவல்குன் மடந்தையோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளி புத்தூர் விரிமல ராயின தூவி விகிர்தனசேவடி சேர்வோம்.

(ப-ரை.) கரியவன்-கருநிறத்தையுடைய திருமாலும், நான் முகன்-நான்கு முகங்களையுடையபிரமனும், கைதொழுது-வணங்கி, ஏத்த-துதிக்கவும், காணலும் சாரலும் ஆகா-காண்பதற்கும் நெருங்குதற்கும் ஒண்ணாத, எரிஉருவாகி-தீப்பிழம்பின் உருவமாகி, ஊர்-ஊரார், இடுஐயம்பலி-இடுகின்ற ஐயத்தையும் பலியையும், உண்ணி என்று-உண்பவரே என்று, ஏத்தி - துதித்து, வரிஅரவு அல்குல்-வரிகளையுடைய பாம்பின் படம் போலும் அல்குலையுடைய, மடந்தை - இறைவியை, ஓர் பாகமாயவன் - ஓர் பாகமாகக் கொண்டவனாகிய, விகிர்தன - இறைவனது, சேவடி-சிவந்த திருவடிகளை, வாழ்கொளி புத்தூர் - திருவாழ்கொளி புத்தூரில், விரிமலராயின - முறுக்குவிட்டு அவிழ்கின்ற மலர்களை, தூவி-சித்தி, சேர்வோம்-சேரக்கடவோம் என்றவாறு.

கரியவன்-விட்டுணுமூர்த்தி. இவர் பிரகிருதி யுருவினராகையாலும், தொழில்பற்றிச் சாத்துவிக குணத்தை யுடையவராகக் கூறப்பெறினும் உட்டாமசகுணத்தை யுடையவராகையாலும், ஆலகால விடத்தாற்கருகியிறித்தையுடையவராகையாலும் “கரியவன்” எனப்பெற்றாரென்ப. ஏத்த என்பதில் உம்மை விகாரத்தாற்றொக்

உள் ௪

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கது. ஆகா-ஒண்ணை, எரியுருவாகி-ஆகியவன் எனப் பெயருமாம்; இப் பொருட்டு இ-வினை முதற்பொருள் விசுதி. உண்ணி யென்பது மது. ஊர்-ஆகுபெயர். விகிர்தன் தான் விகாரப்பாடின்றியே எல்லாப் பொருள்களையும் விகாரப்படுத்தும் இறைவன். அழிவில்லாதவ னெனலும் ஒன்று. (க)

குண்டமணர்துவர்க் கூறைகண்மெய்யிற் கொள்கையினார் புறங்கூற வெண்டலையிற்பலி கொண்டல் விரும்பிணையென்று விளம்பி வண்டமர்பூங்குழன் மங்கையோர்பாக மாயவன்வாழ்கொளிபுத்தூர்த் தொண்டர்கண் மாமலர்தூவத் தோன்றினின்றான் சேர்வோம்.

(ப-ரை.) குண்டு அமணர்-இழிந்த சமணர்களும், துவர்க் கூறைகள்-சாயவுடைகளே, மெய்யில் கொள்கையினார் - உடம்பிற் போர்ப் பவராகிய புத்தர்களும், புறங்கூற-ஏசாரிற்ப, வெண் தலையில்-தசை கழிந்த வெண்ணிறமாகிய தலைக்கலனில், பலி கொண்டல்-பலி கொள்ளுதலை, விரும்பிணை என்று-விரும்பினீர் என்று, விளம்பி-கூறி, வண்டு அமர்-வண்டுகள் விரும்பிச் சேர்கின்ற, பூ குழல்-இயற்கை மணமாகிய பொலிவினைப் பெற்ற கூந்தலையுடைய, மங்கை-உமாதேவியாரை, ஓர் பாகமாயவன்-இடப்பாகத்தி லுடையவனாகி, தொண்டர்கள்-திருத்தொண்டர்கள், மாமலர்தூவ-சிறந்த பூக்களை இறைத்து அருச்சிக்க, தோன்றினின்றான்-வெளிப்படுகின்ற இறைவனது, அடி - திருவடிகளை, வாழ்கொளிபுத்தூர் - திருவாழ்கொளி புத்தூரில், சேர்வோம் - சேரக்கடவோம் என்றவாறு.

குண்டு-இழிவு. துவர்-சென்றிற்ம். துவர்க்கூறைகண் மெய்யிற் கொள்கையினார் - புத்தர். புறங்கூறுதல் - முன்னர்க் கூறியது காண்க. பூ - பொலிவு, இயற்கை மணம். கூந்தலின் இயற்கை மணச் செய்தியை இறைவன் தருமிக் கெழுதியளித்த திருவாக்கின் செய்திகொண்டறிக. பூங்குழல்-பூவினை யணிந்தகுழல் என்றுமாம். தொண்டர்கள் மாமலர்தூவத் தோன்றுதல்-இறைவன் தனக்கென ஓர் உருவமில்லாதவ னெனினும் தன்னை வழிபடும் திருத்தொண்டர் பொருட்டுத் தன தருட்சத்தியாற் பல திறப்பட்ட திருமேனி கொண்டெழுந் தருளுதல். (உ)

கல்லுயர்மாக்கட னின்றமுழங்கும் கரைபொரு காழியமூதூர்
நல்லுயர்நான்மறை நாவி னற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன் [புத்தூர்
வல்லுயர்சூலமும் வெண்மழுவாளும் வல்லவன்வாழ்கொளி
சொல்லிய பாடல்கள் வல்லார் துயர்கெடுதல்லெளி தாமே.

(ப-ரை.) கல்உயர்-மலைகள் உயர்ந்த, மா கடல்-பெரிய கடல்,
நின்று-பொருந்தி, முழங்கும்-ஒலிக்கின்ற, கரை பொரு-கரையைப்
பொருகின்ற, காழி அம் மூதூர்-சீகாழியென்னும் அழகிய பழைய
ஊரில் அவதரித்த, நல்உயர்-நல்ல உயர்ந்த, நான்மறை-நான்கு
வேதங்களும் பொருத்துகின்ற, நாவின்-நாவினையுடைய, நல்தமிழ்-
நல்ல தமிழில் வல்லனாகிய, ஞானசம்பந்தன்-திருஞானசம்பந்தன்,
வல் உயர்-வலிய உயர்ந்த, சூலமும் - சூலத்தையும், வெண் மழு
வாளும்-வெண்ணிறமாகிய மழுப்படையையும், வல்லவன் - வல்லவ
னாகிய இறைவனது, வாழ்கொளி புத்தூர்-திருவாழ்கொளி புத்
தூரை, சொல்லிய பாடல்கள்-துதித்த திருப்பாட்டுக்களை, வல்லார்-
சொல்ல வல்லவர்களுது, துயர் கெடுதல்-துன்பங் கெட்டொழிதல்,
எளிது ஆம்-எளிதாகும் என்றவாறு.

கல்-கல்லென்னும் ஒலியுமாம். முழங்கும், பொரு என்னும்
பெயரொச்சங்கள் காழி என்னும் நிலப்பெயர் கொண்டன. நான்
மறை நா-நான்கு வேதங்களையும் ஒதாதுணர்ந்து ஒதும் நா. நற்
றமிழ்-இயல்வரம்பும், இனிமையும் முதலிய நலனெல்லாம் வாய்ந்த
தமிழ். வெண்மை-கறைபடாத தூய்மை. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசநாயனார்
திருவதிகை வீரட்டானம்

திருவடித் திருத்தாண்டகம்

திருவடிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரவணையான் சிந்தித் தரற்றும் மடி

யருமறையான் சென்னிக் கணியா மடி

சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும் மடி

சார்ந்தார்கட் கெல்லாஞ் சரணு மடி

பரவுவார் பாவம் பறைக்கும் மடி

பதினெண் கணங்களும் பாடும் மடி

விரவுநீர்த் தென்கெடில நாடன் னடி

திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் னடி.

(ப-அ.) அரவணையான்-பாம்புப் பாயலையுடைய திருமால், சிந்தித்து-தியானித்து, அரற்றும் அடி-கதறிப்பரவும் திருவடி; அரு மறையான்-அரிய வேதங்கலையுடைய பிரமனது, சென்னிக்கு-தலைக்கு, அணியாம் அடி-அழகு செய்கின்ற திருவடி; சரவணத்தான்-முருகக்கடவுள், கைதொழுது-வணங்கி, சாரும்அடி - சேருகின்ற திருவடி; சார்ந்தார்கட்கு எல்லாம்-அடைந்தார்கட் கெல்

திருவதிகைவீரட்டானம்

உளஎ

லாம், சரணம்அடி-அடைக்கலமாகின்ற திருவடி; பரவுவார் பாவம்-வழிபடுகின்றவர்களது பாவத்தை, பறைக்கும் அடி-ஒழித்தருளுகின்ற திருவடி; பதினெண் கணங்களும் - பதினெட்டு விதமாகிய கணத்தவர்களும், பாடும்அடி-பாடித் துதிக்கின்ற திருவடி; விரவுநீர் - மிக்க நீர்ப் பெருக்கினையுடைய, தென் கெடிலம்-தெற்கின் கண்ணதாகிய கெடில நதிசூழ்ந்த, நாடன்அடி - திருநாட்டினை யுடையவனாகிய இறைவனது திருவடி; திருவீரட்டானத்து-திரு அதிகைத் திருவீரட்டானத்தில் எழுந்தருளிய, எம்-எமது; செல்வன் அடி-அழியாத முத்தித் திருவினையுடைய சிவனது திருவடி என்றவாறு.

அரவு - சேடன். அணை - படுக்கை. இறைவன் “ சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன்” ஆதலின், திருமால் சித்தித்துக் கிடைக்கப் பெறுது அரற்றும் அடி எனினுமாம். மறையான் - வேதன்; இவன் வேதங்களை இறைவன்பாற் பெற்று எவ் வுலகத்தவர்கட்கும் உதவுவன் என்பது ஒத்து. படைத்தற்றொழிலைச் செய்தற்கும் இதுவே கருவியாம். சென்னிக் கணியாதல்-தலையினிடத்து அணி போல் சூட்டி வணங்குதல். சரவணத்தான்-சரவணப் பொய்கையிற் றிருவவதாரஞ் செய்த முருகப்பிரான். சரவணம் - தருப்பை. திருமால், பிரமன், முருகக்கடவுள் இவர் எல்லாம் முதற் குரவர்கள் ஆதலால் உலகினரை ஆற்றப்படுத்துவ ரென்க. “திருமாலிற் திரன்பிரமனு பமனியன் நபனனந்தி செவ்வே ளாதி, தருமமுது குரவருக்கும்” என்னும் திருவாக்கு ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. பற் றொழிப்பார்க் கெல்லாம் பற்றத்தரும் பற்று இறைவன் திருவடியாதலின் “ சார்த்தார்கட் கெல்லாஞ் சரணுமடி” என்றார். பறைத் தல் ஓட்டுதல். பதினெண் கணங்க ளாவார்: அமரர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர், நிருதர், கிம்புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பைசாசர், அந்தார், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாசிகள், பேரக பூமியர் என்பவராவர். தென் கெடிலநாடு-திருமுனைப்பாடி நாடென்னும் நடு நாடு. திருவீரட்டானம் ஈண்டுத் திருவதிகைத் திருவீரட்டானம். செல்வம்-முத்தித்திரு.

(க)

உளஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கொடுவினையா ரென்றுங் குறுகா வடி

குறைந்தடைந்தா ராமாமைக் காக்கும் மடி

படுமுழுவம் பாணி பயிற்றும் மடி

பதைத்தெழுந்த வெங்கூற்றைப் பாய்ந்த வடி

கடுமுர ணேறார்ந்தான் கழற்சே வடி

கடல்வையங் காப்பான் கருதும் மடி

நெடுமதியங் கண்ணி யணிந்தா னடி

நிறைகெடில வீரட்ட நீங்கா வடி.

(ப-ரை.) கொடுவினையார்-தீவினையாளர்கள், என்றும்-எப் போதும், குறுகாஅடி - அணுகப்பெறாத திருவடி; குறைந்து அடைந்தார் - பணிந்து அடைந்தவர், ஆமாமை - நரகக்குழியில் அழுந்தாவண்ணம், சாக்கும்அடி - காக்கின்ற திருவடி; படுமுழுவம்-ஒலியினைச் செய்கின்ற முழுவவாத்தியத்தை, பாணி பயிற்றும் அடி-கரதாளத்தோடு பயில்விக்கின்ற திருவடி; பதைத்து எழுந்த-துடித் தெழுந்த, வெம் கூற்றை - கொடிய இயமனை, பாய்ந்தஅடி-உதைத் தருளிய திருவடி; கடுமுரண் - பெருவலியினையுடைய, ஏறு ஊர்ந்தான்-இடபத்தை ஊர்ந்தருளுகின்ற இறைவனது, கழல்சேவடி-வீரக்கழலை யணிந்த சிவந்த திருவடி; கடல்வையம்-கடல்சூழ்ந்த உலகத்தை, காப்பான் - காத்தருள்கின்ற திருமால், கருதும் அடி-சிந்திக்கின்ற திருவடி; நெடுமதியம் கண்ணி-நீண்ட பிறையாகிய மாலையை, அணிந்தான் அடி - அணிந்தவனது திருவடி; நிறை-நீர் நிறைந்த, கெடிலவீரட்டம் - திருக்கெடில வீரட்டானத்தை, நீங்கா அடி - என்றும் விட்டு நீங்காத திருவடி என்றவாறு.

குறைதல்-தமது குறைகளைச் சொல்லி இரங்குதல்; இஃது இப்பொருளதாதலை “குறைந்த திருநேரிசை” முதலியவற்றா னறிக; தாழ்ந்து ஏக்கற்று நின்றலும் ஆம். ஆமாமைக் காத்தல் “இருடரு துன்பப் படல மறைப்பமெய்க்கு ஞானமென்னும், பொருடரு கண்ணிழர் துண்பொரு ணடிப் புகலிழந்த, குருடருந் தம்மைப் பரவக் கொடுநர கக்குழியின், நருடரு கைகொடுத்

தேற்றுமையாற னடித்தலமே” என்னுந் திருவிருத்தத்திற் காண்க. படுமுழுவம்பாணி பயிற்றுதல் - பூதகணங்களும் பேய்க்கணங்களும் முழவு முதலிய வாச்சியங்களையும் காதாளங்களையும் செய்ய இறைவன் இலயம்படுமாறு நடத்தருளுதல். வையங் காத்த லென்னுங் குறிப்பு விட்டுணுமூர்த்தியை யுணர்த்திற்று. கருதுதல்-தியானித்தல். இந்நாயனாரே வேறிடங்களிலும் “பையஞ்சுடர் விடுநாகப் பள்ளி கொள்வான் உள்ளத்தான்” எனவும், “திருமாலகத்தான்” எனவுங் கூறுதல் காண்க. காக்கக் கருதும் அடி என்னுமாம். (௨)

வைதெழுவார் காமம்பொய் போகா வடி

வஞ்சவலைப் பாடொன் றில்லா வடி

கைகொழுது நாமேத்திக் காணும் மடி

கணக்கு வழக்கைக் கடந்த வடி

நெய்தொழுது நாமேத்தி யாட்டும் மடி

நீள்விசம்பை யூடறுத்து நின்ற வடி

தெய்வப் புனற்கெடில நாடன் அடி

திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் அடி.

(ப-ண.) வைது எழுவார்- நித்தித்தெழுகின்றவர்களது, காமம் பொய்-காமமும் பொய்யும், போகா அடி-செல்லாத திருவடி; வஞ்ச வலைபாடு-காவாகிய வலையிற் படுதல், ஒன்று-ஒரு சிறிதும், இல்லா அடி-இல்லாத திருவடி; நாம்-அடியோங்களாகிய நாங்கள், கை தொழுது-வணங்கி, ஏத்தி-துதித்து, காணும் அடி-காணப் பெறுகின்ற திருவடி; கணக்கு வழக்கை-கணக்கு வழக்குகளை, கடந்த அடி-தாண்டின திருவடி; நாம்-நாங்கள், தொழுது ஏத்தி-வணங்கித் துதித்து, நெய்யூட்டும் அடி-ஆனின் நெய்யால் ஆட்டுவிக்கின்ற திருவடி; நீள் விசம்பை-நீண்ட ஆகாயத்தை, ஊடறுத்துநின்ற அடி-ஊடுருவிச் சென்று நிலைபெற்ற திருவடி; தெய்வம் புனல்-தெய்வத் தன்மை பொருந்திய நீரையுடைய, கெடில நாடன் அடி-திருக்கெடில நாடனது திருவடி; திருவீரட்டானத்து எம் செல்வன் அடி-திருவீரட்டானத்து எழுந்தருளிய எமது செல்வனது திருவடி என்றவாறு.

இறைவன் திருவடி “பொய் பொருந்தாத வன்பர்க்கணியன்”
வாதலின் வைதெழுவார் காமம் பொய் போகாவாயின. பத்தி வலையிற் படுவோன் வஞ்சவலையிற் படுதல் இயல்பன்றே தொழுதல் காயத் தொண்டும், ஏத்துதல் வாக்குத் தொண்டுமாதல் காண்க. கணக்கு வழக்கைக் கடத்தல்-இத்துணைத்து இத்தகைமைத்து என அறியகில்லாது நின்றல். செய்யிலாட்டுதலை “நெய்யும் பாலும் தயிருங் கொண்டு நித்தம் பூசனை செய்யலுற்றால்” என்னும் ஆளுடைய நம்பிகளது திருவாக்கானறிக. நெய் கூறவே இனம்பற்றி மற்றையவும் கொள்க. குறைவிலா நிறைவினையுடைய இறைவன் திருவடி நீள் விசும்பை ஊடறுத்தல் வியப்புள்ளதென் றுணரப்படும். தெய்வப்புனல் - கெடிலம் தென்றிசையிற் கங்கை என்று முன்பு கூறியது காண்க. (ங)

அரும்பித்த செய்ஞ்ஞாயி நேய்க்கும் மடி
யழகெழுத லாகா வருட்சே வடி
சுரும்பித்த வண்டினங்கள் சூழ்ந்த வடி
சோமனையுங் காலனையுங் காய்ந்த வடி
பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றும் மடி
பிழைத்தார் பிழைப்பரிய வல்ல வடி
திருந்துரீர்த் தென்கெடில நாடன் னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் னடி..

(ப-ரை.) அரும்பித்த-உதித்தலையுடைய, செய்ஞாயிறு-சிவந்த சூரியனை, ஏய்க்கும் அடி-நிகர்க்கும் திருவடி; அழகு எழுதல் ஆகாதமழ்க்கினை யெழுதவொண்ணாத, அருள்சேவடி-அருண் மயமாகிய திருவடி; சுரும்பித்த வண்டினங்கள்-சுரும்புகளோடு கூடிய வண்டுக் கூட்டங்கள், சூழ்ந்த அடி-சூழப்பெற்ற திருவடி; சோமனையும் காலனையும்-சந்திரனையும் இயமனையும், காய்ந்த அடி-கோபித்த திருவடி; பெரும்பித்தர் கூடி - பெரிய பித்தர்களாகிய சிவனடியார் ஒருங்கியைந்து, பிதற்றும் அடி-தம் மனத்துக் கியைந்தவாறு பல படப் பேசுகின்ற திருவடி; பிழைத்தார்-குற்றஞ் செய்தவர்களது, பிழைப்பு - தவற்றினை, அறியவல்ல அடி-உணரவல்ல திருவடி;

திருந்து நீர்-திருத்தமாகிய நீரையுடைய, தென் கெடில நாடன் அடி-தெற்கின் கண்ணதாகிய திருக்கெடில நாடனது திருவடி; திரு வீரட்டானத்து எம் செல்வன் அடி-திருவீரட்டானத் தெழுந் தருளிய எமது செல்வனது திருவடி என்றவாறு.

செம்மையின் மகரம் யகரமாய்த் திரிந்தது. செஞ்ஞாயிறு - தன்னோ டியைபின்மை நீக்கிய விசேடணம். ஏய்த்தல்-ஒத்தல், நிகர்த்தல். அழகெழுந் லாகாமையை “இப்படிய னிர்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொனாதே” என்னுந் திருந்தாண்டகம் கூறும். சுரும்பு - வண்டின் பேதம். திருவடி “வானோரினத்துறுவி மணிமகுடத் தேறத்துற்ற வின மலர்கள் போதவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பில்கி நனைந் தனைய” வாத லின் சுரும்பும் வண்டும் நீங்கா வாயின. சோமனைக் காய்ந்தது தக்கன் வேள்வியில். காலனைக் காய்ந்தது மார்க்கண்டர்க்காக. இவ்விரு செய்திகளையும் “சாட வெடுத்தது தக்கன்றன் வேள்வி யிற் சந்திரனை, வீடவெடுத்தது காலனை” என்ற திருவிருத்தத் திற் காணலாகும். பித்தர் பிறவியருத்த சிவனடியார்கள் என் பதை “வித்தினைத் தேடி முனையைக் கைவிட்டார், பித்தேறி னார்களென் றுந்தீபர்” என்னுந் திருவுந்தியாராலறிக. பிதற்றுதல்- தங்கள் தங்கள் அறுபவங்களைச் சிவஞானங் கொண்டு கூறுதல்.

ஒருகாலத் தொன்றுகி நின்ற வடி

யூழிதோ றாழி யுயர்ந்த வடி

பொருகழலும் பல்சிலம்பும் மார்க்கும் மடி

புகழ்வார் புகழ்தகைய வல்ல வடி

இருநிலத்தா ரின்புற்றந் கேத்தும் மடி

யின்புற்றா ரிட்டபூ வேறும் மடி

திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன் னடி

திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் னடி.

(ப-ரை.) ஒரு காலத்து-ஒரு காலத்தில், ஒன்றுகி-ஒரே பொரு ளாகி, நின்றஅடி - நிலைபெற்ற திருவடி; ஊழிதோறாழி-ஊழிக்

காலங்கள் தோறும், உயர்ந்த அடி - உயர்ந்து நின்ற திருவடி ; பொருகழலும் வீரக்கழலும், பல் சிலம்பும்-பல சிலம்புகளும், ஆர்க்கும் அடி-ஒலிக்கின்ற திருவடி; புகழ்வார் புகழ்-தம்மைப் புகழ்ந்தோரது புகழினை, தகையவல்ல அடி-மேம்படுத்த வல்ல திருவடி; இருநிலத்தார்-பெரிய நிலவுலகத்தார், இன்புற்று- மகிழ்ந்து, அங்கு ஏத்தும் அடி - அங்கு துதிக்கின்ற திருவடி; இன்புற்றார் - மகிழ் சிறந்தார், இட்டபூ-சாத்திய மலர்கள், ஏறும் அடி-ஏறப்பெற்ற திருவடி; திருவதிகை-திருவதிகையிற் செல்லும், தென் கெடில நாடன் அடி - தெற்கின்கண்ணதாகிய கெடில நதி பாயும் நாட்டினை யுடையவன் திருவடி; திருவீரட்டானத்து-திருவீரட்டானத் தெழுந்தருளிய, எம் செல்வன் அடி-எமது செல்வன் திருவடி என்றவாறு.

ஒரு காலம்-ஒருவனும் உலகேத்த நின்ற நாள். ஒன்றாகி நின்றல்-எல்லாந் தன்னுள் ஒடுங்கித் தற்சொருபமாய் நின்றல். ஊழி தோறாழி உயர்தல்-எண்ணில் பல ஊழி கழிந்த காலத்தும் தான் மூவாது பிறவாது இறவாது ஒருபடித்தாய்ச் சிறந்து நின்றல். கழலும் சிலம்பும் காலணிகள். பொருகழல்-போர் செய்கின்ற வீரர்கள் அணியும் வெற்றியைக் குறிக்கும் காலணி. சிலம்பு - நாதச் சிலம்பு. இதனோசை திருவடியை வழிபடுகின்ற அடியார் திருவடியிற் சேர்தற்கு உபகரிக்கு மென்க. தகைய என்னும் இப் பிரயோகம் மாணந்தகைவது நீறு என்பதிலும் காணப்பெறும். இருநிலத்தார்-தேவரும் மனிதரும் ஆகிய யாவரும் என்று கொள்ளலுமாம். ஏறுதல்-உவப்பாதல்.

(ரு)

திருமகட்குச் செந்தா மரையா மடி

சிறந்தவர்க்குத் தேனாப் விளைக்கும் மடி

பொருளவர்க்குப் பொன்னுரையாய் நின்ற வடி

புகழ்வார் புகழ்தகைய வல்ல வடி

உருவிரண்டு மொன்றோடொன் றெவ்வா வடி

யுருவென் றுணரப் படாத வடி

திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன் னடி

திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் னடி.

(ப-ரை.) திருமகட்கு-திருமகளாகிய இலக்குமிக்கு, செந்தாமரையாம் அடி-செந்தாமரை மலராகின்ற திருவடி; சிறந்தவர்க்கு-மேலோர்களுக்கு, தேனாய் விளையும் அடி - தேனாய் விளைந்து தித்திக்கின்ற திருவடி; பொருளவர்க்கு - பொருளுடையோர்க்கு, பொன் உரையாய் - மாற்றுயர்ந்த பொன்னின் உரைபோல, நின்ற அடி-சிறந்து நிற்கின்ற திருவடி, புகழ்வார் புகழ்தகைய- புகழ்வோரது புகழினை மேம்படுத்தற்கு, வல்லஅடி-வன்மையுற்ற திருவடி; உரு இரண்டும்-ஆண்பெண் என்னும் இரண்டுருவங்களும், ஒன்றோடொன்று-ஒன்றிதோடொன்று, ஒவ்வாஅடி-பொருந்தாத திருவடி; உரு என்று - திருவுருவமென்று, உணரப்படாத அடி - அறியப்பெறாத திருவடி; திருவதிகைத் தென் கெடில நாடன் அடி திருவீரட்டானத் தென் செல்வன் அடி - திருவதிகை...திருவடி என்றவாறு.

திருமகட்குச் செந்தாமரை என்றது பிறப்பிட மென்னுங்கருத்தினை யுடையது. சிறந்தவர்-அன்பிற் சிறந்தவர், அடியவர். உரை - ஆணிப் பொன். பொருளவர்க்கு என்பதை உண்மைப் பொருளை ஆராய்கிற்பார்க்கு என்று பொருள் கொள்ளின் பொன் உரை என்பதைப் பொன்னே போற் போற்றும் உரையளவை அல்லது சத்தப்பிரமாண மென்னும் வேத சிவாகம வசனங்கள் என்க. உரு இரண்டு-இறைவன் இறைவி இவரது திருவுருவங்கள். “வலந்தான் கழலிடம் பாடகம் பாம்பு வலமிடமே, கலந்தான் வலநீ றிடஞ்சாந் தெரிவலம் பந்திடமென், பலந்தார் வலமிட மாடகம் வேல்வல மாழியிடஞ் சலந்தாழ் சடைவலந் தண்ணங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே” என்னும் சேரர்பிரான் திருவாக்கு ஒன்றோடொன் றொவ்வாமைபைக் காட்டாநிற்கும். இறைவன் திருவுருவங் கொள்ளினும் அது நம்மனோரால் அறியும் பெற்றியதன்று என்றபடி. (ஈ)

உரைமலை யெல்லா முடைய வடி

யுரையா லுணரப் படாத வடி

வரைமாதை வாடாமை வைக்கும் மடி

வானவர்க டாம்வணங்கி வாழ்த்தும் மடி

உகசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

யரைமாத் திரையி லடங்கும் மடி
யகல மளக்கிற்பா ரில்லா வடி
கரைமாங் கலிக்கெடில நாடன் னடி
கமழ்வீரட் டானக் காபாலி யடி.

(ப-ரை.) உரை மாலை-சொன் மாலைகள், எல்லாம் உடைய அடி-எல்லாவற்றையும் உடைய திருவடி, உரையால்-சொல்லால், உணரப்படாத அடி-அறியப்பெறாத திருவடி; வரைமாதை-பார்வதி தேவியாரை, வாடாமை-வாட்ட மடையாமல், வைக்கும் அடி-வைக்கின்ற திருவடி; வானவர்கள்-தேவர்கள், வணங்கி வாழ்த்தும் அடி வணங்கி வாழ்த்துகின்ற திருவடி; அரைமாத்திரையில்-அரை மாத்திரை யளவில், அடங்கும் அடி-அடங்குகின்ற திருவடி; அகலம் அளக்கிற்பார்-வியாபகத்தை இவ்வள வென்று அளக்க வல்ல வர்கள், இல்லாத அடி-இல்லாத திருவடி; கரைமா-கரையினிடத்து மாமாங்களையுடைய, கலி - ஆர்க்கின்ற, கெடில நாடன் அடி-கெடில நாட்டினையுடையவன் திருவடி; கமழ் வீரட்டானக் காபாலி அடி - நறுமணம் வீசுகின்ற திருவீரட்டானத் தெழுந்தருளிய கபாலியாகிய இறைவனது திருவடி என்றவாறு.

உரைமாலை - பாமாலை. உரை - சொல்; இறைவன் சொல் லிறந்து சின்ற தன்மையன் ஆதலின் உரையால் உணரப்படாமை கூறிற்று. வாடாமை வைத்தல் - மகிழ் சிறக்கவைத்தல். வானவர் வணங்கி வாழ்த்துதல் “வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ் வான் மனரின்பார், ருழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டி” என்னுந் தீருவாசகத்தால் இதற்கென அறியப் படும். அரைமாத்திரையில் அடங்கும் அடி இறைவன் பிரசாதமந் திர வாச்சியளும் மனமிறந்த பரமசிவ சொரூபத்தை உடையவ ராதலால் அங்ஙனங் கூறியதென்பதையும் அவ்வியற்கை இன்ன தென்பதையும் “குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக்” கொண்டு அவர் உணர்த்த உணர்ந்து தெளிக. அகலம் - வியாபகம், பெரு மையுமாம். கமழ் வீரட்டானம் - நறுஞ்சோலைகள் நந்தவனங்கள் இவை நறுமணங்கமழும் திருவீரட்டானம்.

(எ)

நறுமலராய் நாறு மலர்ச்சே வடி

நடுவா யுலக நாடாய வடி

செறிகதிருந் திங்களுமாய் நின்ற வடி

தீத்திரளா யுள்ளே திகழ்ந்த வடி

மறுமதியை பாசு கழுவும் மடி

மந்திரமுந் தந்திரமு மாய வடி

செறிகெடில நாடர் பெருமா னடி

திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன் னடி.

(ப-ரை.) நறுமலராய் நாறும் - நறுவிய பூக்களாய் மணங் கமழ்கின்ற, மலர்ச்சே அடி - மலர்போன்ற சிவந்ததிருவடி; நடுவாய்- உலக நடுவாயிருந்து, உலகம் நாடு ஆய அடி-எல்லா உலகங்களும் நாடு களும் ஆகிய திருவடி; செறிகதிரும் - நிறைந்த கிரணங்கலையுடைய சூரியனும், திங்களுமாய் - சந்திரனும், நின்ற அடி - நின்றதிரு வடி; தீத்திரளாய் - நெருப்புத்திரளாகி, உள்ளே திகழ்ந்த அடி - உள்ளே விளங்கின திருவடி, மறுமதியை - கறையோடு கூடிய சந்திரனை, பாசுகழுவும் அடி-அழுக்கினை யகற்றுகின்ற திருவடி; மந்திரமும் தந்திரமும் - வேதங்களும் ஆகங்களும், ஆய அடி - ஆகியதிருவடி: எறிகெடிலம் - அலைவீசுகின்ற கெடிலநதியை யுடைய, நாடர்பெருமான் அடி-நாட்டவர்களுக்குத்தலைவனது திரு வடி; திருவீரட்டானத்து எம் செல்வன் அடி - திரு வீரட்டானத் தெழுந்தருளிய எமது செல்வன் திருவடி என்றவாறு.

மலர்ச்சேவடி உவமைத்தொகை. “எல்லா உலகமு மாறாய் நீயே” என்னும் திருவாக்கு உலகநாடாய் அடி என்பதை விளக்கும். மறுமதியை பாசுகழுவதல் - சந்திரனைத் திருவடியாற் றேய்த்துத் தூயதாக்கினமை; திருமுடியிற் றரித்துச் சாப நீக்கினமையும் ஆம்.

அணியனவுஞ் சேயனவு மல்லா வடி

யடியார்கட் காரமுத மாய வடி

பணிபவர்க்குப் பாங்காக வல்ல வடி

பற்றற்றார் பற்றும் பவள வடி

உகசர்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மணியடி பொன்னடி மாண்பா மடி

மருந்தாய்ப் பிணிதீர்க்க வல்ல வடி

தணிபாடு தண்கெடில நாடன் னடி

தகைசார் வீரட்டத் தலைவன் னடி.

(ப-ரை.) அணியனவும் சேயனவும் - சமீபத்தி லுள்ளனவும் தூரத்திலுள்ளனவும், அல்லாஅடி - அல்லாத திருவடி; அடியார் கட்டு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, ஆர் அமுதம் ஆய அடி-உண்ணு கின்ற அமுதமான திருவடி; பணிபவர்க்கு - வணங்குகின்றவர்க ளுக்கு, பாங்காக வல்லஅடி-உரிமையாகக்கூடிய திருவடி; பற்று அற்றார்-எல்லாவிதமான பற்றுகளும் அற்றவர்கள், பற்றும் பவள அடி - பற்றுகின்ற பவளம்போன்ற திருவடி; மணியடி - மணி போன்ற திருவடி; பொன்அடி - பொன்போன்ற திருவடி; மாண் பாம்அடி - மாட்சிமையுடைய திருவடி; மருந்தாய் - மருந்தாகி, பிணிதீர்க்கவல்ல அடி - நோய்தீர்க்கும் வன்மையுடைய திருவடி; தணிபாடு-வெப்பம் தணிபடுதலையுடைய, தண் - குளிர்ச்சிபொருந் திய, கெடிலநாடன் அடி-கெடில நாட்டை யுடையவன் திருவடி; தகைசார்-பெருமை மிக்க, வீரட்டத் தலைவன் அடி-வீரட்டானத்து எழுந்தருளிய இறைவன் திருவடி என்றவாறு.

எல்லாப் பொருள்களினும் நிறைந்து யாண்டுஞ் செறிதலின் தூரமும் சமீபமும் ஆதற்கு ஏதுவில்லையாற்று. “ பத்தியாய் உணர் வோர் அருளை வாய்மடுத்துப் பருகுதோ நமுதமொத் தவர்க்கே, தித்தியா விருக்கும் தேவர்கா ளிவர்தத் திருவுரு விருந்தவா பாரீர்” என்னுந் திருவிசைப்பா அடியார்கட் காரமுதமாதலை விளக்கு மென்க. பாங்காதல்-உரிமையாதல். பற்று - அகப்பற்று, புறப் பற்று என்பவை; உயிர்ச்சார்பு, பொருட்சார்பு என்றலுமாம். இறை வன் பற்றற்றார் பற்றாதலை இந்நாயனாரை பாவநாசத் திருப்பதிகத் தில் “பற்றற்றார்சேர் பழம்பதி” என்றார். மருந்து பிறவிப் பிணி தீர்க்கும் மருந்தென்க.

(க)

திருவதிகை வீரட்டானம்

உகௌ

அந்தா மரைப்போ தலர்ந்த வடி
 யரக்கனையு மாற்ற லழித்த வடி
 முந்தாகி முன்னே முளைத்த வடி
 முழங்கழலாய் நீண்டவெம் மூர்த்தி யடி
 பந்தாடு மெல்விரலாள் பாகன் னடி.
 பவளத் தடவரையே போல்வா னடி.
 வெந்தார் சுடலை ரூடும் மடி
 வீரட்டங் காதல் விமலன் னடி.

(ப-ரை.) அம் தாமரைப்போது - அழகிய தாமரைமலர், அலர்ந்தஅடி - மலர்ந்ததுபோன்ற திருவடி; அரக்கனையும் - இரா வணனையும், ஆற்றல் அழித்தஅடி-வலிகெடுத்த திருவடி; முந்து ஆகி - எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினதாகி, முன்னே முளைத்தஅடி- முன்னே தோன்றிய திருவடி; முழங்கு அழலாய் - முழங்குகின்ற நெருப்புருவமாய், நீண்ட - எழுந்துநின்ற, எம்மூர்த்தி அடி-எமது மூர்த்தியின் திருவடி; பந்தாடு மெல்விரலாள் - பந்தாடுகின்ற மெல்லிய விரல்களையுடைய அம்பிகையினது, பாகன்அடி - பாகத்தை யுடையவனது திருவடி; பவளம் தடவரையே - பெரிதாகிய பவள மலையையே, போல்வான் அடி-நிகர்ப்பவரது திருவடி; வெந்தார்- வெந்தவரது, சுடலை நீறு ஆடும்அடி - சுடலைப் பொடியைத் தரிக் கின்ற திருவடி; வீரட்டம் காதல் - திருவீரட்டானத்தை விரும்பி யெழுந்தருளி யிருக்கின்ற, விமலன்அடி - புனிதனாகிய இறைவன் திருவடி என்றவாறு.

முந்தாகி முன்னே முளைத்ததை “முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளே” என்னுந் திருவாசகத்தாலறிக. முழங்கழலாய் நீண்ட திருவுருவம் “கரியவன் நான்முகன் கைதொழு தேத்திக் காணலுஞ் சாரலுமாகா எரியுரு”. சுடலை-சாந்தியாதீத கலைவரையில் உள்ள சர்வபுவனங்களின் சம்மாரத்தால் ஆம் சுடலை.

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

திருப்புகூர்

பண்-தக்கேசி

திருவடிகள்

திருச்சிறம்பலம்

அந்த னுன்னுன் னடைக்கலம் புகுத

வவனைக் காப்பது காரணமாக

வந்த காலன்ற னுருயி ரதனை

வவ்வி னுய்க்குன்றன் வண்மைகண் டடியே

னெந்தை நீயெனை நமன்றமர் நலியி

லிவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்

சிந்தையால் வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்

செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே.

(ப-ரை.) அந்தனுன் - அந்தணச் சிறுவனாகிய மார்க்கண்டன், உன் அடைக்கலம் புகுத - தேவரீரைச் சரணடைய, அவனைக் காப்பது - அவனைப் புரப்பது, காரணமாக - காரணமாகக் கொண்டு, வந்த காலந்தன் - எதிர்த்துவந்த இயமனது, ஆருயிர் அதனை - அரிய உயிரை, வவ்வினுய்க்கு உன்றன் - கவர்ந்த தேவரீருக்கு இயல்பாயுள்ள, வண்மைகண்டு - வள்ளன்மையை அறிந்து, அடியேன் - அடியவனும், எந்தைநீ - எமது பிதாவாகிய தேவரீர், எனே - என்னையும், நமன் தமர் நலியில் - எமது துவர் வருத்துவதாயில், இவன் என் அடியான் என - இவனும் எனது அடியவனென்று, விலக்கும் - விலக்கி யருளுகின்ற, சிந்தையால் - எண்ணத்தால், வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் - வந்து தேவு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

உ.க.க

ரது திருவடியைச் சேர்ந்தேன், செழும்பொழில் - வளவிய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் ஊளானே - திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளிய இறைவனே என்றவாறு.

இறைவன் இயமனை அடர்த்து அடியவரைக் காக்கும் வள்ளன்மை காண்டலளவை கொண்டு கூறப்பட்டது. அக் காரணம் பற்றி யானும் தேவாரைச் சரண் அடைந்தேன் என்பது கருத்து. “மார்க்கண்டர் காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப், பார்க்கின் அன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே” என்ற பிற்காலத் தான்றோர் திருவாக்குண்மையுங் காண்க. அத்தனான - அழகிய தட்பத்தை ஆளுதலுடையவன். தமர்-படர், தூதுவர். புன்கூர்-புன்கினைத் தலவிருக்கமாகவுடைய திருப்பதி; இது காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ள சோழநாட்டுத் திருப்பதி. (க)

வையக முற்று மாமழை மறந்து

வயலி னீரிலை மாநிலந் தருகோ

முய்யக் கொள்கமற் றெங்களை யென்ன

வொளிகொள் வெண்முகி லாய்ப்பரந் தெங்கும்

பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளந் தவிர்த்துப்

பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலிகொண் டருளுஞ்

செய்கை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்

செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கு றுளானே.

(ப-அ) வையகம் முற்றும்-உலகம் முழுவதும், மாமழை மறந்து-சிறந்த மழை மறத்தலினால், வயலில் நீர் இலை-வயலில் நீர் இல்லை யாயிற்று, மாநிலம் தருகோம்-அதிக நிலம் கொடுப்போம், எங்களை-அடியோங்களை, உய்யக் கொள்க என்ன-மழை பெய்வித்து உய்யக் கொண்டருள்க என்று பிரார்த்திக்க, ஒளி கொள்-ஒளியைக் கொண்ட, வெண்முகிலாய்-வெண்ணிறமாகிய மேகங்களாகி, எங்கும் பரந்து-எவ்விடத்தும் பரவி, பெய்யும்-பெய்கின்ற, மாமழை - பெரிய மழையினாலாகிய, பெரு வெள்ளம் தவிர்த்து-பெரிய வெள்ளத்தை ஒழித்து, பெயர்த்தும்-மறுபடியும், பன்னிருவேலி கொண்

உஉ௦

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

டருளும்-பன்னிருவேலி நிலங்கொண்டருளிய, செய்கை கண்டு-
திருவருட் செய்கையைப் பார்த்து, வின் திருவடி அடைந்தேன்-
தேவரீரது திருவடியைச் சேர்ந்தேன், செழும்-கொழுமை வாய்ந்த,
திருப்புன்கூர் உளானே-திருப்புன்கூரை இடமாக உடையவனே
என்றவாறு.

இத்தலத்தவர்கள் மழையை வேண்டிப் பன்னிருவேலி நிலங்
கொடுப்பே மென்று இறைவனை வேண்ட இறைவன் முகிலுருவ
மாகிப் பெருமழை சொரிந்து வெள்ளம் காட்டுதலும், மீண்டும்
பன்னிருவேலி கொடுப்போமென்று வேண்டி அதனையும் தவிர்த்துக்
கொண்டனர் என்பது தல வரலாறு. மழை மறத்தல்-மழை பெய்
யாது ஒழிதல். மாநிலம்-சிறந்த நிலம். பெயர்த்தும் பன்னிருவேலி
என்றமையால் முன்னும் பன்னிரு வேலி யென்பது பெற்றும்.
செய்கை-வேண்டுவார் வேண்டியாங்கு ஈந்தருளும் அருட்செய்கை.
நாயனார் காண்டலளவை முகத்தால் இறைவன் திருவடி யடை
தலைச் சொல்லிப் பிறரையும் அடைவித்தல் இப்பதிகத்தின் கருத்
தாகக் கொள்க. (உ)

ஏத நன்னில மீரறு வேலி

யேயர்கோ னுற்ற விருப்பிணி தவிர்த்துக்

கோத னங்களின் பால்கறந் தாட்டக்

கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற

தாதை தாளற வெறித்த சண்டிக்குன்

சடைமீ சைமல ரருள்செயக் கண்டு

பூத வானிநின் பொன்னடி யடைந்தேன்

பூம்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே.

(ப-ரை.) நல்கிலம் - நல்ல நிலம், ஈரறுவேலி - பன்னிரண்டு
வேலி கொடுத்த, ஏயர்கோன் உற்ற-ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்
எய்திய, ஏதம் - துன்பத்தைச் செய்யும், இரும் பிணி தவிர்த்து -

திருப்புன்கூர்

22க

பெரிய நோயின ஒழித்து, கோதனங்களின் - பசுக்கூட்டங்களினது, பால் கறந்து ஆட்ட-பாலைக் கறந்து திருமஞ்சனஞ் செய்ய, கோலம் - அழகிய, வெண்மணற் சிவன்மேல் - வெண்ணிறமாகிய மணலினுற் செய்ய சிவலிங்கத்தின் மேல், சென்ற-சிதைக்கும் பொருட்டுச் சென்ற, தாதைதாளற-பிதாவின் கால்கள் அறும்படி, எறிந்த-துணித்த, சண்டிக்கு-சண்டேச நாயனருக்கு, உன் சடை மிசை மலர்-தேவரீரது சடையிற்றரித்த கொன்றை மலர்மாலையை, அருள் செயக்கண்டு-அருளியதைப் பார்த்து, பூதஆளி-பூதநாதரே, பூம்-பொலிவினையுடைய, பொழில் திருப்புன்கூர் உளானே-சோலை சூழ்ந்த திருப்புன்கூரை உடையவனே, நின்-தேவரீரது, பொன் அடி அடைந்தேன்-பொன்னடியைச் சரண் அடைந்தேன் என்ற வாறு.

தவிர்த்து, அருள்செய, கண்டு அடைந்தேன் என வினை முடிக்க. ஈரறுவேலி-ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் திருப்புன்கூரில் இறைவனுக்குப் பூசை நிபந்தம் இயற்றிக் கொடுத்தது பிணிதவிர்த்தற் பொருட்டன்று. இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துக் கண்டு கொள்க. பிணிதவிர்த்தது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைக் கொண்டு சூலைநோய் நீக்கி யருளி யவரோடு நட்புச்செய்வித்தது. கோதனங்களின் பால் கறந்தாட்டிச் சண்டேசர் அருள் பெற்றதை, 'வந்தமண லாலிலிங்க மண்ணியின்கட் பாலாட்டும், சிந்தைசெய்வோன் நன்கருமந் தேர்ந்துசிதைப் பான்வருமத், தந்தைதனைச் சாடுதலுஞ் சண்டிச நென்றருளிக், கொந்தணவு மலர்கொடுத்தான் கோளிலியெம் பெருமானே'' என்னுந் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்தாலறிக. பூதவாளி - பூதங்களை ஆளுதலுடையவர். (உ)

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம் பந்த

ஹினுக் கரைய ஹைப்போ வானுங்

கற்ற சூதனற் சாக்கியன் சிலந்தி

கண்ணப் பன்கணம் புல்லனென் றிவர்கள்

குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதும்

கொள்கை கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்

பொற்றி ரண்மணித் கமலங்கண் மலரும்

பொய்கை சூழ்திருப் புன்கு ளளானே.

(ப.-ஊ.) நல் தமிழ் வல்ல-நல்ல தமிழ்ப் பாடலில் வன்மை யுற்ற, ஞான சம்பந்தன்-திருஞான சம்பந்தரும், நாவினுக்கரையன்- திருநாவுக்கரசரும், நாளைப் போவானும்-திருநாளைப் போவாரும், கற்றசூதன்-கற்றுவல்ல மூர்க்க நாயனாரும், நல்சாக்கியன்-நல்ல சாக்கிய நாயனாரும், சிலந்தி-சிலந்திப் பூச்சியும், கண்ணப்பன்-கண்ணப்ப நாயனாரும், கணம்புல்லன் - கணம்புல்ல நாயனாரும், என்று இவர்கள்-என்று கூறும் இவர்கள் யாவரும், குற்றம் செய்யினும்-பலவிதமாகிய குற்றஞ் செய்தாலும், குணமெனக் கருதும்-அவற்றைக் குணமாகக் கொண்டருளின, கொள்கை கண்டு-தேவரீரது திருவருட் கொள்கையைப் பார்த்து, பொன் திரன்-பொற்றிராரும், மணி-மணிகளும், கமலங்கள்-தாமரைகளும், மலரும்-பரந்து விளங்கும், பொய்கைசூழ் - தடாகங்கள் சூழப்பெற்ற, திருப்புன்கூர் ஊளானே - திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளிய பெருமானே, நின்-தேவரீரது, குரைகழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியை, அடைந்தேன்-சரணமடைந்தேன் என்றவாறு.

நற்றமிழ்வல்ல என்பதை நாவினுக் கரையருக்குஞ் சேர்த்துரைக்க. உம்மை தொக்க இடங்களி லெல்லாங் கூட்டி யுரைத்துக் கொள்க. கற்ற என்பதைச் சூதாட்டத்தை நன்கு பயின்று கற்ற என்று உரைக்க. சாக்கியன்-முன்னர்ப் புத்த சமயங்கொண்டு நின்றவராதலால் சாக்கியரெனப்பட்டார். சிலந்தி-கோச்செங்கட் சோழரது முற்பிறப்பு. கண்ணப்பர்-கண்ணையப்பி வழிப்பட்டவர். கணம்புல்லர் - கூட்டமாகிய அறுகம் புல்லினை யரிந்து விற்றுத் தொண்டு செய்தவர், மலர்தல்-விளங்குதல்.

திருஞானசம்பந்தர் - பாமுத்திக் கருகரல்லாத பலரையும் நமச்சிவாயப் பதிக முரைத்து, ஆட்படுத்திச் சிற்சோதியிற் புகவிட்டதும்,

திருநாவுக்கரசர் - சமண் சமயம் புக்கு இறைவனைப் பண்டிகழ்ந்தமையும்,

திருநாளைப் போவார் - தம்மரபிற் கடுத்ததல்லதாகிய சிதம்பரஞ் சென்று தரிசிக்க எண்ணினமையும்,

சூதர்-இவர் சூற்றமாகக் கருதப் பெறும் சூதாட்டத்தை மேற்கொண்டதும், அவ்வாட்டத்தில் மறுத்தவரைச் சுரிகையிற் குத்தி மூர்க்கரானதும்,

சாக்கியர்-கல்லா லெறிந்ததும்,

சிலந்தி - முற்பிறப்பில் வாயினூலாற் பந்தர் அமைத்ததும் யானையிடத்துப் பகைமை கொண்டதும், சோழராய்ப் பிறந்த பொழுது பழம் பகை யுணர்ச்சியால் யானைபுகா மாடக்கோயில் கட்டி அவ்வுணர்ச்சியை விடாதிருந்ததும்,

கண்ணப்பர் - இறைவன் திருமுடிப்பூக்களைச் செருப்புக் காலால் நீக்கியதும், வாய் நீர் உமிழ்ந்ததும், குஞ்சிப்பூச் சொரிந்ததும், ஊணருத்தியதும்,

கணம்புல்லர்-இறைவன் சந்நிதானத்தில் தலை மயிரினை விளக்கில் மாட்டி யெரித்ததும்,

ஆகிய இவையாவும் இவர்மாட்டுக் சூற்றமாகவும் இறைவன் இவைகளைக் குணமாகக் கொண்டு அருளினமை ஈண்டுக் கருதப்பட்டது என்று அறிக. (சு)

கோல மால்வரை மத்தென நாட்டிக்

கோளர வுசுற்றிக் கடைந்தெழுந்த

வால நஞ்சுகண் டவர்புக விரிய

வமரர் கட்டருள் புரிவது கருதி

நீல மார்கடல் விடந்தனை யுண்டு

கண்டத் தேவைத்த பித்தநீ செய்த

சீலங் கண்டிரின் றிருவடி யடைந்தேன்

செழும்பொழிற் றிருப் புன்கூ ருளானே.

(ப-ஊ.) கோலம் மால்வரை-அழகிய பெரிய மந்தரமலையை, மத்தென நாட்டி-மத்தாக நிறுத்தி, கோள் அரவுசுற்றி-அம்மலைமத் திடத்துத் துன்பஞ் செய்கின்ற வாசுகியாகிய பாம்பினைத் தாம் பாகச் சுற்றி, கடைந்து-பாற்கடலைக் கடைதலால், எழுந்த-அதில் தோன்றிய, ஆலம்நஞ்சு கண்டு-ஆலகால விடத்தைப் பார்த்து, அவர்-கடைந்த தேவர்களும் அசுரர்களும், மிக இரிய-மிகவும் அஞ்சித் திசைகள்தோறும் ஓட, அமரர்கட்கு-அவருட்டேவர்கட்கு, அருள்புரிவது கருதி-அருள் புரிந்து காத்தல் கருதி, நீலமார்கடல் விடந்தனை-நீலநிறம் பொருந்திய கடலில் எழுந்த விடத்தினை, உண்டு-பானம் பண்ணி, கண்டத்தே-திருமிடற்றிலே,வைத்த-தரித் தருளிய, பித்த-பித்தரே, நீ செய்த-தேவரீர் செய்தருளிய, சீலம் கண்டு-உபகார குணத்தைப் பார்த்து, செழும்பொழில்-செழுவிய சோலை சூழ்ந்த, திருப்புன்கூர் உளானே - திருப்புன்கூரில் எழுந் தருளியவரே, நின்திருவடி-தேவரீரது திருவடியை, அடைந்தேன் - அடைக்கலம் புகுந்தேன் என்றவாறு.

அருள்புரியக் கருதியதை விடத்தை யுண்டு காத்தவகையா னும், பிறகு பிழைத்த அவர் அமுதமுண்ணச் செய்த வகையானும் காண்க. “அமரர்கள் பின்னமுதுண்ணத் தான் முன் னஞ்சண் டானே” என்னுந் தமிழ் மறை இதனை உணர்த்தும். கண்டத்தில் வைத்தது தேவர்கள் திருநீலகண்டத்தைக் காணுந் தோறும் தமது எளிமையையும், இறைவனது மேன்மையையும் அருட்டன் மையையும் கண்டு செருக் கொழிதலினால் அவர் உய்வின் பொருட் டென்க. இதனைப் புராண இதிகாசங்கள் பலபடி பாராட்டி உரைத்தலைக் கண்டு கேட்டுத் தெளிக. சீலம்-உபகார குணம். (இ)

இயக்கர் கின்னரர் யமனொடு வருண

ரியங்கு தீவளி ஞாயிறு திங்கண்

மயக்க மில்புலி வானர நாகம்

வசுக்கள் வானவர் தானவ ரெல்லா

மயர்ப்பொன் நின்றிநின் திருவடி யதனை
யர்ச்சித் தார்பெறு மாரருள் கண்டு
திடைப்பொன் நின்றிநின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொழிந் திருப் புன்கு றுளானே.

(ப-ரை.) இயக்கர்-யக்கர்கள், கின்னரர் - கின்னரர்கள், யம
னேடு - இயமனேடு, வருணர்-வருணர், இயங்குதி - விளங்குகின்ற
அக்கினி, வளி-வாயு, ஞாயிறு-சூரியன், திங்கள் - சந்திரன், மயக்க
மில் புலி - மயக்கமில்லாத புலி, வானரம் - குரங்கு, நாகம் - பாம்பு,
வசுக்கன்-வசுக்கன், வானவர் - தேவர்கள், தானவர் - அசுரர்கள்,
எல்லாம்-ஆகிய இவர் எல்லாரும், அயர்ப்பு ஒன்று இன்றி-சோர்வு
சிறிது மின்றி, நின் திருவடி அதனை - தேவரீரது திருவடிகளை,
அர்ச்சித்தார்-வழிபட்டவராய், பெறும்-அவர் பெற்ற, ஆர் அருள்
கண்டு-பெறுதற்கரிய திருவருளைப் பார்த்து, செழும்பொழில்—,
திருப்புன்குருளானே—, திகைப்பு ஒன்று இன்றி - மயங்குதல்
சிறிது மில்லாமல், நின் திருவடி - தேவரீரது திருவடியை, அடைந்
தேன்-வந்து சேர்ந்தேன் என்றவாறு.

இயக்கர், கின்னரர், வசுக்கன், வானவர், தானவர் இவர் யாவ
ரும் பதினெண் கணத்தி னெண்ணப்படும் தொகுதியர். யமன்,
வருணன், அக்கினி, வாயு இவர் திசை காப்பாளர்கள். ஞாயிறு
திங்கள் - இருசுடர்கள். புலி, வானரம், நாகம் முதலியவை முன்
னைப் பிறவியின் செய்த குற்றம் காரணமாக இவ் யோனிகளிற்
பிறந்தும் முன்னைய உணர்ச்சியால் புண்ணியப்பயன் வந்தெய்திய
காலத்தில் இறைவனை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றனவென் றுணர்க.
ஒரு பிறப்பிற் செய்த புண்ணியம் கற்ற கல்வி முதலியவை எழு
பிறப்பினுஞ் சென்று உதவுமென்பது நூற்றுணிபாதல் அறியப்
படும். அயர்ப்பு - அயர்ச்சி, சோர்வு. திகைப்பு-ஐயம். (சு)

போர்த்த லீள்செவி யாளரந் தணர்க்குப்

பொழில்கொ ளானிழற் கீழறம் புரிந்து

பார்த்தனுக் கன்று பாசுப தங்கொடுத்

தருளினாய் பண்டு பகீரதன் வேண்ட

வார்த்து வந்திழி யும்புனற் கங்கை
நங்கை யானேநின் சடைமிசைக் கரந்த
தீர்த்தனே நின்றன் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கு றுளானே.

(ப-ரை.) போர்த்த-பொத்தின, நீள்-நீண்ட, செவியாளர்-
செவிப்புலனை யுடையவர் ளாகிய, அந்தணர்க்கு - மறையவர்
களுக்கு, பொழில் கொள் - சோலையினது தன்மையைப் பெற்ற,
ஆல் நிழல்கீழ்-கல்லாலின் நீழலில், அறம் புரிந்து - தருமத்தை உப
தேசித்து, பார்த்தனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, அன்று - அந்நாளில்,
பாசபதம் - பாசபதக் கணையை, கொடுத்தருளிளாய் - கொடுத்த
ருளினீர், பகிரதன் வேண்ட-பகிரதன் இரந்து வேண்ட, ஆர்த்து
வந்து இழியும்-ஆரவாரித்து வானினின்று இறங்கும், புனற் கங்கை
நங்கையானே - புனலுருவாகிய கங்கை நங்கையை, நின் சடை
மிசை-தேவரீரது சடையில், கரந்த-ஒளிக்கச் செய்த, தீர்த்தனே-
புனிதனே, செழும்பொழில்—, திருப்புன்கு றுளானே—, நின்
திருவடி-தேவரீரது திருவடியை, அடைந்தேன்-வந்து சேர்ந்தேன்,
என்றவாறு.

தீர்த்தனே, திருப்புன்குறுளானே, அந்தணர்க்கு அறம்
புரிந்து பார்த்தனுக்கு அருளினாய் கின் திருவடி அடைந்தேன்
எனக் கூட்டுக. போர்த்தல் - பொத்துதல். பயனில் சொல்
கேளாமல் அடைத்தல். நீளுதல் - நீண்ட கேள்வியுடைய தாதல்.
அந்தணர்-சனகாதியர்களாவர். பார்த்தன்-பிருதையின் மகன். பகி
ரதன்-சூரியகுலத்துச் சக்கரவர்த்தி. சரித்திரம் முன்னர்க் கூறியது
காண்க. கரத்தல் - புன்னுனிப் பனியொப்ப உருத் தெரியாது
ஒளிபச் செய்தல். கங்கையைத் தரித்தமையாற் புனிதனாத லுண்
மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டுத் தீர்த்தன் என்றது கண்டு
கொள்க.

(எ)

மூவெரில் செற்றஞான் றுய்ந்த மூவரி
வேருவர் நின்றிருக் கோயிலின் வாய்தல்
காவ லாளரென் றேவியுப் பின்னை
யொருவ னீகரி காடரங் காசு

மாண நோக்கியோர் மாநட மகிழ

மணிமுழா முழக்க வரூள் செய்த

தேவ தேவரின் திருவடி யடைந்தேன்

செழும்பொழிற் திருப் புண்கு ருளானே.

(ப-ரை.) மூ எயில்-மூன்று புரங்களையும், செற்ற ஞான்று-
எரித்த நாளில், உய்ந்த மூவரில் - சாவாது பிழைத்த மூவர்களில்,
இருவர்-இரண்டு பேர், நின் திருக்கோயிலின் வாய்தல் - தேவரீ
ரது திருக்கோயிலின் திருவாயிலில், காவலாளர் என்று - வாயிற்
காப்பாள ரென்று, எவிய பின்னை - நியமித்த பிற்பாடு, ஒருவன் -
மற்றொருவன், நீ-தேவரீர், கரிகாடு அரங்காக - கருநிறமுள்ள
சுடிகாடே திருவம்பலமாக, மாண நோக்கி - உமாதேவியாரைப்
பார்த்து, மகிழ-அவர் மகிழுமாறு செய்யும், ஓர் மாநடம்-ஒப்பற்ற
பெரிய திருக்கூடத்தில், மணிமுழா முழக்க-அழகாகிய முழவு வாத்தி
யத்தை முழக்கும்படி, அருள்செய்த-கிருபைபாலித்த, தேவதேவ-
தேவ தேவரே, செழும்பொழில்—, திருப்புகூ ருளானே—,
நின்-தேவரீரது, திருவடி அடைந்தேன்-திருவடியைச் சேர்ந்தேன்,
என்றவாறு.

மூவர்-தாருகாக்கன், கமலாக்கன், வித்துன்மாலி என்பவர்;
இவர் சிவபூசையை விடாது செய்தமைபற்றி, இறைவன் இவரைத்
திரிபுர மெரித்த காலத்தில் வேவாது பிழைப்பித்தார் என்பது
வரலாறு. இதனை, “உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்,
டெய்யவல்லானுக்கே யுத்தீபற” என்றும், “எண்ணுடை மூவ
ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக், கண்ணுத லெந்தை கடைத்தலைமு
னின்றதற்பின்” என்றும் வருந் திருவாசகத்தா லறிக. அரங்கு-
சபை. தேவதேவன் - தேவர்களுக்குத் தேவன்; வடமொழிச்
சந்தி. மாதேவன் என்னும் பொருளது. (அ)

அறிவி னான்மிக்க வறுவகைச் சமய

மவ்வவர்க் கங்கை யாருள் புரிந்து

வெறியு மாகட லிலங்கையர் கோனைத்

துலங்க மால்வரைக் கீழுடர்த் திட்டிக்

௨௨௮

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

குறிகொள் பாடலி னின்னிசை கேட்டுக்
கோல வானொடு நாளது கொடுத்த
செறிவு கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொழிற்றிருப் புன்கு ருளானே.

(ப-நா.) அறிவினால் மிக்க - மெய்யறிவினால் மேம்பட்ட, அறுவகை சமயம் - அறுவகைச் சமயங்களினாலும், அவ்வவர்க்கு - அவ்வச்சமயங்களை யுடையவர்க்கு, அங்கே - அவ்வச்சமயத்தே, ஆர் அருள்புரிந்து - அரிய திருவருளைச் செய்து, எறியும் மா கடல் - அலை யெறிகின்ற பெரிய கடல் சூழ்ந்த, இலங்கையர் கோளை - இலங்கையர்க்கரசனான இராவணனை, துலங்க - நடுங்குமாறு, மால் வரைகீழ் - பெரிய கைலாய மலையின் கீழ், அடர்த்திட்டு - நசுக்கி, குறிகொள் - இரங்கியருளல் வேண்டுமென்னும் குறிப்பினையுடைய, இன்னிசையின் - இனிய இசையோடு கூடிய, பாடல் கேட்டு - பாட்டினைக் கேட்டு, கோலம் - அழகிய, வான் ஒடு நாள் அது கொடுத்த - வானோடு ஆயுளையும் கொடுத்தருளிய, செறிவு கண்டு - திருவருட் செய்தியைப் பார்த்து, செழும்பொழில்—, திருப்புன்குருளானே—, நின் திருவடி - தேவரீரது திருவடியை, அடைந்தேன் - சரண் புகுந்தேன். என்றவாறு.

அறுவகைச்சமயம் - ஈண்டு உட்சமயங்கள் ஆறு. புறப்புறச் சமயத்தினும் புறச் சமயமும், புறச் சமயத்தினும் அகப்புறச் சமயமும், அவற்றினும் அகச்சமயமும் இறைவனது உண்மைச் சொருபத்தினைக் கண்டு வழிபடுதலில் மேம்படுதலால் அறிவினால் மிக்கன வாயின. குறிகொள் - இரக்கக் குறிப்பினைக் கொண்ட. பாடலி னின்னிசை என்பதை இன்னிசையின் பாடல் என மாற்றி உரைக்கப்பட்டது; பாவத்துக்கு ராகம் அங்கமாவ தன்றி, ராகத்திற்குப் பாவம் அங்க மாகாமையின் என்க. ஈண்டுச் சாமகானம் விடயம். வாளும் நாளும் கொடுத்தது புராணம். செறிவு - நிறைந்த அன்பு.

(க)

கம்ப மாஸ்களிற் றின்னூரி யானைக்

காமற் காய்ந்ததோர் கண்ணுடை யானைச்

செம்பொ னையொக்குந் திருவுரு வானைச்

செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கு ருளானை

உம்ப ராளியை யுமையவள் கோனை

யூரன் வன்றொண்ட னுள்ளத் தாலுகந்

தன்பி னாற்சொன்ன வருந்தமி ழைந்தோ

டைந்தும் வல்லவ ரருவினை யிலரே.

(ப-ரை.) கம்பம் - அசைதலையுடைய, மாஸ்களிற்றின் - மதமயக்கத்தையுடைய யானையினது, உரியானை-தோலையுடையவனை, காமன் காய்ந்தது - மாரவேளை எரித்ததாகிய, ஓர் கண் உடையானை-ஒப்பற்ற நெற்றிக்கண்ணையுடையவனை, செம்பொன் ஏ ஒக்கும் - செந்நிறத்தையுடைய பொன்னையே ஒப்பாகின்ற, திருவுருவானை-திருமேனி யுடையானை, செழும்பொழில்—, திருப்புகூருளானை—, உம்பர் ஆளியை - தேவர்களிற் 'சிறந்தவனை, உமையவள்கோனை-உமாதேவியாரது தலைவனை, ஊரன் வன்தொண்டன்-ஊரனாகிய வன்றொண்டன், உள்ளத்தால் உகந்து-மனத்தால்விருப்பங் கொண்டு, அன்பினால் சொன்ன - அன்பினால் உரைத்த, அரும் தமிழ் - அருமையாகிய தமிழ்ப் பாட்டுகள், ஐந்து ஓடு ஐந்தும்-பத்தும், வல்லவர்-கற்று ஒதவல்லவர்கள், அருவினை இலர்-நீங்குதற்கரிய வினைகளை இல்லாதவராவர் என்றவாறு.

கம்பம்-கட்டுத்தறியெனவும், கண்டோர் எய்தும் நடுக்கம் எனவுமாம். உம்பர் ஆளி - உம்பர்களுக்குள் ஆளி போன்றவன் : ஆளி ஓர் மிருக விசேடம்; யானையாளி. ஆளி-ஆளுதலையுடையவ னென்றுமாம். கோன்-தலைவன். சுந்தரமூர்த்தி நாயனருக்கு வன்றொண்டர் என்னும் நாமம் இறைவனும் கொடுக்கப்பெற்றது. இதனை, “தன்மையினு லடியேனைத் தாமாட்கொண்ட நாட்சபைமுன், வன்மைகள் பேசிட வன்றொண்ட னென்பதோர் வாழ்வுதந்தார்” என இந் நாயனரே தமது திருநாவலூர்த் திருப்பதிகத்திற் கூறுமாறு காண்க. இத் திருப்பதிகம் ஆளுடைய நம்பிகள் திருப்பெரு

உநய

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மங்கலத்தில் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்க்குற்ற சூலையினத்
தீர்த்து நட்புக்கொண்டு அவரோடு திருப்புன்குரை யடைந்து ஒதி
யருளிய தென்க. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

திருப்பூந்தராய்

பண் - காதாரபஞ்சமம்

அருச்சுனை

திருச்சிற்றம்பலம்

பந்துசேர்விரலாள் பவளத்துவர்

வாயினுள்பனி மாமதிபோன்முகத்

தந்தமில்புக ழாண்மலைமாதொடு பாதிப்பிரான்

வந்துசேர்விடம் வானவரெத்திசையுந்

நிறைந்துவலஞ் செய்துமாமலர்

புந்திசெய்திறைஞ்சிப் பொழிபூந்தராய் போற்றுதும்.

(ப-னா.) பந்து சேர்-பந்து சேர்ந்த, விரலாள்-திருவிரலினை யுடையவரும், பவளம்-பவளம் போன்ற, துவர் வாயினுள்-சிவந்த திருவாயை யுடையவரும், பனி மா மதி போல் முகத்து-குளிர்ச்சி பொருந்திய நிறைமதி போன்ற திருமுகத்தையுடைய, அந்தம் இல் புகழாள்-முடிவில்லாத பெரும் புகழினை யுடையவருமாகிய, மலை மாதொடும்-பார்வதி தேவியாரோடும், ஆதிப்பிரான்-முதற் பெருந் தேவராகிய சிவபெருமான், வந்து சேர்வு இடம்-எழுந்தருளி வந்து சேர்தலை உடைய இடமாகிய, வானவர்-தேவர்கள், எத்திசையும்- எல்லாப் பக்கங்களிலும், நிறைந்து நெருங்கி, வலம் செய்து-வலம் வந்து, புந்தி செய்து-இவர் நம்மையாளும் இறைவர் என்று புத்தி பண்ணி, இறைஞ்சி - வணங்கி, மாமலர்-சிறந்த பூக்களை, பொழி- மிகுதியாகத் தூவுகின்ற, பூந்தராய்-திருப்பூந்தரையை, போற்றுதும்- வணங்குவோம் என்றவாறு.

உமாதேவியார் பந்துசேர் விரலாராதலை “பந்தனை விரலான் பங்க நீயல்லால், பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்” என்னுந் திரு வாசகத்தாலுங் காண்க. துவர்-சிவப்பு. மாமதி-சிறந்த மதியுமாம். ஆதிப்பிரான்-மூவர்க்கும் முதல்வனாய் மாசங்காரத்தினைச் செய்து மீண்டும் மலங்காரணமாக உலகினைப் படைக்கும் ஆதியாகிய இறை வன். பூந்தராய்-சீகாழி. ஆதிப்பிரான் வந்து சேர்விடம் பூந்தராய் போற்றுதும் எனக் கூட்டிக்கொள்க.

(க)

காவியங்கருங் கண்ணினுள்கனித்

தொண்டைவாய்க்கதிர் முத்தநல்வெண்ணைகைத்

தூவியம்பெடை யன்னநடைச்சுரி மென்குழலா

டேவியுந்திரு மேனியோர்பாகமா

மொன்றிரண்டொரு மூன்றெருசேர்பதி

பூவிலந்தண நொப்பவர்பூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) காவி-நீல மலர்போலும், அம்-அழகிய, கரும் கண்ணினுள்-கரிய கண்களையுடையவரும், தொண்டை கனி-கொவ்வைக் கனிபோலும், வாய் - திருவாயினையும், கதிர் முத்தம்-ஒளி விரிக்கும் முத்துக்கள் போலும், நல்-நல்ல, வெண் நகை-வெண்ணகையையும், தூவி - இறகுகளையுடைய, அம்-அழகிய, பெடை அன்னம் நடை-பெண் அன்னத்தின் நடையையும், சுரிமென் குழலான்-சுருண்ட மெல்லிய அளகத்தையும் உடையவரும் ஆகிய, தேவியும்-உமாதேவியாரும், திருமேனி ஓர்பாகமாய்-திருமேனியில் ஒரு பாகமாயும், (தாமொருபாகமாயும்இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள) ஒன்று இரண்டு ஒரு மூன்றுஒடு சேர்-ஆராவது என்னும் கிரமத்தில் பொருந்திய, பதி-திருப்பதியாகிய, பூவில் அந்தணன்-தாமரை மலரில் எழுந்தருளிய பிரம தேவரை, ஒப்பவர்-நிகர்ப்பவராகிய மறையவர் வசிக்கின்ற, பூந்தராய் - திருப்பூந்தரையை, போற்றுதும் - வணங்குவோம் என்றவாறு.

தூவி-அன்னத்தின் சிறகு. தேவியுந் திருமேனி ஓர்பாகமாய் எனவே தாமும் ஓர் பாகமாய் எனவும், பொருளை நிரப்புதற்கு இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள எனவும் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது.

ஒன்றிரண்டொரு மூன்று-ஆறு; சீகாழியினது பன்னிரு பெயர்களுள் பூந்தராய் ஆறாவது என்பது ஈண்டுக் கருதியது. இஃதறியாது பாட்டைத் திருத்திப் பொருளுரைத்தார் பிறர். இதன் விரிவையெல்லாம் திருவெழுக்கூற்றிருக்கை உரையி னிறுதியிற் கூறியது கொண்டு காண்க. மறையவர் பூவிலத்தணன் ஒப்பவர் என்பதை இந்நாயனாரே “பெருந்தண்மா மலர்மிசை யயனவ னனையவர் பேணுகல்வித், திருந்துமா மறையவர் திருநெல்வேலி” என வேறிடத்துங் கூறுவது காண்க. (உ)

பையராவரு மல்குன்மெல்லியல்

பஞ்சின்னேரடி வஞ்சுகொணுண்ணிடைத்
தையலாளொரு பாலுடையெம்மிறை சாருமிடஞ்
செய்யெலாங்கழு நீர்கமலம்மலர்த்

தேறலுறலிற் சேறுலராதநற்
பொய்யிலாமறையோர் பயில்பூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) பை அரா வரும் - படத்தையுடைய பாம்பினைப் போலும், அல்குல்-அல்குலையும், மெல் இயல்-மெல்லிய சாயலினையும், பஞ்சின் னேர் அடி-பஞ்சினை நிகர்த்த திருவடியையும், வஞ்சி கொள் றுண்ணிடை-வஞ்சிக் கொடியினை யொத்த இடையினையும் உடைய, தையலாள்-உமாதேவியாரை, ஒரு பால்உடை எம் இறை-ஒரு பாகத்திற் கொண்ட எமது இறைவர், சாரும் இடம் - எழுந்தருளிய தலமாகிய, செய் எலாம் - வயல்களிலெல்லாம், கழுநீர் கமலம் மலர்-செங்கழுநீர்ப்பூவும் தாமரைப்பூவும் ஆகிய இவற்றின், தேறல் ஊறலில் - தேன் பாய்தலினால், சேறு உலராத - சேறு புலராத, நல் - நல்ல வனமுள்ள, பொய் இலா மறையோர் பயில் - பொய்யினை யறியாத வேதியர்வாழ்கின்ற, பூந்தராய் - திருப்பூந்தரையை, போற்றுதும் - வணங்குவோம் என்றவாறு.

இடம் நல்பூந்தராய் எனக் கூட்டுக. அராவரும் என்பதில் வரும் உவம வருபு. தையலாள் - அழகினையுடையவள், பெண். பொய்யிலா மறையோர்-வாய்மையாளர். வேதத்தில் முக்கியதரும்

மாகக் கூறும் சத்தியத்தை மேற்கொண்டவரென்பது பொருள் ;
 “ஸத்யம் வத” என்பது சுருதி. நாயனார் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டி
 னும் இறைவியை வருணித்துக் கூறுவது இறைவன் அம்மையப் ப
 ராகப் போந்து தம்மை யாட்கொண்ட முறைப்பற்றியாகும். (ங)

முள்ளிநாண்முகை மொட்டியல்கோங்கி

னரும்புதேன்கொள் குரும்பைமூவாமருந்
 துள்ளியன்றைப்பொற் கலசத்திய லொத்தமுலை
 வெள்ளிமால்வரை யன்னதோர்மேனியின்
 மேவினாற்பதி வீமருதண்பொழிற்
 புள்ளினந்துயின் மல்கியபூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப.நா.) முள்ளி நாண் முகை - தாமரையின் புதிய முகை,
 மொட்டு இயல் கோங்கின் அருப்பு-புதுமொட்டின் தன்மைவாய்ந்த
 கோங்கரும்பு, தேன் கொள் குரும்பை - தேனினைக் கொண்ட
 தென்னங்குரும்பை, மூவாமருந்து - அமிர்தமானது, உள்இயன்ற-
 உள்ளே நிறைந்த, பைம்பொன் கலசத்து இயல் - பைம்பொன்றாற்
 செய்த கலயம் ஆகிய இவற்றின் தன்மையினை, ஒத்த - நிகர்த்த,
 முலை - திருத் தனபாரங்களுடைய பெரிய நாயகியார், வெள்ளி
 மால்வரை அன்ன- பெரிய வெள்ளி மலையை ஒத்த, ஓர் - ஒப்பற்ற,
 மேனியின் மேவினார் - திருமேனியில் எழுந்தருளப் பெற்றவ
 ராகிய இறைவரது, பதி - திருப்பதியாகிய, வீமருதண் பொழில் -
 பூக்களையுடைய குளிர்த் தசோலைகளில், புள்ளினம் துயில் மல்கிய-
 பறவைக்கூட்டம் தூங்குகின்ற, பூந்தராய் - திருப்பூந்தரையை,
 போற்றுதும் - வணங்குவோம் என்றவாறு.

முள்ளி - தாமரை, முள்ளையுடையது எனக் காரணப்பெயர்.
 நாண்முகை-மலரவேண்டிய புது அரும்பு. மொட்டு இயல் -
 மொட்டினது தன்மை; இறைவன் திருமேனி பவள நிறமென
 மேற்கொண்ட காரியம்பற்றிக் கூறப்படுமெனினும் சுத்த படிசு நிற
 மெனவே அறியத்தக்கதாம். படிசு தனக்கென ஓர் நிறமில்லாது
 சேர்ந்த பொருளின் நிறத்தைத் தோயாது தோய்தல்போலஇறைவ
 னும் தனக்கென ஓர் நிறமின்றியே பெருந்திய செயலுக்கேற்ப

நிறங்கொள்வன் என்பது தூற்றுணிபு. ஆளுடைய பிள்ளையாரும் இறைவனைத் திருவாலவாய்த் தேவாரத்தில் “சுத்தமார் பளிங்கின் பெருமையுடனே சுடர்மரகம் மடுத்தாற்போல், அத்தனா ருமையோ டின்புறுகின்ற வாலவாயாவது மிதுவே” எனக் கூறிப் போந்தார். பதிமல்கிய பூத்தராய் எனக் கூட்டுக. வீ-மலர். (ச)

பண்ணியன்றெழு மென்மொழியாள்பகர்

கோதையேர்திகழ் பைந்தளிர்மேனியோர்

பெண்ணியன்றமொய்ம்பிற் பெருமாற்கிடம் பெய்வனையார்

கண்ணியன்றெழு காவிச்செழுங்கரு

நீலமல்கிய காமருவாவிந்

புண்ணியருறையும் பதிபூத்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) பண் இயன்று எழும் - பண்ணமைந் துண்டா கின்ற, மென்மொழியாள் - மெல்லிய மொழிகளையுடையவராகிய, பகர் - சொல்லுகின்ற, கோதை - அளகபாரத்தையும், ஏர் திகழ் - அழகு விளங்குகின்ற, பை தளிர் - பசிய தளிர்போலும், மேனி - திருமேனியையும் உடைய, ஓர் பெண்ணியன்ற - ஒப்பற்ற உமையம்மையார் பொருந்திய, மொய்ம்பின் - திருத்தோள்களையுடைய, பெருமாற்கு இடம்-சிவபெருமானுக்கு இடமாகவுள்ள, பெய்வனையார்-இடப்பட்ட வளைகளையுடைய பெண்களது, கண்ணியன்று எழு - கண்ணை ஒத்து மலர்கின்ற, காவி செழும் கருநீலம்-காவிலலரோடு செழுவிய கரிய நீல மலர்களும், மல்கிய-செறிந்த, காமருவாவி - அழகிய தடாகங்களை உடைய, நல் புண்ணியர் உறையும் - நன்மை மிக்க புண்ணியர் வாழும், பதி - பதியாகிய, பூத்தராய் - திருப்பூத்தராயை, போற்றுதும் - வணங்குவோம் என்றவாறு.

பண்ணியன்றெழு மென்மொழி - பண்ணின் அமைதியைப் பெற்ற மெல்லிய சொல். “பண்ணினேர் மொழியாளுமை பங்கரோ” என்னும் அப்ப ழரீர்தீர்க்குது திருவாக்குங் காண்க. காவி, கருநீலம் மிக்க அழகையும் வாசத்தையும் உடைய நீர்ப்பூக்

கள். நற்புண்ணியம்-மேலாகிய சிவபுண்ணியம். காமரு-காமர்
என்பது உகாச்சாரியை பெற்று நின்றது. (டு)

வாணிலாமதி போனுதலாண்மட

மாழையொண்கணுள் வண்டரளந்நகை

பாணிலாவிய வின்னிசையார்மொழிப் பாவையொடுஞ்

சேணிலாத்திகழ் செஞ்சடையெம்மண்ணல்

சேர்வதுசிகரப் பெருங்கோயில்குழ்

போணிலா நுழையும் பொழிற் பூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) வாள் நிலா மதிபோல்-ஒளியையுடைய நிலவைப்
பரப்பும் சந்திரனைப்போன்ற, நுதலாள் - நெற்றியை யுடையவரும்,
மடம்-மடப்பத்தையுடைய, மாழை-மாவடிப்போலும், ஒண்கணுள்-
ஒள்ளிய கண்களை யுடையவரும், வண்டரளம் நகை - வளவிய
முத்துப்போன்ற நகையையும், பாண்நிலாவிய இன் இசை ஆர் -
பண்ணொடு கூடிய இசை சேர்ந்த, மொழி-வார்த்தைகளை
யும் உடையவருமாகிய, பாவை ஓடும் - உமாதேவியாரோடும்,
சேண்நிலாதிசுழ்-தூரத்தே விளங்குவதாகிய சந்திரனையுடைய, செம்
சடை எம் அண்ணல்-சிவந்த சடையையுடைய எமது இறைவர்,
சேர்வது-எழுந்தருளி யிருப்பதாய், சிகரம் பெரும்கோயில் குழ் -
சிகரங்களையுடைய பெரிய கோயில்கள் குழப்பெற்ற, போழ்நிலா
நுழையும் - போழ்ந்த சந்திரன் நுழைகின்ற, பொழில் - சோலை
களையுடைய, பூந்தராய்-திருப்பூந்தரையை, போற்றுதும் - வணங்கு
வோம் என்றவாறு.

நிலா - சந்திரிகை. மாழை - அழகுமாம். வண்டரளம் - அள
வாலும், நிறத்தாலும், ஒளியாலும் சிறக்க விளைந்த முத்துக்கள்.
பண்-நீட்டல்விகாரம் பெற்றுப் பாண் என நின்றது. பண்ணுக்கும்
இசைக்கும் உள்ள பொருத்தத்தைப் "பண்ணென்ற விசைபாடும்
அடியார்கள்" என்னுந் திருவாக்கானறிக. பெருங்கோயில் மாடக்
கோயிலுமாம். போழ் நிலா-பிளந்த நிலா, நிரம்பா மதியென்பது.
போணிலா, மருஉ. (சு)

காருலாவிய வர்குழலாங்கயற்

கண்ணினுள்புறந் காலொளியின்னிடெ

வாருலாவிய மென்முலைபாண்மலை மாதுடனாய்

நீருலாவிய சென்னியன்மன்னி

நிகருநாம முந்நான்குநிகழ்பதி

போருலாவெயில் சூழ்பொழிற்பூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) கார் உலாவிய-கருநீறம் பொருந்திய, வர்குழலாள்-
நீண்ட கூந்தலை யுடையவரும், கயல் கண்ணினுள் - கயல்மீன்
போலும் கண்களை யுடையவரும், புயல்கால் ஒளியின் - மேகங்களி
னிடையிற் றோன்றுகின்ற ஒளியினையுடைய மின்னலை நிகர்க்கும்,
இடை - இடப்பினையும், வார் உலாவிய - கச்சணியப் பெற்ற, மென்
முலையாள்-மெல்லிய திருத்தனங்களையும் உடையவரும் ஆகிய,
மலை மாது - பார்வதிதேவியார், உடனாய் - உடனாக, நீர் உலாவிய,
கங்கை நீர் தங்கிய, சென்னியன்-திருமுடியை உடைய இறைவன்,
மன்னி - எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற, நிகரும் - தன்னைத்தான்
நிகர்க்கும், நாமம் முந்நான்கு-பன்னிரண்டு திருப்பெயர்கள், நிகழ்
பதி-பெற்று விளங்கும் திருப்பதியாய், போர் உலா எயில்-போரிற்
கெடாத தன்மை வாய்ந்த திருமதில், சூழ் - சூழ்ந்த, பொழில் -
சோலைகளையுடைய, பூந்தராய்-திருப்பூந்தரையை, போற்றுவதும் -
வணங்குவோம் என்றவாறு.

உடனாக என்பது உடனாய் எனவும், மன்னிய என்பது
மன்னி எனவும் திரிந்து நின்றன. உடனாக மன்னியபதியாய்
பூந்தராய் என்க. போர் உலா எயில் - போர் செய்தற்குரிய பல
பொறிகளும் திண்மையும் உயர்வும் முதலியவமைந்து சிறந்த
மதில். (எ)

காசைசேர்குழலாள் கயலேர்தடங்

கண்ணிகாம்பன தோட்கதிர்மென்முலைத்

தேசுசேர்மலை மாதமநுந்திரு மார்பகலத்

தீசன்மேவு மி ருங்கயிலபெடுத்தானே

யன்றடர்த்தா னிணைச்சேவடி

பூசைசெய்பவர் சேர்பொழிற்பூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) காசை சேர் குழலாள்-காயாம் பூப்போலும் சுரு நிறத்தையுடைய கூந்தலையுடையவரும், கயல் ஏர் தடம் கண்ணி-சேற் கெண்டைபோலும் அழகிய விசாலமான திருக்கண்களையுடையவரும் ஆகிய, காம்பு அனதோள்-மூங்கிலை ஒத்த தோளையும், கதிர் மெல்முலை-பொன்னிறம் வாய்ந்த மெல்லிய திருத்தனங்குளையும் உடைய, தேசு சேர்-சிவஞான ஒளியாய்ந்த, மலைமாதா - உமா தேவியார், அமரும்-விரும்பத்தக்க, திருமார்பு அகலத்து-பரந்த திருமார்பினையுடைய, ஈசன் மேவும்-சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும், இரும் கயிலை எடுத்தானை-பெரிய கயிலைய மலையை எடுத்தவனாகிய இராவணனை, அன்று-அந்நாளில், அடர்த்தான்-நசுக்கியொடுக்கிய இறைவனது, இணைசேஅடி-செவ்விய இரண்டு திருவடிகளையும், பூசை செய்பவர்-பூசிப்பவர்களாகிய பெரியார், சேர்-சேரப் பெற்ற, பொழில்-சோலை சூழ்ந்த, பூந்தராய்-திருப்பூந்தரையை, போற்றுதும்-வணங்குவோம், என்றவாறு.

காசை-காயாம் பூ ; முதலாகு பெயர். கயல் உவமையாதல் பிறழ்தல், ஒளி, நீட்சி முதலியவற்றால் கொள்க. காம்பு-மூங்கில். தேசு - சிவஞானம். “ சத்தியின்னுருவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்” என்னும் சிவஞான சித்திப் பிரமாணங் கொண்டு உமாதேவியாரது திருவுருவம் சிவஞானப் பிரகாசமுடையதென வறிக. பூசைசெய்பவர்-கிரியாவான்கள்.

(அ)

கொங்குசேர்குழ லாணிழல்வெண்ணகை

கொவ்வைவாய்க்தொடி யேரிடையாளுமை
பங்குசேர்திரு மார்புடையார்படர் தீயுருவாய்
மங்குல்வண்ணனு மாமலரோனு

மயங்கநீண்டவர் வான்மிசைவந்தெழு
பொங்குநீரின் மிதந்தநற்பூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) கொங்கு சேர் - மணந்தங்கிய, குழலாள் - கூந்தலையுடையவளும், நிழல் வெண்ணகை-ஒளி பொருந்திய வெண்ணிறம்

வாய்ந்த நகையினையும், கொவ்வைவாய்-கொவ்வைக் கனிபோன்ற இதழ்களையும், கொடி ஏர் இடையாள் - கொடிபோன்ற இடையினையும் உடையவளும் ஆகிய, உமை பங்கு சேர்-உமாதேவியார் ஓர் பாகத்திற் சேர்ந்த, திருமார்பு உடையார்-திருமார்பினையுடைய வராகும், படர்-படர்ந்த, தீ உருவாய்-நெருப்புருவமாகி, மங்குல் வண்ணனும் - மேக வண்ணனாகிய திருமாலும், மாமலரோனும்-சிறந்த தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமனும், மயங்க - மயங்கும்படி, நீண்டவர்-நீண்டருளிய இறைவரது, வான் மிசை வந்து எழு-ஆகாயம் அளவுமாறு மேலெழுந்த, பொங்குநீரின் - பொங்கிய கடலின் மேல், மிதந்த-தோணியாக மிதந்த, நல்-நல்ல, பூந்தராய் - திருப்பூந்தராயை, போற்றுதும்-வணங்குவோம் என்றவாறு.

திருமார்புடையார், நீண்டவர் பூந்தராய் என்க. கொவ்வை-ஆகுபெயர். (க)

கலவமாமயி லாரியலா ள்கரும்

பன்னமென்மொழி யாள்கதிர்வாணுதற்

குலவுபூங்குழ லாளுமைகூறனை வேறுரையா

லலவைசொல்லுவார் தேரமனாதற்க

ளாக்கினுன்றனை நண்ணலுநல்குநற்

புலவர்தாம்புகழ் பொற்பதிபூந்தராய் போற்றுதுமே.

(ப-ரை.) கலவம் மாமயில் ஆர்-கலாபத்தையுடைய அழகிய மயில்போலும், இயலாள் - சாயலையுடையவரும், கரும்பு அன்ன-கரும்பு போலும், மென் மொழியாள்-மெல்லிய சொற்களையுடைய வரும், கதிர்வாள் நுதல்-ஒளிபொருத்திய நெற்றியையும், குலவு பூ குழலாள்-விளக்க முற்ற மலரினை யணிந்த கூந்தலையும் உடையவரும் ஆகிய, உமை-உமாதேவியாரை, கூறனை ஒரு பாகத்திலுடைய இறைவனை, வேறு உரையால்-மனம் வேறுபட்ட விகற்ப வார்த்தைகளினால், அலவை - தகாதவற்றை, சொல்லுவார் - சொல்வோராகிய, தேர் அமண்-புத்தர்களையும் சமணர்களையும், ஆதர்கள்ஆக்கி

உசுடு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

ஞன்-அறிவில்லாதவர்க ளாக்கினுனது, தனை நண்ணலும்-தன்னை வந்து அடைதலும், நல்கும்-வேண்டியதைக் கொடுக்கும், நல்-நல்ல, புலவர் புகழ்-புலவர் புகழாரின்ற, பொற்பதி-அழகிய தலமாகிய, பூந்தராய் - திருப்பூந்தராயை, போற்றுதும்-வணங்குவோம் என்ற வாறு.

ஆக்கினுனது நல்கும் நல் புலவர் புகழ் பொற்பதி பூந்தராய் எனக்கூட்டுக. கரும்பு - சுவைக்குவமை. அலவை - அல்லவை; தகாதவை. தேர் அமண்-தோரும் அமணரும். ஆதர்-அறிவில்லாதவர். இத்தலம் தன்னை அடைந்தவர்களை வேண்டியது பெறச் செய்யும் இயல்பினது என்பது கருத்து. நற்புலவர் - அருட்புலமையுடையோர்.

(டு)

தேம்பனுண்ணிடை யான்செழுஞ்சேலன
கண்ணியோடண்ணல் சேர்விடந்தேனமர்
பூம்பொழிறிகழ் பொற்பதிபூந்தராய் போற்றுதுமென்
றோம்புதன்மையன் முத்தமிழ்நான்மறை
ஞானசம்பந்த னெண்டமிழ்மால்கொண்
டாம்படியிவை யேத்தவல்லார்க்கடை யாவீனையே.

(ப-ரை.) தேம்பல் நுண் இடையான்-வருந்தும் இயல்புடைய நுண்ணிய இடையை உடையவரும், செழும் சேல் அன கண்ணி ஒடு - செழுவிய கெண்டை மீன் போன்ற கண்களையுடைய வருமாகிய இறைவியோடு, அண்ணல் சேர்வு இடம் - பெருமைமிக்க இறைவன் எழுந்தருளிய இடமாய், தேன் அமர்-தேன் தங்கிய, பூம்பொழில்-பூஞ்சோலைகள், திகழ்-விளங்குகின்ற, பொற்பதி-அழகிய திருப்பதியாகிய, பூந்தராய்-திருப்பூந்தராயை, போற்றுதும் என்று - வணங்குவோம் என்று, ஒம்பு தன்மையன்-கடைபோகப் பாதுகாக்கின்ற நற்குணமுடையானும், முத்தமிழ் நான்மறை-முத்தமிழையும் நான்குவேதங்களையும் உடைய, ஞான சம்பந்தன்-திருஞான சம்பந்தன் பாடிய, ஒண்மலை இவை கொண்டு-

திருப்புக்தந்தரராய்

உசுக

ஒள்ளிய தமிழ்மாலையாகிய இவற்றைக் கொண்டு, ஆம்படி-தமக்கு இயைந்த வண்ணம், ஏத்த வல்லார்க்கு-துதிக்கவல்லவர்களுக்கு, வினை அடையா-வினைகள் சேராவாம் என்றவாறு.

தேம்பல் மெலிதல். முத்தமிழ்-இயல் இசை நாடகத்தமிழ். ஆம்படியேத்துதல் - ஏழையடியார்கள். கோழைமிடருக்கவி கோளு மிலவாக இசைகூடும் வகையால் வந்தவாறு கூறுதல். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்
ஸ்ரீ க யி ல ர ய ம்

திருத்தாண்டகம்

அருச்சுனை

திருச்சிற்றம்பலம்

வேற்றுகி விண்ணுகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே யாளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
ஊற்றுகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
யோவாத சத்தத் தொலியே போற்றி
ஆற்றுகி யங்கே யமர்ந்தாய் போற்றி
யாறங்க நால்வேத மானாய் போற்றி
காற்றுகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-11.) விண்ணுகி - ஆகாயமாகி, வேற்றுகி - அதனின் வேறாய பூதங்களுமாகி, நின்றாய் - நின்றவரே, போற்றி - உமக்கு வந்தனம்; என்னை - அடியேனே, மீளாமே - திரும்பாமல், ஆள் கொண்டாய் - ஆட்கொண்டவரே, போற்றி - வந்தனம்; ஊற்றுகி - ஊறுதலை யுடையதாகி, உள்ளே-என்னுள்ளே, ஒளித்தாய்-ஒளித்தவரே, போற்றி - வந்தனம்; ஓவாத-நீங்காத, சத்தத்து ஒலியே - நாத ஒலியானவரே, போற்றி - வந்தனம்; ஆற்றுகி-தணிவுடையை யாய், அங்கே - அவ்விடத்தில், அமர்ந்தாய் - எழுந்தருளி யிருப்பவரே, போற்றி - வந்தனம்; நால்வேதம் - நான்குவேதங்களும், ஆறு அங்கம் - ஆறங்கமும், ஆனாய்-ஆனவரே, போற்றி-வந்தனம்; காற்றுகி - காற்றுருவமாகி, எங்கும் - எவ்விடத்தும், கலந்தாய் -

வியாபித்தவரே, போற்றி - வந்தனம் ; கயிலை மலையானே - திருக் கயிலாய மலையி லெழுந்தருளியவரே, போற்றி போற்றி - வந்தனம் வந்தனம் என்றவாறு.

விண்ணகி எனவே வேற்றுகி என்பதற்கு அதனின் வேறாய எனினும் அதனிற் ரோன்றுவனவாயும் ஒங்குவனவாயும் உள்ள ஏனைய பூதங்களென்று பொருள் கூறப்பட்டது. மீளாமே யானென்னைக் கொண்டாய் எனவே ஒருகாலும் தவிர்தலில்லாத அடிமை கொண்டார் என்பதாம். இதனை “மீளாவடிமை யுமக்கே யாளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே” என்னுந் திருவாக்கானு மறிக. இறைவன் ஆன்மாக்களின் உள்ளே அமுத ஊற்றாக இருந்து எழு கின்ற தன்மையுடையார் என்பது பற்றி ஊற்றுகி உள்ளே ஒளித் தாய் எனப்பட்டது. இதனை “மாறிரின் நென்னை மயக்கிடும் வஞ் சப் புலனைந்தின் வழியடைத் தழுதே, யூறிரின் நென்னு ளெழு பரஞ் சோதி யுள்ளவா காணவந் தருளாய்” என்னும் திருவாசக மும், “வென்றுளே புலன்களைந்தார் மெய்யுண ருள்ளந்தோறுஞ், சென்றுளே யமுதமூற்றுந் திருவருள் போற்றி” என்னுந் திருவிளை யாடற் புராணமும் வலியுறுத்துமாறு காண்க. நாதவொலி இடையறாத தன்மையதாதல் பற்றி ஓவாத என்றது ; சிதாகாசத்தில் எழும் அருள் நாதமே ஈண்டுக் கருதப்பட்டது, பூதாகாசத் தெழும் மருள்நாதம் ஓசையெனப் படுமாகலின். எல்லாப் பொருள்களையுங் கடந்த மனவாக்குக் கெட்டா இடமே இறைவன் திடமாதலின் ஆற்றுகி யங்கே யமர்ந்தாய் என்றார். ஆற்று - தணிவு. இத்திருப் பாட்டானும் இனிவருந் திருப்பாட்டுக்களானும் இறைவனது எல்லாமாந்தன்மை கூறப்பட்டதென்க. போற்றி - இகர விசுவதி பெற்ற போற்று என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர் ; போற்றுதல் என்பது பொருள் ; துதித்தல். வேண்டிக் கோடற் பொருளை யுடையதெனக் கொள்ளின் யகரவிசுவதி புணர்ந்து கெட்ட முற்றெனக் கொள்ளுக. துதிக்கக்கடவேன் என்பது பொருளாகும். இதனை, “வாழியவென்னுஞ் செயவென் கிளவியறுதியகாங் கெடுதலுமுரித்தே” என்னுந் தோல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் ஒன்றென முடித்தலான் வைத்துணர்க. (க)

உச்ச

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பிச்சாடல் பேயோடு கந்தாய் போற்றி
 பிறவி யறுக்கும் பிரானே போற்றி
 வைச்சாட னன்று முகந்தாய் போற்றி
 மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 பொய்ச்சார் புரமூன்று மெய்தாய் போற்றி
 போகாதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 கச்சாக நாக மசைத்தாய் போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) பிச்சாடல் - பிச்சாடலை, பேயோடு-பேய்களுடன், உகந்தாய்-விரும்பினவரே, போற்றி - வந்தனம்; பிறவி அறுக்கும் - பிறப்பை ஒழித்தருள்கின்ற, பிரானே - தலைவரே, போற்றி - வந்தனம்; வைச்சாட ஆனதல் - திருவடியின்மீது இருத்தி ஆட்கொள்ளுதலை, நன்று-மிகவும், உகந்தாய் - விரும்பினவரே, போற்றி - வந்தனம்; என்சிந்தை-அடியென் சிந்தையுள்ளே, மருவி - கலந்து, புகுந்தாய்-புகுந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; பொய்ச் சார் - நின்திருவடி பிழைத்தவர்களது, புரம் மூன்றும் - திரிபுரங்களையும், எய்தாய் - எய்து எரித்தவரே, போற்றி - வந்தனம்; போகாது - நீங்காமல், என்சிந்தை - என்மனத்தில், புகுந்தாய் - புகுந்தவரே, போற்றி - வந்தனம்; நாகம் - பாம்பினே, கச்சாட அசைத்தாய்-அரைக்கச்சையாகக் கட்டினவரே, போற்றி - வந்தனம்; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி-,என்றவாறு.

பிச்சாடல் - பித்தர்கள் ஆடும் ஆடல்கள். பிச்சாடல், வைச்சாடல், பொய்ச்சார் இவைகளில் தகரத்திற்குச் சகரம்போலியாய் வந்தது. யாவார்க்கு மேலாய இறைவன் தமது சிந்தை மருவிப் புகுந்ததை நாயனார் பாராட்டிக் கூறியாங்குப் பிரகம் “அன்னமாய் விசம்பு பறந்தயன் நேட வங்கனே பெரியநீ சிறிய, என்னையாள் விரும்பி யென்மனம் புகுந்த வெளிமையைவென்று நான் மறக்கேன்” என்று கூறியது காண்க. பொய்ச்சார் - பொய்த்தார், திருவடிபிழைத்தார், சிவாபராதம் செய்தவர். இக்குற்றம் உய்தியில்

பெருங் குற்றமாதலின் அவரது புரம் எரித்தொழிக்கப் பட்ட
தென்க. போகாமை-நீங்காமை. (உ)

மருவார் புரமுன்று மெய்தாய் போற்றி
மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
உருவாகி யென்னைப் படைத்தாய் போற்றி
யுள்ளாவி வாங்கி பொளித்தாய் போற்றி
திருவாகி நின்ற திறமே போற்றி
தேசம் பரவப் படுவாய் போற்றி
கருவாகி யோடு முகிலே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) மருவார்-பகைவரது, புரம்மூன்றும்-முப்புரங்களையும், எய்தாய் - எய்தவரே, போற்றி - வந்தனம்; மருவி - கலந்து, என் சிந்தை-என்மனத்தில், புகுந்தாய்-புகுந்தவரே, போற்றி-வந்தனம், உருவாகி-உருவங்கொண்டு, என்னை - அடியேனே, படைத்தாய்-படைத்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; உள் - உடலகத்துள்ள, ஆவி-உயிரை, வாங்கி-ஆவணஞ் செய்து, ஒளித்தாய்-அவ்வுயிர்க் குயிராய் ஒளித்தவரே, போற்றி-வந்தனம், திருவாகி-மோக்கப் பொருளாகி, நின்ற-என்றும் நிலபெற்ற, திறமே-தன்மையுடையவரே, போற்றி-வந்தனம், தேசம்-உலகத்தவர்களால், பரவப் படுவாய்-துதிக்கப்படுவோரே, போற்றி-வந்தனம்; கருஆகி ஓடும்-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பிறடபிடமாகிச் செல்லுகின்ற, முகிலே-மேகம் போன்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

இறைவன் தனக்கென ஒருருவமில்லாதவனாகியும் உலகினைப் படைத்ததற்பொருட்டுத் தானுருவுடையவனாகியும், தான் என்றுங் கருப்புக்காதவனாகியும், உயிர்க் குயிராய்க் கலக்குமாறு பற்றிக் கரு வெலாமுடையவனாகியும் வரும் நியமம், உருவாகி யென்னைப் படைத்தாய் என்பதனாலும், கருவாகியோடு முகில் என்பதனாலும் கருதப்பட்டதாகும். ஆளுடையபிள்ளையார் இதனை மிகவும் அழகு

உச்சு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பெற “கருவினா லன்றியே கருவெலா மாயவன், உருவினா லன்றியே வருவுசெய் தானிடம்” எனத் திட்டைத் தேவாரத்துக் கூறுதல் காண்க. ஆவி வாங்குதல்—“உயிராவணஞ் செய்திட்டுன் கைத் தந்தால் உணரப்படுவாரோ டொட்டி வாழ்தி” என வாக்கீசநும், “ஆவணஞ்செய் தாளுங்கொண்டு வரைதுகிலொடு பட்டு வீக்கி” என ஆளுடைய நம்பிகளும் இதனைக் கூறுவர். கருவாகி யோடும் முகில்-நீரைக் கருக்கொண்டு ஓடும் மேகம் எனவும் கூறலமையும்.

(ந.)

வானத்தார் போற்று மருந்தே போற்றி
வந்தென்றன் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
ஊனத்தை நீக்கு முடலே போற்றி
போங்கி யழலாய் நிமிர்ந்தாய் போற்றி
தேனத்தை வார்த்த தெளிவே போற்றி
தேவர்க்குந் தேவனாய் நின்றாய் போற்றி
கானத்தீ யாட லுகந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) வானத்தார்-தேவர்கள், போற்றும்-வணங்கியேத்தும், மருந்தே-அமிர்தமானவரே, போற்றி-வந்தனம்; வந்து-எழுந்தருளி வந்து, என் தன் சிந்தை-என் மனத்தில், புகுந்தாய்-புகுந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; ஊனத்தை-அடியேங்கனது குற்றத்தை, நீக்கும்-நீக்கி யருளுகின்ற, உடலே-திருவுடையவரே, போற்றி வந்தனம்; அழலாய்-நெருப்புருவாய், ஒங்கி நிமிர்ந்தாய்-ஒங்கி யுயர்ந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; தேனத்தை-தேனை, வார்த்த-வடித்த, தெளிவே-தெளிவு போன்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; தேவர்க்குந் தேவனாய்-தேவர்களுக் கெல்லாந் தேவனாய், நின்றாய்-நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; கானம் தீ ஆடல்-காட்டுத் தீயோடு ஆடுதலை, உகந்தாய்-விரும்பினவரே, போற்றி-வந்தனம்; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

ஊனத்தை நீக்குதலையும், தேனொத் தினித்தலையும் இந்நாயனாரே பிறிதோரிடத்து “ஊனத்தை நீக்கி யுலகறிய வென்னை

யாட் கொண்டவன், தேனெஞ் தெனக் கினியான் நில்லச் சிற்றம் பலவன்” எனக் கூறுமாற்றால் அறிக. ஊனம்-மலக்குற்றம். உடல்-இறைவன் திருவுருவம். தேனத்தை-அத்து சாரியை. வார்த்தல்-வடித்தெடுத்தல். “தேறலின் தெளிவே” என்பது தீருவாசகம். கானம்-மயானம், நன்காடு. (ச)

ஊராகி நின்ற வுலகே போற்றி
 யோங்கி யழலாய் நிமிர்ந்தாய் போற்றி
 பேராகி பெங்கும் பரந்தாய் போற்றி
 பேராதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 நீராவி யான நிழலே போற்றி
 நேர்வா ரொருவரையு மில்லாய் போற்றி
 காராகி நின்ற முகிலே போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) ஊர்ஆகி-எல்லா ஐர்களுமாகி, நின்ற உலகே-நிலை பெற்ற உலகமானவரே, போற்றி-வந்தனம்; அழலாய்-நெருப்புருவாய், ஒங்கி நிமிர்ந்தாய்-ஒங்கி உயர்ந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; பேர் ஆகி-பெருவடிவாகி, எங்கும்-எவ்விடத்தும், பரந்தாய்-வியாபித்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; பேராத-நீங்காமல், என் சிந்தை-என் மனத்தில், புகுந்தாய்-புகுந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; நீராவி ஆன-நீராவியாகிய, நிழலே-நிழலானவரே, போற்றி-வந்தனம்; நேர்வார் - உம்மை ஒப்பவர், ஒருவரையும் - பிறரொருவரையும், இல்லாய்-இல்லாதவரே, போற்றி-வந்தனம்; கார்ஆகி நின்ற - கருநிறங் கொண்டு நின்ற, முகிலே - மேகமானவரே, போற்றி - வந்தனம்; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

பேர்-பெரியது, அகண்டமாயது. பேராத - நீங்காமல். நீர் ஆவி-நீர்ப்புகை; இது நீரினின்றும் உண்டாகும் வேறு பொருளன்று; நீரே மாறியாகும் புகை. (ரு)

உசுஅ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

சில்லுருவாய்ச் சென்று திரண்டாய் போற்றி
 தேவ ரறியாத தேவே போற்றி
 புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய் போற்றி
 போகாதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 பல்லுயிராய்ப் பார்தோறு நின்றாய் போற்றி
 பற்றி புலகை விடாதாய் போற்றி
 கல்லுயிராய் நின்ற கனலே போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) சில் உருவாய் - சிறியனவாகிய அணுருபமாய், சென்று-பிரிந்து சென்று, திரண்டாய்-மீட்டும் திரண்டு மகத்துருவத்தை யெய்தியவரே, போற்றி-வந்தனம்; தேவர் அறியாத-தேவர்களா லறியப்படாத, தேவே-தேவரே, போற்றி - வந்தனம் ; புல்லுயிர்க்கும்-அற்ப உயிர்கட்கும், பூட்சி-உடம்பினை, புணர்த்தாய்-கூட்டியவரே, போற்றி-வந்தனம் ; போகாது-நீங்காமல், என்சிந்தை-என் மனதில், புகுந்தாய்-புகுந்தவரே, போற்றி-வந்தனம் ; பல்லுயிராய்-பல உயிர்களாகி, பார்தோறும்-எல்லா வுலகங்களிலும், நின்றாய்-நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம் ; உலகை-உலகத்தினே, பற்றி விடாதாய்-கலந்து நீங்காதவரே, போற்றி-வந்தனம் ; கல்லுயிராய்-கல்லுருவாகிய மலையினிடத்து உயிராகி, நின்ற-நின்ற, கனலே-நெருப்பானவரே, போற்றி-வந்தனம்; கயிலைமலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

சிறியனவாகிய அணுஉருவமும், பிறகு அவை திரண்ட பெரியனவாகிய மகத்துருவமும் எல்லாமானவர் என்பது கருத்து. கட்புலனாகாத மிகச்சிறிய உயிர்க்கும் பல அவயவப் பகுப்புடைய உடர்பேதங்களைக் கூட்டுவிப்பவன் இறைவனான புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய் என்றார் பல்லுயிராய்ப் பார்தோறு நின்றலைச் சிவஞான போதம் இரண்டாந் சூத்திரத்து “ அவையேதானாய் ” என்பதில் “ அவையேயாய் ” என்பதில் வைத்துணர்க. பற்றி

யுலகை விடாமையை “அவையேதானேயாய்” என்பதில் வைத்துணர்க. கல்லுயிராய் நின்றகனலே என்றது இறைவன் நெருப்புமலையாய் எழுந்தருளினமை குறித்தென்க. (சு)

பண்ணி னிசையாகி நின்றாய் போற்றி
பாவிப்பார் பாவ மறுப்பாய் போற்றி
எண்ணு மெழுத்துஞ்சொல் லானாய் போற்றி
யென்சிந்தை நீங்கா விழைவா போற்றி
விண்ணு நிலனுந்தீ யானாய் போற்றி
மேலவர்க்கு மேலாகி நின்றாய் போற்றி
கண்ணின் மணியாகி நின்றாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ஐ) பண்ணின் இசையாகி-பண்ணிற் பொருந்தப்பாடும் இசைகளாகி, நின்றாய்-நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; பாவிப்பார்-நினைப்பவரது, பாவம் - பாவத்தை, அறுப்பாய் - ஒழிப்பவரே, போற்றி-வந்தனம்; எண்ணும் - எண்ணுகின்ற, எழுத்தும் சொல்லும்-எழுத்துக்களும் சொற்களும், ஆனாய்-ஆனவரே, போற்றி-வந்தனம்; என்-அடியேனது, சிந்தை-மனத்தை, நீங்கா இறைவா-நீங்காத இறைவரே, போற்றி-வந்தனம்; விண்ணும்-ஆகாயமும், நிலனும்-பூமியும், நீ-நெருப்பும், ஆனாய்-ஆனவரே, போற்றி-வந்தனம்; மேலவர்க்கும்-மேலோர்க்கும், மேலாகி-மேலானவராய், நின்றாய் - நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; கண்ணின்-கண்ணிடத்து, மணியாகி-கருவழியாகி, நின்றாய்-நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

பண்ணின் இசை-பண்ணிற் பொருந்தப் பாடும் இசை; பண்ணட்டபாடை, கொல்லி, இத்தளம், காந்தாரம், கௌசிகம், காந்தார பஞ்சமம், பழம்பஞ்சரம் முதலியவை; இசை-குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்பன. இவற்றாற் பொருந்து ராகங்கள்: பைரவி, தோடி, சங்கராபரணம், நாட்டை, பூபாளம், சாவேரி, காம்போதி முதலியன. இசைகள் ஒன்றோ

டொன்று பலபடி இயைதலால் பண்கள் பிறக்குமென்ப. இவற்றின் விரிவெல்லாம் இறந்தனபோக எஞ்சி நிற்கும் பழைய இசை நூலுட் கண்டுகொள்க. எண் என்பதைப் பெயராகக் கொண்டு தருக்க மென்று கூறுதலும் பொருந்தும். மேலவர்க்கு மேலாகி சிற்றலை இந்நாயனார் திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகத்தும் “மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலாய் போற்றி” என்று கூறுவதும் காண்க. யாவர்க்கும் மேலோன் என்பது பொருள். மணி-கருமணி. இக் கருத்து “கருவே என் கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்” எனத் திருவாவடுதுறைத் திருத் தாண்டகத்துங் காணப்படுகிறது. சொல்லும் தீயும் என்னும் உம்மைகள் தொக்கன.

(எ)

இமையா துயிரா திருந்தாய் போற்றி

யென்சிந்தை நீங்கா விறைவா போற்றி

உமைபாக மாகத் தணைத்தாய் போற்றி

யூழி யே ழான வொருவா போற்றி

அமையா வருஞ்ச மாரந்தாய் போற்றி

யாதி புராணனுப் பின்றாய் போற்றி

கமையாகி நின்ற கனலே போற்றி

கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) இமையாது-இமையாமலும், உயிராது-உயிர்க்காம லும், இருந்தாய் இருந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; என்-அடியே னது, சிந்தை - மனத்தை, நீங்கா - நீங்காத, இறைவா-இறைவரே, போற்றி - வந்தனம்; உமைபாகம் - உமாதேவியாரது பாகத்தை, ஆகத்து அணைத்தாய்-திருமேனியிற் சேர்த்தவரே. போற்றி-வந்த னம்; ஊழி ஏழ் ஆன ஒருவா-ஏழுழிகளுமா யிருக்கின்ற ஒருவரே, போற்றி-வந்தனம்; அமையா - தாங்கற் கொண்ணாத, அருஞ்சம்- கொடிய விடத்தை, ஆரந்தாய்-பருகினவரே, போற்றி-வந்தனம்; ஆகி புராணன்கூய் - ஆகி புராணனாகி, நின்றாய் - நின்றவரே, போற்றி - வந்தனம்; கமைஆகி நின்ற - பொறுமையாய் நின்ற,

கனலே-நெருப்புருவரே, போற்றி - வந்தனம்; கயிலைமலையானே
போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

இமைத்தல்-இமை கொட்டுதல். உயிர்த்தல் - மூச்சுவிடுதல்.
உயிர் இயற்கையைக் கடந்தவன் என்பது கருத்து. ஆதிபுராணன்-
பழையுடைய எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையாகிய பழையுடையவன். இப்பிரயோகத்தை “ஆலனையாதி புராணனை நாமடி
போற்றுவதே” என வரும் திருப்பூந்துருத்தித் திருவிருத்தத்திற்
காண்க. கமை-பொறுமை!; சுமா என்னும் வடமொழியினது
திரிபு. (அ)

மூவாய் பிறவாய் பிறவாய் போற்றி
முன்னமே தோன்றி முளைத்தாய் போற்றி
தேவாதி தேவர் கொழுந்தே போற்றி
சென்றேறி யெங்கும் பரந்தாய் போற்றி
ஆவா வடியேனுக் கெல்லாம் போற்றி
யல்ல நவிய வலந்தேன் போற்றி
காவாய் கனகத் திரளே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை.) மூவாய்-மூவாதவரே, பிறவாய்-பிறவாதவரே, இற
வாய்-இறவாதவரே, போற்றி-வந்தனம்; முன்னமே-எல்லாவற்றிற்கு
மும் முன்னமேயே, தோன்றி முளைத்தாய்-தோன்றி முளைத்தவரே,
போற்றி-வந்தனம்; தேவாதி தேவர் - தேவாதி தேவர்களுக்கும்,
கொழுந்தே-கொழுந்தானவரே, போற்றி-வந்தனம்; சென்று ஏறி-
சென்று கலந்து, எங்கும் பரந்தாய் - எவ்விடத்தும் பரந்தவரே,
போற்றி-வந்தனம்; ஆ ஆ-, அடியேனுக்கு எல்லாம்-அடியேனுக்கு
எல்லாமானவரே, போற்றி-வந்தனம்; அல்லல் - துன்பம், நலிய-
வருத்த, அலந்தேன்-வருந்தினேன், போற்றி-வந்தனம் ; கனகம்
திரளே-பொற்றிரள் போன்றவரே,காவாய்-காக்கக்கடவீர்,போற்றி-
வந்தனம் ; கயிலைமலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

௨௫௨

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தேவாதி தேவர் - பெரியதேவர்; பிரமவிட்டுணுக்கள் போல் வார். ஆ ஆ-வியப்புப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல் அடுக்கு. ஆவா என்பதை யகரவீறு கெட்ட முன்னிலை வினமுற்றாகக் கொண்டு உரைத்தலுமாம். அல்லல்-பிறவித்துயர். (க)

நெடிய விசும்பொடு கண்ணே போற்றி

நீள வகல முடையாய் போற்றி

அடியு முடியு மிகவிப் போற்றி

யங்கொன் றறியாமை நின்றாய் போற்றி

கொடியவன் கூற்ற முதைத்தாய் போற்றி

கோயிலா வென்சுந்தை கொண்டாய் போற்றி

கடிய வருமொடு மின்னே போற்றி

கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-ரை) நெடிய - நீண்ட, விசும்பொடு - ஆகாயத்தோடு, கண்ணே-மற்றுள்ள இடமும் ஆனவரே, போற்றி - வந்தனம் ; நீள அகலம்-நீளமும் அகலமும், உடையாய்-உடையவரே, போற்றி-வந்தனம் ; அடியும் முடியும் - அடியையும்-முடியையும், இகலி-பிரம விட்டுணுக்குள் தம்முட் பகைத்து, அங்கு-அவ்விடத்தில், ஒன்று அறியாமை-ஒரு சிறிதும் அறிய முடியாமல், நின்றாய்-நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; கொடிய-கொடுமை பொருத்திய, வன் கூற்றம்-வலிய இயமனை, உதைத்தாய்-உதைத்தவரே, போற்றி-வந்தனம் ; என் சிந்தை-என் மனத்தை, கோயில் ஆக கொண்டாய் - திருக் கோயிலாகக் கொண்டவரே, போற்றி - வந்தனம் ; கடிய-கடுமை யாகிய, உரும் ஒடு - இடியோடு, மின்னே - மின்னலுமானவரே போற்றி-வந்தனம், கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி-, என்ற வாறு.

கண் - இடம். போற்றி யென்பதை ஈற்றிற் சேர்த்து அடியு முடியு மிகலி யங்கொன் றறியாமை நின்றாய் என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்க. “ நினைப்பவர்தனைக் கோயிலாக்கொண்டவன் ” என்பது சிந்தையைக் கோயிலாகக் கொண்டதை யறிவிக்கும். (௮)

உண்ணு துறங்கா திருந்தாய் போற்றி
 யோதாதே வேத முணர்ந்தாய் போற்றி
 எண்ணு விலங்கைக்கோன் றன்னைப் போற்றி
 யிறைவிரலால் வைத்துகந்த வீசா போற்றி
 பண்ணு ரிசையின்சொற் கேட்டாய் போற்றி
 பண்டேயென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 கண்ணு யுலகுக்கு நின்றாய் போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ப-பா.) உண்ணுது உறங்காது-உண்ணுமலும் உறங்காமலும், இருந்தாய்-இருந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; ஒதாதே-ஒதாமலே, வேதம் உணர்ந்தாய்-வேதங்களை யுணர்ந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; எண்ணு-அகந்தையினால் மதியாத, இலங்கை கோன் தன்னை-இலங்கைக் கரசனாகிய இராவணனை, இறை-சிறிதே, விரலால்-திருவிரலினால், வைத்து உகந்த-ஊன்றி மகிழ்ந்த, ஈசா-ஈசரே, போற்றி-வந்தனம்; பண்ஆர்-பண் பொருத்திய, இசையின் சொல்-இசையோடு கூடிய பாடலை, கேட்டாய் - கேட்டவரே, போற்றி - வந்தனம்; பண்டே-பண்டைக் காலத்திலேயே, என்-அடியேனது, சிந்தை புகுந்தாய்-மனத்திற் புகுந்தவரே, போற்றி-வந்தனம்; உலகுக்கு-உலகத்துக்கு, கண்ணாய்-கண்ணாக, நின்றாய்-நின்றவரே, போற்றி-வந்தனம்; கயிலைமலையானே போற்றி போற்றி-, என்றவாறு.

இலங்கைக்கோன் றன்னை விரலால் வைத்து உகந்த ஈசன் என்று முடிக்க. இறை-நொடிப் பொழுதில் என்றுமாம்; பண்ணார் இசையின் சொல் கேட்டாய் என்பதைப் பொது வகையிற் கொள்வதன்றி இராவணனது பண்ணாரிசையின் சொல் கேட்டாய் என்று கொள்ளலுமாம். சொல் - பாடலுக்கு ஆகு பெயர். பண்டே-அநாதியே. இறைவனையின்றி உலகம் காணாமையின் உலகுக்குக் கண்ணென்றது என்க.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருக்கமுகுன்றம்

பண்-நட்டபாடை

அருச்சுனை

திருச்சிற்றம்பலம்

கொன்றுசெய்த கொடுமைபாற்பல சொல்லவே
நின்றபாவ வினைகடாம்பல நீங்கவே
சென்றுசென்று தொழுமின்றேவர் பிரானிடங்
கன்றினோடு பிடிசூழ்தண் கழுக்குன்றமே.

(ப-ரை.) கொன்றுசெய்த - பிறவுயிரை வதைத்துச் செய்த, கொடுமையால் - கொடுமை காரணமாக, பலசொல்ல-உலகத்தார் பலவிதமாக இழித்துரைக்கும்படி, நின்ற-பொருந்திய, பாவவினைகள் பல தீவினைகள் பலவும், நீங்க-நீங்கும்பொருட்டு, தேவர்பிரான் இடம்-தேவர்பெருமானாகிய இறைவனது இடமாகிய, கன்றினோடு-யானைக் கன்றுகளோடு, பிடிசூழ் - பெண்யானைகள் சூழுகின்ற, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, கழுக்குன்றம்-திருக்கமுகுன்றத்தை, சென்று சென்று-பலகாலம் சென்று, தொழுமின்-வணங்குங்கள் என்றவாறு.

பல சொல்லுதல் - பலவாறு ஏசிப்பேசுதல். சென்று சென்று என்னும் அடுக்கு செல்லுதற் பன்மையை உணர்த்தி நின்றது. இத் திருப்பதிகத்துள்ள திருப்பாட்டுக்களுட் பல உலகத்தினரை நோக்கி அறிவுறுத்தும் வகையிற் கூறப்பட்டன. கழுக்குன்றம் - தொண்டைநாட்டுத் தலங்கள் முப்பானிரண்டனுள் ஒன்று; இறை

வன் இறைவியிடத்தில் கழுகுகளாகச் சாபமேற்ற இருடிபுத்திரர்
இருவர் நான்கு யுகத்திலும் வெவ்வேறு பெயர்களோடு பூசிக்கும்
ரியமத்தால் பெற்ற பெயர். (க)

இறங்கிச்சென்று தொழுமினின்னிசை பாடியே
பிறங்குகொன்றைச் சடையனெங்கள் பிராணி
நிறங்கள்செய்த மணிகணித்திலங் கொண்டிழி
கறங்குவெள்ளை யருவித்தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) பிறங்கு - விளங்குகின்ற, கொன்றை - கொன்றை
மாலையைச் சூடிய, சடையன் - சடையை யுடையவராகிய, எங்கள்
பிராணி - எங்கள் பெருமானுக்கு இடமாகிய, நிறங்கள்
செய்த - பலவித நிறங்களையுடைய, மணிகள் - மணிகளையும்,
நித்திலம் - முத்துக்களையும், கொண்டு - வாரிக்கொண்டு, இழி -
இழிகின்ற, கறங்கு - ஒலித்தலையுடைய, வெள்ளை - வெண்ணிற
மாகிய, அருவி - மலையருவிகளை யுடைய, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்
திய, கழுக்குன்றம் - திருக்கழுச் குன்றத்தை, இன்னிசை பாடி -
இனிய இசைகளைப் பாடிக்கொண்டு, இறங்கி சென்று - தாழ்ந்து
சென்று, தொழுமின் - வணங்குங்கள் என்றவாறு.

இறங்கிச் செல்லுதல் - பணிவோடு செல்லுதல். பிறங்கு
கொன்றை - பொன்போற் பொலிந்து விளங்கும் கொன்றை; ஒங்
கார வடிவினதாக விளங்கும் கொன்றையுமாம். நிறங்கள் செய்த
மணிகள் - வயிரம், பச்சை, மாணிக்கம், நீலம், கோமேதகம், வை
ரேயம் முதலியன. நித்திலம்-தலசம் என்னும் முத்துக்கள், மூங்கில்
முதலியவற்றில் உண்டாவன. கொண்டிழிதல்-கொழித்தல். (உ)

நீளநின்ற தொழுமினித்தலு நீதியா
லாளுநம்ம வினைகளாக்கி யழிந்திடத்
தோளுமெட்டு முடையமாமணிச் சோதியான்
காளகண்ட னுறையுந்தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) ஆளும் - நம்மை ஆளாக்கொண்டு அரிக்கின்ற,
நம்ம-நம்முடைய, வினைகள் - வினைப்பகுதிகள், அல்கி - சுருங்கி,

உருகூ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

அழிந்திட - அழிந் தொழியும்படி, தோளும் எட்டும் உடைய - எட்டுத் திருத்தோள்களை யுடைய, மாமணி சோதியான் - மாணிக்கமணியின் ஒளியையுடையவரும், காளகண்டகன் - திருநீல கண்டத்தையுடையவருமாகிய இறைவர், உறையும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, தண்-குளிர்ச்சிபொருந்திய, கழுக்குன்றம்-திருக்கழுக்குன்றத்தை, நித்தலும் - தினந்தோறும், நீதியால் - முறைமைப்படி, நீள நின்று தொழுவின் - நெடிது வணங்குங்கள் என்றவாறு.

நீள-அதிகமாக ; இது நீள நினைந்து என்பது போன்றது. ஆளும் நம்ம வினைகள் - வினைகள் நம்மை ஆளாக உடைமையை ஒழித்துக்கொண்டு இறைவனுக்கு ஆட்படுதல் முறைமை என்க. வாக்கிப் பெருந்தையார் “செங்கனகத் தனிக்குன்றைச் சிவனை யாளுர்ச் செல்வனைச்சேர்வே னும்மாற் செலுத்துணேனே” என்று கூறுவதனால் இவ்வியல்பையறிக. அல்குதல்-சுருங்குதல். தோளும் எட்டும்-உம்மைகள் இசைநிறைப் பொருளான. மாமணிச் சோதியான்-இறைவன் இவ்வியல்பினராதலால் “விறகிற்றீயினன் பாலிற் படு நெய்போன், மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்” என்ற திருக்குறந்தொகையானு மறிக. காளம்-காலகூடவிடம் ; கறுப்புமாம். (ங)

வெளிறுதீரத் தொழுவின்வெண்பொடி யாடியை
முளிறிலங்கு மழுவாளன்முந்தி யுறைவிடம்
பிளிறுதீரப் பெருங்கைப்பெய்மத மூன்றுடைக்
களிற்றோடு பிடிசூழ்தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) முளிறு இலங்கும் மழுவாளன்-கூர்மையுடைய மழு வேந்திய இறைவன், முந்தி உறைவு இடம் - முற்பட்டு வசித்தலை யுடைய இடமாகிய, பிளிறுதீர - பிளிறுதல் ஒழிய, பெருங்கை - பெரியதுதிக்கையையும், பெய்மதம் மூன்று உடை - பொழிகின்ற மும்மதங்களையும் உடைய, களிற்றின் ஓடு-ஆண்யானைகளோடு, பிடி சூழ்-பெண்யானைகள் சூழ்கின்ற, தண்-குளிர்ச்சிபொருந்திய, கழுக் குன்றம்-திருக்கழுக்குன்றத்தில், வெண்பொடி ஆடியை-திருவெண்

திருக்கழுக்குன்றம்

௨௫௭

ணீறு சண்ணித்த இறைவரை, வெளிநூதீர-அறியாமை நீங்கும் படி, தொழுமின்-வணங்குங்கள் என்றவாறு.

வெளிநூ - அறிவின்மை. வெண்பொடி - திருவெண்ணீறு, முத்தி உறைதல்-மற்றைய தலங்களிலும் இத்னை முற்பட்டு விரும்பி எழுந்தருளியிருத்தல். தம் பிழகளைக் காணாது வருந்தும் களிறுக ளோடு பிழகள் சேர்ந்த மாத்நிரத்தில் பிளிறுதல் ஒழிவது கூறப் பட்டது. பெய்தல்-பொழிதல். (சு)

புலையுரத் தொழுமின்புன்சடைப் புண்ணிய
லிலைகொள்சூலப் படையனெந்தை பிராநிட
முலைகளுண்டு தழுவிக்குட்டி பொடுமுசுக்
கலைகள்பாயும் புறவிற்றண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை) புன்சடைபுண்ணியன்-புற்கென்ற சடையினையுடைய புண்ணியரும், இலைகொள் சூலப்படையன்-இலவடிவமாகிய சூலப் படையையுடையவரும், எந்தை-எமதுபிதாவாகிய, பிரான் இடம்-பெருமானது இடமாகிய, முலைகள் உண்டு - முலைகளையுண்டு, தழுவி - அணைத்துக் கொண்ட, குட்டியொடும் - குட்டிகளோடும், முசுக்கலைகள் - முசுக்களும் அவற்றின் ஆண்களும், பாயும் - பாய்கின்ற, புறவில்-குறிஞ்சி நிலத்தையுடைய, தண்-குளிர்ந்த, கழுக் குன்றம்-திருக்கழுக்குன்றத்தை, புலைகள்தீர-புலைத்தன்மை ஒழியும் படி, தொழுமின்-வணங்குங்கள் என்றவாறு.

புன்மை-நிறத்தின் மேற்று. குரங்கின் குட்டி தானே தாயைத் தழுவிக்கொள்ளுதலும், பூனை குட்டியைக் கவ்விக் கொள்ளுதலும் இயல்பு; இவைகளையே மார்க்கட, மார்க்கால நியாயமென்பார். முசு-ஓர்விதக்குரங்கு. கலை-குரங்கின் ஆண். புறவு - குறிஞ்சியிடம். (டு)

மடமுடைய வடியார்தம்மனத் தேபுற
விடமுடைய மிடறன்விண்ணவர் மேலவன்
படமுடைய வரவன்றன்பயி லும்மிடங்
கடமுடைய புறவிற்றண்கழுக் குன்றமே.

௨௫ அ அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

(ப-ரை.) மடம் உடைய - அறியாமையுடைய, அடியார் தம்-அடியார்களது, மனத்தே-மனத்தின்கண்ணே, உற-பொருந்து மாறு, விடம் உடைய-விடத்தையுடைய, மிடறன்-கண்டத்தினை யுடையவரும், விண்ணவர் மேலவன் - தேவர்களுக்கு மேலாய வரும், படம் உடைய அரவன்-படத்தையுடைய பாம்பினையுடையவ ரும் ஆகிய இறைவர், பயிலும் இடம் - எழுந்தருளியிருக்கும் இட மாவது, கடம் உடைய-செல்லுதற்கரிய நெறிகளுள்ள, புறவின்- குறிஞ்சி நிலத்தை யுடைய, தண்-குளிர்ச்சி பொருந்திய, கழுக் குன்றமே-திருக்கழுக்குன்றமேயாம் என்றவாறு.

மடமுடைய அடியார்-தம் முணர்வை இறைவன்பால் இழந்து நிற்கும் மெய்யடியார். படமுடைய அரவைக் கச்சையாகவும், அரை ஞானாகவும், அணிகளாகவும் உடையவன் என்க. கடம்-அருநெறி, தம், தான் சாரியை. (சு)

ஊனமில்லா வடியார்தம்மனத் தேயுற
ஞானமூர்த்தி நட்டமாடி நவிலுமிடந்
தேனும்வண்டு மதுவுண்டின்னிசை பாடியே
கானமஞ்ஞையுறையுந்தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) ஊனம் இல்லா - குற்ற மில்லாத, அடியார் தம்- தொண்டர்களது, மனத்தே உற-மனத்தில் பொருந்தும்படி, ஞான மூர்த்தி-ஞானமே சொருபமாக வுடைய இறைவன், நட்டமாடி- திருநடனம் செய்து, நவிலும் இடம்-பழகுகின்ற இடமாவது, தேனும் வண்டும் - தேன் வண்டிகளும் கரு வண்டிகளும், மது உண்டு-தேனை யுண்டு, இன் இசை பாடி-இனிய இசைகளைப் பாட, கான மஞ்ஞை-காட்டில் வாழ்வனவாகிய மயில்கள், உறையும்-ஆடி உறைகின்ற, தண் - குளிர்ச்சி பொருந்திய, கழுக்குன்றமே - திருக்கழுக்குன்றமேயாம் என்றவாறு.

ஊனம்-குற்றம். ஞானமூர்த்தி-ஞானத் திருவுருவன். நட்ட மாடி-பெயருமாம். நவிலுதல்-பழகுதல். தேன்-வண்டின் பேதம். வண்டிகள் பாட மயில்கள் ஆடும் கழுக்குன்றம் என்பதாம். இக்

திருக்கழுக்குன்றம்

உருக்

கருத்தை “ வண்டு பாட மயிலால மான்கன்று துள்ளவரிக்;
கெண்டைபாயச் சனை நீல மொட்டலருங் கேதாரமே ” என்னும்
ஞானசம்பந்தர் திருவாக்காலு மறிக. பாடி-எச்சத்திரிபு. (எ)

அந்தமில்லா வடியார்தம்மனத் தேயுற
வந்துநாளுந் வணங்கிமாலொடு நான்முகன்
சிந்தைசெய்த மலர்கணித்தலுஞ் சேரவே
சந்தநாறும் புறவிறற்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) அந்தம் இல்லா-பெருமைக்கு முடிவில்லாத, அடியார்-திருத்தொண்டர்களது, மனத்தே உற-மனத்தில் பொருந்த மாறு, நாளும் - வைகலும், மாலொடு நான்முகன் - விட்டுணு மூர்த்தியோடு பிரம தேவர், வந்து-வந்து, வணங்கி - பணிந்து, சிந்தை செய்த மலர்கள்-மனத்தாற் சித்தித்து அருச்சித்த மலர்கள், நித்தலும் - தினந்தோறும், சேர-சேர்தலால், புறவின் - குறிஞ்சி நிலத்தையுடைய, தண்-குளிர்ச்சி பொருந்திய, கழுக்குன்றம்-திருக்கழுக்குன்றம், சந்தம்-நாளும்-நறுமணங் கமழாவிந்தும் என்றவாறு.

அந்தம்-முடிவு; எல்லே. சேர-காரணப் பொருட்டு. சந்தம்-அழகு; ஈண்டு நன்மை. (அ)

பிழைகடரத் தொழுமின்பின்சடைப் பிஞ்ஞகன்
குழைகொள்காதன் குழகன்றனுறையும்மிட
மழைகள்சாலக் கலித்துநீடுயர் வேயவை
குழைகொண்முத்தஞ் சொரியுந்தண்கழுக் குன்றமே.

(ப-ரை.) பின் சடை பிஞ்ஞகன் - பின்னாற் பிறங்கும் சடையையுடைய பிஞ்ஞகரும், குழை கொள் காதன்-குழையினை யணிந்த திருச்செவியை யுடையவரும், குழகன் - பேரழகுடைய வருமாகிய இறைவர், உறையும் இடம்-வசிக்கும் இடமாகிய ாழைகள்-மேகங்கள், சால-மிகுதியும், கலித்து முழங்குதலால், நீடு உயர்-மிகவும் உயர்ந்த, வேய்-அவை-மூங்கில்களானவை, குழைகொள்-வளப்பங் கொண்ட, முத்தம்-முத்துக்களை, சொரியும் - சொரி

௨௬௦

அசத்தியார் தேவாரத்திரட்டு

கின்ற, தண்-குளிர்ச்சி பொருந்திய, கழுக்குன்றம்-திருக்கழுக்குன்றத்தை, பிழைகள்-குற்றங்கள், தீர-நீங்கும்படி, தொழுமின்-வணங்குங்கள் என்றவாறு.

பின் சடை-பின்னிய சடையுமாம். பிஞ்ஞகன்-சிவன்; தலைக் கோல முடையன் என்பது பொருள். கலித்து-எச்சத்திரிபு. மேக முழக்கத்தால் சொரியும் என்பது கருத்து. (க)

பல்லில்வெள்ளைத் தலையன்றான்பயி லும்மிடங்
கல்லில்வெள்ளை யருவித்தண்கழுங் குன்றினை
மல்லின்மல்கு திரடோனூரன் வனப்பினுற்
சொல்லல்சொல்லித் தொழுவாரைத்தொழு மின்களே.

(ப-ரை.) பல் இல்-பல் இல்லாத, வெள்ளைத் தலையன்-வெண்டலையை யுடையவனாகிய இறைவன், பயிலும் இடம்-வாழ்கின்ற இடமாகிய, சல்லில்-பாறைகளின்மேற்றவழ்கின்ற, வெள்ளை அருவி-வெண்ணிறமாகிய நீருவிகளையுடைய, தண் கழுக்குன்றினை-குளிர்த் திருக்கழுக்குன்றத்தை, மல்லின் மல்கு-வலியால் நிறைந்த, திரள் தோள் ஊரன்-திரண்ட தோள்களையுடைய திருநாவலூரன், வனப்பினால்-அழகுபெற, சொல்லல்-சொல்லிய திருப்பாட்டுக்களை, சொல்லித் தொழுவாரை-ஒதி வணங்குகின்றவர்களை, தொழுமின்-வணங்குங்கள் என்றவாறு.

பல்லில் வெள்ளைத் தலை-பல்லில்லாத ஒடி; இறைவன் இதனை யுடையதலை “ பல்லிலோட்டினர் புலிகொண் டென்பவர் பட்டினத்துறை பல்லவ னீச்சரத், தெல்லி யாட்டுகந் தாரிவர் தன்மை யறிவா ரார் ” என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கானும் அறிக. சொல்லல்-ஆகுபெயர். (ஈ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

கோளறு திருப்பதி கம்

பண் - பியந்தைக் காந்தாரம்

அடிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

வேயுறுதோளிபங்கன் விடமுண்டகண்டன்

மிகநல்லவீணை தடவி

மாசறுதிங்கள் கங்கை முடிமேலணிந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதனான்

ஞாயிறுதிங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி

சனிபாம்பிரண்டுமுடனே

ஆசறுநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) வேம் உறு தோளி-மூங்கில்போலும் தோள்களை யுடைய உமாதேவியாரை, பங்கன் - வாமபாகத்தில் உடையவரும், விடம் உண்ட கண்டன் - விடத்தைப் பருகிய திருநீல கண்டத்தை யுடையவரும் ஆகிய இறைவர், மிக நல்ல-மிகவும் நன்மையாகிய, வீணை தடவி-வீணையை வருடி, மாச அறு-குற்றமில்லாத, திங்கள் கங்கை - சந்திரனையும் கங்கையையும், முடிமேல் அணிந்து - திரு முடியின் மீது சூடி, என் உளம்-அடியேனது உள்ளத்தில், புகுந்த அதனால் - எழுந்தருளிய காரணத்தினால், ஞாயிறு - சூரியனும், திங்கள் - சந்திரனும், செவ்வாய்-அங்காரகனும், புதன் - புதனும், வியாழம்-குருவும், வெள்ளி - சுக்கிரனும், சனி - சனியும், பாம்பு இரண்டும் உடனே-இராகுவும் கேதுவும் ஆகிய பாம்புகளுடனே,

அடியார் அவர்க்கு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே - மிகுதியாகவே, ஆசறு - குற்றமற்றனவாய், நல்ல நல்ல - நல்லன நல்லன; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன என்றவாறு.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் திருமறைக் காட்டில் ஒருங்கே எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில், பாண்டி நாட்டில் அரசன் சமண் சமயச் சார்பினனாய் நாடு நவை நெறியுற்றகாரணத்தால் மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை நாயனாரும் மிகவும் வருந்தி ஆளுடையபிள்ளையாரைத் தம் நாட்டிற் கெழுந்தருளிச் சமணை யொழித்துச் சைவத்தை நிலைநிறுத்தி ஞானத்திரு நெறி நடைபெறச் செய்யுமாறு வேண்டி அனுப்பிய விண்ணப்பத்தை மேற்கொண்டு ஞானபோனகர் புறப்பட்டபோது வாக்கின் தனிமன்னர் பிள்ளையாரை “நாள்களும் கோள்களும் வலியில; செல்லற்க” எனத் தடுத்தபோது, சிரபுரச்செல்வர் “ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியாரவர்க்கு மிகவே” என இத் திருப்பதிகத்தை ஓதியருளிநொன்பது வரலாறு. கோள்களால் வரற்பாலனவாய் துன்பங்களை அறுத்தற்கேதுவாய் திருப்பதிக மாதலின் “கோன்று திருப்பதிகம்” என்றதென்க. நாள்களும் கோள்களும் இறைவன் ஆணையின் ஏவல் செய்யுந் தன்மையனவாக, அவை எவ்வாறு ஆசறு நல்லனவாகும் என்னின், இந்நாயன் மார்கள் கரணங்க ளெல்லாங் கடந்து நின்ற கறைமிடற்றன் சரணங்களே சார்ந்து மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த சிவ சமானர்களாய் நின்மல தூரியாதீதத்தைச் சாக் கிரத்தே புரியுந் தன்மையர்களாய்த் தஞ்செயலற்றுச் சிவன் செயலுடையார்களாதலின் “தான் செய்யுந் தன்மைகளும் ஆக்கியிடு மன்பர்க்கவன்” என்னுந் திருவாக்குக் கேற்ப யாவும்செய்வல்லவர்க ளென்க. இவர்கன்பால் முதற் பெருந் தேவர்க ளெல்லாம் ஏவல் கேட்குந் தன்மையராதலை யறிவே மெனின் இந் நாள்களும் கோள்களும் என் செய்வல்ல வென்றொழிக. மிக நல்லவீணை-மிக்க நன்மை பயத்தற் கேதுவாகிய வீணை; ஆன்மாக்கள் மலமொழிந்து வீடுபேறடைதற்கான உலக சிருட்டியைச் செய்வது இவ் வீணைகான மாதலின் நன்மைபயப்பதாயிற்று. இறைவன் வீணைகானத்தி

னால் நாதத்தை எழுப்பி உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பன் என்பதாம். இதனைப் “பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங் கொண்டு பிரமனும் போய், இருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான் களேபரமும், கருங்கடல் வண்ணன் களேபரமுங் கொண்கங் காளராய், வருங்கடன் மீளநின்றெம்மிறை நல்லீனை வாசிக்குமே” என்னும் வாகீச நாயனாரது திருவிருத்தத்தால் அறிக. தடவுதல்-வருதல், வாசித்தல். உளத்திற் புகுதல்-உளத்தில் அபிவியஞ்சுக முறுதல். ஆசறு நல்ல நல்ல-ஆசற்ற இவை தீயன வெனினும் அடியார்க்கு ஆசறு நல்லனவாகும் என்பது கருத்தாம். பொது வகையால் அடியார்க்கு நல்ல எனவே தமக்கு நல்ல என்பது கூறவேண்டாவாயிற்று. இத்திருப்பாட்டில் நாள்களும் கோள்களும் நல்லன வென்பது கூறப்பட்டது. (க)

என்பொடு கொம்பொடாமை யிவைமார் பிலங்க

வெருதேறியேழையுடனே

பொன்பொதிமத்தமலை புனல்குடி வந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதனா

லொன்பதொடொன்றோடேழு பதினெட்டொடாறு

முடனாயநாள்களவைதா

மன்பொடுநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடிபாரவார்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) என்பொடு கொம்பொடு ஆமை-எலும்பும் பன்றிக்கோடும் ஆமையோடும், இவை - ஆகிய இவைகள், மார்பு இலங்க-திருமார்பில் விளங்காநிற்க, பொன் பொதி-பொலிவுடன் கூடிய, மத்தமலை-ஊமத்த மலர் மாலையையும், புனல்-கங்கையையும், குடி-திருமுடியிற் றரித்து, ஏழையுடனே - உமாதேவியாரோடும், எருதேறி-இடபத்தை யூர்ந்து, வந்து-எழுந்தருளி வந்து, என் உளமே புகுந்த அதனால் - அடியேனது உள்ளத்தில் புகுந்த காரணத்தினால், ஒன்பது-ஒன்பதாவது நாளும், ஒன்பதொடு ஒன்று-பத்தாவது நாளும், ஒன்பதொடு ஏழு-பதினாறுவது நாளும், பதினெட்டு-பதினெட்டாவது நாளும், ஆறும்-ஆறாவது நாளும்,

உச்சு

அருத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

உடனாய நாங்கள் - இவைகளோடு சேர்த்தெண்ணப்படும் நாள்
களும், அவை-ஆகிய அவைகள்யாவும், அடியார் அவர்க்கு-திருத்
தொண்டர்களுக்கு, மிக-மிகவும், அன்போடு - அன்புடன், நல்ல
நல்ல-நல்லன நல்லன ; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன
நல்லன என்றவாறு.

இத் திருப்பாட்டில் பிரயாணத்திற்கு ஆகாதனவாய நாட்
கள் அடியார்க்கு நல்லன வென்பது கூறப்பட்டது. பிரயாணத்
திற்கு ஆகாத நாட்கள்:—பாணி, கார்த்திகை, திருவாதிரை, ஆயிலி
யம், மகம், பூரம், சித்திரை, சுவாதி, விசாகம், கேட்டை, பூரா
டம், பூரட்டாதி என்பனவாம். ஒன்பதாவது - ஆயிலியம், பத்தா
வது-மகம், பதினாறாவது - விசாகம், பதினெட்டாவது - கேட்டை,
ஆறாவது - திருவாதிரை. உடனாய நாட்கள்-பிற ஏழு நாட்கள்.
இவ்வாறன்றிப் பல படி யெண்ணுவோர் எண்ணிய தெய்தாது
இடர்ப்படுவ ரென்க. (உ)

உருவளர்பவளமேனி யொளிநீறணிந்து
வுமையோடும்வெள்ளைவிடைமேன்
முருகலர் கொன்றைதிங்கண் முடிமேலணிந்தெ
னுளமேபுகுந்தவதனற்
றிருமகள்கலைதூர்தி சயமாதுபூமி
திசைதெய்வமானபலவு
மருநெதிரல்லநல்ல வனவநல்லநல்ல
வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-பா.) உருவளர்-அழகு மிகுகின்ற, பவள மேனி-பவளம்
போலும் செம்மேனியில், ஒளி நீறு அணிந்து-ஒளி மிக்க திருவெண்
ணீற்றை அணிந்து, முருகு அலர் - மணங்கமழ்ந்து அலர்கின்ற,
கொன்றை-கொன்றை மாலையையும், திங்கள் - சந்திரனையும், முடி
மேல் அணிந்து-திருமுடியிற் குடி, வெள்ளை விடைமேல் - வெண்
ணிறம் வாய்ந்த இடபத்தின்மேல், உமையோடும் - உமாதேவியா
ரோடும், என் உளமே புகுந்த அதனால்-அடியேனது உள்ளத்தில்

எழுந்தருளிய காரணத்தால், திருமகள் - இலக்குமியும், கலை அது ஊர்தி-கலைமகளும், சயமாத-துர்க்கையும், பூமி-பூமகளும், திசை தெய்வம்-திசை காப்பாளர்களும், ஆன பலவும்-ஆகிய பல தெய்வங்களும், அடியார் அவர்க்கு - திருத் தொண்டர்களுக்கு, மிக - மிகுதியும், அருநெதி-அரியரியதி உடையன வென்றாலும், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன ; அவை - அவைகள், நல்ல நல்ல - நல்லன நல்லன என்றவாறு.

ஒளி நீறு தரிப்போர்க்குச் சிவஞான ஒளியைப் பயக்கும் நீறு எனலுமாம். திருமகள் - செல்வத்திற் கதிதேவதையாகிய இலக்குமி. கலையூர்தி-கல்விக் கதிதேவதையாகிய வாணி. சய மாதா என வேறு வருதலின் கலையூர்தி என்பதற்குத் துர்க்கையென்னாது கலைமகள் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. கலையது - அது பகுதிப்பொருள் விசுதி. திசை காப்பாளர் - இந்திரன், அங்கி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், நசானன் என்பவராவர். ஆனபலவும் என்பதால் ஒழிந்த தெய்வங்களும் கொள்ளப் பெறும். திசைத் தெய்வம் என்பது தகர வொற்றுக் கெட்டு வந்தது. நெதி - நியதி, முறை. (ங)

மதிநுதன்மங்கையோடு வடபாலிருந்து

மறையோதுமெங்கள்பரம

னதியொடுகொன்றைமலை முடிமேலணிந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதன்ற

கொதியுறுகாலனங்கி நமனோடுதூதர்

கொடுநோய்களானபலவு

மதிசுணநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) மதிநுதல் மங்கையோடு - பிறை போலும் நெற்றியை யுடைய உமாதேவியோடு, வடபால் இருந்து-வட திசையின் கண்ணிருந்து, மறையோதும்-வேதங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருள்கின்ற, எங்கள் பரமன்-எங்கள் சிவபெருமான், நதியொடு-கங்கா

நதியோடு, கொன்றை மாலை-கொன்ற மலர் மாலையை, முடிமேல் அணிந்து-திருமுடியிற் றரித்து, என் அடியேனது, உளமே புகுந்த அதனால்-உள்ளத்திற் புகுந்த காரணத்தால், கொதிபுறு - கோபித் தலை யுடைய, காலன் - காலனும், அங்கி-அக்கினியும், நமனோடு- நமனும், தூதர்-இயம தூதர்களும், கொடு நோய்கள்-கொடிய நோய்களும், ஆன்-ஆகிப, பலவும்-எல்லாம், அடியாரவர்க்கு-திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே-மிகவும், அதிகுணம்-அதிக குணஞ் செய்யக் கூடியவாய், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன என்றவாறு.

வடபால்-வட திசையிலுள்ள திருக்கயிலாய மலையிலிருந்து வேத சிவாகமங்களைத் தேவர்க்கு ஒதி யருளினன் என்பது புராணம். கொதி-கொதித்தல், கோபித்தல். இயமனும் அக்கினியும் முன்பு திக்குபாலசுருள்வைத் தெண்ணப்படினும் ஈண்டு உயிர்களுக்கு இறுதி செய்யும் கொடுமை யுடைமைபற்றி வேறுவகையில் வைத்து எண்ணப்பட்டார் என்க. காலன் இயமனது மந்திரிகளுள் ஒருவன். தூதர்கள்-இயம கிங்கரர்கள். குணம்-நன்மை. இத் திருப்பாட்டில் இயமன் இயம தூதுவர் முதலாயினோர் நன்மை செய்தல் கூறப்பட்டது.

(ச)

நஞ்சணிகண்டனெந்தை மடவாடனோடு

விடையேறுநங்கள்பரமன்

றுஞ்சிருள்வன்னிகொன்றை முடிமேலணிந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதனால்

வெஞ்சினவவுணரோடு முருமிடியுமின்னு

மிகையானபூதமவையு

மஞ்சிடுநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ஊ.) நஞ்சணிகண்டன்-விடந்தை யணிந்த திருநீல கண்டந்தை யுடைபவரும், எந்தை-எமது பிதாவும், மடவாள் தன்னோடு-உமாதேவியாரோடு, விடை ஏறும்-இடபத்தை ஊர்ந்

தருள்கின்ற, எங்கள் பரமன்-அடியோங்களது மேலோரும் ஆகிய இறைவர், துஞ்சு - விலைபெற்ற, இருள் - கரு நிறத்தை யுடைய, வன்னி-வன்னியையும், கொன்றை-கொன்றை மலரையும், முடிமேல் அணிந்து-திருமுடியிற் றரித்து, என் உளம்-அடியேனது உள்ளத்தில், புஞ்சு அதுஞல்-எழுந்தருளிய காரணத்தால், வெம் சினம்-கொடிய கோபத்தையுடைய, அவுணரோடும்-அசுரரோடும், உரும் இடியும்-அச்சத்தை விளைக்கும் இடியும், மின்னும்-மின்னலும், மிகையான-மிகுதியையுடைய, பூசும் அவையும்-பூதங்களும், அடியாரவர்க்கு-திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே-மிகுதியும், அஞ்சிடு-பயப்படும் தன்மை யுடையனவாகி, நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன என்றவாறு.

வன்னிபத்திரம் மிகுதியும் கருவிடமுடைமையால் துஞ்சிருள் வன்னி என்றது. உரும்-அச்சம். பூதம் பல பெரிய சிறிய உருவங்களை யுடையனவாகி யாண்டுஞ் செறிதலின் மிகையான பூதமெனப்பட்டது. “பூதமைந்தின் விலங்கலில் விகாரப்பாட்டின் வேறுபாடுற்ற வீக்கம்” என்றார் பிறரு மென்க. இத் திருப்பாட்டில் அவுணர் இடி முதலியன நல்லவாதல் கூறப்பட்டது. (டு)

வாள்வரியதளதாடை வரிகோவணத்தர்

மடவாடனேடுமுடனாய்

நாண்மலர்வன்னிகொன்றை நதிசூழிவந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதனாற்

கோளரியுழுநையோடு கொலையானேகேழல்

கொடுநாகமோடுகரடி

ஆளரிநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) வாள்-ஒளியையும், வரி-கோடுகளையும் உடைய, அதள் ஆடை - புலித்தோலாடையாகிய, வரி கோவணத்தர்-கட்டின திருக்கோவணத்தை யுடைய இறைவர், நாள் மலர்வன்னி-புதிய மலர்களோடு கூடிய வன்னியையும், கொன்றை - கொன்றை

உக அ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மாலையையும், நதி-கங்கையையும், சூடி-திருமுடியிற் சூடி, மடவாள் தன்னோடும் உடனாய்-உமாதேவியாருடன், வந்து - எழுந்தருளி வந்து, என்உளம்-அடியேனது உள்ளத்தில், புகுந்தஅதனால்-புகுந்த காரணத்தால், கோள் அரி-கொலைத் தொழில் வாய்ந்த சிங்கம், உழுவை ஒடு-புலியோடு, கொலை யானை-கொல்லுகின்ற யானை, கேழல்-பன்றி, கொடு நாகமோடு-கொடிய பாம்பினோடு, கரடி-கரடி, ஆள் அரி-மனிதத் தன்மை வாய்ந்த குரங்கு ஆகிய இவைகள், அடியாரவர்க்கு-திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே-மிகுதியும், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன ; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன என்றவாறு.

கோள்-கொலை ; சிங்கம் என்னும் பெயரும் கொலைசெய் என்னும் பொருளதாகிய ஹிம்ஸ் என்னும் வடமொழிப் பகுதி எழுத்துக்கள் நிலைமாறுதலால் பிறந்த பெயரென்ப. மனித இயற்கை வாய்ந்த பெரிய குரங்குகள் துன்பஞ் செய்வன வாதலின் ஆளரி என்பதற்குக் குரங்கென்று பொருள் கூறப்பட்டது. இத் திருப்பாட்டில் சிங்கம் புலி முதலான மிருகங்கள் யாவும் நல்லனவாதல் கூறப்பட்டது. (சு)

செப்பிளமுலைநன்மங்கை யொருபாகமாக
விடையேறுசெல்வனடைவா
ரொப்பிளமதிபுமப்பு முடிமேலணிந்தெ
னுளமெபுகுந்தவதனால்
வெப்பொடுகுளிரும்வாத மிகையானபித்தும்
வினைபானவந்துநலியா
அப்படிநல்லநல்ல வனவநல்லநல்ல
வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-றா.) செப்பு-செப்பின், தன்மைவாய்ந்த, இளமுலை-இளமை வாய்ந்த திருத்தன பாரங்களுடைய, நல்மங்கை-நன்மை வாய்ந்த உமாதேவியார், ஒரு பாகம் ஆக-ஒருபக்கத்தில் அமர், விடை ஏறு செல்வன்-இடபத்தை யூர்த்தருளுகின்ற செல்வராகிய இறைவர்,

கோளறு திருப்பதிகம்

௨௬௯

அடைவோர்-தம்மை அடைவோர், ஒப்பு-விரும்பத்தக்க அழகும், இள-இளமையும் வாய்ந்த, மதியும்-சந்திரனையும், அப்பும்-கங்கை நீரையும், முடிமேல் அணிந்த-திருமுடியிற் றரித்து, என் உளம்-அடியேனது உள்ளத்தில், புத்த அத்தை-எழுந்தருளிய காரணத்தால், வெப்பொடு குளிரும்-வெப்பத்தோடு குளிர்ச்சியும், வாதம்-வாதமும், மிகையானபித்து-அதிகரித்த பித்தமும், வினையான-மற்றும் தீவினைகளும், அடியாரவர்க்கு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே-அதிகமாக, வந்து நலியா அப்படி-வந்து வருத்தாத அவ்விதத்தில், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன ; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல - நல்லன நல்லன என்றவாறு.

செப்பு-வள்ளம் ; புகழ்ந்து பேசுதற்குரிய என்றுமாம். ஒப்பு-அழகு. வெப்பு-வெப்புநோயும், குளிர்-குளிர்ச்சுரமுமாம். வாதம்-வாயு நோய். மிகையானபித்து உன்மத்தமுமாம். வினையான-பழவினையான் வரும் நோய்கள் ; மற்றைய பததி பேதத்தால் வரும் நோய்களாதலின். அப்படி-அவ்வளவு. இத் திருப்பாட்டில் வெப்பம் குளிர்ச்சி முதலிய நோய்கள் நல்லனவாதல் கூறப்பட்டது. (எ)

வேள்படவிழிசெய்தன்று விடைமேலிருந்து

மடவாடனோடுமுடனாய்

வாண்மதிவன்னிகொன்றை மலர்குடிவந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதனா

லேழ்கடல்குழிலங்கை யரையன்றனோடு

மிடரானவந்துநலியா

ஆழ்கடனல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) வேள்பட-மன்மதன் பட்டொழியும்படி, அன்று-அந்நாளில், விழி செய்து-விழித்து நோக்கி, மடவாள் தனோடும் உடனாய்-உமாதேவியாரோடும் கூடினவராய், வான்மதி-ஒளிபுகடைய சந்திரனையும், வன்னி-வன்னியையும், கொன்றைமலர்-கொன்றை மலரையும், குடி-சிரசிற்றரித்து, விடைமேல் இருந்து வந்து-இட

பத்தின் மேல் எழுந்தருளி வந்து, என் உளம்-அடியேனது உள் ளத்தில், புகுந்த அதனால்-புகுந்த காரணத்தால், ஏழ்கடல்குழ்-எழு கடல்களும் குழ்ச்ச, இலங்கை அரையன் தன்னோடு-இலங்கைக் கரசனாகிய இராவணனோடு, ஆழ்கடல்-ஆழ்ந்த கடல்களும், இடர் ஆன-பிற துன்பங்களும், வந்து நலியா-நெருங்கி வருத்தமாட்டா வாய், அடியார் அவர்க்கு-திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே-அதிக மாக, நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன என்றவாறு.

வேள்-விருப்பம்; அதனைச் செய்பவன்-மன்மதன். படுதல்- இரத்தல். விழி செய்து - விழித்து. ஏழ்கடல்-உவாரீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் என்னும் இவற்றாலாயன. இத் திருப்பாட்டில் இராவணன் முதலியோரால் வருந்துன்பங் கள் இலவாதல் கூறப்பட்டது. (அ)

பலபலவேடமாகும் பரனார்பாகன்

பசுவேறமெங்கள்பரமன்

சலமகளோடெருக்கு முடிமேலணிந்தே

னுளமேபுகுந்தவதனன்

மலர்மிசையோனுமாலுமையோடுதேவர்

வருதாலமானபலவு

மலைகடன்மேருநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) பலபல வேடம் ஆகும்-பலபலவான திருவுருவங் களோடு கூடிய, பரன்-பரமரும், நாரிபாகன்-பெண்ணொரு பாகரும், பசு ஏறம் எங்கள் பரமன் - இடபத்தை யூர்கின்ற அடியோங்கனது மேலோருமாகிய இறைவர், சல மகளோடு-கங்கை நங்கையா ருடன், எருக்கு-எருக்க மலரையும், முடிமேல் அணிந்து-திருமுடி யிற் றரித்து, என்-அடியேனது, உளம் புகுந்த அதனால்-உள்ளத் தில் எழுந்தருளிய காரணத்தால், மலர் மிசையோனும்-தாமரை மலர்மேலிருப்பவராகிய பிரம தேவரும், மாலும் - விட்டுணு

கோளறு திருப்பதிகம்

உ எ க

மூர்த்தியும், மறையோடு-வேதங்களோடு, தேவர்-பிற தேவர்களும், வரு காலம்-சுழன்று வரும் காலமும், அலைகடல்-அலைகின்ற கடலும், மேரு-மேரு மலையும், ஆனபலவும்-ஆகிய எல்லாமும், அடியார் அவர்க்கு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே - அதிகமாக, நல்ல - நல்லன ; அனை-அவைகள், நல்ல நல்ல - நல்லன நல்லன என்றவாறு.

பரன்-மேலானவன். எருக்கு-முதலாகுபெயர். மறை-வேதம் ; இலமறை காய் போல் எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்து மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பது. தேவர் திவ் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த வடமொழிப்பெயர் ; திவ்-ஒளி, ஒளியுருவர். அலைகடல்-வினைத்தொகை. இத் திருப்பாட்டில் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களும் கடல் முதலிடவும் நல்லன வென்று கூறப்பட்டது. ()

கொத்தலர்குழலிபோடுவிசயற்குநக்கு

குணமாயவேடவிகிர்தன்

மத்தமுமதியுநாக முடிமேலணிந்தெ

னுளமேபுகுந்தவதனாற்

புத்தரொடமணைவாதி லழிவிக்குமண்ண

றிருநீறுசெம்மைதிடமே

அத்தகுநல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல

வடியாரவர்க்குமிகவே.

(ப-ரை.) கொத்துஅலர் - பூங்கொத்துகள் பரந்த, குழலியோடு - கூந்தலை யுடைய உமாதேவியாரோடு, விசயற்கு-அருச்சுனனுக்கு, நல்கு-அருள் செய்த, குணம்ஆய-நன்மையை யுடைய, வேடவிகிர்தன்-வேடராகிய இறைவர், மத்தமும்-ஊமத்த மலரையும், மதியும்-சந்திரனையும், நாகம்-பாம்பையும், முடிமேல் அணிந்து-திருமுடியிற் றரித்து, என் - அடியேனது, உனம் புகுந்த அதனால்-உள்ளத்தில் எழுந்தருளிய காரணத்தால், அண்ணல் திருநீறு-பெரியவராகிய இறைவரது திருவெண்ணீறு, புத்தரோடு-புத்தர்களுடனே, அமணை-சமணரை, வாதில்-வாதத்தில். அழிவிச்

கும்-தோல்வியடைந்து நாசமுறச் செய்யும்; செம்மைதிடம்-இது வாய்மையும் உறுதியுமாம்; அத்தகு-அந்தத் தகுதியினால், அடியார் அவர்க்கு-திருத்தொண்டர்களுக்கு, மிகவே-மிகுதியாகவே, அவர்களால் வரும் (தீயனயாவும்); நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன ; அவை-அவைகள், நல்ல நல்ல-நல்லன நல்லன என்றவாறு.

பிள்ளையார் பாண்டி நாட்டிற்கு எழுந்தருளுங் காரணமும், அதற்குத் திருநீறு துணையாவ தென்பதும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. இத் திருப்பாட்டில் புத்தர் சமணர் முதலிய புறச் சமயிகளால் வருந்துன்பம் இலவாதல் கூறப்பட்டது. (௮)

தேனம்பொழில்கொளலை விளைசெந்நெறுன்னி
வளர்செப்பொனெங்குநிகழ
நான்முகனாதிபாய பிரமாபுரத்து
மறைஞானஞானமுனிவன்
நுனுறகோளுநாளு மடியாரைவந்து
நலியாதவண்ணமுரைசெய்
ஆனசொன்மாலையோது மடியார்கள்வானி
லரசாள்வராணைநமதே.

(ப-ரை.) செம்பொன்-செம்பொன்னானது, எங்கும் நிகழ-எவ்விடத்தும் வழங்கும்படி, தேன் அமர் - தேன் பொருந்திய, பொழில் கொன்-சோலைகளைக் கொண்ட, ஆலை-கரும்புகளும், விளைசெந்நெல்-விளைகின்ற செந்நெல்லும், துன்னி வளர்-நெருங்கி வளர்கின்ற, நான்முகன் ஆகியாய-பிரம தேவர் முதற்கட் பூசித்த, பிரமாபுரத்து-பிரமாபுரம் என்கின்ற சீகாழியில் அவதரித்த, மறைஞானம்-வைதிக ஞானத்தையுடைய, ஞானமுனிவன்-திருஞான சம்பந்தன், உறு-உற்ற, கோளும் நாளும் - கோள்களும் நாள்களும், அடியாரை-திருத்தொண்டரை, வந்து-மேவி, நலியாத வண்ணம்-வருத்தாதவாறு, உரை செய்-உரைத்த, ஆன - நன்மை பயத்தற் காகிய, சொல்மலை-சொன் மாலையாகிய திருப்பதிகத்தை, ஒதும்-ஒதுகின்ற, அடியார்கள்-திருத்தொண்டர்கள், வானில்-மேலுலகத்

கோளறு திருப்பதிகம்

உளந்

தில், அரசாள்வர்-அரசராக ஆளக் கடவர்கள், நமது ஆணை-இது நமது கட்டளை என்றவாறு.

கரும்புகள் சோலையாக வளர்தலின் பொழில் கொள்ஆலை எனப்பட்டது. ஆலை-கரும்பு. கரும்புகளோடு செந்நெல் துன்னி விளைதல்-ஒன்றின் பக்கல் ஒன்று நெருங்கி விளைதல். இதனை “அரும்புயர்ந்த வரவிர்த்தத்தணி மலர்க ளேறி யன்னங்கள் விளை யாடு மகன்றுறையினருகே கரும்புயர்ந்து பெருஞ்செந்நெ னெருங்கி விளை கழனிக் காளுட்டு முள்ளூரிற் கண்டு தொழுதேனே” என் னும் ஆளுடைய நம்பிகள் திருவாக்கானறிக. கரும்புஞ் செந் நெல்லும் வளம்பட விளைதலின் செம்பொன் மலிவதாயிற்று என் பது. நான்முகன் ஆகியாய சீகாழிக்கு உளவாய பன்னிரு பெயர் களில் பிரமபுரமே முதலதாய், அப்பெயர்க் காரண்மாகிய பிரம தேவர் பூசித்ததே எல்லாவற்றிற்கும் முன்னிகழ்ந்ததாதலின் இவ் வாறு கூறப்பட்டது. மறை ஞான ஞான முனிவன் எனவே வேத முதலிய கலை ஞானமும் அவற்றிற் கதிதமாகிய பரஞ்ஞானம் ஆகிய எல்லா ஞானமுமுடைய ரென்பதாம். நானும் கோளும் தமக்கு நல்லனவல்ல, வலியில் என்று வாக்கீரத் திருமுனிவரார் கூறப்பட்ட இவை அடியார்க்கு நல்ல எனவே அவருள் ளொருவராகிய தமக் கும் நல்ல வென்பது சொல்லாதே அமைவதாயிற்று. ஆன-நன் மைக் கேதுவாய். நமது ஆணை-நின்மல துரியா தீதத்தைச் சாக்கி ரத்தே புரியும் சிவகரணமுடையராதலின் இவ்வாறு கூறியதென்க: சிவாக்களை என்றபடி. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

திருவாரூர்த் திருவிருத்தம்

பண் - கொல்லி

அடிமை

திருச்சிற்றம்பலம்.

குலம்பலம் பாவருகுண்டர்முன் னேநமக் குண்டுகொலோ
அலம்பலம் பாவரு தண்புன லாரு ரவீர்சடையான்
சிலம்பலம்பாவரு சேவடி யான்றிரு மூலட்டானம்
புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே.

(ப-ரை.) அலம்பு அலம்பாவரு-ஒலித்தலைச்செய்கின்ற, தண்
புனல்-குளிர்ந்த கங்கை நீரைத்தரித்த, அவீர்சடையான்-வினங்கும்
சடையினையுடையாரும், சிலம்பு-நாதச் சிலம்புகள், அலம்பாவரு-
சத்திக்கின்ற, சேவடியான்-திருவடியை யுடையாரும் ஆகிய இறைவ
ரது, ஆரூர் திருமூலட்டானம்-திருவாரூர் திருமூலட்டானத்தில்,
புலம்பு அலம்பாவரு - வருந்தி அழுதுவருகின்ற, தொண்டர்க்கு-
திருத்தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம்-தொண்டு செய்பவராகும்,
புண்ணியம் - சிவபுண்ணியமானது, குலம் - கூட்டமாகவும், பலம்-
திண்மையோடும், பாவரு-பரவுகின்ற, குண்டர் முன்னே-சமணர்
முன்னே, நமக்கு-எங்களுக்கு, உண்டு கொல்-கிடைத்தல் கூடுமோ
என்றவாறு.

குண்டர்-சமணர். திருவாரூர் மூலதாரக்ஷேத்ரமாதலால்மூலட்
டானம் எனப்பட்டது. தொண்டர்களின் இலக்கணங்களுள் அழு
தல் மிக முக்யமான தெனவும், அச் சாதனத்தால் இறைவனைப்
பெறுதல் ஆம் எனவும் கூறுப. இதனை “ முழுமுதலே யைம்புல

திருவாரூர் திருவிருத்தம்

உஎரு

னுக்கு மூவர்க்கு மென்றனக்கும், வழிமுதலே நின்றபழவடியார் திரள்வான் குழுகி, கெழுமுதலே யருடந்திருக்க விரங்குக் கொல்லோவென், நழுமுதுவேயன்றி மற்றென் செய்கேன் பொன் னம்பலத் தரைசே” எனவும், “யானே பொய்யென் னெஞ்சும் பொய்யென் னன்பும்பொய், யானால் வினையே னழுதாலுன்னைப் பெறலாமே, தேனே யமுதே கரும்பின் நெளியே தித்திக்கு, மானே யருளா யடியேனுனைவந் துறுமாதே” எனவும், பிறவுமாக வருந் திருவாக்குக்களைக் கண்டு தெளிந்து கொள்க. (க)

மற்றிட மின்றி மனைதுறந் தல்லுண வல்லமணர்
சொற்றிட மென்று துரிசுபட் டேனுக்கு முண்டுகொலோ
விற்றிடம் வாங்கி விசயனெ டன்றொரு வேடுவனுப்ப்
புற்றிடங் கொண்டான்றன் றொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
[புண்ணியமே.

(ப-ரை.) மற்ற இடமின்றி-வேறிடமில்லாமல், மனைதுறந்து- வீட்டினை விட்டு, அல் உண-இரவில் உண்ணாத, வல் அமணர்-வலிய சமணர்களது, சொல் திடமென்று-உபதேசம் உறுதி பயப்ப தென்று, துரிசு பட்டேனுக்கும்-குற்றத்தை யடைந்த எனக்கும், வில் திடம் வாங்கி-வில்லைத் திடமாக வளைத்த, விசயனெடு-அருச் சனனெடு, அன்று-அந்நாளில், ஒரு வேடுவனாய்-ஒரு வேடுவராகி, புற்று இடங்கொண்டான் தன்-புற்றிடங் கொண்டவராகிய இறை வரது, தொண்டர்க்கு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம்- தொண்டராதற்குரிய, புண்ணியம் - சிவபுண்ணியம், உண்டு கொலோ-கிடைத்தல் கூடுமோ என்றவாறு.

அல்லுணமை சமணர்கள் வழக்கங்களுள் ஒன்று. சொல்- உபதேசம். துரிசு - குற்றம். புற்றிடங் கொண்டான் - வன்மீக நாதன். திருமூலட்டானத்தில் இறைவன் சொரூபம் வன்மீக ரூபமாகிய பிருதிவி லிங்கமென்க. புண்ணியம் - நித்தியமாகிய சிவப் பேற்றை யளிக்கும் சிவபுண்ணியம். ஏனைய வெல்லாம் அழிதன் மாலையவாகிய பத போகங்களை யளிப்பன வென்க. வேடுவனாய் விசயனெடு வில் வாங்கி என மாற்றிக் கொள்க. (உ)

உஎசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

ஒருவடி வீன்றிநின் றுண்குண்டர் முன்னமக் குண்கொலோ
செருவடி வெஞ்சிலை யாற்புர மட்டவன் சென்றடையாத்
திருவுடை யான்றிரு வாளுர்த் திருமூலட் டானன்செங்கட்
பொருவிடை யானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்

[புண்ணியமே.

(ப-ரை.) செரு-போரில், வடி - தேர்த்த, வெம் சிலையால்-
கொடிய வில்லினால், புரம் அட்டவன்-திரிபுரங்களையும் எரித்தவ
ரும், சென்று அடையா-சென்று அடைய முடியாத, திருவுடை
யான்-முத்திச் செல்வமுடையவரும், திருவாளுர்த் திருமூலட்
டானன்-திருவாளுர்த் திருமூலட்டானத்தை யுடையவரும், செங்
கண்-சிவந்த கண்களையுடைய, பொரு விடையான்-போர்செய்கின்ற
இடபத்தை யுடையவரும் ஆகிய இறைவரது, அடித்தொண்டர்க்கு-
திருவடித் தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம்-தொண்டராகின்ற,
புண்ணியம் - சிவபுண்ணியமானது, ஒரு வடிவு இன்றி-யாதொரு
விதமான பொலிவும் இல்லாமல், நின்று உண் குண்டர்முன்-நின்று
உண்ணுகின்ற அமணர்க்கு முன்னே, நமக்கு - எமக்கு, உண்டு
கொல்-உண்டாகுமோ என்றவாறு.

சமணர்கள்-ஒரு பக்கத்தார் ஆடையில்லாத திகம்பரராயும்,
மற்றொரு பக்கத்தார் உடையுடையவ ரெனினும், பாயுடையுடைய
ராய், புண்ணுடைய பறிதலையுடையராய், மயிற்பீலி குண்டுகை
முதலிய வேந்திய கையராய், பாசிப் பல்லராய், விகாரத் தோற்ற
முடையராதல்பற்றி ஒருவடி வில்லாதவ ரெனப்பட்டார். நின்று
உண்ணுதல் சமண சிலங்களுள் ஒன்று. வடி-இது தக்க தென்று
தேர்த்தது. சென்றடையாத் திரு-இறைவன் திருவருளின்றிக்
கிடையாத முத்திச் செல்வம். (உ)

மாசினையேறியமேனியர் வன்கண்ணர் மொண்ணரைவிட்
டசனை யேறினைந் தேசறு வேறுக்கு முண்கொலோ
தேசனை யாளுர்த் திருமூலட் டானனைச் சிந்தைசெய்து
புசனைப் பூசரர் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே.

திருவாரூர்த் திருவிருத்தம்

உளவு

(ப-ரை.) தேசனை - ஞானத்திருவுரு வுடையவரை, ஆரூர்த் திருமூலட்டானனை - திருவாரூர்த் திருமூலட்டானரை, சிந்தை செய்து - சிந்தித்து, பூசனை - பூசிக்கின்ற, பூசார்-வேதியர்க ளது, தொண்டர்க்கு - தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - சிவ புண்ணியமானது, மாசினை ஏறிய - அழுக்கடைந்த, மேனியர் - உடம்பை யுடையவரும், வன் சண்ணர் - கொடியரும் ஆகிய, மொண்ணரைவிட்டு - சமணரை விட்டு, ஈசனையே நினைந்து - சிவபிரானையே சிந்தித்து, ஏசு அறு வேனுக்கும் - குற்றமறவெண்ணிய அடியேனுக்கும், உண்டுகொல்- உண்டாகுமோ என்றவாறு.

சமணர் வன்கண்ணராதல் - தம் மதச்சார்பில்லாதவர் மீது அபிசாரயாகம் செய்து பூத முதலியவற்றை ஏவுதல், அன்னார் வாழ்மடமுதலிய விடங்களில் தீவைத்தல் முதலிய செய்தல். ஏசு- குற்றம் சிவனை இகழ்ந்த குற்றம் முதலிய ஏசுதலுமாம். தேசு - ஞானவொளி. பூசனைப் பூசார் - முப்போதுத் திருமேனி தீண்டு வார்.

(ச)

அருந்தும்பொழுதுரை யாடா வமணர் திறமகன்று வருந்தி நினைந்தா னேயென்று வாழ்த்துவேற் குண்டுகொலோ திருந்திய மாமதி லாரூர்த் திருமூலட் டானனுக்குப் [ணியமே. பொருந்துந் தவமுடைத் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்

(ப-ரை.) திருந்திய - திருத்தமாகிய, மாமதில் - பெரியமதில் சூழ்ந்த, ஆரூர்த் திருமூலட்டானனுக்கு - திருவாரூர்த் திருமூலட் டானனுக்கு, பொருந்தும் - பொருத்தமாகிய, தவம் உடை-தவச் செயலை மேற்கொண்ட, தொண்டர்க்கு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - சிவபுண்ணிய மானது, அருந்தும் பொழுது-உண்ணும் பொழுது, உரையாடா - பேசாத, அமணர் திறம் அகன்று-சமணர்களது வலிய கூட்டத்தை விட்டு, வருந்தி - வருத்தப்பட்டு, அரணே என்று-சிவனையென்று, நினைந்து - சிந்தித்து, வாழ்த்துவேற்கு - வாழ்த்துகின்ற எனக்கு, உண்டுகொல் - உண்டாகுமோ என்றவாறு.

உண்ணும்போது வேறுவார்த்தைகள் சொல்லுதல் விலக்கப் பட்டதெனினும், திருத்தி யுண்டாக வேண்டுவனவற்றைக் கேட்டற்கும் வாய்திறவாது மௌனமாக வண்ணுதல் குற்றமாதலின் 'அருந்தும் பொழுதுரை யாடாவமணர்' என்றார். திறம் தன்மையுமாம். வருந்துதல் - முன்னை நிலையைக் குறித்து இரங்குதல். திருத்திய மதில் - இலக்கண மெல்லாம் அமைந்த மதில். (டு)

வீங்கிய தோள்களுந் தாள்களுமாய்நின்று வெற்றரையே மூங்கைகள் போலுண்ணு மூடர்முன் நேநமக் குண்டுகொலோ தேங்கமழ் சோலைத்தென்னாருந் திருமூலட்டானன்செய்ய பூங்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே.

(ப-அ.) தேன் கமழ்-தேன் மணக்கின்ற, சோலை-சோலைகளை யுடைய, தென் - அழகிய, ஆருந் திருமூலட்டானன் - திருவாருந் திருமூலட்டானன் ஆகிய, செய்ய - செவ்விய, பூங்கழலான்-தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளையுடைய இறைவனது, அடித் தொண்டர்க்கு - திருவடித் தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - சிவ புண்ணியமானது, வீங்கிய தோள்களும் தாள்களும் ஆய் - பருத்த தோள்களையும் கால்களையும் உடையராய், வெற்றரையே நின்று-ஆடையின்றித் திகம்பரராய் நின்று, மூங்கைகள்போல் - ஊமைகளைப்போல, உண்ணு மூடர்முன்னே - உண்ணுகின்ற மூடர்களாகிய சமணர்களுக்கு முன்னே, நமக்கு - எமக்கு, உண்டுகொல் - உண்டாகுமோ என்றவாறு.

மூங்கைகள்போல் உண்ணுதல் - உரையாடா துண்ணுதல். தென்-தென்றிசையுமாம். (சு)

புண்ணிய சாத்திரப் பேய்கள் பறிதலைக் குண்டரைவிட்ட டெண்ணில் புகழ்சன் நன்னருள் பெற்றேற்கு முண்டுகொலோ திண்ணிய மாமதி லாருந் திருமூலட்டானனெங்கள் [யமே. புண்ணியன் நன்னடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணி

திருவாரூர்த் திருவிருத்தம்

உளக்

(ப-ரை.) திண்ணிய - திட்பம் வாய்ந்த, மாமதில் - சிறந்த திருமதிலையுடைய, ஆரூர்த் திருமூலட்டானன் - திருவாரூர்த் திருமூலட்டானரும், எங்கள் புண்ணியன் - எங்களது புண்ணியத் திருவுரு வுடையவருமாகிய இறைவரது, அடித்தொண்டர்க்கு-திருவடித் தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம் - தொண்டராதற்குரிய, புண்ணியம் - சிவ புண்ணியமானது, பண்ணிய - கட்டியுரைக்கும், சாத்திரப்பேய்கள்-சாத்திரப்பேய்களாயுள்ள, பறிதலைக் குண்டரை விட்டு - மயிர் பறிக்கப்பட்ட தலையையுடைய சமணர்களைவிட்டு, எண்ணில்புகழ்-எண்ண முடியாத பெரும்புகழையுடைய, ஈசன்-சிவபிரானது, அருள் பெற்றோற்கும் - அருள் பெற்றவனாகிய எனக்கும், உண்டு கொல் - உண்டாகுமோ என்றவாறு.

பண்ணிய சாத்திரம்-அற்ப அறிவினையுடையதாகிய மனிதர்களால் பூர்வபட்சப் பொருள்களைச் சித்தாந்தமாகக் கட்டியுரைத்த நூல்; புனைந்துரை என்றபடி. சாத்திரப்பேய்கள்-இறைவனை யேத்தியடைதல் நூற்கருத்தென்று அறியாது சாத்திரங்களைப் பேசிச் செருக்கித் திரிகின்ற வீணர். இவ்வப்பிராயத்தை இந்நாயனார் “ பட்டராகிலென் சாத்திரங் கேட்கிலென், இட்டு மட்டியு மீதொழில் பூணிலென், எட்டுமொன்று மிரண்டு மறியிலென், இட்டமீசனென்னதவர்க் கில்லையே ” எனவும், “ சாத்திரம் பல பேசுஞ் சழக்கர்காள், கோத்திரமும் குலமும் கொண்டென் செய்வீர், பாத் திரஞ் சிவமென்று பணிதிரேல், மாத்திரைக்கு ளருளு மாற் பேறே ” எனவும் கூறுமாற்றாற் காண்க. பறிதலைக்கையராதலை “ தலையெலாம் பறிக்குஞ் சமண்கையருண், ணிலையினான் மறைத் தால் மறைக்கொண்ணுமே ” என்னுந் திருப்பாட்டினுங் காண்க. எண்-அளவுமாம்.

(எ)

கரப்பர்கண் மெய்யைத் தலைபறிக் கச்சக மென்னுங்குண்ட ருரைப்பன கேளாதிங் குய்யப்போந் தேனுக்கு முண்டுகொலோ திருப்பொலி யாரூர்த் திருமூலட் டானன்றி ருக்கயிலப் பொருப்பன் விருப்பமர் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்

[புண்ணியமே,

(ப-ரை.) திரு பொலி - எல்லாவிதமான செல்வமும் பொலிந்த, ஆரூர்த் திருமூலட்டானன் - திருவாரூர்த் திருமூலட்டானமும், திருக்கயிலைப் பொருப்பன் - திருக்கயிலாய மலையை யுடையவருமாகிய இறைவரிடத்து, விருப்பு அமர் - விருப்பங் கொண்ட, தொண்டர்க்கு - திருத்தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - சிவ புண்ணியமானது, மெய்யை - தம்முடம்பை, கரப்பர்கள்-பாய்கொண்டு மறைப்பார்களாய், தலைபறிக்க-தலைமயிரைப்பறிக்க, சுகம் என்னும்-சுகமென்று சொல்லுகின்ற, குண்டர் - சமணர்கள், உரைப்பன - சொல்லுவனவற்றை, கேளாது - கேளாமல், இங்கு-இவ்விடத்தில், உய்யப்போந் தேனுக்கும் - பிழைக்க வந்தவனாகிய எனக்கும், உண்டுகொல்-உண்டாகுமோ என்றவாறு.

கரத்தல் - மறைத்தல்; பாயினால் மறைத்தல் ஈண்டுக் கருதப்பட்டதென்க. தலையினை மழித்தலால் பேன் முதலிய இறந்துபடுமென்று கருதித் தலைமயிரைப் பறிக்குங்கொள்கை சமணர்களது விரதமென்ற னுணரப்படும். உரைப்பன - உரைக்கும் பொய்யுரைகள். திரு-செல்வம்; கல்வி, மோக்கம் என்பன வெல்லாங் கொள்க. (அ) கையிலிடு சோறு நின்றண்ணுங் காத லமணரைவிட்டுய்ய நெறிகண்டிங் குய்யப்போந் தேனுக்கு முண்டுகொலோ ஐய னணிவய லாரூர்த் திருமூலட் டானுக்குப் [ணிபம்ம. பொய்யன் பிலாவடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்

(ப-ரை.) ஐயன்-உலகபிதாவாகிய, அணிவயல்-அழகிய வயல்கள் சூழ்ந்த, ஆரூர்த் திருமூலட்டானனுக்கு - திருவாரூர்த் திருமூலட்டானனுக்கு, பொய் அன்பு-பொய் பொருந்திய அன்பு, இலா-இல்லாத, அடித்தொண்டர்க்கு - திருவடித் தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம் - தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - சிவ புண்ணியமானது, கையில் இடுசோறு-கையில் இடுகின்ற சோற்றை, நின்று உண்ணும்-நின்றபடி யுண்ணுகின்ற, காதல்-ஆசையையுடைய, அமணரை விட்டு-சமணரைவிட்டு நீங்கி, இங்கு-இவ்விடத்தில், உய்யும் நெறி கண்டு-பிழைக்கும் நன்னெறியை அறிந்து, உய்யப்போந்

திருவாரூர்த் திருவிருத்தம்.

உஅக

தேனுக்கும் - உய்யுமாறு வந்தடைந்த எனக்கும், உண்டுகொல்-
உண்டாகுமோ, என்றவாறு.

கையில் ஏற்றுண்ணுதலும் சமண விரதங்களு ளொன்றென்க.
ஐயன் - தலைவன், பிதா. பொய் அன்பிலா என்றது உண்மையன்
புடைய என்றபடி. “பொய் பொருந்தாத வன்புடைத் தொண்
டர்க் கணியன் காண்க வையாற னடித்தலமே” என்னுந் திருவாக்
கும் அது. (க)

குற்ற முடைய வமணர் திறமது கையகன்றிட்
டுற்ற கருமஞ்செய் துய்யப்போந் தேனுக்கு முண்டுகொலோ
மற்பொலி தோளா னிராவணன் றன்வலி வாட்டுவித்த [யமே
பொற்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டரா புண்ணி

(ப-அ.) மல்பொலி-மற்போரால் பொலிவுற்ற, தோளான்-
தோள்களையுடையவனாகிய, இராவணன்-இராவணனது, வலி-
வலியை, வாட்டுவித்த - அடர்த்தழித்த, பொற்கழலான் - பொன்
போலும் விளங்கும் திருவடிகளையுடைய திருமூலட்டானரது,
அடித் தொண்டர்க்கு-திருவடித் தொண்டர்களுக்கு, தொண்டராம்-
தொண்டராகின்ற, புண்ணியம் - சிவ புண்ணியமானது, குற்ற
முடைய - குற்றத்தையுடைய, அமணர்திறம் அது - சமணர்களது
சமயத்திறத்தை, கையகன்றிட்டு - விட்டு நீங்கி, உற்ற கருமம்
செய்து - பொருந்திய திருத்தொண்டின் காரியங்களைச் செய்து,
உய்யப் போந்தேனுக்கும் - பிழைக்கப் போந்தவனாகிய எனக்கும்,
உண்டுகொல்-உண்டாகுமோ என்றவாறு.

திறம் - சமயத்திறம். கையகன்றிட்டு கையகன்றிட்டு பகுதி;
ஒரு சொல்; விட்டு நீங்கி என்பது பொருள். உற்ற கருமம் - திருத்
தொண்டுக்கான நற்கருமங்கள். பொற்கழல்-“ஆணிக்கனகமு மொக்
குமையாற னடித்தலம்.” (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

திருத்தொண்டத் தொகை

பண் - கொல்லிக்கொளவாணம்

அடிமை

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லைவா முந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்
 திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியே
 னில்லையே யென்னாத வியற்பகைக்கு மடியே
 னினையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன்
 வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
 விரிபொழிவ்குழ் குன்றையார் விறன்மிண்டற் கடியே
 னல்லிமென் முல்லையந்தா ரமர்நீதிக்கடியே
 னாரா னாரா லம்மானுக் காளே.

(ப-நா.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு-திருவாரூரில் எழுந்தருளிய
 இறைவருக்கு, ஆள் - ஆட்பட்டவனாகிய, ஆரூரன் - ஆரூரனாகிய
 யான், தில்லைவா முந்தணர்தம் - தில்லைவா முந்தணருடைய, அடி
 யார்க்கும்-அடியவர்க்கும், அடியேன்-அடியவனாகின்றேன்; திருநீல
 கண்டத்து-திருநீலகண்டமென்று சொல்லும், குயவனார்க்கு-வேட்
 கோவராகிய திருநீலகண்ட நாயனாருக்கு, அடியேன் - அடியவ
 னாகின்றேன்; இல்லை என்னாத - அடியவர்க்குத் தம்மிடத்துள்ள
 வெறையும் இல்லையென்றுசொல்லாத, இயற்பகைக்கும்-இயற்பகை
 நாயனாருக்கும், அடியேன் - அடியவனாகின்றேன்; இனையான்றன்
 குடிமாறன்-இனையான்குடிமாற நாயனாறு, அடியார்க்கும் - அடி
 யவர்க்கும், அடியேன்-அடியவனாகின்றேன்; வெல்லுமாறு-வெற்றி

பெறுந்தன்மையில், மிகவல்ல-அதிகவன்மை வாய்ந்த, மெய்ப்பொருளுக்கு-மெய்ப்பொரு ணையானுக்கு, அடியேன்-அடியவனாகின்றேன்; விரிபொழில் சூழ் - விரிந்த சோலைகள் சூழ்ந்த, குன்றையார் திருச் செங்குன்றாரிற் நிருவவதாரஞ் செய்தவராகிய, விறன்மிண்டற்கு-விறன்மிண்ட நாயனாருக்கு, அடியேன் - அடியவனாகின்றேன்; அல்லி - அகவிதழ்களையுடைய, மெல் - மெல்லிய, அம் - அழகிய, முல்லையந்தார்-முல்லை மாலை யணிந்தவராகிய, அமர் நீதிக்கு-அமர் நீதி நாயனாருக்கு, அடியேன் - அடியவனாகின்றேன் என்றவாறு.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரிலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்யச் சென்றபோது தேவாசிரிய மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அடியார்களைச் சிந்தித்து இவர்க்கு நாம் ஆளாகும் நாள் எந்நாள் என்று எண்ணிச்செல்ல அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த விறன்மிண்ட நாயனார், “இவன் அடியவரை வணங்காது செல்லுகின்றான், நமது சமயத்திற்குப் புறகு இவனைப், பொருளென வாண்ட இறைவரும் புறகு” என்று கூறியதைக் கேட்டுச் சுவாமி சந்திதானத்தில் விண்ணப்பித்துக் கொள்ள, சுவாமி இவரைப் “பாடு” என்ன, நம்பியாரூரர் “இவரது பெருமையை என்னென்றறிந்து எவ்வாறு பாடுவேன்” என்று வேண்டிக்கொள்ள, இறைவர் இவருக்கு அடியார் பெருமை யெல்லாம் நன்கு விளக்கி “தில்லைவாழ்ந்தணர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க இத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர் என்பது இதன் வரலாறு. இத் திருத்தொண்டத் தொகை யொன்று இல்லையேல் இதன் வகையாகிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும், அதன் விரியாகிய திருத்தொண்டர் புராணமும் இல்லையாய் நிலவுவதது அடியவர் பெருமை வெளிப்படுவதற்கு ஏதுவில்லையென்க. திருத்தொண்டத் தொகை-திருத்தொண்டர்களது கூட்டம். அது பிறகு அதன் திறங்கூறிய திருப்பதிகத்தை யுணர்த்துகின்றது. தில்லைவாழ்ந்தணர் - இவர் தொகை யடியார் ஒன்பதின்மருள் முதற்சொருகுதியார். ஊரும் மாபுத்தொகையும் அறிந்தவர். இளையான்றன்குடி - இளையான்குடி. தன் சாரியை. அமர்நீதி நாயனார் வைசியராதலின் அவரது மாபுக்குரிய முல்லை

உஅச

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மாலே கூறப்பட்டது. ஆரூரில் அம்மானுக்கு அடிமைப்பட்டவன் அவனது அடியார்க்கும் அடிமைப்பட்டேன் என்பது கருத்து. அடியார்க்குமடியேன் என்றது - அடியவர் சென்று சேர்தற்கரிய பெரியர் ஆகலின் அவர் அடியவர்க்கடிமை யாதலே சாலும் என்ற படி. இஃது எல்லையில்லாத பெருமையை யுணர்த்தி நிற்கின்றது. இறைவனுக் கடிமைப்பட்டும் அடியவர்க் கடிமைப் படுதலில்லையேல் அவரையிறைவன் உகவாமற் புறக்கணிப்பன் என்பது நூற்றுணிபென் றறிக. இதனை “ ஈசனுக்கன்பில்லா ரடியவர்க்கன்பில்லா ரெவ்வுயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன்பில்லார், பேசுவ தென்னறிவிலாப் பிணங்களை நாமிணங்கிற் பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ, யாசையொடு மரனடியா ரடியாரையடைந்திட் டவர்கரும முன்கரும மாகச்செய்து, கூசிமொழிந் தருண்ஞானக் குறியினின்று கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே ” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தா லறிக. (க)

இலைமலிந்த வேனப்பி யெறிபத்தற் கடியே

னோனாதி நாதன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்

கடவூரிற் கலயன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
மலைமலிந்த தோள்வள்ளன் மானக்கஞ் சார

னெஞ்சாத வாட்டாய னடியார்க்கு மடியே
னலைமலிந்த புனன்மங்கை யானாபற் கடியே

னாநா னாநரி லம்மானுக் காளே.

(ப-நா.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆள்—, ஆரூன்—, இலைமலிந்த - இலைவடிவு மிக்க, வேல் - மழுப் படையைத் தாங்கிய, நம்பி - நம்பியாகிய, எறிபத்தற்கு - எறிபத்த நாயனாருக்கு, அடியேன்—, ஏனாதிநாதன்-ஏனாதிநாத நாயனாருடைய, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; கலைமலிந்த - நூலறிவு மிக்க, சீர் - முன்னோனாநாச் சிறப்பினையுடைய, நம்பி - நம்பியாகிய, கண்ணப்பற்கு - கண்ணப்ப நாயனாருக்கு, அடியேன்—; கடவூரில் - திருக்கடவூரில்

திருத்தொண்டத்தொகை

உஅரு

எழுந்தருளியிருந்த, கலயன்-குங்குலியக் கலய நாயனாது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; மலைமலிந்த-மலை போலும் பருத்த, தோள் - தோளினைகலையுடைய, வள்ளல் - வள்ளன்மை வாய்ந்த, மாணக்கஞ்சாறன் - மாணக்கஞ்சாற நாயனார், எஞ்சாத - குறைதல் இல்லாத, வாள் - வாளையுடைய, தாயன் - அரிவாட்டாய நாயனார் ஆகிய இவர்களது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—, அலைமலிந்த - அலைகள் மிகுந்த, புனல் - நீர் சூழ்ந்த, மங்கை-மங்கலத்தில் எழுந்தருளிய. ஆனாயற்கு - ஆனாய நாயனாருக்கு, அடியேன்—; என்ற வாறு.

இலைமலிந்த வேல் ஈண்டுப் பரசு என்னும் மழுவென்பது திருத் தோண்டர் புராணத்தா லறிக. கலைமலிந்த நூல்களாற் புகழ்தல் மிகுதியும் உடைய எனினுமாம். நம்பி-ஆடவரிற் சிறந்தான். கலயர்-இறைவனது பெயரைத் தமது பெயராகக் கொண்டவர். கலயம் - அமிர்தகடம். எஞ்சாத-குறைவு இல்லாத ; தமது தொண்டிக்கு முட்டுப்பட்ட காலத்தில் தங் கையரிவாளினால் ஊட்டியையறுத்துக்கொண்டு அதனை எஞ்சாத தாக்கினார் என்பதுணர்க. அலைமலிந்த புனன் மங்கை - திருமங்கலம். (உ)

மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்திக்கு மடியேன்

முருகனுக்கு முருத்திர பசுபதிக்கு மடியேன்

செம்மையே திருநாளைப் போவாற்கு மடியேன்

நிருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்

மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க

வெகுண்டெழுந்த தாதையை மழுவின வெறிந்த

அம்மையா னடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியே

னாரா னாரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆள்—, ஆரூன்—, மும்மையால் - மூன்று சாதனங்களால், உலகு ஆண்ட-உலகத்தை யாண்ட, மூர்த்திக்கும்-மூர்த்தி நாயனாருக்கும், அடியேன்—; முருகனுக்கும்-முருக நாயனாருக்கும், உருத்திர பசுபதிக்கும்-உருத்திர

உஅசு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

பசுபதி நாயனாருக்கும், அடியேன்—; செம்மையே-செம்பொருட்
டன்மையோடு, திருநாளைப் போவாற்கும்-திருநாளைப் போவார்
நாயனாருக்கும், அடியேன்—; திருக்குறிப்புத் தொண்டர்-திருக்
குறிப்புத் தொண்ட நாயனாருடைய, அடியார்க்கும்-அடியவர்க்கும்,
அடியேன்—; மெய்ம்மையே - உண்மை யன்போடு, திருமேனி-
உடையவரை, வழிபடாரிற்க - பூசியாரிற்ப, வெகுண்டெழுந்த -
கோபித்தெழுந்த, தாதையை-தம் பிதாவை, மழுவினால் எறிந்த-
மழுவினால் வெட்டிய, அம்மையான்-மோக்கத்தைத் தருவோனாகிய
இறைவனது, அடிச்சண்டிப் பெருமானுக்கு - திருவடி யடைந்த
சண்டேசுர நாயனார்க்கும், அடியேன்—; என்றவாறு.

மும்மை-மூன்றென்னும் பொருளில் வந்தது. “ இருமை
வகை தெரிந்து ” என்பதில் இருமை இரண்டெனப் பொருள்
படுவது போல. மூன்றுவித சாதனம் விபூதி, உருத்திராக்கம்
சடைமுடி என்பன. செம்மை-செம்பொருட்டன்மை. மெய்ம்மை-
உண்மை யன்பு. திருமேனி-சிவலிங்கத் திருமேனி. இது மண்ணி
யாற்றங் கரையிற் செய்த மணலிலிங்கம். சைகதக்ஷணிக
லிங்கம். அம்மையான்-சேய்மைத்தாய மோட்சத்தைத் தருவோன்.
பெருமான்-தலைவர், நாயனார்.

(ங)

திருநின்ற செம்மையே செம்மைபாக் கொண்ட

திருநாவுக் கரையன்ற னடியார்க்கு மடியேன்

பெருநம்பி குலச்சிறைத னடியார்க்கு மடியேன்

பெருமிழலைக் குறும்பற்கும் பேயார்க்கு மடியே

னொருநம்பி யப்பூதி யடியார்க்கு மடியே

னொலிபுனல்சூழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கற் கடியே

னொருநம்பி நமிநந்தி யடியார்க்கு மடியே

னொரு னொரு லம்மானுக் கானே.

(ப-ரை.) ஆனரில் அம்மானுக்கு—, ஆன்—, ஆனான்—,
திருநின்ற - வீடு பேராகிய செல்வத்திற்கு இருப்பிடமாகிய, செம்
மையே - செம்பொருளையே, செம்மையாக - செவ்விய பற்றுக்

திருத்தொண்டத்தொகை

௨௮

கோடாக, கொண்ட-கொண்டருளிய, திருநாவுக் கரையன்-திருநாவுக்கரசு நாயனருடைய, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; பெருநம்பி-பெருமை தங்கிய நம்பியாகிய, குலச்சிறை - குலச்சிறை நாயனரது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; பெருமிழலைக் குறும்பற்கும்-பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனருக்கும், பேயார்க்கும்-பேயுருவடைந்த காரைக்காலம்மையாருக்கும், அடியேன்—; ஒரு நம்பி-ஒப்பற்ற நம்பியாகிய, அப்பூதி-அப்பூதியடிக ணையனரது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; ஒலிபுனல்கும்-ஒலிக்கின்ற நீர் சூழ்ந்த, சாத்தமங்கை-சாத்தமங்கையில் திருவவதரித்த, நீலநக்கற்கு-திருநீலநக்க நாயனருக்கும், அடியேன்—; அருநம்பி-அரிய நம்பியாகிய, நமிநந்தி-நமிநந்தியடிக ணையனரது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; என்றவாறு.

திரு - மோக்கத்திரு. செம்மை - முன்னையது செம்பொருளெனவும், பின்னையது செவ்விய பற்றெனவும் கொள்க. பேயார்-பேயுருவினை யடைந்தார். பேய்-இறைவன் கணங்களி னொருகணம். (ச)

வம்பற வரிவண்டு மணநாற மலரு
மதுமலர்நற் கொன்றையா னடியலாற் பேண
எம்பிரான் சம்பந்த னடியார்க்கு மடியே
னையர்கோன் கலிக்காம னடியார்க்கு மடியே
னம்பிரான் றிருமூல னடியார்க்கு மடியே
னுட்டமிகு தண்டிக்கு மூர்க்கற்கு மடியே
னப்பிரான் சோமாசி மாறனுக்கு மடியே
னாரு னாருரி லம்மானுக் காளே.

(ப-னா.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆள்—, ஆரூரன்—, வம்பு அறு-வாசனை நீங்காத, வரிவண்டு-வரிகளையுடைய வண்டுகள், மணம் நாற-வாசனை வீசுமாறு, மலரும்-மலரா நிற்கும், மது-தேன் பொருந்திய, மலர் நல் கொன்றையான்-நல்ல கொன்றை

௨௮௮ அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மலரினையுடைய இறைவனது, அடி அலால் பேணு-திருவடியை யல்
லாது வேறென்றையும் விரும்பாத, எம்பிரான் - எமது தலைவ
ராகிய, சம்பந்தன் - திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது, அடி
யார்க்கும்—, அடியேன்—; ஏயர்கோன் கலிக்காமன்-ஏயர்கோன்
கலிக்காம நாயனாரது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; நம்பிரான்-
நம் பெருமானாகிய, திருமூலன் - திருமூல நாயனாரது, அடியார்க்
கும்—, அடியேன்—; நாட்டமிகு-கண்கள் காணப்பெற்ற, தண்டிக்
கும்-தண்டியடிக னையனருக்கும், மூர்க்கற்கும்-மூர்க்க நாயனருக்
கும், அடியேன்—; அம்பரான்-திருவம்பரில் திருவவதாரஞ் செய்
தவராகிய, சோமாசி மாறனுக்கும் சோமாசிமாற நாயனருக்கும்-
அடியேன்—; என்றவாறு.

வம்பர மது மலர் எனக் கூட்டுக. கொன்றையான்,
கொன்றையைத் திருவடையான் மாஸையாகவுடைய சிவபெருமான்.
கொன்றையான் அடியலாற் பேணுமை - சிவபெருமானை யன்றி
வேறொருவரையும் பொருளென வெண்ணுமை என்றபடி. திருமூல
நாயனார்-ஸ்ரீ கயிலாயத்தினின் நெழுந்தருளிப் பசுக்களது துன்பந்
தவிர்த்தற் பொருட்டுத் திருமூலராய்த் திருவாவடுதூறையிற் றங்கிச்
சிவாகமத்தமிழ் செய்தவராதலின் நம்பிரான் எனத் தலைமை கூறப்
பட்டது. தண்டியடிகள் பிறவி யந்தரா யிருந்து சமணரோடு
வாதஞ் செய்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மோதிச் சிவனருளாற் கண் பெற்
றமையால் நாட்டம் மிகும் என்றதென்க. (௫)

வார்கொண்ட வனமுலையா னுமைபங்கன் கழலே
மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியற்கு மடியேன்
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கு மடியேன்
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற் கடியேன்
கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவார்க்கு மடியேன்
கடற்காழிக் கணநாத னடியார்க்கு மடியே
னார்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோ னடியே
னார னார லம்மானுக் காளே.

திருத்தொண்டத்தொகை

உ அ கூ

(ப-ஊர.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆள்—, ஆரூரன்—, வார்கொண்ட - கச்சணிந்த, வனமுலையான் - அடிகிய திருத்தன பாரங்கோயுடையவராகிய, உமை பங்கன்கழலே - உமை பங்காள ராகிய இறைவன் திருவடியையே, மறவாது-மறவாமல், கல்எறிந்த- கல்லாலெறிந்த, சாக்கியற்கும்-சாக்கிய நாயனாருக்கும், அடியேன்—; சீர்கொண்ட-சிறப்பினையுடைய, புகழ்வள்ளல்-புகழினையுடைய வள் ளலாகிய, சிறப்புலிக்கும் - சிறப்புலி நாயனாருக்கும், அடியேன்—; செங்காட்டங் குடிமேய-திருச்செங்காட்டங் குடியிலெழுந்தருளிய, சிறுத்தொண்டற்கும்-சிறுத்தொண்ட நாயனாருக்கும், அடியேன்—; கார்கொண்ட கொடை - மேகங் கொண்ட கொடை போன்ற கொடையினையுடைய, கழறிற்றறிவார்க்கும் - கழறிற்றறிவார் என் னும் திருநாமத்தையுடைய சேரமான் பெருமா னையனாருக்கும், அடியேன்—; கடற்காழி-கடல் சூழ்ந்த சீகாழியில் எழுந்தருளிய, கணநாதன்-கணநாத நாயனாது, அடியார்க்கும்—அடியேன்—; ஆர் கொண்ட-கூர்மை வாய்ந்த, வேல் - வேற்படையை யுடைய, களந்தைக்கோன்-களந்தைக் கிறைவராகிய, கூற்றன்-கூற்று வ நாய னாருக்கு, அடியேன்—; என்றவாறு.

சாக்கியன் - புத்த சமயத்தவரது வடிவந்தாங்கியவர். சிறப்புலி நாயனர் பெருங்கொடை வள்ளலென்பது திருத்தொண்டர் புரா ணத்துக் காண்க. இவரது திருப்பதியாகிய ஆக்கூரும் பெருங் கொடையாளர் வதிந்த பதியென ஆளுடைய பிள்ளையாரும், (சீவையர் காவலரும் கூறுமாறு காணத்தக்கது. “ இன்மையாற் சென்றி ரத்தார்க் கில்லையென்னு தீந்துவக்கும், தன்மையா ராக்கூற்றினு ன் றோன்றிமாடமே ” என்பது தேவாரம். “ பருவக் கொண்மூப்படி யெனப் பாவலர்க், குரிமையினுரிமையினுதவியொளி திகழ், குருமா மதிபுரை குலவியகுடைக்கீழ்ச், செருமாவுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க ” எனத் திருவாலவாயுடைய இறைவன் அருளிய திரு முகப் பாசரத்தும் இவரது கொடைக்குக் கார் உவமையானமை காண்க. கழறிற்றறிவார் - யாவரும் யாண்டும் கூறுவதைத் தாமிருந்த விடத்திலரியும் பேறுபெற்றவர் ; இங் வரலாற்றைப் பெரிய புராணத்துக் காண்க.

(சு)

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்
 பொழிற்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற் கடியேன்
 மெய்யடியா னரசிங்க முனையரையற் கடியேன்
 விரிதிரைகூழ் கடனாகை யதிபத்தற் கடியேன்
 கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன்
 கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோ னடியார்க்கு மடியே
 னையடிகள் காடவர்கோ னடியார்க்கு மடியே
 னானா னானரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆன்—, ஆரூன்—.
 பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கும் - பொய்யடிமையில்லாத புல
 வர்க்கும், அடியேன்—; பொழில் - சோலைகள் சூழ்ந்த, கருவூர்
 துஞ்சிய - கருவூரில் திருவடி நீழலடைந்த, புகழ்ச்சோழற்கு-புகழ்ச்
 சோழ நாயனாருக்கு, அடியேன்—; மெய்யடியான் - மெய்யடியவ
 ராகிய, நரசிங்கமுனையரையற்கு-நரசிங்கமுனையரைய நாயனாருக்கு,
 அடியேன்—; விரிதிரைகூழ் - விரிந்த அலைகன்கூழ்ந்த, கடல்நாகை-
 கடல்புடையுடுத்த நாக பட்டினத்தில் தோன்றி யருளிய, அதிபத்
 தற்கு - அதிபத்த நாயனாருக்கு, அடியேன்—; கைதடிந்த-கையை
 வெட்டிய, வரிசிலையான் - வரிந்த வில்லையுடையவராகிய, கலிக்கம்
 பன் - கலிக்கம்ப நாயனார், கலியன் - கலியநாயனார், வரிஞ்சையர்
 கோன் - வரிஞ்சியூரிலுள்ளார்க்குத் தலைவராகிய, கழற்சத்தி-வீரக்
 கழலையணிந்த சத்திநாயனார் ஆகிய இவர்களது, அடியார்க்கு—,
 அடியேன்—; ஐயடிகள் காடவர்கோன் - ஐயடிகள் காடவர்கோ
 னானானாது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; என்றவாறு.

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் - தொகையடியார் ஒன்பதின்
 மருள் இரண்டாவது தொகுதியார். புகழ்ச்சோழர் குடபுலத்
 தாசர் திறைபெறும் பொருட்டுக் கருவூரடைந்திருந்த காலத்தில்
 தம் படைவீரர் அதிக னென்பவனை வென்று கொணர்ந்த தலைக
 ளுள் சடைத்தலையொன் றிருக்கக்கண்டு மிக்விரங்கி அரசரி
 மையை மைந்தர்பாற் சேர்த்துத் திருநீற்றுநெறிவிளங்க அரசாளும்

திருத்தொண்டத்தொகை

௨௯௧

படி கட்டினாயிட்டுத் தாம் அத்தலையைப் பொற்றட்டில் எந்தி
பூ பஞ்சாக்ஷர ஜபஞ்செய்துகொண்டு அக்கினிப் பிரவேசஞ்செய்து
திருவடியடைந்தமையின் “கருவூர்த்தஞ்சிய” என்றதென்க. வரிஞ்
சையர்கோன் - வரிஞ்சியூரிற் திருவவதாரஞ்செய்து வேளாண்
டலேமை வாய்ந்தவராதல் பற்றி இவ்வாறு கூறியதென்க. (எ)

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண்டிருந்த
கணம்புல்ல நம்பிக்குங் காரிக்கு மடியே
நிறைக்கொண்ட சிந்தையா நெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாற னடியார்க்கு மடியேன்
றுறைக்கொண்ட செம்பவள மிருளகற்றுஞ் சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலா னடியார்க்கு மடியே
னறைக்கொண்ட வேனம்பி முனையடுவாற் கடியே
லுரூர லுரூரி லம்மானுங் காளே.

(ப-ரை.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆள்—, ஆரூண்—.
கறைக்கண்டன் - விடக்கறைவாய்ந்த திருமிடற்றினை யுடைய
இறைவனது, கழல் அடியே - வீரக்கழல் அணிந்த திருவடியையே,
காப்புக்கொண்டிருந்த - மனத்தி னிறுத்தித் தியானித்தலையுடைய,
கணம்புல்ல நம்பிக்கும் - நற்குணநிறைந்த கணம்புல்ல நாயனா
ருக்கும், காரிக்கும் - காரி நாயனாருக்கும், அடியேன்—; நிறைக்
கொண்ட சிந்தையான் - நிறைவடைந்த மனமுடையவராகி, நெல்
வேலி வென்ற-வடபுலத்தரசரைத் திருநெல்வேலிச் செருக்களத்
தில் வென்று மேம்பட்ட, நின்றசீர் - நிலைத்த புகழையுடைய,
நெடுமாறன்-நெடுமாற நாயனாது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—;
துறைக்கொண்ட - கடற்றுறைகளிலுள்ள, செம்பவளம் - சிவந்த
பவளங்கள், இருள் அகற்றும்-இருளை யகற்றுகின்ற, சோதி-ஒளி
மிக்க, தொன்மயிலை-பழையதாகிய திருமயிலாப்பூரில் திருவவதாரஞ்
செய்த, வாயிலான் - வாயிலார் நாயனாது, அடியார்க்கும்—, அடி
யேன்—; அறைக்கொண்ட-அறுத்தலையுடைய, வேல்நம்பி-வேலைத்

உகூஉ

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

தாங்கிய ஆடவரிற் சிறந்தவராகிய, முனையவொற்கு-முனையவொர்
நாயனாருக்கு, அடியேன்—; என்றவாறு.

கறை - விடக்கறை, கறுப்பு. அடியே காப்புக்கொள்ளல் -
திருவடியை மனத்தில் வைத்துத் தியானித்தல், நிறை - விறைவு.
நெல்வேலி வென்ற - ஏழாம் வேற்றுமை. நெடுமாதர் ஆளுடைய
பிள்ளையார் திருவாக்கால் கூனிமிர்ந்து நெடுமாதராயினார். மயிலை -
இறைவியார் இறைவனை மயிலாய்ப் பூசித்த தலம். அறை அறத்
தல்; தொழிற்பெயர். ஐ-விகுதி. (அ)

கடல்குழந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன்
மடல்குழந்த தார்நம்பி யிடங்கழிக்குந் தஞ்சை
மன்னவனாஞ் செருத்துணைதன் னடியார்க்கு மடியேன்
புடைகுழந்த புலியதன்மே லரவாட வாடி
பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கு மடியே
னடல்குழந்த வேனம்பி கோட்புலிக்கு மடியே
னாநர னாநரி லம்மானுக் காளே.

(ப-ரை.) ஆரூரில் அம்மானுக்கு—, ஆன்—, ஆரூன்—.
கடல் குழந்த-கடலாற் குழப்பபட்ட, உலகு எலாம்-உலக முழுவதும்,
காக்கின்ற பெருமான்-ஆளுகின்ற பெருமை வாய்ந்தவராய், காட
வர்கோன்-காடவர் மன்னராகிய, கழற்சிங்கன்-கழற்சிங்க நாயனா
ரது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; மடல் குழந்ததார்-இதழ்களை
புடைய பூமலை யணிந்த, நம்பி இடங்கழிக்கும் - நற்குணம்
நிறைந்த இடங்கழி நாயனாருக்கும், தஞ்சை மன்னவனாம்-தஞ்சை
மா நகரிற் சிறந்தவராகிய, செருத்துணை அடியார்க்கும்-செருத்
துணை நாயனாரது அடியார்க்கும், அடியேன்—; புடைகுழந்த-
பக்கத்தில் குழவுடுக்கப்பட்ட, புலியதன் மேல்-புலித்தோலின்
மேல், அரவு ஆட-பாம்பு ஆடும்படி, ஆடி-திருநடனஞ் செய்பவ

ராகிய இறைவரது, பொன் அடிக்கே - பொன்போலும் திரு வடிக்கே, மனம் வைத்த-மனம் வைத்த, புகழ்த் துணைக்கும்-புகழ்த் துணை நாயனாக்கும், அடியேன்—; அடல்குழந்த - வெற்றி பொருந்திய, வேல் - வேற்படையையுடைய, நம்பி-நம்பியாகிய, கோட் புலிக்கும்-கோட்புலி நாயனாக்கும், அடியேன்—; என்ற வாறு.

காடவர்-குறுகில மன்னர். புகழ்த்துணை நாயனார் இறைவனுடைய திருவடியை மிக நீண்டநாள் வறகடமாய்ப் பெரும் பஞ்ச முண்டாய காலத்தும் பட்டினிகிடந்து பூசிக்கும் நியமமுடையவராய் இருந்தமையின் 'பொன்னடிக்கே மனம் வைத்த புகழ்த்துணை' என்றார். ஒருநாள் கைசோர்த்து குடத்தை இறைவன் முடிமீது வீழ்த்திட்டுச் சோர்த்து இறைவனிடத்துப் படிக்காசும் பெற்றவர் இவர். கோட்புலியார் அரசனிடத்துச் சேனாவீரராய்ப் போர் புரியும் வெற்றியுடையராதலின் 'அடல் குழந்த வேல் நம்பி' எனப் பட்டார்.

(க)

பத்தராய்ப் பணிவார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்
பரமனையே பாடுவா ரடியார்க்கு மடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கு மடியேன்
திருவானுர்ப் பிறந்தார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்
முப்போதாந் திருமேனி தீண்டிவார்க் கடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவார்க்கு மடியே
னப்பாலு மடிச்சார்த வடிபார்க்கு மடியே
னானா னானரி லம்மானுக் கானே.

(ப-ரை.) ஆசூரில் அம்மானுக்கு—, ஆள்—, ஆனான்—, பத்தராய்ப் பணிவார்கள் - பத்தராய்ப் பணிவார்கள், எல்லார்க்கும்-எல்லோருக்கும், அடியேன்—; பரமனையே பாடுவார் - பரமனையே பாடுவாரது, அடியார்க்கும்—, அடியேன்—; சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் - சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தவார்க்கும், அடியேன்—; திருவானுர்ப் பிறந்தார்கள்-திருவா

ஞர்ப் பிறந்தார்கள், எல்லார்க்கும்-எல்லாருக்கும், அடியேன்—; முப்போதுத் திருமேனி தீண்டவார்க்கு - முப்போதுத் திருமேனி தீண்டவார்களுக்கும், அடியேன்—; முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும்-முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும், அடியேன்—; அப்பாலும் அடிச் சார்ந்த அடியார்க்கும்-அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார்க்கும், அடியேன்—, என்றவாறு.

பத்தராய்ப் பணிவார்கள், பரமனையே பாவொர், சித்தஞ் சிவன்பாலே சேர்த்தார், திருவாஞர்ப் பிறந்தார், முப்போதுத் திருமேனி தீண்டவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலு மடிச் சார்ந்தார் எனும் இவ்வேழு தொகுதியரும் தில்லைவா ழந்தணர், பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் எனும் இருவரோடு சேர்ந்து தொகையடியார் ஒன்பதின்மராவர் என்க. இவருள் தில்லைவா ழந்தணர் திருவாஞர்ப் பிறந்தார் எனும் இருவரும் ஊரறிந்தவர்கள். தில்லைவா ழந்தணரும்; பொய்யடிமையில்லாத புலவரும் தொகையறிந்தவர்கள். தில்லைவா ழந்தணரும் முப்போதுத் திருமேனி தீண்டவாரும் மரபறிந்தவர்கள். பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் பெயரறிந்தவர்கள். மற்றையர்-ஊரும் பேரும் தொகையும் மரபும் அறியாதவர்.

(10)

மன்னியசீர் மறைநாவ நின்றவூர்ப் பூசல்

வரிவனையாண் மானிக்கு நேசனுக்கு மடியேன்

றென்னவனா யுலகாண்ட செங்கணர்க் கடியேன்

நிருநீல கண்டத்துப் பாணனர்க் கடியே

னென்னவனா மரனடியே யடைந்திட்ட சடைய

னிசைஞானி காதலன் நிருநாவ லுர்க்கோ

னன்னவனா மாஞர னடிமையேட் வெப்பா

ராஞரி லம்மனாக் கன்பரா வாரே.

(ப-ஊ.) மன்னிய-நிலபெற்ற, சீர்-சிறப்பு வாய்ந்த, மறை நாவன் - வேதங்களை யுணர்ந்த நாவினையுடையவராகிய, நின்ற

திருத்தொண்டத்தொகை

உசுரு

ஆர்-திருநின்றவூர் நிருவவதாரஞ் செய்த, பூசல்-பூசலார் நாயனாருக்கும், வரிவளையான்-வரிவளையை யணிந்தவராகிய, மானிக்கும்-மானியார் என்னும் மங்கையர்க்கரசியாருக்கும், நேசனுக்கும்-நேசநாயனாருக்கும், அடியேன்-; தென்னவனும்-பாண்டிய ராச்சியத்திற்குரியராய், உலகாண்ட-உலகத்தை யாண்ட, செங்குணர்க்கு-கோச்செங்கட் சோழ நாயனாருக்கும், அடியேன்-; திருநீலகண்டத்துப் பாணனார்க்கு - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாருக்கும், அடியேன்-; என்னவனும்-எமது தலைவராகிய, அரண் அடியே-சிவபெருமானது திருவடிகளையே, அடைந்திட்ட-சரண்புகுந் தருளிய, சடையன் - சடைய நாயனார், இசைஞானி - இசைஞானியார், காதலன்-இவர் இருவரது புதல்வனும், திருநாவலூர்க்கோன்-திருநாவலூருக் கதிபனும் ஆகிய, அன்னவன் ஆம்-அத்தன்மையனாகிய, ஆரூரன் - நம்பியாரூரனது, அடிமை கேட்டு - அடிமைத் தனத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடிய இத் திருத்தொண்டத் தொகையைக் கேட்டு, உவப்பார் - உவப்பவர்கள், ஆரூரில் அம்மானுக்கு - திருவாரூரிலெழுந்தருளிய அம்மானாகிய இறைவருக்கு, அன்பராவார்-அன்பர் ஆவார்கள்; என்றவாறு.

மறை நாவன் - வேதங்களை யோதுகின்ற நாவர். நின்றவூர் - திருநின்றவூர்; தொண்டை நாட்டிலுள்ள வைப்புத்தலம். மானி - 'மங்கையர்க் கரசியார். வரிவளையான் மானி - 'மங்கையர்க் கரசிவளவர் கோன்பாவை வரிவளைக்கை மடமானி' என்பது ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கு. கோச்செங்கட் சோழர் சோழமன்னராகவும் பாண்டிநாட் டரசுரிமையும் பெற்ற காரணத்தால் தென்னவனா யுலகாண்ட செங்குணர் எனப்பட்டார். இக்காரணங் கருதியே நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் தமது திருவந்தாதியில் இவரை "நிம்பநறுந் தொங்கந் கோச்செங்குண நெனுநித்தனையே" எனக் கூறின ரென்க. முற்பிறப்பாய சிலந்தியின் செங்கண்ணேடு திருவவதாரஞ் செய்தன ராதலின் செங்குணர் ஆனார். சடைய நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய தந்தையும், இசை ஞானியார் தாயுமாவார். திருநாவலூர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவவதாரத் தலம். திருத்தொண்டத் தொகை அடி

உகக

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

மைத் தனத்தை நாடிய திருப்பதிகங்கள் மூன்றனுள் ஒன்றாதலை
அடிமைகேட்டுவப்பார் என்று குறிப்பிக்கப்பட்ட குறிப்பா
னுணர்க. அன்பராவர் - திருத்தொண்டராவர் இப்பதினெருதிருப்
பாட்டினும் ஒன்பது தொகையடியாரோடு அறுபத்துமூன்று தனி
யடியார்கள் கூறப்பட்டனர். (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

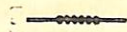
அகத்தியமுனிவர் திரட்டியருளிய

தேவாரத்திரட்டு மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டுப்
பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
அஞ்சினூர்க்	கஉ	ஆற்றலடல்	௧௦௦
அடர்செவி	உளக	இடுக்கட்பட்	அக
அட்டானமெ	ளக	இடைமருதீ	ளகச
அணியனவு	உக௦	இட்டனும்மடி	அக
அண்ணமலை	ள	இமையாது	உ௦௦
அந்தளை	உகஅ	இயக்கர்கின்	உஉச
அந்தமில்	உ௦க	இயமன்றாத	எக
அந்தாமரை	உக௭	இராவணன்மே	௦க
அம்மாளை	ளகக	இலங்கைமன்ன	எச
அரவணை	உளச	இலமலிந்த	உஅச
அருத்தம	௦௦	இல்லகவிளக்க	அச
அருநெறி	உக	இறங்கிச்சென்	உ௦௦
அருந்தம்	உ௭௭	இறைநின்றில	க௦௭
அருப்போட்டு	கஅச	ஈடலிடபமி	க௦௭
அரும்பித்த	உக௦	உஞ்சேனைமா	கஉக
அரைகெழு	க௭௭	உண்ணாதுறங்	உ௦௩
அலைவளர்	உள	உயர்ந்தேன்	௩க
அறப்பள்ளி	ள௩௦	உயர்வரையொ	உளஉ
அறிவினன்	உஉ௭	உருவளர்	உசச
ஆங்கணைந்	கஅ௦	உரைமலை	உக௩
ஆணைப்பெ	க௭௭	ஊராகிரின்	உச௭
ஆருருவ	கஅச	ஊனத்தைநீ	க௭௦
ஆரூரத்தாவை	க௩க	ஊனமில்லா	உ௦அ
ஆரூர்தில்லை	க௭	ஊரூயிரா	சஉ
ஆரூர்மூலம்	ளகச	ஊனிலுயிர்ப்	௦அ
ஆறைவடமா	ளச	எச்சிலிளம	ளக௭

உகஅ

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
எயிலதுவட்	௩௧	குலாவுதிங்	௩௩
எல்லையில்பு	௧௧	குற்றமுடை	௨௮௧
என்பொடு	௨௬௩	கூற்றாயின	௨௩
எடுவானிளந்தி	௧௩	கைம்மாவூரி	௧௩௭
ஏதநன்னில	௨௨௮	கையிலிடு	௨௮௮
ஏற்றார்புர	௪௨	கொங்கலர்	௬௦
ஒருகாலத்	௨௧௧	கொங்கிற்கு	௧௨௧
ஒருமைபெ	௧௩	கொங்குசேர்	௨௩௮
ஒருவடிவின்	௨௭௬	கொடுங்கோ	௩௧௮
ஒருருவாயினே	௧௩௧	கொடுவினே	௨௩௮
ஒவ்வாளுணர்	௧௧	கொத்தலர்	௨௭௧
கஞ்சிமண்டை	௭௩	கொத்தார்	௧௧௧
கடல்குழந்த	௨௧௨	கொல்வாரோ	௭௨
கம்பமால்களி	௨௨௧	கொன்று	௨௩௪
கரப்பர்கண்	௨௭௧	கோணியபிறை	௧௭
கரியவனான்	௨௩௩	கோலமால்	௨௨௩
கலவமாம	௨௩௧	சடைமுயங்	௧௭
கல்லாலினீழ	௧௭௭	சலமிலன்	௮௨
கல்லுயர்மா	௨௩௩	சலம்பூவொ	௩௮
கறைக்கண்	௨௧௧	சாரணன்	௧௧௬
கனமலர்க்கொ	௨௩	சித்தத்தெழு	௧௭௩
காசைசேர்	௨௩௭	சில்லுருவா	௨௪௮
காட்டேர்க்கட	௧௨௮	சுற்றமமரர்	௧௭௨
காணவினிய	௪௧	செப்பிளமு	௨௬௮
காதலாகிக்	௬௮	செம்பொனேர்	௧௦௧
காத்தான்ப	௨௧	செய்ஞ்ஞின்ற	௧௬௧
காயும்புலியி	௧௧௦	செறிகழலு	௧௮௩
காரார்கடலி	௧௧௩	செற்றவர்க்கன	௧௬௧
காருலாவிய	௨௩௭	சொற்றுணை	௭௮
காளுர்புன	௪௪	தண்ணூர்மதி	௪௧
கார்வணனான்	௬௩	தருக்குமிகு	௧௭௪
காலியங்கருங்	௨௩௨	தன்னடியார்த்	௧௮௨
குண்டமணர்	௨௩௪	தாங்கூர்பிணி	௧௩௩
குண்டிகைக்	௩௩	தாணுதல்செ	௧௮
குத்தங்குடி	௩௧	தாரிடுகொ	௧௧௧
குலம்பலம்பா	௨௭௪	திண்டிச்சே	௧௨௩

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி

உகக

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
திருநின்ற	உஅசு	பண்ணியன்	உநடு
திருமகட்டு	உகஉ	பண்ணினிசை	உசக
தில்லைச்சிற்றம்	ககந	பத்தராய்ப்	உகந
தில்லைவா	உஅஉ	பந்துசேர்வி	உநக
துஞ்சலுந்	ருசு	பலபலவே	உஎய
துணிவார்	ககஉ	பல்லில்லெ	உசுய
தும்மலிரும	சுஉ	பாசமான	கசுய
துருத்திச்சு	கநரு	பாதம்பணி	சய
தூயவிடை	கசுஉ	பாராழிவட்டத்	கஅ௦
தொரித்தகணை	கஎக	பாளையுடை	கசுரு
தேம்பனுண்	உசய	பிச்சாடல்	உசச
தேனமர்	உஎஉ	பித்தாபிறை	நஎ
தேனைக்கா	கநச	பிழைகடர	உருக
தொடுத்தம	கசுஎ	புத்தரோடு	கக
தொடுடைய	அ	புத்தர்சமண்	சுரு
நஞ்சணிக	உசசு	புலியூர்ச்சிற	கநசு
நந்திராம	எசு	புலவலம்	கஉரு
நம்புவார்நமர்	சுசு	புலைகடரத்	உருஎ
நரகமேழ்புக	எந	புசவினியது	ருய
நல்லவர்திய	ருக	புணெடுநாக	ககஅ
நறுமலராய்	உகரு	புலினுக்கரு	எக
நறைசேர்	கக௦	பையராவரு	உநந
நறையூரிற்	கஉச	பொடியுடை	ககசு
நற்றமிழ்ஞான	சுஎ	பொய்யடிமை	உக௦
நற்றமிழ்வல்	உஉக	பொருவிடை	கசுசு
நாயேன்பல	நஅ	பொன்போ	நந
நிறைக்காட்	கநய	பொன்றதுதி	கருக
நீர்பரந்த	கந	போதன்போ	எரு
நீளநின்மீ	உருரு	போர்த்தநீன்	உஉரு
நெக்குளார்வ	எய	போர்த்தாயங்	நச
நெஞ்சம்மு	உசு	மங்கைமண	கருசு
நெடியவிசம்	உருஉ	மடமுடைய	உருஎ
நெற்குன்ற	ராஅ	மண்ணிப்படி	ராகக
படைமலி	கஎஅ	மதிநுதன்ம	உசுரு
பணிந்தாரன	உஎ	மந்தரம்மன	எஉ
பண்ணியசா	உஎஅ	மந்திரநான்	ருஎ

௩௩

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
மந்திரமாவ	சடு	வம்பறாவ	உஅஎ
மயலாகுந்!	கஎக	வரியமறை	கடுடு
மாவம்பொழில்	கசுந	வருமாகரியி	கசுஉ
மருகலுறை	கநஉ	வலித்தேன்	நஉ
மருவார்கொ	கஅஅ	வாடாமுலை	கசுந
மருவார்புர	உசடு	வாணிலாம	உநசு
மழுவாள்வல	சந	வார்கொண்	உஅஅ
மறைகலந்த	கசு	வாள்வரிய	உசுஎ
மற்றிடமி	உஎடு	வானத்தார்	உசசு
மற்றுப்பற்	அஅ	விண்ணுற	அய
மனவஞ்சர்	ஈச	விண்மகிழ்	கச
மன்னியசீர்	உகச	விண்ணோர்	கஅக
மன்னேமற	நக	வியரிலங்	கஎ
மாசிணையே	உஎசு	விரும்பிரின்	கச
மாடமல்கு	ககடு	வீங்கிய	உஎஅ
மாட்டேர்மட	ஈசு	வீடினாருல	அந
மாப்பிணைத	அஎ	வீடுபிறப்பை	சுந
மாலொடய	டுஉ	வீழிமிழலை	ஈஉய
முடியேனினி	நக	வெந்தநீறருங்	அக
முத்திதருவ	சஅ	வெளிறுதீர	உடுசு
மும்மையாலு	உஅடு	வெள்ளையெருத்	கடுஅ
முள்ளிநாண்	உநச	வேதத்திலு	சஎ
முற்றலாமை	கஉ	வேயுறுதோ	உசுக
முன்னம்மடி	உஅ	வேழமுரிப்பர்	கசுச
முன்னெறியா	அடு	வேள்பட	உசுக
முவாய்பிற	உடுக	வேற்றுகி	உசஉ
மூவெயில்செ	உஉசு	வைச்சபொரு	கசுஅ
வடிவேறுதி	கஎடு	வைதெழுவார்	உரக
வண்டம	சுச	வையகமு	உகக

கோவிலூர் ஆதனம்

கோவிலூர்-250307

1752

Q23

KOVILOOR MADALAYAM

KOVILOOR - 630 307

(NEAR) KARAUKUDI

PHONE 436046